UN THRILLER CAPTIVANT

WILBUR SMITH

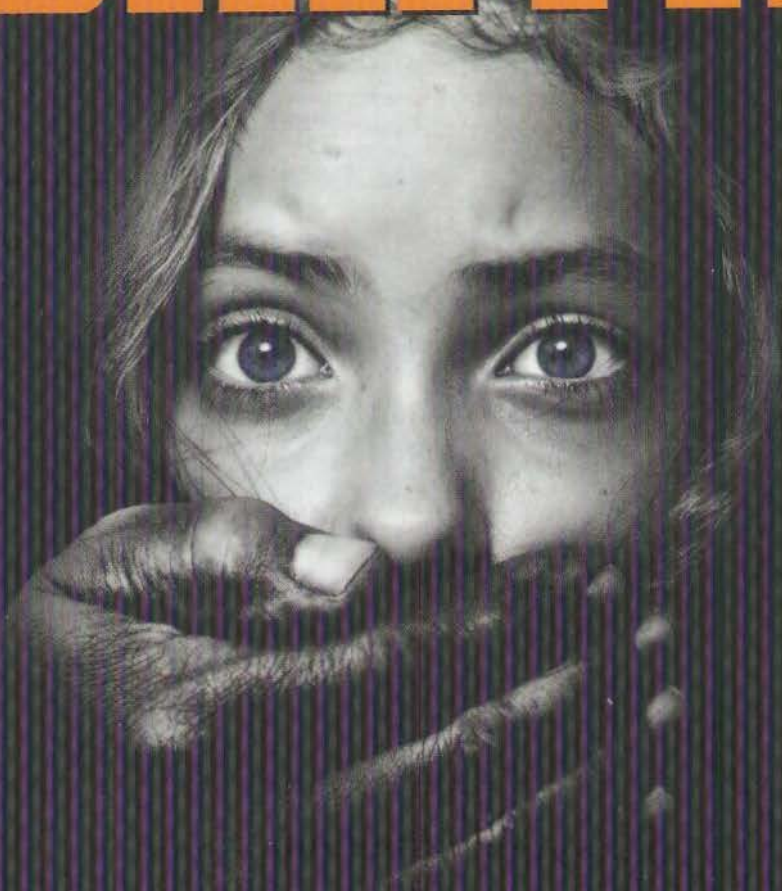

ÎN PERICOL

biblioteca rao

WILBUR SMITH

ÎN PERICOL

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SMITH, WILBUR
În pericol / Wilbur Smith ; trad.: Graal Soft. –
București : Editura RAO, 2013
ISBN 978-606-609-421-4
821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117–119, București, România

WILBUR SMITH
Those in Peril
Publicat pentru prima dată în 2011 de Macmillan,
o divizie a Pan Macmillan Ltd
Pan Macmillan, 20 New Wharf Road, London, N1 9RR
Copyright © Wilbur Smith 2011
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

© Editura RAO 2012
Pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-421-4

Această carte este pentru
MOKHINISO
Regina inimii mele
fără a cărei iubire și încurajări
poate că nu ar fi fost scrisă

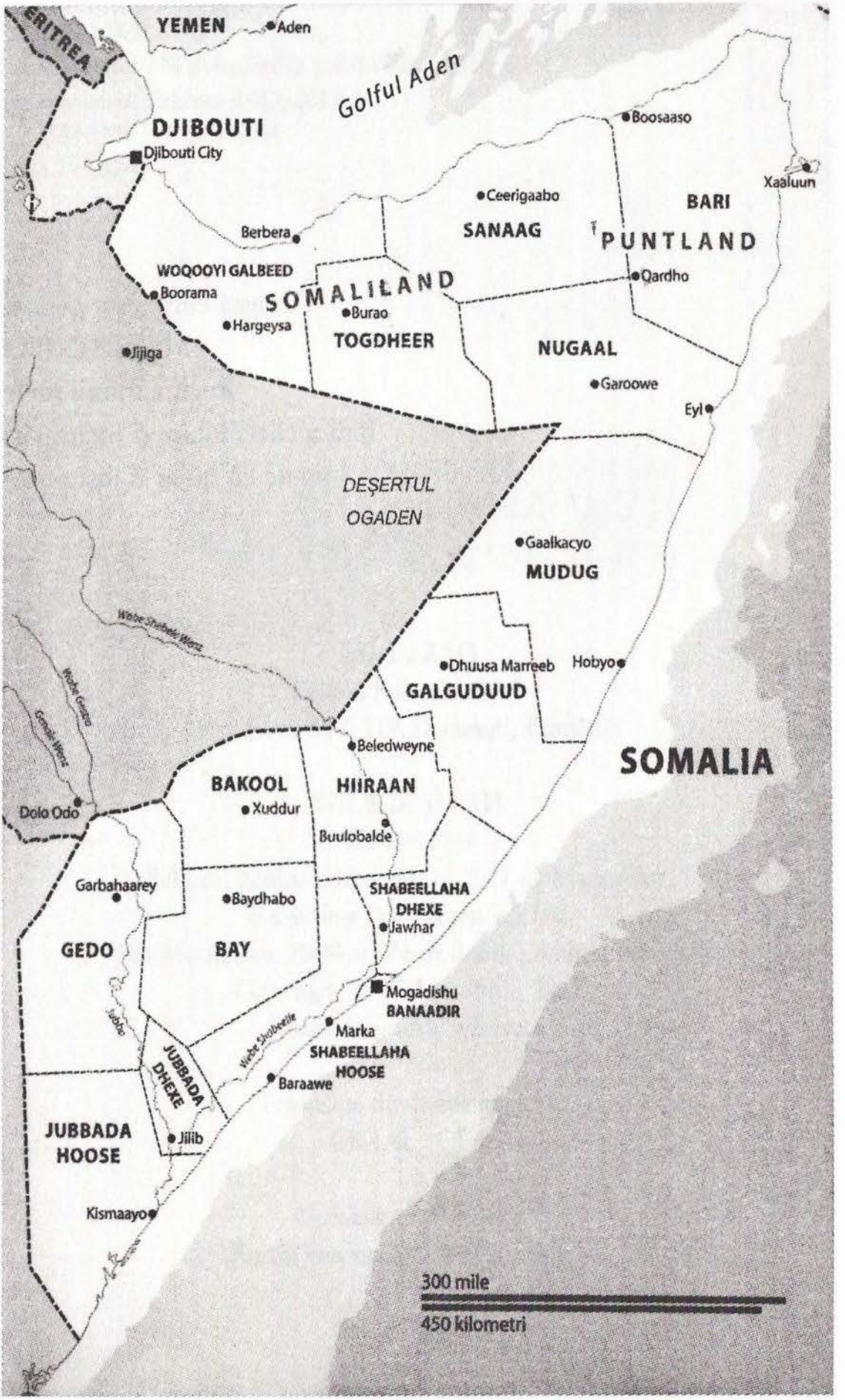
ERITREA
YEMEN
Aden
Golful Aden
DJIBOUTI
Djibouti City
Boosaaso
Xaaluun
Ceerigaabo
BARI
SANAAG
PUNTLAND
Berbera
WOQOOYI GALBEED
Boorama
SOMALILAND
Burao
Hargeysa
Qardho
TOGDHEER
NUGAAL
Jijiga
Garoowe
Eyl
DEŞERTUL
OGADEN
Gaalkacyo
MUDUG
Wabe Shabelle Wenz
Dhuusa Marreeb
Hobyo
GALGUDUUD
Wabe Ganaag
Ganale Wenz
Beledweyne
SOMALIA
BAKOOL
HIIRAAN
Dolo Odo
Xuddur
Buulobalde
Garbahaarey
Baydhabo
SHABEELLAHA
DHEXE
Jawhar
GEDO
BAY
Mogadishu
BANAADIR
Jubba
Marka
Wabe Shabeelle
JUBBADA
DHEXE
SHABEELLAHA
HOOSE
Baraawe
JUBBADA
HOOSE
Jilib
Kismaayo
300 mile
450 kilometri

Părinte etern, prin puterea ta tu ne salvezi,
Al tău braț a îmblânzit agitatele valuri,
Tu care obligi oceanul cel adânc
Să își respecte limitele,
Ascultă-ne când ne rugăm
Pentru soarta celor aflați în pericol, pe mare.

GÂSCA DE AUR

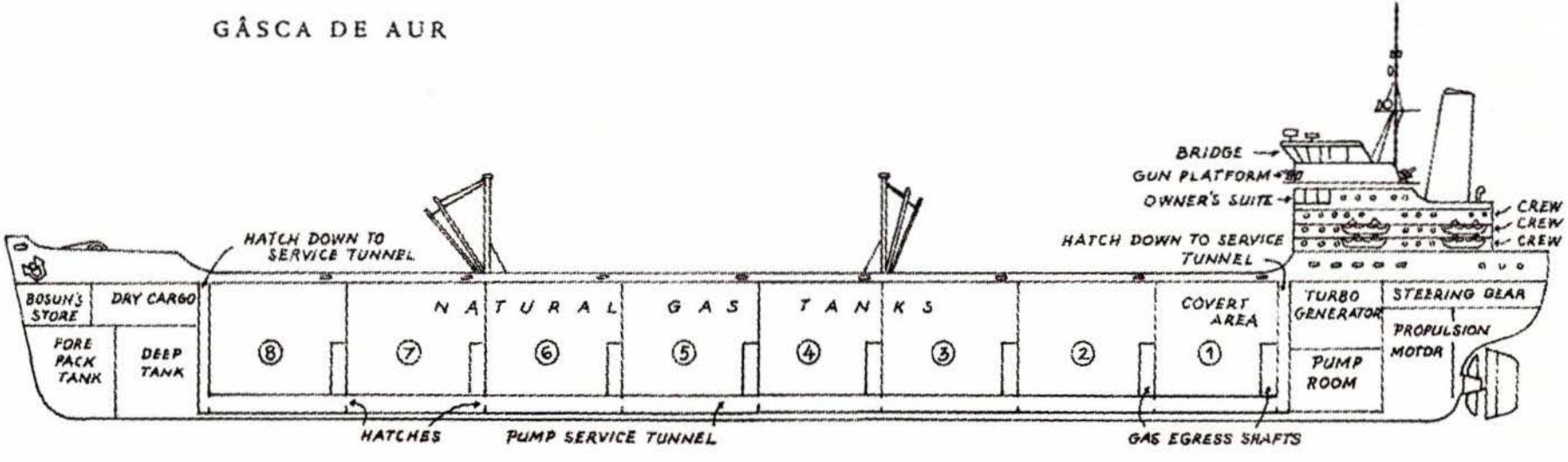
BRIDGE
GUN PLATFORM
OWNER'S SUITE
CREW
CREW
CREW
HATCH DOWN TO SERVICE TUNNEL
HATCH DOWN TO SERVICE TUNNEL
BOSUN'S STORE
DRY CARGO
FORE PACK TANK
DEEP TANK
NATURAL GAS TANKS
8
7
6
5
4
3
2
1
COVERT AREA
TURBO GENERATOR
STEERING GEAR
PROPULSION MOTOR
PUMP ROOM
HATCHES
PUMP SERVICE TUNNEL
GAS EGRESS SHAFTS

Khamsinul bătea de cinci zile. Norii de praf se rostogoleau înspre ei de-a lungul întinderii deprimante a deșertului. Hector Cross purta un *keffiyeh* vărgat înfășurat în jurul gâtului și ochelari de protecție. Barba neagră scurtă îi proteja cea mai mare parte a feței, dar simțea că pielea care rămăsese expusă soarelui fusese frecată până la sânge de boabele de nisip înțepătoare. În ciuda vuietului produs de vânt, reuși totuși să audă vibrația unui elicopter care se apropia. Își dădea seama, fără să-i privească, că nici unul dintre oamenii din jurul lui nu îl auziseră încă. S-ar fi simțit umilit dacă nu el l-ar fi auzit primul. Deși era cu zece ani mai în vârstă decât ei, ca lider, trebuia să fie cel mai ager și cel mai rapid. Apoi, Uthmann Waddah deveni agitat și îl privi. Hector dădu din cap imperceptibil. Uthmann era unul dintre agenții lui cei mai de încredere. Prietenia lor dura de mulți ani, din ziua în care Uthmann îl scosese pe Hector dintr-o mașină în flăcări pe o stradă din Bagdad în timp ce lunetiștii trăgeau în ei. Chiar și atunci Hector fusese suspicios, pentru că Uthmann era un musulman sunnit, dar cu timpul acesta se dovedise a fi un om vrednic. Acum era indispensabil. Pe lângă celelalte calități, îl învățase pe Hector arabă, limbă pe care ajunsese să o vorbească aproape perfect. Numai un anchetator priceput și-ar fi putut acum da seama că araba nu era limba maternă a lui Hector.

Printr-un truc al luminii solare de deasupra lor, umbra disproporționată, monstruoasă, a elicopterului fusese proiectată pe formațiunea de nori ca într-un spectacol de magie cu reflectoare, așa că atunci când masivul MIL-26 rusesc, pictat în culorile roșu aprins și alb ale companiei Bannock Oil, pătrunse în sfârșit printre nori, părea a nu fi prea

convingătoare prin comparație. Doar când ajunse la o sută de metri deasupra pistei de aterizare elicopterul deveni cu adevărat vizibil. Având în vedere importanța unicului pasager, Hector îi transmisese prin radio pilotului când încă se afla la sol, la Sidi el Razig, baza companiei de pe coastă unde se termina conducta de petrol, și chiar îi ordonă să nu zboare în asemenea condiții neprielnice. Femeia trecuse peste ordinul lui, deși se știa că Hector nu era obișnuit să fie contrazis.

Cu toate că nu se cunoscuseră încă, relația lor era una delicată. Teoretic, nu era angajatul ei. Era unicul patron al Cross Bow Security Limited. Totuși, compania fusese angajată de Bannock Oil să le protejeze echipamentele și personalul. Bătrânul Henry Banncok îl alesese personal pe Hector și compania sa din multitudinea de firme dornice să își ofere serviciile.

Elicopterul se așeză ușor pe pista de aterizare și, când ușa se deschise, Hector păși înainte ca să-și întâmpine musafira pe care o vedea pentru prima oară. Femeia apăru în ușă și se opri acolo pentru a privi în jurul ei. Lui Hector îi aminti de un leopard cocoțat pe o ramură înaltă a unui copac Marula pândindu-și prada înainte de a ataca. Deși credea că o știe destul de bine după reputație, femeia degaja atâta forță și grație că îl luă prin surprindere. Ca parte a pregătirii lui, studiase sute de poze cu ea, citise maldăre de scenarii și se uitase ore întregi la filmări despre ea. Imaginile mai vechi o arătau pe Terenul Central de la Wimbledon, învinsă, într-un sfert de finală disputat cu Navratilova, sau trei ani mai târziu primind trofeul la simplu feminin la Australian Open la Sydney. După un an se căsătorea cu Henry Bannock, conducătorul Bannock Oil, charismaticul magnat miliardar, cu treizeci și unu de ani mai în vârstă ca ea. Urmară imagini cu ea și soțul ei discutând și râzând cu șefi de stat, cu staruri de cinema sau alte personalități din show-business, la vânătoare de fazani la Sandringham ca oaspeți ai Maiestății Sale și ai prințului Filip sau petrecându-și vacanțele în Caraibe pe iahtul lor *Delfinul Iubăreț*. Mai erau filmări cu ea stând în prezidiu alături de soțul ei la întâlnirea anuală a companiei; și altele în care schimba cu dibăcie replici cu Larry King la talk show-ul

acestuia. Mult mai târziu, purta veştmânt de văduvă şi ţinea mâna fiicei ei tinere în timp ce priveau sarcofagul lui Henry Bannock instalat în mausoleul de la ferma lui din munţii Colorado.

După aceea, lupta ei cu acţionarii şi cu băncile şi mai ales cu înveninatul ei fiu vitreg a fost relatată pe larg de mass-media de afaceri din întreaga lume. Când, într-un final, reuşise să smulgă partea ei de moştenire din mâinile încleştate ale fiului vitreg şi să ia locul soţului în fruntea consiliului de administraţie al corporaţiei Bannock Oil, preţul acţiunilor Bannock a scăzut dramatic. Investitorii s-au evaporat şi băncile i-au refuzat împrumuturi. Nimeni nu voia să parieze pe o fostă jucătoare de tenis, femeie mondenă, devenită baroneasă a petrolului. Dar nu luaseră în calcul simţul ei înnăscut pentru afaceri sau anii de ucenicie cu Henry Bannock care valorau cât sute de masterate în afaceri. Ca spectatorii unui circ roman, detractorii aşteptaseră cu o nerăbdare morbidă ca ea să fie devorată de lei. Dar, spre amărăciunea lor, ea reuşise să obţină Zara Numărul Opt.

Revista *Forbes* alesese ca primă pagină o imagine cu Hazel în echipament alb de tenis, cu o rachetă în mâna dreaptă. Titlul era: „Hazel Bannock ia un set adversarilor. Cea mai mare lovitură petrolieră din ultimii şaizeci de ani. A preluat mantia soţului ei, Henry cel Mare". Articolul începea în felul următor:

> În interiorul deprimant al ţării uitate de Dumnezeu şi sărăcite care este Emiratul numit Abu Zara zace o concesiune petrolieră deţinută odinioară de Shell. Zăcământul a fost exploatat până la epuizare şi abandonat la scurtă vreme după al Doilea Război Mondial. A fost uitat vreme de şaizeci de ani. Asta până la intrarea în scenă a doamnei Hazel Bannock. Aceasta a preluat concesiunea pentru câteva amărâte de milioane de dolari, iar chibiţii şi-au dat coate şi au zâmbit compătimitor. Ignorând argumentele sfătuitorilor ei, a cheltuit milioane de dolari pentru folosirea unei sonde rotative într-o mică formaţiune subterană din partea de nord a câmpului petrolier, care, folosind tehnicile

primitive de exploatare din urmă cu șaizeci de ani, fusese considerată doar o parte auxiliară a zăcământului principal. Geologii de atunci erau convinși că petrolul din această pungă mărginașă se scursese în rezervorul principal și pompat fiind la suprafață, lăsase întregul teren secat și fără valoare.

Totuși, când sonda doamnei Bannock a penetrat domul de sare etanș al diapirului, o galerie subterană în care fusese blocat un mare zăcământ de petrol, presiunea gazului eliberat în gaura de excavare a făcut să fie smulse din loc circa opt kilometri de coardă de oțel de parcă ar fi fost pastă de dinți într-un tub și întreaga gaură a explodat. Petrol brut de cea mai bună calitate a țâșnit la zeci de metri înălțime. În puțină vreme, a devenit evident că vechile terenuri Zara 1–7, care fuseseră abandonate de Shell, erau doar o mică parte a rezervei totale de petrol. Noul zăcământ se află la o adâncime de 7 000 de metri și conține rezerve estimate la cinci miliarde de barili de petrol brut.

Când elicopterul aterizã, inginerul de zbor ieși din aparat și coborî scara, apoi întinse mâna ilustrei sale pasagere. Ea ignoră mâna întinsă și sări cei doi metri până la pământ, aterizând la fel de ușor ca leopardul cu care semăna atât de bine. Purta un costum de safari kaki croit pe corp împreună cu cizme de deșert din velur și o eșarfă Hermes deschisă la culoare în jurul gâtului. Părul blond și des, caracteristica ei cea mai ușor de recunoscut, îi cădea liber și se unduia în bătaia Khamsinului. „Câți ani o fi având?“ se întrebă Hector. Nimeni nu știa sigur. Arăta de treizeci, dar trebuia să aibă pe puțin patruzeci. Atinse scurt mâna întinsă de Hector, cu strângerea exersată și perfecționată de sutele de ore petrecute pe terenul de tenis.

– Bine ați venit la Zara nr. 8, doamnă, spuse el.

Ea îi oferi doar o privire scurtă ca răspuns. Ochii ei erau de o nuanță de albastru care lui îi amintea de razele soarelui trecând prin pereții unei peșteri de gheață într-o crevasă montană. Era mult mai atrăgătoare decât putuse el să observe din fotografii.

– Maior Cross, îi răspunse ea cu răceală la salut.

Încă o dată îl surprinse că îi ştia numele, apoi îşi aminti că ea era recunoscută pentru faptul că nu lasă nimic la voia întâmplării. Trebuie să fi făcut cercetări despre fiecare dintre zecile de angajaţi importanţi pe care avea să îi întâlnească în această primă vizită la noul ei teren petrolifer.

„Dacă aşa stă situaţia, ar fi trebuit să ştie că nu mă mai folosesc de rangul meu militar", se gândi el, apoi îi trecu prin minte că ea probabil că era informată şi i se adresase aşa doar pentru a-l enerva. Îşi suprimă zâmbetul sumbru care îi apăruse pe buze.

„Din nu ştiu ce motiv nu mă place şi nu face nici un efort să ascundă asta, se gândi el. Femeia asta e construită ca una dintre sondele ei de petrol, din oţel şi diamante." Dar deja se întorsese cu spatele la el pentru a face cunoştinţă cu cei trei oameni care se prăvăliseră din Hummvee-ul de culoarea nisipului oprit lângă ea şi care acum formau un comitet de primire slugarnic, rânjind şi gudurându-se ca nişte căţei. Dădu mâna cu Bert Simpson, directorul ei general.

– Îmi pare rău că mi-a luat atât timp să vă vizitez, domnule Simpson, dar am fost foarte ocupată la birou. Îi oferi acestuia un zâmbet scurt, strălucitor, dar nu îi aşteptă răspunsul. Se mişcă iute şi făcu într-o succesiune rapidă cunoştinţă cu inginerul-şef şi cu geologul-şef. Vă mulţumesc, domnilor. Acum să plecăm din bătaia vântului ăsta neplăcut. Vom avea timp mai târziu să ne cunoaştem mai bine.

Vocea îi era blândă, cadenţată, dar inflexiunile erau tăioase şi în mod evident specifice Africii de Sud. Hector ştia că ea se născuse la Cape Town şi că devenise cetăţean american doar după căsătoria cu Henry Bannock. Bert Simpson îi deschise uşa Humvee-ului şi ea se strecură pe scaun.

Până când îşi ocupă Bert locul la volan, Hector se afla deja în poziţie de escortă în cel de-al doilea Humvee. Un al treilea vehicul se afla în fruntea convoiului. Toate vehiculele aveau pictat pe uşi un logo cu o arbaletă medievală. Uthmann se afla în primul şi conduse micul convoi pe pista de mentenanţă ce mergea paralel cu marele

piton argintiu al conductei care transporta prețiosul țiței o sută șaizeci de kilometri până la navele petroliere care îl așteptau. Pe măsură ce avansau, sonde de petrol apăreau din ceața galbenă pe fiecare latură a mașinii, rând după rând ca o legiune pierdută de războinici scheletici. Înainte să ajungă la oaza secată, Uthmann ieși de pe pistă și urcară culmea unei stânci pustii, negre ca smoala, care arăta de parcă ar fi fost incendiată. Complexul principal de clădiri era cocoțat în cel mai înalt punct al stâncii.

Două santinele Cross Bow în uniforme de luptă deschiseră porțile și cele trei mașini de teren trecură în goană. Imediat, vehiculul care o transporta pe Hazel Bannock se desprinse din formație și traversă interiorul complexului pentru a se opri în fața ușilor masive care duceau spre luxul camerelor dotate cu aer condiționat ale directorilor. Hazel fu condusă rapid prin aceste uși de Bert Simpson și de o jumătate de duzină de servitori în uniformă. Ușile se închiseră greoi în urma lor. Lui Hector i se păru că ceva lipsește odată cu plecarea ei – până și Khamsinul vuia cu mai puțină furie – și se opri la intrarea în sediul companiei Cross Bow pentru a privi cerul și observă că, într-adevăr, norii de praf începeau să se domolească și să dispară.

Ajuns în camera lui își dădu jos ochelarii și își desfăcu *keffiyehul* de la gât. Apoi își spălă murdăria de pe față și mâini, își puse câteva picături în ochii injectați de sânge și își examină fața în oglinda de pe perete. Mica pată de barbă neagră îi dădea un aspect de pirat. Pielea de deasupra bărbii era bronzată puternic de soarele deșertului, cu excepția cicatricii argintii de deasupra ochiului său drept unde cu ani în urmă lovitura unei baionete îi scosese la iveală osul craniului. Nasul îi era mare și imperial. Ochii îi erau de un verde calm, statornic. Dinții îi erau albi, de prădător.

„Este singurul chip pe care o să-l capeți vreodată, Hector băiete. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-l și iubești, murmură el, apoi tot el adăugă: Dar, mulțumesc Domnului pentru toate doamnele fără gusturi pretențioase." Râse ușor apoi trecu în camera de analiză tactică. Zumzetul conversației bărbaților încetă la intrarea lui. Hector

se opri pe estradă şi îi privi. Cei zece bărbaţi erau şefii lui de echipă. Fiecare dintre ei comanda o grupă de zece oameni şi Hector simţi o furnicătură de mândrie. Erau încercaţi şi loiali, războinici călîţi care îşi învăţaseră meseria în Congo şi Afganistan, în Pakistan şi Irak şi pe alte câmpuri de bătălie însângerate ale globului. Îi luase mult timp să alcătuiască această echipă şi cu toţii formau o adunătură respingătoare de netrebnici şi ucigaşi înrăiţi, dar îi iubea ca pe fraţii lui.

– Unde sunt zgârieturile şi urmele de dinţi, şefu'? Nu ne spune că ai scăpat de ea neatins, îi strigă unul.

Hector zâmbi cu toleranţă şi îi lăsă un minut să-şi spună bancurile grosiere şi să se calmeze. Apoi îşi ridică mâna.

– Domnilor, şi folosesc generos acest termen, domnilor, avem în grija noastră o doamnă care va atrage atenţia nedorită a fiecărui golan din Kinshasa până la Bagdad, din Kabul la Mogadishu. Dacă i se întâmplă ceva rău îi voi tăia personal testiculele celui care lasă să se întâmple asta. Aveţi jurământul meu.

Ştiau că nu era o ameninţare fără temei. Râsetele încetaseră şi oamenii îşi plecară ochii în timp ce el îi privi fără expresie câteva secunde după lăsarea tăcerii. Într-un final, luă indicatorul de pe masa din faţa lui şi se întoarse spre macheta uriaşă a concesiunii de pe peretele aflat în spatele său şi începu şedinţa de informare finală. Le atribui sarcinile şi le repetă ordinele anterioare. Nu dorea ca ei să fie neglijenţi în meseria lor. Jumătate de oră mai târziu, se întoarse din nou cu faţa spre ei.

– Întrebări?

Nu era niciuna, aşa că le dădu drumul printr-un ordin scurt.

– Dacă aveţi îndoieli, trageţi întâi şi asiguraţi-vă naibii că nu rataţi.

Luă elicopterul şi îl puse pe Hans Lategan, pilotul, să zboare de-a lungul conductei până la terminalul de pe ţărmul golfului. Zburară la o altitudine foarte joasă. Hector se afla pe scaunul din faţă, lângă Hans, căutând urme sau semne ale unor activităţi de neexplicat; urme de paşi ai unor străini sau de roţi ale unor alte vehicule în afara celor ce aparţineau companiei sale sau echipelor de ingineri care asigurau

mentenanța conductei. Toți agenții Cross Bow purtau cizme cu un cap de săgeată distinctiv pe talpă, așa că și chiar de la această înălțime Hector putea să facă deosebirea între urmele acestora și cele ale unor potențiali răufăcători.

În timpul mandatului lui Hector ca șef al securității fuseseră deja trei încercări de sabotaj asupra instalațiilor Bannock Oil din Abu Zara. Niciun grup terorist nu revendicase încă aceste atacuri, probabil pentru că niciunul dintre ele nu avusese succes.

Emirul din Abu Zara, prințul Farid al Mazra, era un aliat de nădejde al Bannock Oil. Procentele din exploatarea petrolului care îi reveneau de la companie se ridicau la sute de milioane de dolari anual. Hector stabilise și o puternică alianță cu șeful poliției din Abu Zara, prințul Mohammed, cumnatul emirului. Serviciul de informații al prințului Mohammed era puternic și cu trei ani înainte îl alertase pe Hector despre un iminent atac dinspre mare. Hector și Ronnie Wells, comandantul său de sector din preajma terminalului, reușiseră să îi intercepteze pe atacatori pe mare cu o barcă de patrulă Bannock, în fapt un fost torpilor israelian, cu o viteză bună și două mitraliere Browning de calibru 50 montate la prora. Pe dhowul atacator se aflau opt teroriști, împreună cu câteva sute de kilograme de explozibil plastic Semtex. Ronnie Wells era un fost sergent-major al Marinei Regale, un navigator cu mare experiență și un excelent mânuitor al unei bărci mici de atac. Ieși din întunericul dinspre pupa navei atacatorilor și îi luă pe aceștia prin surprindere. Când Hector le ceru prin megafon să se predea, aceștia îi răspunseseră cu rafale de foc automat. Primul foc al Browningurilor atinse încărcătura de Semtex din cala navei. Toți cei opt teroriști porniseră simultan înspre Grădinile Paradisului, lăsând în urma lor puține dovezi ale existenței lor pământene. Emirul și prințul Mohammed fuseseră încântați de acest deznodământ. Își luară măsurile de siguranță ca media internațională să nu afle nimic despre acest incident. Abu Zara se mândrea cu reputația ei de țară stabilă, dezvoltată și iubitoare de pace.

Hector ateriză la terminalul din Sidi el Razig şi petrecu câteva ore cu Ronnie Wells. Ca întotdeauna, Ronnie avea totul în bună ordine, reînnoind astfel încrederea lui Hector în el. După întâlnire, se plimbară înspre elicopter unde îi aştepta Hans. Ronnie îl privi pieziş, iar Hector ştiu exact ce îl îngrijora. Peste trei luni de zile, Ronnie avea să împlinească şaizeci şi cinci de ani. Copiii lui îşi pierduseră de mult interesul faţă de el şi Cross Bow rămăsese unica lui casă, în afara Spitalului Regal, din Chelsea, dacă ar fi fost acceptat acolo ca pensionar. Reînnoirea contractului cu Cross Bow trebuia făcută cu câteva săptămâni înaintea zilei de naştere.

– Apropo, Ronnie, spuse Hector, am noul tău contract pe birou. Trebuia să-l fi adus ca să-l semnezi.

– Mulţumesc, Hector. Ronnie rânji, capul chel lucindu-i. Dar ştii că împlinesc şaizeci şi de ani în octombrie?

– Ticălos bătrân, rânji Hector la rândul lui. Şi eu care credeam de zece ani că ai douăzeci şi cinci.

Se urcă înapoi în elicopter şi zburară chiar deasupra pistei nisipoase care mergea de-a lungul conductei. Khamsinul măturase întreaga suprafaţă ca o slujnică harnică, astfel încât până şi urmele dropiilor sau ale antilopelor de deşert rămâneau imprimate pe ea. De două ori aterizaseră pentru ca Hector să poate examina orice semn care nu era clar şi care ar fi putut fi făcut de străini nepoftiţi. Urmele se dovediră a fi inofensive. Fuseseră făcute de beduini rătăcitori, probabil aflaţi în căutarea unor cămile pierdute.

Aterizară pentru ultima oară într-un loc unde, cu trei ani înainte, fusese pregătită o ambuscadă de către şase persoane necunoscute, care se infiltraseră pe teritoriul concesiunii venind din sud. Străbătuseră aproape o sută de kilometri pe jos pentru a ajunge la conductă. Ajunşi la destinaţie, intruşii făcuseră alegerea proastă de a ataca maşina de patrulă pe al cărei scaun din faţă se afla chiar Hector. Acesta observase ceva suspicios la jumătatea dunei fugind de-a lungul drumului pe care se afla maşina.

– Stop! strigase el la şofer, iar apoi se urcase pe acoperişul vehiculului. Se holbase insistent la obiectul care îi atrăsese atenţia. Acesta se deplasase din nou, o mişcare şerpuitoare asemenea celei făcute de un şarpe roşu. Această mişcare era cea care îi atrăsese atenţia în primul rând. Nu existau însă şerpi roşii în deşert. Una din extremităţile şarpelui ieşea din nisip în timp ce cealaltă dispărea sub ramurile uscăţive ale unui arbust cu spini. Îl studiase cu atenţie. Tufişul era suficient de des pentru a ascunde un om în spatele lui. Obiectul roşu nu semăna cu nimic cunoscut din natură. Obiectul zvâcnise din nou şi el luă o hotărâre. Îşi puse puşca de asalt la umăr şi trase de trei ori înspre arbust. Omul care se ascundea în spate sări în picioare. Purta turban şi mantie, un AK-47 peste umăr şi în mână avea o cutie neagră mică, din care atârna cablul subţire roşu izolant.

– Bombă! strigase Hector. Capetele jos!

Omul detonase bomba şi, cu o explozie asurzitoare, pista aflată la 150 de metri în faţa camionului sărise în aer într-o trombă de praf şi foc. Valul de şoc aproape că îl aruncase pe Hector de pe acoperişul vehiculului, dar acesta reuşi să se ţină bine şi să îşi păstreze echilibrul.

Atacatorul ajunsese aproape de vârful dunei, fugind ca o gazelă de deşert. Hector era încă ameţit de explozie, aşa că primul său foc răscolise nisipul de la picioarele arabului, dar acesta continuase să fugă. Hector trase adânc aer în piept şi se calmă. Al doilea foc îl nimeri pe arab în spate, stropi de nisip ţâşnind din haina acestuia pe măsură ce gloanţele îşi atingeau ţinta. Omul făcuse o piruetă ca de balerin şi apoi căzuse la pământ. Apoi Hector îi văzuse pe însoţitorii acestuia ţâşnind din tufişurile în care se ascunseseră. Traversară linia orizontului şi dispărură înainte ca el să poată trage.

Hector privise rapid suprafaţa dunei. Se întindea pe şase sau şapte kilometri în faţă sau poate chiar mai mult. Aproape toată întinderea ei era prea abruptă şi prea moale pentru a putea fi străbătută cu camionul. Avea să fie nevoie de o urmărire pe jos, apreciase el.

– Faza a doua! Hector strigase la oamenii lui: Urmărire rapidă! Hai! Hai! Hai!

Sărise din camion şi îşi conduse în pas alergător oamenii, patru la număr, în sus pe dună. Când ajunseră în vârf cei cinci terorişti se aflau încă în formaţie răsfirată fugind de-a lungul deşertului la un kilometru distanţă. Obţinuseră acest avans în timp ce Hector şi ai săi urcaseră panta uriaşei dune. Privind în urma fugarilor, Hector zâmbise sumbru.

– Mare greşeală, frumuşeilor! Ar fi trebuit să vă împrăştiaţi, să fugiţi fiecare în altă direcţie! Acum vă avem grupaţi frumos. Hector ştia foarte bine că într-o urmărire în linie dreaptă nu se născuse încă arabul care să poată scăpa de oamenii lui. Haideţi, băieţi. Nu frecaţi menta. Trebuie să-i prindem pe ticăloşii ăştia până se lasă seara.

Avuseră nevoie de patru ore; „ticăloşii" fuseseră un pic mai rezistenţi decât se aşteptase Hector. Dar, din nefericire pentru ei, făcuseră ultima lor greşeală. Se opriseră pentru a lupta. Aleseseră o adâncitură previzibilă, un loc de apărare dotat în mod natural cu câmp clar de tragere în toate direcţiile şi se întinseseră la pământ. Hector privise la soare. Era cu douăzeci de grade deasupra liniei orizontului. Trebuia să termine rapid. În timp ce oamenii lui forţau pe terorişti să îşi ţină capul aplecat, Hector se strecurase spre un loc de unde avea o vedere mai bună a câmpului de luptă. Îşi dăduse seama imediat că nu aveau cum să cucerească poziţia arabilor atacându-i frontal. Ar fi pierdut mulţi subalterni, dacă nu chiar pe toţi. Studiase terenul vreme de zece minute sau chiar mai mult, iar apoi cu un ochi format de soldat trecut prin multe lupte identificase punctul slab. În spatele poziţiei adversarilor se afla o cută îngustă de pământ; prea îngustă pentru a purta numele de vale seacă sau donga, dar care ar fi putut ascunde un om care s-ar fi târât pe burtă.

Îşi mijise ochii în direcţia soarelui aflat deja jos şi apreciase că această cută se afla la patruzeci de paşi în spatele redutei inamice. Dăduse mulţumit din cap şi se târâse înapoi spre locul unde se aflau oamenii săi.

– O să mă strecor în spatele lor şi arunc o grenadă. Atacaţi de îndată ce explodează.

Hector trebuise să facă un ocol larg în jurul inamicilor pentru a nu fi observat de aceştia, iar odată ce ajunsese în donga nu se putuse mişca decât foarte încet ca să nu ridice praful şi să îi avertizeze de apropierea lui. Oamenii lui îi făcuseră pe arabi să ţină capetele jos, trăgând în orice se mişca şi se ivea deasupra locului în care se aflau. Totuşi, când Hector reuşise să se apropie cel mai mult de depresiune mai rămăseseră maximum zece minute de vizibilitate până ce soarele avea să coboare sub orizont. Se rostogolise în genunchi şi scosese cu dinţii cuiul grenadei pe care o ţinea în mâna dreaptă. Apoi sărise în picioare şi apreciase distanţa. Era foarte departe. Trebuia să arunce grenada cu fragmentare la patruzeci sau cincizeci de metri distanţa. Îşi folosise umărul şi toată forţa pentru a o arunca pe o traiectorie nu doar înaltă, ci şi lobată. Deşi fusese o aruncare bună, una dintre cele mai bune ale sale, grenada căzu pe marginea redutei şi părea că înţepenise acolo. În scurt timp ea se rostogolise şi căzuse chiar în mijlocul arabilor ghemuiţi. Culcat fiind, Hector le auzise ţipetele când îşi dădură seama ce îi ameninţa. Sărise în picioare şi îşi scoase pistolul în timp ce se îndrepta alergând către terorişti. Grenada explodă chiar înainte ca el să ajungă la redută. Se oprise la marginea acesteia pentru a privi măcelul produs. Patru dintre atacatori fuseseră rupţi în bucăţi însângerate. Ultimul dintre ei fusese protejat parţial de corpurile celor-lalţi. Cu toate acestea, şrapnelul îi sfâşiase pieptul ajungând în plămâni.

Tuşea scuipând sânge cu spumă şi încerca să respire pentru ultima oară când Hector se aplecase asupra lui. Privise în sus şi, spre uimirea lui, Hector îl recunoscu. Omul vorbise cu tot sângele care îi gâlgâia în gură şi vocea îi era slabă şi neclară, dar Hector înţelesese ce spunea.

– Mă numesc Anwar. Ţine minte, Cross, porc al marelui porc ce eşti. Datoria nu a fost achitată. Vrajba de Sânge continuă. Vor veni alţii.

Acum, cu trei ani mai târziu, Hector se afla în acelaşi loc, şi încă o dată se gândea nedumerit la acele cuvinte. Nici acum nu reuşea să le înţeleagă. Cine era muribundul? De unde îl ştia pe Hector? Într-un final, dădu din cap, apoi se întoarse şi păşi înapoi spre locul unde se

afla elicopterul cu rotoarele rotindu-se leneș. Urcă în aparat și își luară zborul. Ziua se scurgea cu repeziciune sub căldura deșertului și când ajunseră înapoi la complexul numărul 8 mai era doar o oră până la asfințit. Hector profită de ce mai rămăsese din lumina zilei pentru a merge la poligon și a trage câteva sute de runde atât cu pistolul lui Beretta M9 de 9 mm, cât și cu pușca lui automată de asalt SC 70/90. Toți oamenii lui erau obligați să tragă cel puțin 500 de runde în fiecare săptămână și apoi să predea țintele armurierului. Hector le verifica cu regularitate. Toți erau trăgători de elită, dar nu dorea ca ei să înceapă să se lase pe tânjeală sau să devină neglijenți. Erau buni, dar trebuiau să și rămână așa.

Când se întoarse în complex de la poligon, soarele dispăruse, iar după amurgul scurt al deșertului noaptea venise rapid. Se duse în sala de antrenament bine echipată și fugi pe bandă timp de o oră și încheie cu o jumătate de oră de ridicat greutăți. Făcu un duș fierbinte în camera lui și își schimbă echipamentul prăfuit de camuflaj cu o pereche proaspăt spălată și călcată de pantaloni și apoi coborî la cantină. Bert Simpson și ceilalți directori se aflau la barul privat. Toți păreau obosiți și tăcuți.

– Ni te alături la un pahar? îl invită Bert.

– Amabil din partea voastră, îi spuse Hector și apoi îi făcu un semn din cap barmanului care îi turnă o porție dublă de whisky Oban vechi de optsprezece ani.

Hector ridică paharul în cinstea lui Bert și amândoi băură.

– Deci, ce face șefa noastră? întrebă Hector.

Bert își dădu ochii peste cap.

– Nu vrei să știi.

– Pune-mă la încercare.

– Nu e om.

– Mie mi s-a părut a fi și puțin umană, comentă Hector.

– E doar o iluzie, bătrâne. Făcută din oglinzi sau naiba știe ce. Nu zic mai multe. O să afli și singur.

– Ce înseamnă asta? întrebă Hector.

– O scoți la alergat, amice.

– Când?

– Dimineața la prima oră, poimâine. Întâlnirea e la ora 5.30 fix în fața intrării principale. Douăzeci de kilometri, așa a cerut ea. Îndrăznesc să bănuiesc că ritmul pe care îl stabilește ea este puțin mai rapid ca al unei plimbări. Vezi să nu te lase în urmă.

Pentru Hazel Bannock fusese o zi lungă și solicitantă, dar nu era nimic ce nu putea fi remediat de o baie fierbinte cu spumă. Apoi se spălă pe cap și își aranjă cu uscătorul șuvițele blonde deasupra ochiului drept. După aceea se îmbracă atent cu o rochie albastră de satin care se potrivea cu ochii ei. Toate bagajele îi fuseseră trimise cu câteva zile în urmă. Setul ei asortat de valize din piele de crocodil fusese despachetat de servitori și hainele erau proaspăt călcate și puse în dulapurile de haine din dressingul ei. Obiectele ei sanitare și cosmeticele erau aranjate în șiruri ordonate pe rafturi de sticlă deasupra chiuvetei din baie. Se dădu cu puțin parfum Chanel după urechi, apoi trecu în camera ei de zi. Barul cu băuturi conținea fiecare produs pe care asistenta ei personală, Agatha, le ceruse într-un e-mail trimis lui Bert Simpson. Hazel își umplu un pahar lung cu gheață zdrobită și suc proaspăt de lămâie verde și adăugă o cantitate mică de votcă Dovgan. Luă acest pahar cu ea în următoarea cameră – centrul ei privat de comunicații. Erau șase ecrane mari cu plasmă pe peretele din fața ei, astfel încât putea privi simultan prețurile acțiunilor și cele ale bunurilor la toate bursele principale; celelalte ecrane erau fixate pe canalele de știri și rezultatele sportive. În acel moment, Hazel era în mod deosebit interesată de Prix de l'Arc de Triomphe de la Longchamps unde îi concura un cal. Făcu o grimasă de dezgust când văzu că acesta terminase pe un dezamăgitor loc 3. Asta îi confirmă decizia de a concedia antrenorul și de a angaja un tânăr irlandez. Își îndreptă atenia la tenis. Îi plăcea să urmărească efortul tinerelor fete din Rusia și din estul Europei. Îi aminteau de acele zile când avea optsprezece ani și era flămândă de performanță ca o lupoaică.

Se așează la computer și sorbi din băutura care avea gustul unei poțiuni făcute de spiriduși, în timp ce își deschidea e-mailurile. Agatha, aflată la Houston, le filtrase deja așa că erau mai puțin de cincizeci direcționate către ea. Le parcurse rapid. Deși era ora trei noaptea la Houston, Agatha dormea cu telefonul pe noptieră mereu gata să-i răspundă. Hazel o trezi pe legătura de Skype. Imaginea Agathei apăru pe ecran. Purta o cămașă de noapte cu trandafiri brodați în jurul gulerului, avea părul cenușiu pus pe bigudiuri și ochii somnoroși. Hazel îi dictă răspunsurile la e-mailuri. Într-un final, o întrebă:

– Cum stai cu răceala, Agatha? Nu pari la fel de răgușită ca ieri.

– E mult mai bine, doamnă Bannock. Vă mulțumesc de întrebare.

De aceea o iubeau angajații, era șefa lor grijulie, asta până când greșeau și atunci îi dădea afară. Întrerupse legătură cu Agatha și compară ceasul de la mână cu cel digital de pe perete. Era aceeași oră și la bordul *Delfinului Iubăreț*. Lui Hazel îi displăcea acest nume cu care Henry își botezase iahtul și întotdeauna se referea la el doar ca *Delfinul*. Din respect pentru amintirea soțului ei nu se putuse hotărî să schimbe numele, asta pe lângă faptul că Henry o asigurase că o altă denumire ar fi adus cel mai mare ghinion posibil. Numele era singurul lucru care îi displăcea lui Hazel la acest vas, 125 de metri de lux hedonist pur, douăsprezece cabine duble de oaspeți și o cameră a proprietarului de dimensiunile unui palat. Sala de mese și locurile spațioase de distracție erau decorate cu picturi colorate ale unor artiști moderni în mare vagă. Cele patru motoare puternice diesel ajutau vasul să traverseze Atlanticul în mai puțin de șase zile. Nava avea echipament electronic și de navigație de ultimă generație și putea face uz de toate aceste jucării și dispozitive scumpe pentru a-i impresiona până și pe cei mai răsfățați și sofisticați oaspeți. Hazel formă numărul de contact al punții *Delfinului* și receptorul fu ridicat înainte să sune de două ori.

– *Delfinul Iubăreț*. Puntea.

Hazel recunoscu accentul californian.

– Domnule Jetson?

Acesta era primul ofițer, și tonul vocii căpătă accente de uimire când omul își dădu seama cine era la telefon.

– Bună seara, doamnă Bannock.

– Este disponibil căpitanul Franklin?

– Desigur, doamnă Bannock. Este chiar lângă mine. Vi-l dau chiar acum.

Jack Franklin o salută și Hazel îl întrebă de îndată:

– Totul este în regulă, căpitane?

– Chiar foarte bine, doamnă Bannock, o asigură el.

– Unde vă aflați în momentul acesta?

Franklin culese informațiile de pe ecranul de navigație și apoi le traduse rapid într-o formă ușor inteligibilă:

– Suntem la 146 de mile marine sud-est de Madagascar îndreptându-ne spre Insula Mahe din arhipeleagul Seychelles. Timpul estimat pentru a ajunge la Mahe este joi la prânz.

– Ați mers într-adevăr foarte bine, căpitane Franklin, îi spuse Hazel. Fiica mea se află pe punte cu dumneavoastră?

– Mă tem că nu, doamnă Bannock. Am înțeles că domnișoara Bannock s-a retras devreme și a dorit să îi fie servită cina în camera dumneavoastră. Îmi cer scuze, am vrut să spun în camera *ei*.

Fiica ei avea voie să ocupe camera proprietarului când doamna Bannock nu se afla la bord. Franklin fusese întotdeauna de părere că tablourile în ulei de Gauguin și Monet și candelabrul Lalique erau o ambianță nepotrivită pentru o tânără nestăpânită care se considera la fel de importantă ca ilustra ei mamă. Totuși, știa prea bine că nu era o idee bună să menționeze defectele copilului în fața mamei. Această drăguță, dar neplăcută trăsătură era singurul punct slab al lui Hazel Bannock.

– Te rog să îmi faci legătura, spuse Hazel Bannock.

– Desigur, doamnă Bannock.

Îl auzi vorbind cu operatorul radio. Apelul se întrerupse și apoi reveni cu ton de apel. Aștepta ca telefonul să sune de douăsprezece

ori şi simţi că devine agitată înainte ca receptorul să fie ridicat. Apoi recunoscu vocea fiicei sale.

– Cine e? Am dat ordine să nu fiu deranjată.

– Cayla, puiule!

– Ah, mămico, ce mă bucur să îţi aud vocea! Am aşteptat toată ziua să mă suni. Începusem să cred că nu mă mai iubeşti.

Încântarea ei era evidentă, iar inima lui Hazel se umplu de bucurie maternă auzind-o.

– Am fost teribil de ocupată, iubito. Se întâmplă atâtea aici.

Cayla, cea pură: numele pe care îl alesese pentru fiica ei era atât de potrivit. Imaginea chipului fetei îi apăru în minte. Pielea Caylei îi păruse lui Hazel mereu ca fiind făcută din jad translucid sub care pulsa şi strălucea sângele ei tânăr. Ochii îi erau de un albastru mai deschis, mai diafan chiar decât cei ai lui Hazel. Din ei părea să izvorască o puritate a minţii şi a spiritului. La nouăsprezece ani era la limita feminităţii, dar încă neatinsă, feciorelnică, perfectă. Hazel simţi lacrimi strălucindu-i în ochi, copleşită de forţa propriei iubiri. Acest copil era cel mai important lucru din viaţa ei, pentru care făcuse atâtea sacrificii şi se luptase atât de mult.

– Aşa-i, iubita mea mămică. Are o singură viteză. Cu toate motoarele înainte!

Cayla râse dulce, şi se rostogoli uşor de pe silueta masculină de sub ea. Buricele lor goale erau lipite împreună de transpiraţie şi se desprinseră cu greutate. Îi simţi penisul alunecând din ea, urmat de un şuvoi al propriului lichid vaginal. Se simţea goală fără el în ea.

– Spune-mi ce ai făcut azi, întrebă Hazel. Ai învăţat?

Acesta era motivul pentru care îşi lăsase copilul pe *Delfin*. Rezultatele semestriale ale Caylei fuseseră dezastruoase. Profesorul ameninţase că dacă nu apăreau îmbunătăţiri semnificative fata avea să repete anul. Până în acel moment, doar donaţiile mari ale mamei ei în conturile universităţii o salvaseră pe Cayla.

– Trebuie să recunosc că am fost tare leneşă azi, mămică dragă. Nu m-am dat jos din pat până la 9.30, şi zâmbi răutăcios închizând

ochii albaştri inocenţi şi gândindu-se „nu înainte ca Rogier să îmi ofere două orgasme senzaţionale".

Se ridică pe aşternuturile albe şi se undui mai aproape de frumosul lui corp lucios şi musculos. Pielea îi lucea de transpiraţie ca ciocolata care se topeşte. Încă se atingeau şi îşi apropie genunchii de bărbie şi se întoarse uşor pentru ca el să poată privi nestingherit cuibul de păr blond dintre coapsele ei. El întinse mâna şi îi îndepărtă uşor coapsele, iar ea se cutremură când el îi despărţi buzele umflate ale vulvei şi vârful degetului lui căută bobocul de trandafir dintre ele. Ţinea receptorul telefonului la ureche cu mâna stângă, iar cu dreapta se întinse înspre penisul lui. Era în continuare umflat. Cayla ajunsese să se gândească la organul lui ca la o entitate separată, cu o forţă vitală proprie. Chiar îi dăduse un nume. Blaise, maestrul lui Merlin, magicianul. Blaise o vrăjise. Era întins la lungimea lui maiestuoasă maximă, tare şi lucind de propria ei esenţă dulce, cu care îl unsese mai devreme. Îi cuprinse grosimea între degetul mare şi arătător şi începu să îl mulgă cu mişcări încete, voluptuoase.

– Of, scumpo, ai promis că o să te dedici studiului. Eşti o fată isteaţă şi doar cu puţin efort ai putea să te descurci mult mai bine.

– Astăzi a fost o excepţie, mămico. Am muncit foarte mult în celelalte zile. Astăzi mi-a venit chestia lunară. Am avut dureri teribile de burtă.

– Of, biata Cayla. Sper că te simţi mai bine acum?

– Da, mămico. Mă simt mult mai bine. O să fiu iar bine mâine.

– Mi-aş dori să fiu acolo să am grijă de tine. A trecut doar o săptămână de când te-am lăsat în Cape Town, spuse Hazel, dar mi se pare că a trecut o veşnicie. Mi-e dor de tine, iubito.

– Şi mie mi-e dor de tine, mămico, o asigură Cayla.

Apoi nu mai fu nevoie să răspundă, căci mama ei începu să trăncănească despre conducerea câmpurilor ei de petrol şi problemele pe care le avea cu tăntălăii nespălaţi care i le administrau. La anumite intervale Cayla scotea mici sunete de înţelegere, dar îl studia pe Blaise cu o uşoară concentrare. Era circumcis. Cei pe care îi cunoscuse

înaintea lui avuseseră cu toții acea glugă murdară de piele atârnând în jurul vârfului. Doar după ce îl cunoscuse pe Rogier își dăduse seama cât de urâte erau în comparație cu această suliță de carne pe care acum o ținea cu atâta reverență între degetul mare și arătător. Blaise era de un albastru-negru-închis, fin și lucios ca țeava unei puști. O picătură clară se scurgea ușor din despicătură de la capăt. Tremura acolo ca o picătură de rouă. Era atât de entuziasmant de privit că o făcu să tremure de încântare și pielea imaculată de pe brațe i se făcu de găină. Își coborî capul rapid deasupra lui. Luă picătura pe vârful limbii. Îi savură gustul. Voia mai mult, mult mai mult. Începu să îl mulgă mai insistent, cu lungile și delicatele ei degete zburând în sus și în jos pe bărbăția lui ca o suveică la războiul de țesut. El își împinse coapsele în față pentru a veni în întâmpinarea ei. Ea văzu cum i se încordau mușchii abdomenului. Putea să îl simtă pe Blaise umflându-se, tare și gros în mâna ei ca o coadă de rachetă. Trăsăturile lui Rogier se contorsionau. Își dădu minunatul cap negru pe spate și gura i se deschise. Văzu că era pe punctul de a geme sau de a țipa. Rapid îi dădu drumul la penis și îi acoperi gura cu mâna pentru a-l face să tacă, dar în același timp se aplecă și luă în gură cât de mult putu din lungimea lui Blaise. Reuși să înghită mai puțin de jumătate, iar capul lui umflat îi apăsa în spatele gâtului declanșându-i reflexul de sufocare. Dar învățase să și-l controleze. Riscă și luă mâna de la gura lui. Voia să simtă cum se aduna sămânța în el. Îi strecură mâna între coapse și îl apucă de rădăcina scrotului. Încă sugând și mișcându-și capul în sus și în jos simți începutul ejaculării, pulsând în mâna ei, iar testiculele îi erau lipite de partea de jos a abdomenului.

Deși era pregătită pentru asta, forța și volumul o luau prin surprindere de fiecare dată. Gâfâi și încercă să înghită cât de rapid posibil, dar nu putu să o facă și excesul se revărsă și i se scurse pe bărbie. Voia să sugă până și ultimul strop din el. Înghiți tot și acum, în ciuda a ceea ce își propusese, gemea ușor. Vocea mamei ei o trezi din starea de extaz în care intrase.

– Cayla! Ce se întâmplă? Eşti în regulă? Ce se întâmplă? Vorbeşte cu mine.

Cayla scăpase receptorul telefonului şi acesta cârâia lângă ea pe pat. Îl înhăţă repede şi îşi recăpătă cumpătul.

– Oh! Am vărsat cafea pe mine şi în pat. Era caldă şi m-am speriat.

Râse fără să respire.

– Nu te-ai opărit, nu-i aşa?

– Oh, nu! Dar cuvertura s-a murdărit, spuse ea trecându-şi vârfurile degetelor peste scurgerea alunecoasă împrăştiată peste cearşaful de mătase.

Era încă caldă din pricina corpului lui. Îşi şterse degetele de pieptul lui, iar el rânji. I se părea că este cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Mama ei schimbă subiectul şi începu să rememoreze vizita lor recentă la Cape Town unde *Delfinul* staţionase preţ de două săptămâni. Bunica Caylei locuia într-o superbă vilă proiectată de Herbert Baker, printre podgoriile din afara oraşului. Hazel cumpărase această proprietate cu gândul că se va retrage acolo într-o zi, într-un viitor îndepărtat. Până atunci era o casă perfectă pentru iubita ei mamă, care strânsese şi economisise fiecare bănuţ pentru a-i permite fetei ei să îşi urmeze aventura pe marile terenuri de tenis ale lumii. Acum bătrâna doamnă avea o casă minunată, plină de servitori, şi un şofer în uniformă să o conducă în sat cu un Mercedes Maybach în fiecare duminică, ca să-şi facă cumpărăturile şi să bea ceai cu prietenele ei.

Rogier se ridică din pat şi îi făcu Caylei un semn. Apoi se îndreptă agale spre baie. Muşchii feselor lui se legănau ademenitor. Cayla sări din pat şi îl urmări, cu receptorul telefonului încă la ureche. Rogier stătea în faţă veceului, iar ea se sprijini de perete şi îl privi complet fascinată.

Îl cunoscuse pe Rogier la Paris unde ea studia arta impresioniştilor francezi la Universitatea de Arte Frumoase. Ştia că mama ei nu ar fi aprobat vreodată relaţia lor. Mama ei era liberală doar declarativ. Probabil nu ajunsese vreodată în pat cu un bărbat al cărui pigment

al pielii să fie mai întunecat decât coaja de portocală. Totuşi, la prima vedere, Cayla fusese încântată de exotismul lui Rogier: patina albastră lucioasă ca de oţel a pielii lui, trăsăturile nilotice, corpul lui înalt ca de salcie şi accentul intrigant. Fusese de asemenea incitată de poveştile fetelor de vârsta ei, cele cu mai multă experienţă ca ea, care descriau cu detalii libidinoase cum bărbaţii de culoare erau mult mai bine dotaţi în ceea ce priveşte organul masculin decât cei din celelalte rase. Îşi amintea clar că prima oară când îl văzuse pe Blaise în totalitatea erecţiei sale imperiale fusese înfricoşată. I se păruse imposibil să reuşească să înghită toată cantitatea ejaculării. Sarcina nu se dovedise la fel de grea pe cât îşi închipuise la început. Chicoti de această amintire.

– De ce râzi, iubito? întrebă mama ei.

– Tocmai mi-am amintit povestea bunicii despre babuinul sălbatic care i-a intrat în bucătărie.

– Bunica poate să fie foarte amuzantă, fu de acord mama ei şi continuă să vorbească despre iminenta reuniune de pe insula Ten League din Seychelles.

Hazel deţinea întreaga suprafaţă de 1750 de pogoane a insulei şi întinsul bungalou de pe plajă unde plănuia să îşi petreacă sărbătorile de Crăciun împreună cu familia, aşa cum o făcuse şi în anul precedent. Avea să trimită avionul la Cape Town să o ia pe mama ei şi pe unchiul John. Cayla îndepărtă iute acest gând. Nu dorea să i se amintească de apropiata ei despărţire de Rogier. Se întinse din nou şi îl apucă pe Rogier ferm trăgându-l înapoi în pat. Mama ei încheie în sfârşit convorbirea.

– Trebuie să plec acum, iubito. Mâine-dimineaţă încep devreme. Te voi suna mâine la aceeaşi oră. Te iubesc, micuţa mea.

– Eu te iubesc de un miliard de ori plus unu, mămico.

Ştia ce efect avea acest fel de a vorbi asupra mamei ei. Întrerupse conexiunea şi aruncă telefonul pe covorul de mătase antic de pe puntea de lângă pat. Îl sărută pe Rogier şi îi strecură limba în gură, apoi şi-o retrase şi îi spuse pe un ton categoric:

– Vreau să rămâi cu mine în noaptea asta.

– Nu pot să fac asta. Ştii că nu pot, Cayla.

– De ce nu? întrebă ea.

– Dacă află căpitanul de noi o să-mi înfăşoare o ancoră în jurul gâtului şi o să mă arunce peste bord.

– Nu fi mizerabil. Nu o să afle. Îl am pe Georgie Porgie la degetul mic. O să ne acopere. Dacă îi zâmbesc face orice pentru mine.

Se referea la comisarul de bord al navei.

– Orice pentru zâmbetul tău şi câteva sute de dolari, spuse Rogier care trecuse pe franceza sa nativă chicotind. Dar el nu este căpitanul navei.

Se ridică şi se duse spre locul unde îi era aruncată uniforma, pe spatele unui fotoliu.

– Nu ne permitem să riscăm în felul acesta, şi aşa riscăm prea mult. Vin să te văd mâine la aceeaşi oră.

Lăsă uşa descuiată.

– Îţi ordon să rămâi.

Vocea i se ridică. Şi ea vorbea franceza acum, dar a ei era o formă mai rudimentară. El rânji înfuriind-o.

– Nu poţi să îmi ordoni nimic. Nu tu eşti căpitanul acestei nave.

Îşi închidea nasturii de alamă ai uniformei lui de ospătar.

Căpitanul Franklin avea dreptate. Cayla nu dădea doi bani pe impresioniştii francezi sau, vine vorba, pe oricare alt impresionist. Se dusese la Universitatea de Arte Frumoase din Paris la insistenţele mamei ei. Hazel era îndrăgostită de tablouri cu nuferi sau cu fete din Tahiti pe jumătate dezbrăcate, exact ca aceea care atârna pe peretele din faţa ei, pictată de un francez sifilitic, alcoolic şi narcoman. Îi venise ideea nebunească să o facă pe Cayla comerciant de artă după absolvire, când singurul lucru la care ţinea Cayla cu adevărat erau caii, dar nu avea sens să se certe cu mămica, pentru că mămica avea întotdeauna ultimul cuvânt.

– Îmi aparţii, îi spuse lui Rogier. O să faci ce îţi spun.

Cu cardul ei Black Amex îi plătise biletul la clasa întâia de la Londra la Cape Town şi îi aranjase slujba de ospătar, ungându-l pe Georgie Porgie cu un pupic pe obraz şi un teanc de bancnote verzi. Îl deţinea pe Rogier cum deţinea şi maşina ei sport Bugatti Veyron şi caii ei de concurs, adevăratele iubiri ale vieţii ei.

– Vin mâine-seară la aceeaşi oră.

Rânji iarăşi în acel fel care o înfuria şi se strecură afară din cabină, închizând uşa uşor în urma lui.

– O să găseşti afurisita de uşă închisă! ţipă după el, şi ridicând telefonul de pe punte îl aruncă apoi cu toată puterea în nudul strălucitor de Gauguin.

Receptorul ricoşă din pânza întinsă şi se rostogoli pe punte. Cayla se aruncă înapoi pe pat şi boci în perne de furie şi frustrare. Când Rogier refuza să i se supună îl dorea cel mai mult.

Rogier verifică proviziile barului din salonul principal. Georgie Porgie avea încredere în el. Îşi recuperă cuţitul din locul de sub tejghea unde îl ascunsese înaintea întâlnirii cu Cayla. Lama era din oţel de Damasc făcut de Kia, aceeaşi companie japoneză care făurise odinioară săbiile samurailor. Era la fel de ascuţit ca bisturiul unui chirurg. Rogier ridică tivul pantalonilor şi îşi legă teaca de gambă. Viaţa lui era periculoasă, dar arma îi oferea protecţie. Închise barul pentru noapte, şi apoi fugi uşor pe culoarul angajaţilor înspre puntea de lucru. Înainte să ajungă la cantina echipajului simţi mirosul cărnii de porc prăjite. Aroma unsuroasă îi făcea greaţă. Era posibil să fie nevoit să rabde de foame în acea seară, dacă nu reuşea să farmece într-un fel bucătarul. Acesta era în mod evident homosexual, iar Rogier era frumos cu părul lui negru des şi cârlionţat şi ochii arzători. Zâmbetul i se potrivea perfect cu personalitatea deschisă, luminoasă. Se aşeză la masa lungă a echipajului şi aşteptă ca bucătarul să privească prin trapa de la bucătărie. Rogier îi zâmbi şi apoi arătă înspre bucata groasă de carne de porc de pe farfuria maşinistului de lângă el şi îşi dădu ochii peste cap într-un gest elocvent de dezgust.

Bucătarul îi zâmbi la rândul lui și cinci minute mai târziu îi trimise prin trapă o bucată groasă de țipar marin. Unul dintre cei mai buni pești comestibili ai mărilor era gătit la perfecție și ți se topea în gură fiind asezonat cu sosul faimos al bucătarului. Fusese destinat mesei căpitanului înainte să fie deturnat din drum. Mașinistul privi farfuria lui Rogier și bombăni.

– Poponar împuțit!

Rogier continuă să zâmbească, dar se aplecă și își ridică tivul pantalonilor. Lama subțire a pumnalului îi apăru în mână sub lemnul mesei.

– Nu ar trebui să mai spui asta, îl avertiză Rogier și mașinistul își coborî privirea.

Vârful pumnalului îi fusese îndreptat spre zona genitală. Fața îi pălise, dar se ridică în grabă, și plecă rapid din cantină abandonându-și cotletul de porc. Rogier își mâncă peștele savurându-l domol. Manierele lui elegante păreau nepotrivite într-un asemenea mediu.

Înainte să plece se opri la trapă și îi făcu bucătarului cu mâna în semn de mulțumire. Apoi urcă pe puntea de la pupa unde membrilor echipajului li se dădea voie să facă exerciții și să se relaxeze atunci când nu erau în tură. Privi la cornul lunii. Simțea o puternică dorința de a se ruga aici, sub acest simbol al credinței sale. Dorea să îndepărteze amintirea târfei creștine și să își ispășească sacrilegiul pe care fusese forțat să îl comită cu ea la ordinele bunicului său. Dar nu se putea ruga afară. Era un pericol prea mare să fie observat. Lăsase să se înțeleagă la bord că era un romano-catolic din Marsilia. Asta îi explica înfățișarea nord-africană.

Înainte să coboare căută orizontul nordului și reuși să fixeze din memorie direcția în care se afla Mecca. Coborî în minuscula lui cabină, își adună sacul de rufe și prosopul și merse de-a lungul pasajului spre dușul și toaleta care erau împărțite de toți membrii inferiori ai echipajului. Își spălă fața și corpul cu atenție, își perie dinții și își clăti gura într-un act de purificare rituală. După ce se uscă, își înnodă prosopul în jurul taliei, se întoarse în cabină și încuie ușa. Își luă sacul de

echipament de pe etajera de deasupra patului şi despachetă covorul de rugăciune de mătase şi caftanul de rugăciune de un alb imaculat. Desfăcu covorul pe podea înspre Mecca, a cărei direcţie o calculase pe puntea iahtului. Spaţiul de pe podeaua cabinei abia îi permitea să-şi întindă covorul pentru rugăciune. Îşi puse caftanul şi lăsă tivul să-i ajungă până la glezne. Stătu la baza covorului şi şopti o scurtă rugăciune de introducere în arabă. Nu dorea să fie auzit din întâmplare de unul dintre colegii săi care ar fi trecut pe lângă uşa cabinei.

– În numele lui Allah cel Milostiv şi al profetului său, declar că sunt Adam Abdul Tippoo Tip şi că din ziua în care m-am născut am îmbrăţişat Islamul şi sunt acum şi am fost întotdeauna un drept-credincios. Îmi mărturisesc păcatele, că m-am încurcat cu o necredincioasă şi mi-am luat numele necredincios de Rogier Marcel Moreau. Cer iertare pentru aceste fapte, pe care le-am comis doar în numele Islamului şi al lui Allah cel Milostiv şi nu din propriile dorinţe sau pofte.

Cu mult înainte de naşterea lui Rogier, bunicul lui canonizat îşi luase o bună măsură de precauţie – îşi trimitea nevestele gravide şi pe nevestele fiilor şi ale nepoţilor lui să nască pe micuţa insulă Reunion, într-un colţ sud-estic al Oceanului Indian. Printr-o fericită întâmplare, acest bunic se născuse la rândul lui pe această insulă, astfel că ştia cât de convenabil este acest loc de naştere. Insula Reunion era un Directorat al Marii Franţe şi astfel, orice persoană născută pe pantele ei vulcanice accidentate şi negre era cetăţean al Franţei şi avea toate drepturile şi privilegiile de care un francez se putea bucura. Cu doi ani înainte, la începutul acestei operaţiuni şi la insistenţele bunicului său, Adam îşi schimbase în mod oficial numele printr-o cerere în Directoratul Auvergne din Franţa şi obţinuse astfel şi un nou paşaport francez. După ce îşi termină apelul personal spre Allah, Rogier îşi începu rugăciunea de seară prin formula arabă:

– Intenţionez să execut patru rakats ale rugăciunii Isha pentru Allah şi doar pentru Allah, cu faţa la Kibla, direcţia în care se află Mecca.

Îşi începu seria complicată de închinări, îngenunchieri şi mătănii în timp ce şoptea rugăciunile obligatorii. Când termină, se simţi plin

de energie şi întărit la corp şi în credinţă. Era momentul următorului pas, cel împotriva necredincioasei şi a blasfematoarei. Îşi scoase haina de rugăciune şi o adună împreună cu covorul de mătase şi puse din nou ambele obiecte la fundul sacului său. Apoi se îmbrăcă iute cu o pereche de blugi, o cămaşă închisă la culoare şi un hanorac negru. Îşi coborî rucsacul de pe etajera de deasupra patului şi deschise unul din buzunarele laterale. Scoase un telefon Nokia negru. Era identic cu cel pe care îl folosea în mod obişnuit pentru a comunica. Totuşi, acest dispozitiv fusese modificat de unul dintre tehnicienii bunicului lui. Îl porni şi verifică dacă avea bateria încărcată. Avea suficientă putere pentru a funcţiona măcar încă o săptămână înainte să fie nevoit să îl reîncarce. De când porniseră de la Cape Town studiase pe furiş structura iahtului pentru a găsi cel mai ferit loc în care să monteze acest aparat şi într-un final se decisese asupra unei mici magazii de pe puntea din spate unde erau depozitate şezlongurile şi echipamentul de făcut curăţenie. Uşa magaziei nu era niciodată încuiată, iar între canatul uşii şi tavanul jos se afla o mică poliţă, ideală pentru nevoile lui. Din buzunarul rucsacului scoase o rolă dublu-adezivă şi o mică lanternă Maglite. Tăie două bucăţi de bandă şi le lipi pe spatele telefonului mobil. Băgă telefonul mobil şi lanterna în buzunarul hanoracului său, părăsi cabina şi urcă până la pupa folosind culoarul angajaţilor. Se sprijini cu coatele pe balustradă şi privi înspre urmele lăsate de elice în apă. Erau cremoase şi fosforescente din cauza micilor creaturi marine tocate de elice. Apoi privi înspre cornul lunii care era acum vizibil pe orizontul întunecat. Luna Islamului; zâmbi, era un semn de bun augur. Se ridică de pe balustradă şi privi precaut în jurul lui pentru a se asigura că nu era văzut. Îşi făcuse un obicei din a veni pe punte în fiecare seară după ce îşi termina sarcinile la bar, ca să nu existe nicio suspiciune în legătură cu prezenţa lui. Uşa magaziei de depozitare era umbrită de structura superioară a iahtului. În hainele sale întunecate, Rogier era aproape invizibil în timp ce se apropia de magazie. Încuietoarea uşii se deschise cu uşurinţă. Intră şi închise uşa în urma lui. Aprinse lanterna, dar mască puternica lumină cu

mâna şi o îndreptă spre spaţiul gol de deasupra canatului. Acesta se afla suficient de sus ca nici măcar un om înalt care ar fi intrat în magazie să nu-l vadă. Cu mâna liberă luă telefonul mobil din buzunar şi se hotărî asupra locului precis în care avea să pună dispozitivul. Se întinse şi apăsă banda adezivă pe perete. O testă cu atenţie şi constată că dispozitivul era bine ataşat; era nevoie de o forţă considerabilă pentru a-l îndepărta.

Apăsă butonul de pornire şi imediat luminiţa roşie începu să pâlpâie, emiţând un sunet abia perceptibil. Emiţătorul transmitea. Rogier mârâi satisfăcut şi apăsă butonul de mut. Tonul nu se mai auzi, dar lumina roşie continua să pulseze. Doar un receptor fixat pe aceeaşi lungime de undă cu cea a emiţătorului şi care era corect criptat putea să-i recepţioneze transmisiile. Codul de confirmare era 1351. Acesta era echivalentul anului 1933 din calendarul gregorian, anul naşterii bunicului său. Rogier stinse lanterna şi ieşi din magazie, închizând uşa cu atenţie în spatele lui. Şi reveni în cabină.

La o sută opt mile marine nord de Madagascar şi la cinci sute şaisprezece mile est de portul Dar es Salaam de pe continentul african se află o mică formaţiune de atoli de corali. La adăpostul unuia dintre atoli se afla un dhow arab lung de şaizeci de metri cu vele, ancorat în apa de nici zece metri adâncime cu pânza soioasă înfăşurată în jurul catargului lung. Zăcea acolo de unsprezece zile, imposibil de depistat de oricare altă navă arabă de comerţ sau de pescuit. Cala nu fusese văruită de ani de zile, iar dungile de zebră care o brăzdau se datorau fecalelor umane eliminate de echipaj când oamenii îşi atârnau fesele peste balustrada navei. Singura ciudăţenie care ar fi putut să atragă atenţia unui observator întâmplător erau cele trei nave mult mai mici legate de marginea dhow-ului. Cele trei aveau zece metri lungime fiecare, cale joase, prore puternic ascuţite, erau construite din fibră de sticlă rezistentă şi vopsite într-o culoare mată greu de definit, capabilă să le camufleze în pustiurile de apă ale oceanului. La pupele acestor nave erau fixate două motoare externe masive. Culoarea ţipătoare

a producătorului motorului fusese acoperită cu un strat gros de aceeaşi culoare cu restul calei. Totuşi, erau bine întreţinute şi capabile să ducă uşoarele ambarcaţiuni până la viteze de peste patruzeci de noduri, chiar încărcate la capacitate maximă.

Bărcile lungi erau goale în acel moment. Echipajele erau adunate pe puntea dhow-ului cel mare, unde tocmai încheiaseră rugăciunea de seară. Se mişcau pe punte, îmbrăţişându-se şi repetând invocaţia tradiţională.

– Fie ca Allah să ne audă rugăciunile.

Deasupra gălăgiei făcute de vocile lor, urechea antrenată a operatorului radio reuşi să distingă uşorul bâzâit electric venit din cabina de comandă din faţa unicului catarg. Se desprinse de grup şi se grăbi să se ocupe de echipamentul său. De îndată ce intră în cabină observă lumina roşie clipind pe panoul frontal al receptorului radio şi inima începu să îi bată mai rapid.

– În numele lui Allah cel Milostiv, fie ca numele lui să fie slăvit întotdeauna!

Se aşeză cu picioarele încrucişate pe podeaua din faţa staţiei. De când ajunseseră la atol şi dăduseră drumul bucăţii de coral care servea dhow-ului drept ancoră, radioul fusese fixat pe frecvenţa corectă. Tasta în alfabetul Morse codul de identificare corect: 1351. Imediat, emiţătorul din magazia de pe puntea de la pupa a *Delfinului Iubăreţ* trecu de la transmisie pe mod pasiv, aşteptând să răspundă la întrebări. Operatorul radio se ridică rapid în picioare şi se grăbi spre uşă. Ţipă cu entuziasm.

– Stăpâne! Veniţi repede!

Căpitanul navei se apropie cu paşi repezi. Puntea era luminată cu lanterne ce funcţionau cu kerosen atârnând de tangonul catargului. În lumina artificială se distingea silueta înaltă şi subţire a căpitanului, cu o eşarfă *shumag* cu pătrăţele albe şi roşii pe cap şi purtând o cămaşă lungă *dishdasha* albă. Barba sa lungă era neagră, deşi era trecut de cincizeci de ani. Se aplecă în cabina de transmisie şi răspunse cu nerăbdare:

– Da?

– Prin milostenia lui Allah şi a Profetului său fie ei slăviţi întotdeauna.

Operatorul confirmă contactul şi se dădu la o parte în cabina înghesuită pentru a-i permite căpitanului să vadă clar staţia şi lumina roşie neîntreruptă ce lucea pe panoul din faţa lor. Fără cuvinte, căpitanul se aşeză în faţa echipamentului şi începu să interogheze emiţătorul. Întâi întrebă poziţia actuală şi apoi viteza de deplasare. Aparatul îi răspunse de îndată. Căpitanul îi repetă operatorului aceste detalii de longitudine şi latitudine, iar acesta şi le notă pe un caiet. Ştiau că aceste date erau exacte până la o eroare de câţiva metri.

În ciuda eşafodajului şi a echipamentului ca desprins din Biblie al navei, sistemul de navigare prin satelit cu care era dotată era cel mai modern disponibil de pe piaţă. Când căpitanul reuşi să identifice direcţia şi viteza de deplasare a *Delfinului* de la emiţător, desfăcu harta Oceanului Indian pe punte şi se aplecă asupra ei. Poziţia actuală a dhow-ului era marcată cu o cruce roşie discretă. Stabili poziţia iahtului necredincioşilor şi o marcă de asemenea printr-o cruce roşie. Apoi începu să calculeze ruta şi timpul necesar pentru a intercepta iahtul. Nu dorea să piardă timp şi combustibil ajungând prea mult în faţa ţintei, dar şi mai important era faptul că nu trebuia să lase iahtul să i-o ia în faţă. Atunci când remorca şi celelalte nave, dhow-ul atingea o viteză maximă de paisprezece noduri, iar într-o cursă deschisă ar fi fost lăsat mult în urmă. Când căpitanul fu mulţumit de calculele lui, ieşi pe punte.

Treizeci şi nouă de bărbaţi erau adunaţi acolo, stând pe jos în tăcere şi expectativă. Armele automate moderne pe care le purtau păreau nepotrivite cu decorul care îi înconjura. Erau câte unsprezece oameni în echipajul fiecărei bărci lungi, iar ceilalţi alcătuiau echipajul navei mamă. Căpitanul păşi maiestuos spre locul său de la cârmă şi apoi li se adresă.

– Gazela se află în fălcile ghepardului.

Primele lui cuvinte provocară un mormăit de aprobare din partea oamenilor lui. Căpitanul îşi ridică mâna şi aceştia amuţiră imediat, concentrându-şi toată atenţia asupra lui.

– Necredincioşii sunt încă mult la sud-est, dar se apropie cu viteză spre noi. Mâine-dimineaţă, înainte să se lumineze, ridicăm ancora. Ne va lua şapte ore să ajungem la poziţia de ambuscadă. Mă aştept ca nava necredincioşilor să treacă pe lângă noi mâine cu două ore înaintea asfinţitului la o distanţă de două mile spre est; o distanţă prea mare ca să poată să vadă altceva în afară de vela noastră. O să creadă că suntem un vas comercial inofensiv din insule. Vorbind încet, dar cu emfază, recapitulă din nou planul de atac.

Aceştia erau oameni simpli, majoritatea analfabeţi şi nu prea inteligenţi, dar atunci când simţeau sânge în apă erau la fel de feroce ca peştii baracuda. Când termină, le reaminti:

– Navigăm mâine înainte să se lumineze şi fie ca Allah şi Profetul lui să binecuvânteze planul nostru!

Când văzu mânerul uşii de la cameră întorcându-se discret, Cayla era pregătită. Îl aşteptase de o oră şi nerăbdarea ei atinsese punctul de fierbere. Repetase în minte fiecare cuvânt veninos şi insultător şi felul în care avea să îl facă să i se supună şi să dea înapoi cerându-şi scuze. Acum sări din pat şi fugi în tăcere spre uşă în picioarele goale. Îşi apropie buzele de panou şi vorbi suficient de tare cât să fie auzită de cealaltă parte a uşii:

– Pleacă! Nu vreau să te mai văd vreodată. Te urăsc. Mă auzi? Te urăsc.

Îi aşteptă răspunsul, dar tăcerea dură aproape o jumătate de minut, ceea ce fetei îi păru mult mai mult. Vru să vorbească din nou, doar ca să se asigure că el era încă acolo. Apoi el vorbi şi vocea lui era calmă şi rece.

– Da, te aud. Plec imediat, aşa cum mi-ai cerut.

Îi auzi paşii retrăgându-se de-a lungul culoarului. Lucrurile nu mergeau aşa cum îşi închipuise. El ar fi trebuit să îi implore iertarea. Descuie repede uşa şi o deschise.

– Cum îndrăzneşti să mă insulţi şi să mă sfidezi? Întoarce-te imediat aici! Vreau să ştii cât de mult te urăsc.

Se întoarse cu faţa spre ea şi zâmbi, zâmbetul acela al lui care o entuziasma şi o înfuria în acelaşi timp. Bătu din picior, iar apoi nu îi veni să creadă că făcuse un gest atât de copilăresc.

– Întoarce-te imediat! Nu sta acolo cu rânjetul ăla stupid pe faţă. Vino aici.

El ridică din umeri şi se întoarse agale spre locul în care ea ţinea uşa pe jumătate deschisă. Ea îşi adună cele mai usturătoare insulte la care se putea gândi, dar înainte să poată să dea drumul vreuneia dintre ele el ajunsese la uşă. Încă zâmbea, dar următoarea lui acţiune o luă complet prin surprindere. Îşi propti umărul în uşă şi o deschise cu forţa complet. Ea se retrase uimită.

– Ticălosule, spuse ea tremurând. Cum îndrăzneşti, ţăran needucat?

El închise uşa în urma lui şi trase lacătul. Apoi înaintă înspre ea fără să se grăbească forţând-o să bată în retragere.

– Pleacă de lângă mine. Să nu îndrăzneşti să mă atingi. Eşti o cioară împuţită.

Se repezi în el cu pumnul strâns şi încercă să îi aplice un croşeu sălbatic în cap. El o prinse de încheietură şi o forţă să îngenuncheze în faţa lui.

– Nu poţi să-mi faci asta! O să-i spun mamei mele.

– Deci, Cayla nu mai e o fată emancipată şi fioroasă. E doar un copil răsfăţat care plânge după mămica.

– Nu-mi vorbi aşa. Te omor...

Ea tăcu uimită văzând că el se descheiase la fermoarul de la pantaloni şi îşi apropiase penisul la doar câţiva centimetri de faţa ei. Blaise era deja în erecţie maximă. Îşi dădu seama că violenţa ei îl excitase.

– Nu poţi să-mi faci asta, şopti ea. Mă răneşti.

Îi sucise mâna în sus dureros, dar el încă zâmbea. În ciuda durerii, ea îşi dădu seama că era la fel de excitată ca el. Îşi simţea lubrifiantul vaginal prelingându-se prin chiloţeii de mătase. Penisul îi atingea buzele.

– Deschide-ţi gura! îi ordonă el.

Încet ea își deschise buzele și el își forță capul adânc în gura ei. Acum ea abandonase orice urmă de împotrivire, iar capul ei urma ritmul mișcărilor lui. Deodată ea îngheță de groază și apoi își azvârli capul în spate tușind și scuipând.

– Ticălosule! începu ea să plângă dezgustată. Te-ai pișat la mine în gură. *Vous êtes un cochon dégoutant*[1].

Bărbatul îi dădu drumul la încheietură, dar imediat îi apucă un smoc mare din părul blond și îi întoarse fața spre a lui.

– Niciodată, niciodată să nu mă mai faci porc, spuse el cu un calm letal. Și asta e doar ca să ții minte.

Cu palma deschisă o plesni peste față, dându-i capul într-o parte.

Îl privi cu uimire și înfiorare, cu lacrimi de durere din cauza obrazului care acum o înțepa umflându-i ochii, dar nu putea să vorbească, mai degrabă din cauza șocului decât a durerii.

– Acum, deschide-ți din nou gura, îi ordonă el, dar ea bâjbâi un refuz incoerent, și încercă să-și întoarcă capul în altă parte.

El strânse smocul de păr mai ferm, până când ei i se păru că avea să i-l smulgă din cap. Își ridică fața înspre el, cu obrazul roz în locul în care el o lovise.

– Te rog, Rogier, nu mă mai răni. Nu am vorbit serios. Te iubesc foarte mult. Nu o să știi niciodată cât de mult. Iartă-mă, te rog.

– Dovedește-mi-o, îi spuse, deschide-ți din nou gura.

Niciodată nu se simțise atât de copleșită și de neajutorată. Era de parcă îngenunchease nu în fața unei ființe umane, ci a unei divinități. Dorea ca el să o posede în totalitate, să o subjuge, să o violeze și să o înjosească. Încet își deschise gura așa cum el îi ordonase și el își băgă mădularul în gura ei cu atâta forță că o dură fălcile. Pe măsură ce înțepătorul lichid cald îi umplea gura începu să îi copleșească simțurile. Atunci știu că îi aparține lui, lui și nimănui altcuiva, nici măcar sieși.

Două ore mai târziu o lăsă extenuată pe cearșafurile mototolite. Buzele îi erau umflate și inflamate de la săruturile lui dure și de la

[1] Ești un porc dezgustător. (în lb. fr. în orig.)

înțepăturile noii lui bărbi, rimelul i se scursese pe obraji lăsându-i ochii ca cei ai unui clovn tragic, pielea ei de alabastru era palidă ca a unui cadavru cu excepția obrazului roz care ieșea în evidență acolo unde o lovise. Părul îi era răvășit și năclăit de sudoare. Încercă să se ridice într-un cot când îl auzi la ușă. Dar nu găsi cuvintele să-l implore să rămână cu ea. Apoi era prea târziu și el plecase deja. Distrusă și răvășită, era prea obosită să mai plângă. Își coborî capul pe pernă și în câteva minute adormi.

Rogier urcă pe punte după rugăciunea de seară și se sprijini de balustradă așa cum îi era obiceiul. Odată ce se asigură că nimeni nu îl privea, se furișă în magazie și o singură privire aruncată emițătorului ascuns îi dădu de înțeles că acesta fusese interogat de altă stație. Un al doilea bec se aprinsese deasupra primului. Tastă codul de identificare și micul ecran deveni activ. Îi dădu data și ora ultimului contact. Avusese loc cu doar câteva ore mai devreme. Era încântat de acest lucru. Totul mergea așa cum fusese plănuit cu multe luni în urmă. Erau atâtea lucruri care ar fi putut să dea greș și aproape că și dăduseră.

Inițial, planul bunicului său fusese să o facă chiar pe doamna Bannock ținta atacului. Dar în curând deveni evident că o asemenea inițiativă nu era realizabilă. Chiar și cercetările cele mai elementare clarificaseră faptul că această femeie era mult prea experimentată și prea abilă pentru a putea fi ademenită într-o astfel de capcană cu miere. Deși se părea că avusese câteva aventuri de la moartea soțului, tot timpul ea fusese cea care dictase condițiile, alegându-și bărbați maturi și puternici, cu un statut similar cu al ei. Cu siguranță că ar fi rezistat cu ușurință farmecelor și șiretlicurilor tinerești ale lui Rogier. Pe de altă parte, fiica ei era un miel nevinovat; singură la Paris și dornică să experimenteze viața și toate deliciile ei. Bunicul lui Rogier îl trimisese la Paris, iar întâlnirea și ademenirea fetei fuseseră ridicol de simple.

Tot ce se voia acum era ca mama fetei să își facă vizita anuală în Seychelles la bordul iahtului și, desigur, să își ia fata cu ea, dar acesta părea să fie un lucru previzibil. Întorsătura neașteptată veni când mama părăsise iahtul la Cape Town, lăsându-și fata la bord să navigheze spre insulă însoțită doar de echipaj, al cărui membru era acum și Rogier. Bunicul lui fusese mulțumit de această schimbare neașteptată. Rogier îi telefonase dintr-o cabină din portul din Cape Town și bătrânul chicotise la aflarea veștii.

– Allah a fost generos, slăvit fie numele lui. Nu aș fi putut aranja lucrurile mai bine nici măcar eu. Fata va fi mai vulnerabilă și mai maleabilă fără mama ei care să o protejeze și, odată ce se află în mâinile noastre, mama nu va putea să ni se împotrivească. Răpește puiul și leoaica îi urmează rapid.

Rogier era pe punctul de a părăsi magazia când emițătorul bâzâi ușor. Micul ecran verde devenise activ și Rogier citi mesajul în arabă. Era de la unchiul Kamal, cel mai tânăr fiu al bunicului lui, care era comandantul flotei de ambarcațiuni pirat cu care Tippoo Tip făcea ravagii în Oceanul Indian. Pentru această operațiune importantă, Kamal preluase personal conducerea dhow-ului. Îi transmitea lui Rogier ora aproximativă din ziua următoare când se aștepta ca nava lui să fie în raza vizuală a *Delfinului*.

La ora 5.30 fix, ușa apartamentului directorului se deschise și Hazel Bannock păși în curtea întunecată. Purta un costum dintr-o singură piesă care părea să i se muleze pe picioarele și pe trunchiul atletic. Deasupra acestuia purta o pereche de pantaloni scurți de mătase cu crac larg care erau meniți să îi ascundă forma fundului. Aveau însă tocmai efectul opus, subliniindu-i perfecțiunea. În picioare purta o pereche de pantofi de sport albi. Părul blond îi era strâns la spate cu un elastic negru.

– Bună dimineață, domnule maior. Îți face plăcere să alergi complet echipat de război?

Tonul ei era uşor ironic. Purta cizme de luptă şi o centură peste echipamentul de camuflaj. Avea un pistol în tocul de la şold.

– Eu fac totul în echipament, doamnă.

Deşi expresia lui era neclintită, amândoi erau conştienţi de dublul înţeles al cuvintelor. Ea se încruntă uşor iritată că el îşi permisese o asemenea glumă.

– Atunci să fugim, spuse ea scurt. Mergi tu în faţă, domnule maior.

Părăsiră complexul, şi o conduse pe drumul ce ducea spre cel mai înalt punct al culmii. Stabili un ritm moderat de alergare în timpul primului kilometru şi jumătate pentru a evalua cât de capabilă era. O putea auzi în spatele lui pe drum şi atunci când traversară o pantă înţelese că vorbea cu uşurinţă, fără vreo urmă de efort în voce.

– Când ai terminat de admirat privelişte, domnule maior, putem încerca măcar un pas de jogging.

Hector rânji. Soarele era încă puţin sub orizont, dar razele lui erau trasate perfect pe cer de nisipul fin al Khamsinului. Cerul era aprins cu vâlvătăi de foc.

– Trebuie să recunoaşteţi, doamnă, că merită mai mult de o singură privire trecătoare, spuse el, dar ea nu răspunse aşa că el mări pasul.

Traversară culmea, şi el îşi dădu seama că se aflau cam la zece kilometri de complex. Soarele era sus pe cer deja şi căldura creştea rapid. Sub ei sondele de petrol ieşeau din umbra deasă proiectată de culme, şi putu să recunoască şi strălucitoarea conductă argintie ce traversa monotonele întinderi pustii ale deşertului până la coastă.

– E o cărare îngustă în josul culmii. E periculoasă, dar dacă o urmăm ajungem la drumul de patrulă de lângă conductă şi de acolo ne întoarcem acasă, doamnă Bannock. De acolo ar mai fi zece kilometri înapoi până la complex. Vreţi să mergem pe ruta aceasta?

– Mergi tu în faţă, domnule maior.

Când ajunseră la drumul de patrulă ea trecu în faţă şi preluă conducerea. Fugea uşor, graţios, dar extrem de rapid. Trebui să se apropie de viteza lui maximă doar pentru a ţine pasul cu ea. Acum în sfârşit observă că ea transpirase prin costumul dintr-o singură bucată, o dungă

neagră se afla pe spate, iar părul blond de la baza gâtului era umed. Sub pantalonii scurți bufanți se vedea forma feselor ei săltând la fiecare pas. Se holba la ele.

„Mingi de tenis?" se întrebă și simți un început de dorință. „Fir-ar să fie, m-a făcut să mi se scoale chiar și la viteza asta. Nu e rău!" se gândi el și mormăi, înăbușindu-și râsul.

– Spune-mi și mie gluma, domnule maior, îl invită ea, pe un ton de conversație de salon, fără vreun semn că ar fi obosit.

„A naibii femeie, se gândi el, e prea bună să fie adevărată. Mă întreb care i-o fi slăbiciunea."

– Umor de adolescenți. Nu vi s-ar părea amuzant, doamnă.

– Hai lângă mine, domnule maior. Putem discuta.

El înaintă și fugi în dreptul umărului ei, dar ea tăcu, forțându-l să vorbească primul.

– Cu tot respectul, doamnă, nu mai sunt maior. Aș prefera să îmi spuneți simplu Cross.

– Cu tot respectul posibil, Cross, răspunse ea. Nu sunt regina Angliei. Poți să nu îmi mai spui doamnă.

– Cu siguranță, doamnă Bannock.

– Știu foarte bine de ce eviți rangul tău militar, Cross. Îți amintește de motivul pentru care ai fost dat afară din regiment. Ai împușcat trei prizonieri de război fără apărare, nu-i așa?

– Dacă îmi permiteți să vă corectez, nu am fost dat afară din regiment. Am fost găsit nevinovat de Curtea Marțială. După aceea am cerut și mi-a fost aprobată o lăsare la vatră onorabilă.

– Dar prizonierii au fost în continuare la fel de morți după ce ai terminat cu ei, nu?

– Tocmai îmi aruncaseră în aer șase camarazi cu o bombă plasată la marginea drumului. Deși aveau mâinile ridicate în momentul în care și-au părăsit condiția de muritori, erau în continuare ostili. Când unul dintre ei a întins mâna spre ceea ce mie mi s-a părut a fi o curea de sinucigaș sub haină, nu am avut timp să fiu selectiv. Aveam

o echipă de oameni în raza unei posibile explozii. Toți eram în pericol. Nu am avut altă opțiune, decât să îi sacrific pe ei.

– Când le-au fost examinate cadavrele nu s-a găsit nicio curea asupra lor. Asta a fost dovada la procesul tău. Nu e corect ce spun?

– Nu mi-am permis luxul să-i percheziționez înainte. Am avut o sutime de secundă la dispoziție să iau o decizie.

– A sacrifica e un eufemism care de obicei se aplică animalelor, schimbă ea atacul.

– În armată se folosește altfel.

– Să sacrifici cioroi? sugeră ea. Să crestezi capete cu prosop?

– Dumneavoastră ați folosit cuvintele, doamnă Bannock, nu eu.

Alergară în liniște în următoarele zece minute, apoi ea spuse:

– De când ai devenit angajatul Bannock Oil au fost mai multe incidente în care ai fost implicat și care s-au soldat cu persoane decedate.

– Trei mai exact, doamnă Bannock.

– În timpul acestor incidente alți douăzeci și patru de oameni au fost uciși de tine și de oamenii tăi. Toate victimele sunt arabi?

– Nouăsprezece mai exact, doamnă Bannock.

– Am fost destul de aproape, rosti ea.

– Înainte să continuăm, dați-mi voie să remarc, doamnă Bannock, că toți cei nouăsprezece teroriști aveau intenția de a arunca în aer instalațiile Bannock Oil.

– Nu ți-a trecut prin minte să îi arestezi și să îi interoghezi pentru a afla dacă sunt cu adevărat teroriști? întrebă ea.

– Mi-a trecut prin minte, doamnă Bannock, dar în același timp ei trăgeau în mine și nu păreau dispuși să purtăm o conversație politicoasă, spuse Hector și de această dată lăsă un rânjet disprețuitor să îi răsucească buzele.

Aflase destule despre ea ca să își dea seama că avea să o înfurie. Ea alergă o vreme în tăcere pentru a se regrupa pentru viitorul atac. Apoi continuă:

– Spune-mi sincer, Cross. Ce părere ai despre oamenii cu o culoare a pielii mai închisă decât albul tău de brânză?

– Sincer, doamnă Bannock, nu mă interesează asta. Sunt împotriva răufăcătorilor albi ca brânză, la fel cum sunt împotriva celor negri ca smoala. Dar oamenii lor buni, atât albi ca brânza, cât şi negri ca smoala le port o afecţiune adâncă şi de durată.

– Te rog să te controlezi cum vorbeşti, Cross.

– Bine, doamnă Bannock, imediat ce renunţaţi la apropourile astea inteligente.

– Foarte bine, Cross. O să vorbesc direct. Cred că eşti un rasist însetat de sânge şi de asta nu îmi place de tine.

– Domnul Bannock nu a avut aceeaşi părere despre mine când am semnat contractul cu Bannock Oil.

– Ştiu că soţul meu avea o părere mai bună despre tine decât am eu, dar soţul meu a şi votat pentru cei doi Bush, tată şi fiu. Henry Bannock a fost aproape, dar nu în totalitate perfect.

– Desigur, dumneavoastră i-aţi votat pe domnii Clinton şi Gore?

Ea ignoră întrebarea şi continuă:

– Observ că ai adus vorba în mod subtil despre contractul tău cu Bannock Oil. Am citit documentul cu mare atenţie, fiecare cuvânt.

– Atunci ştiţi că ar fi scump să rupeţi această înţelegere.

– În acest moment nu vorbeşte nimeni despre ruperi de contracte, mai ales unul autorizat de soţul meu. Dar o să fiu cu ochii pe tine. Încearcă să nu mai sacrifici prea mulţi negri cât eşti angajatul meu.

La finalul alergării lor, ea se întoarse spre el cu un scurt „Mulţumesc, Cross" după care intră în clădire, privindu-şi ceasul de la mână.

– Doamnă Bannock! O făcu să se oprească şi să privească înapoi. Mă puteţi iubi sau detesta, dacă o să aveţi vreodată nevoie de mine, atunci o să aveţi nevoie de mine cu disperare, iar eu voi fi acolo, din niciun alt motiv decât că soţul dumneavoastră a fost unul dintre băieţii buni. Oameni mai buni ca Henry Bannock găseşti cu greu.

– Să sperăm că nu voi avea nevoie de serviciile tale cu disperare.

Apoi îşi văzu de drum. În douăzeci de minute avea întâlnirea finală cu Simpson înainte să plece cu elicopterul înapoi la terminalul din Sidi el Razig. Avionul o aştepta pe pistă pentru a o duce în insula

Mahe din arhipeleagul Seychelles pentru a fi cu familia ei iubită. Făcu un duș rapid și folosi o cremă de soare hidratantă, dar nu se fardă. Trecu în camera ei de comunicații. Găsi un șir de e-mailuri de la Agatha, dar nu avea timp să se ocupe de ele acum. Avea să treacă prin ele odată ce se afla în avion. Porni înspre ușă pentru a se întâlni cu Simpson. În acel moment auzi țârâitul BlackBerry-ului din buzunarul exterior al poșetei din piele de crocodil aflate pe noptieră. Se întoarse. Foarte puțini oameni aveau acel număr. Luă mobilul din buzunarul poșetei și îl porni. Pe ecran era scris „Aveți două apeluri pierdute și un mesaj. Doriți să vedeți mesajele?" Apăsă „Arată".

– Oare ce mai vrea maimuțica mea acum, se întrebă afectuos, iar textul apăru. Era înfiorător de scurt și de simplu.

„Se întâmplă lucruri îngrozitoare. Bărbați străini înarmați..."

Mesajul se întrerupea de parcă Cayla s-ar fi oprit în mijlocul propoziției. Hazel simți cum o pânză neagră i se așterne peste ochi. Sări în picioare. Apoi vederea îi reveni și se holbă la mesaj absent, refuzând intenționat să înfrunte realitatea lui. Apoi înțelese despre ce e vorba și simți cum o mână de gheață îi strânge inima și începe să stoarcă viața din ea. Cu mâinile tremurânde și respirație de astmatic apăsă butonul de răspuns de pe BlackBerry și ascultă tonul de apel interminabil de la capătul firului. Acesta fu întrerupt într-un final de o voce impersonală:

„Persoana apelată nu este disponibilă în acest moment. Vă rugăm lăsați un mesaj după semnalul sonor."

– Iubito! Iubito! Înnebunesc. Te rog sună-mă cât de repede poți.

Vorbi în BlackBerry, apoi traversă în grabă camera de comunicații. Formă furioasă numărul de contact al punții *Delfinului*. Pentru siguranța navei și a pasagerilor acesteia, cei mai mulți dintre membrii echipajului aveau pregătire de luptă și erau bine înarmați. „Cu siguranță ar apăra-o pe Cayla", se gândi ea cu disperare. Dar telefonul suna interminabil. Gura i se uscase, iar ochii îi erau încețoșați.

– Vă rog! imploră ea. Vă rog, să îmi răspundă cineva.

Apoi tonul de apel muri, iar semnalul de încheiere a convorbirii îi țârâi enervant în ureche. Trânti receptorul și formă numărul Agathei. Inimă îi tresări la auzul vocii pretențioase de fată bătrână.

– Agatha, am primit un mesaj înfiorător de la Cayla, ceva despre niște străini înarmați la bordul *Delfinului*. Nu reușesc să dau de ea. Nu reușesc să contactez nava. Ultima poziție a vasului pe care o știu este cea de ieri-seară. Notează-ți coordonatele astea, Agatha. Din memorie recită longitudinea și latitudinea pe care i le spusese Franklin. Acum se pare că a dispărut cu Cayla la bord. Trebuie să îl suni pe Chris Bessell acasă. Scoală-l din pat. Chris era vicepreședintele ei senior executiv din Houston. Trebuie să determine cât mai mulți oameni să se ocupe de problema asta. Trebuie să se folosească de contactele lui la Pentagon și la Casa Albă. Să solicite o cercetare a zonei unde a avut loc atacul navei de la cel mai apropiat satelit militar. Află dacă se găsește vreo navă de război americană prin preajmă. Cere-le insistent să o trimită în zonă cât mai rapid. Cere, de asemenea, ca un avion de recunoaștere să plece de la baza aeriană de la Diego Garcia pentru a acoperi mai mult spațiu de cercetare. Încearcă neîncetat să stabilești contact direct cu iahtul. Zbor înapoi acasă cât de repede pot. Încearcă să aranjezi să mă întâlnesc personal cu președintele de îndată ce ajung la Washington. Tu și Chris trebuie să trageți toate sforile posibile și să apăsați pe toate butoanele.

Gâfâia de parcă tocmai participase la un maraton.

– Agatha, e vorba de Cayla, copilul meu! Mă bazez pe tine. Nu mă poți dezamăgi.

– Știți bine că nu o voi face, doamnă Bannock.

Hazel întrerupse legătura și îl sună pe Simpson pe linia internă a complexului. Acesta răspunse aproape imediat.

– Bună dimineața, doamnă Bannock. Vă așteptăm în sala de consiliu...

Îl întrerupse brusc.

– Elicopterul să fie gata în cinci minute. Sună la Sidi el Razig să fiu aşteptată pe pistă de avionul meu personal. Dă-i ordine pilotului ca avionul să fie alimentat şi cu motoarele pornite, gata de decolare imediat ce ajung. Spune-i pilotului să traseze un plan de zbor direct către aeroportul Farnborough din Anglia. Vom realimenta acolo înainte să traversăm Atlanticul spre Washington D.C. Nu trebuie să pierdem nicio secundă.

Îşi deschise seiful şi scoase geanta în care se aflau paşaportul, banii şi cărţile de credit pentru urgenţe, apoi ţâşni din apartament şi fugi pe lungul pasaj până la uşile din faţă. Bert Simpson, doi dintre subalternii săi şi Hector erau acolo. O aşteptaseră acolo încă de când îl sunase pe Simpson.

– Ce naiba se întâmplă, Bert? întrebă Hector încet.

– Să fiu al naibii dacă ştiu. Dar trebuie să fie o catastrofă de proporţii. Era tare agitată când am vorbit cu ea – se întrerupse văzând-o pe Hazel fugind pe culoar înspre ei.

Ea îi strigă rapid.

– E elicopterul deja aici?

– Tocmai a aterizat, o asigură Bert în timp ce ea îl depăşea pentru a ajunge la uşă.

Apoi ea îl observă şi pe Hector Cross şi pe ceilalţi bărbaţi. Doar expresia lui Hector era calmă. El vorbi încet, reţinându-i atenţia cu privirea lui verde penetrantă.

– Ţineţi minte, doamnă Bannock, spuse el, dacă aveţi nevoie de mine un singur cuvânt e de ajuns.

Abia atunci îşi dădu ea seama că plângea nestăpânit şi că lacrimile i se rostogoleau pe faţă şi îi picurau de pe bărbie. Le şterse rapid cu dosul mâinii, dar îşi dori cu disperare ca Cross să nu fi fost acolo să o vadă într-o asemenea stare. Nu trecuse în toată viaţa ei printr-un asemenea amestec delirant de emoţii. Ştia că era aproape să cedeze şi acest gând o înfricoşa. Hector Cross era cea mai apropiată ţintă pe care să-şi descarce furia şi confuzia. Îl mitralie cu o privire precum cea a uneia dintre furiile din Antichitate.

– Nu îndrăzni să îți bați joc de mine, ticălos arogant, Cross. Nu știi nimic, ce poți să faci tu? Ce poate oricine să facă?

Se întoarse și se împiedică puțin coborând pe trepte. Hector fu cuprins de o senzație ciudată și necunoscută. De mult, de foarte mult timp nu mai trecuse printr-o astfel de stare și avu nevoie de puțin timp pentru a-și da seama despre ce era vorba. Era compasiune. Poate că Hazel Bannock era foarte umană sub aspectul ei atât de spilcuit. El nu mai credea în iubire. Rămășițele acestui sentiment le lăsase pe podeaua unui tribunal la un divorț pe undeva. Totuși, acest sentiment de compasiune semănă foarte mult cu celălalt sentiment, de îngrijorare.

„N-o să te porți iar ca un dobitoc complet, Cross, nu-i așa?" se întrebă el privind-o cum fuge spre elicopterul care aștepta în mijlocul curții cu rotoarele învârtindu-se încet. Ea urcă rapid scara și motorul mașinăriei dudui în timp ce elicopterul se ridică în aer și viră către coastă. Își coborî botul și dispăru rapid.

„N-ai răspuns la întrebare, Cross", îi șopti vocea din el. Rânji fără umor și își răspunse: „Nu! Dar ar fi interesant de aflat dacă femeia chiar mai are ceva uman în ea."

Rogier cără tava pe care se afla cina domnului Jetson pe punte. Așeză farfuriile și tacâmurile de argint de pe masa sprijinită de peretele pupei. Apoi rămase atent în timp ce Jetson își lua cina, fără să se așeze, dar continuând să se plimbe în timp ce mesteca. Ochii lui scrutau mereu orizontul întunecat din față, după care reveneau asupra ecranului radarului. Un mic punct lucea pe ecran. Relevmentul era de 268 de grade. Distanța indicată era de 3.8 mile marine.

– Cârmaci, fii foarte atent la vasul ăsta.

– Foarte bine, domnule Jeston.

– Ce părere ai despre asta, Stevens?

Cârmaciul privi chiorâș la orizont.

– Pare să fie un dhow arab. Sunt multe în apele astea, domnule. Se spune că folosesc vânturile prielnice pentru a traversa oceanul până în India. Fac asta de pe vremea lui Hristos – așa se spune, cel puțin.

Rogier urmărise conversația celor doi fără să se dea de gol. Își întorsese privirea ca să privească pe geam la puntea babord a navei și mijii ochii pentru a studia suprafața gri ca de metal de pușcă, agitată, a mării dinspre est. Soarele care apunea se afla în spatele lor, dar avu nevoie de câteva momente pentru a identifica mica piramidă gri de pânză care, cu siguranță, era vela navei unchiului Kamal. Chiar de la înălțimea punții era vizibil că această navă urmează un curs paralel cu al lor. Apoi Rogier văzu vela îndepărtată strângându-se, iar dhow-ul se opri pentru scurt timp.

„Unchiul Kamal își lansează în sfârșit navele de atac", își spuse el. Apoi vela se umplu din nou de vânt, nava schimbă direcția și se îndreptă spre sud. Începu să dispară în asfințit până când nu o mai putură vedea deloc.

Jetson se întoarse din nou la ecranul radarului.

– Au schimbat cursul cu treizeci de grade înspre sud. Mă îndoiesc că înaintează cu mai multe de paisprezece noduri și la viteza și direcția lor o să ne depășească dinspre pupa cu douăzeci de mile mai încolo. Apoi îl privi pe Rogier. Mulțumesc ospătar, spuse Jetson. Poți să strângi cina acum.

Rogier adună farfuriile și le cără jos în camera de spălat vase. Când termină de spălat, îl strigă pe bucătar.

– Am terminat, Cookie. Pot să mă car acum?

Bucătarul stătea la masa lui mică de lângă cămară cu un pahar de vin de cristal și o sticlă deschisă în fața lui.

– De ce te grăbești, Rogier? Vino să bei un pahar din acest excelent Chateau Neuf cu mine.

– Nu în seara asta, Cookie. Sunt terminat. Abia pot să îmi țin ochii deschiși.

Plecă rapid, înainte ca bucătarul să poată să mai obiecteze.

În cabina lui, le ceru iertare lui Allah și Profetului.

– Acestea sunt măsuri disperate. Cer iertare că voi pierde rugăciunea de seară. După ce îți voi fi îndeplinit chemarea la jihad, mă voi revanșa mâine-seară.

Apoi se îmbracă în hainele lui negre obişnuite şi urcă pe puntea de la pupa. Se sprijini de balustradă şi privi jetul de apă făcut de navă în urma sa. Nu putea vedea altceva în afara unduirilor negre dispărând în întuneric. Navele de urmărire erau proiectate pentru a sta cât mai jos în apă. Ascunse de crestele valurilor, nu vor fi descoperite de radarul *Delfinului*. În orice caz, aceasta nu era o navă de război, iar paza era mult mai relaxată. Din ce observase, toată atenţia lor era îndreptată spre ce aveau în faţă. Nu se aşteptau ca vreo altă ambarcaţiune să aibă viteza suficientă şi să se apropie de ei din spate. Totuşi, Rogier ştia că bărcile erau acolo. Unchiul Kamal îi transmisese prin emiţător ora 23 ca oră de contact. Acesta era momentul când majoritatea echipajului avea să se pregătească de culcare şi aveau să fie luaţi complet prin surprindere.

Rogier aşteptă o oră şi apoi încă una. La intervale regulate verifica ecranul luminos al ieftinului său ceas japonez de mână. *Delfinul* naviga cu toate luminile aprinse. Era luminat la fel puternic ca un parc de distracţii. Navele de atac puteau să îl vadă de la douăzeci de kilometri, dar el ştia că se află mult mai aproape, probabil în coada *Delfinului* la doar câteva sute de metri. Mai erau doar câteva minute până la ora 23 şi ştia că Kamal avea să fie punctual. Rogier se holbă la siajul navei şi deodată văzu o mică luminiţă pe marea întunecată. Licări de trei ori dincolo de spuma făcută de navă. Rogier îşi îndreptă lanterna în acea direcţie şi o aprinse de trei ori ca răspuns. Apoi aşteptă nerăbdător. Navele lungi nu erau cu mult mai rapide ca *Delfinul*, aşa că trecură aproape zece minute până observă prima cală ca de rechin apărând din întunericul de la pupa. Pe măsură ce se apropia, desluşi siluetele echipajului ghemuindu-se sub pereţii navelor. Desigur, toţi erau îmbrăcaţi în negru, în locul cămăşilor *dishdasha* tradiţionale, iar feţele le erau acoperite de bucăţi de pânză neagră. Erau atenţi ca armele să nu li se vadă deasupra parapetelor. Celelalte două nave apărură şi ele din întuneric în spatele primeia.

O singură siluetă se ridică la prora navei, când aceasta viră pentru a veni dinspre babordul *Delfinului* și, apoi, lunga navă de atac ajunse în dreptul iahtului.

În ciuda materialului care îi acoperea fața, Rogier recunoscu silueta înaltă și subțire a unchiului Kamal. Conducea acest atac personal. Rogier îndreptă lanterna Maglite în jos pentru a confirma că era gata să prindă frânghia la bord. Kamal se aplecă și luă ceva de pe punte, apoi se ridică iarăși având un mic pistol Lyle asemenea unei puști în mână. Ridică patul armei la umăr și ținti spre locul unde se afla Rogier. Se auzi pocnetul amuțit al descărcării și un mic nor de fum alb deveni vizibil. Rogier se aplecă atunci când frânghia albă șerpui în sus și făcu o buclă deasupra capului lui. Micul cârlig de agățare de la capătul frânghiei zăngăni pe puntea din spatele lui și Rogier sări să prindă frânghia înainte ca aceasta să fie trasă peste bord. Făcu trei bucle cu frânghia în jurul stâlpului de ancorare de pe punte și îl legă cu un nod marinăresc. Îi făcu semn cu mâna unchiului său și imediat unul dintre membrii echipajului, un bărbat scund, cu forța și agilitatea unei primate, se căță pe frânghie și ateriză în picioarele goale pe punte lângă Rogier. Legată în jurul taliei sale se afla o frânghie mai groasă care putea susține câțiva oameni. Ceilalți atacatori urcară rapid unul după altul. Unul dintre ei îi dădu lui Rogier un pistol Tokarev în toc și i-l fixă la talie, sub hanorac. Cinci dintre ei fuseseră deja însărcinați să securizeze puntea. La un singur cuvânt al lui Rogier se auzi zgomotul piedicilor în timp ce fiecare om își încărca arma automată de asalt pe care o avea cu el. Îl urmară pe culoar.

Când Rogier intră pe culoarul angajaților care ducea pe puntea superioară dădu nas în nas cu bucătarul care cobora. Acesta se holbă la el și la oamenii înarmați care îl urmau incapabil să înțeleagă ceva, apoi deschise gura pentru a țipa. Rogier îl izbi în tâmplă cu patul pistolului și auzi cum îi crapă osul craniului. Bucătarul căzu la pământ fără să mai scoată vreun sunet. Rogier se aplecă deasupra corpului inert și cu alte trei lovituri îi zdrobi zona din spate a capului, asigurându-se că e mort. Apoi sări peste cadavru și continuă să urce. La

intrarea pe punte se opri pentru a le permite oamenilor din spatele lui să se regrupeze. Apoi păşi pe punte. Jetson stătea lângă panoul cu aparate şi discuta ceva cu cârmaciul. Operatorul radio se afla în cabina lui din spatele punţii. Era întins pe spate în scaunul lui rotativ fiind atent la romanul broşat pe care îl citea. Dar dacă sesiza ce se întâmplă, ar fi avut nevoie de doar o secundă pentru a apăsa butonul roşu de alarmă de pe panoul de lângă el. Aceasta ar fi declanşat o serie de măsuri electronice prin care s-ar fi pornit alarma navei şi prin care s-ar fi transmis o cerere de ajutor prin radio recepţionată de toate staţiile de la Perth la Capetown şi din Mauritius la Bombay. Rogier ţinu Tokarevul ascuns la spate în timp ce se apropia de cabină.

– Hei, Tim.

Îi zâmbi operatorului care îşi ridică privirea din carte.

– Rogier, ce naiba faci aici? Ştii că n-ai voie să te apropii de cabină.

Rogier arată un punct peste umărul lui.

– De ce clipeşte lumina aia roşie? întrebă el şi Tim se roti rapid cu scaunul.

– Ce lumină roşie? întrebă el, iar Rogier scoase pistolul de la spate şi îl împuşcă în locul în care prima vertebră cervicală se unea cu craniul.

Glonţul îi ieşi printre ochi într-o împroşcătură colorată de sânge şi de materie cerebrală care se împrăştie pe panoul radio. Tim se rostogoli din scaun şi alunecă sub birou. Rogier se întoarse rapid şi văzu că oamenii săi îi ameninţau deja cu pistoalele pe Jetson şi pe cârmaci.

– Ce Dumnezeu, Moreau. L-ai ucis pe acel om...

Vocea lui Jetson tremura de şoc şi de indignare. Porni înspre Rogier. Rogier îşi ridică pistolul şi îl împuşcă în mijlocul pieptului. Jetson strânse rana cu ambele mâini şi rămase în picioare legănându-se uşor.

– Eşti nebun? şopti el, dând din cap fără să creadă că ce se întâmplă este real.

„Trebuie să omori ofiţerii imediat. Ei vor fi cei care vor organiza rezistenţa." Aşa îi ordonase bunicul său, aşa că Rogier îl mai împuşcă de două ori pe Jetson în piept şi apoi privi cu interes profesional cum

ctima se clătina păşind înapoi spre panoul de control după care se ăbuşi grămadă.

„Capturaţi echipajul. Pot fi folosiţi mai târziu ca monedă de schimb", ordonase bunicul său. Rogier dădu din cap înspre oamenii lui şi eştia îi prinseră braţele cârmaciului la spate şi îi legară încheieturile un cablu de nailon de mare rezistenţă. Rogier trecu de cârmaciul cut inofensiv şi ajungând la panoul de control al iahtului puse oziţia motoarelor pe „stop". Vibraţia motoarelor prin puntea de b el încetă şi simţi subtila schimbare în mişcare când *Delfinul Iubăreţ* opri din înaintare.

– Stai jos, îi spuse Rogier cârmaciului. Nu te mişca până nu ţi se une.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Rogier... imploră cârmaciul, dar ogier îi împinse pistolul în coaste şi cu braţele încă legate la spate rmaciul se aruncă pe punte şi aterizâ în balta de sânge a lui Jetson. Sângele i se îmbibă în pantaloni.

Rogier îşi lăsă unul dintre oameni de pază şi îi conduse pe ceilalţi acatori spre puntea inferioară. Se opri în faţa uşii de la apartamentul pitanului. Ca ospătar pe navă, avea cheia de acces la orice cabină re nu era încuiată de două ori. Rogier îi dusese cafeaua lui Franklin fiecare zi la ora 6, aşa că ştia din experienţă că acesta nu îşi încuia ciodată uşa cu ambele încuietori. Uşa se deschise uşor şi Rogier păşi sufrageria apartamentului. Aprinse lampa de pe birou şi văzu că a de la dormitor era puţin deschisă. Se auzeau puternice sforăituri n camera de vizavi. Traversă sufrageria şi privi la patul din dormitor. anklin era întins pe spate, deasupra păturilor. Purta doar o pereche boxeri. Burdihanul îi era proeminent, palid şi acoperit de păr gri călcit. Gura îi era larg deschisă şi sforăiturile îi ieşeau din gât cu gularitatea unui fierăstrău în funcţiune. Rogier se apropie de el şi îi ıse ţeava Tokarevului la un centimetru de ureche. Trase un singur c. Franklin se înecă zgomotos şi se întrerupse la jumătatea expiraţiei, ır după aceea nu mai scoase nici un sunet şi nu mai mişcă. Rogier îi

mai trase un foc în cap. Apoi încărcă pistolul cu gloanțe și îșî conduse oamenii afară din cabină spre salonul principal.

Unchiul Kamal veni să îl îmbrățișeze de îndată ce intră.

– Fie ca Allah să te țină la pieptul lui. Ai înfăptuit munca Domnului astăzi, Adam.

Făcu un gest pentru a indica șirul de prizonieri așezați pe punte cu mâinile prinse la spate.

– Ăștia sunt toți? Lipsește vreunul?

Rogier numără rapid capetele ofițerilor îngenunchеați.

– Da, sunt toți aici. Căpitanul, primul ofițer, bucătarul și operatorul radio sunt în ghearele crude ale lui Iblis, diavolul, acolo unde le e locul. Celălalt membru al echipajului care mai lipsește este cârmaciul care este păzit pe punte. Arătă spre Georgie Porgie, comisarul de bord al navei. Țineți-l pe ăsta aici, ordonă el, mă voi ocupa de el mai târziu. Apoi vorbi despre cei doi ofițeri inferiori și despre inginerul-șef. Ăștia sunt ofițeri. Duceți-i la pupa și împușcați-i. Aruncați cadavrele peste bord. Vorbea în arabă așa că victimele lui nu erau în măsură să afle ce soartă le fusese hotărâtă și ordinul fu executat și ofițerii ridicați în picioare și duși pe punte. Rogier așteptă a două rundă de focuri de armă pentru a continua. Ăștia sunt toți necredincioșii de la bord, cu excepția fetei. Ea încă doarme la ea în cabină. Zâmbi sumbru amintindu-și cât de extenuată o lăsase pe Cayla, total epuizată de experiența lui în copulație. Mă duc să o iau. Între timp, unchiule Kamal, trebuie să urci pe punte și să pregătești nava.

Cayla nu era sigură ce anume o trezise. Se gândea că trebuie să fi auzit ceva. Se ridică somnoroasă pe patul răvășit și ascultă cu capul într-o parte. Sunetul nu se repeta, dar altceva se schimbase. Somnul îi încetinea mintea așa că mai avu nevoie de câteva secunde pentru a realiza că motoarele navei se opriseră și că ea se rostogolea greoi din cauza tangajului.

– Ce ciudat. Nu era îngrijorată. Nu se poate să fi ajuns deja în port.

Apoi își dădu seama că vezica plină îi provoca disconfort. Își săltă picioarele peste marginea patului și se ridică în picioare. Se obișnui cu mișcarea ciudată a iahtului și merse legănându-se spre baie. Se cocoță pe veceu și oftă de ușurare când își goli vezica. Se ridică și porni înapoi spre pat. Lumina lunii trecea prin hubloul cu vedere spre puntea și piscina privată a proprietarului. Era trează acum și se opri la hublou pentru a privi cerul înstelat și marea întunecată. Nu era siaj în urma navei și își dădu seama că prima ei impresie fusese corectă. *Delfinul* se oprise. Se gândi că ar trebui să sune cabina de comandă și să afle de la ofițerul de cart ce se întâmplă, dar în acel moment o umbră trecu prin fața hubloului și își dădu seama că cineva se afla pe puntea privată. Se înfurie imediat. Zona era strict interzisă membrilor echipajului. Ea și mama ei o foloseau ca să facă baie sau plajă goale. Acum avea cu siguranță să sune cabina de comandă și să ceară pedepsirea intrusului. Dar înainte să se întoarcă o altă siluetă îi apăru în fața ochilor. Era îmbrăcat în haine închise la culoare și purta un șal arab negru în jurul capului pentru a-i acoperi fața, lăsând doar ochii la vedere. Aceștia străluciră când se întoarse spre ea. Se opri în fața hubloului și se uită înăuntru. Se dădu înapoi speriată. Omul își lipi fața de sticlă și ridică o mână deasupra ochilor pentru a vedea și ea își dădu seama că lumina lunii nu era suficientă pentru ca el să poată vedea în camera întunecată. Comportamentul lui era șiret, dar în același timp amenințător. Își ținu respirația și rămase împietrită de groază. Părea că el o privea drept în ochi, dar după câteva secunde se retrase din fața hubloului. Observă că avea o armă automată atârnată pe umăr și o mare spaimă o cuprinse. Individul dispăru rapid din raza ei vizuală, dar fu urmat imediat de alte trei siluete întunecate care trecură rapid și în tăcere prin fața hubloului. Toți aveau arme automate.

Acum își dădea seama că zgomotul armelor de foc o trezise. Avea nevoie de ajutor. Era îngrozită și tremura. Fugi înapoi în cabină și înșfăcă telefonul prin satelit de pe noptieră. Tastă numărul cabinei de comandă frenetic. Nu primi nici un răspuns, dar lăsă telefonul să

sune în timp ce se gândea ce să facă mai întâi. Mai era doar o persoană la care putea apela. Formă numărul privat al mamei ei. Vocea înregistrată a lui Hazel o rugă să lase un mesaj. Închise şi sună din nou, dar cu acelaşi rezultat.

– Oh, mămico! Mămico! Trebuie să mă ajuți.

Scânci şi începu să compună un mesaj pe mobil, cu degetele mari zburându-i pe butoanele telefonului.

„Se întâmplă lucruri îngrozitoare. Bărbați străini înarmați..."

Se opri în mijlocul propoziției. Era cineva la uşa cabinei. Acea persoană deschidea uşa cu o cheie de acces. Apăsă butonul de trimitere a mesajului, aruncă aparatul în sertarul noptierei şi îl trânti. Din aproape aceeaşi mişcare sări din pat. Se grăbi spre uşă şi se aruncă cu toată greutatea pe ea chiar când începuse să se deschidă.

– Pleacă. Pleacă de aici, oricine ai fi, țipă ea isteric. Lăsă-mă în pace!

– Cayla! Sunt eu, Rogier! Lasă-mă să intru, Cayla. Este în regulă. Totul o să fie bine.

– Rogier! Oh, Doamne ajută. Chiar tu eşti ? Smuci uşa şi un moment se holbă la el fără să creadă, cu faţa palidă şi cu ochii deschişi şi apoi începu să plângă uşurată. Rogier! Oh, Rogier!

Se aruncă la pieptul lui şi se agăţă de el cu puterea disperării. O ţinu cu un singur braţ şi îi mângâie părul cu cealaltă.

– Nu îți fie frică. Totul va fi bine.

Ea scutură sălbatic din cap şi bolborosi.

– Nu! Nu înţelegi. Sunt oameni la bord. Unul s-a uitat în cabină. Mai erau şi alții cu el! Bărbați! Bărbați îngrozitori. Toți aveau arme. Şi am auzit împuşcături...

– Ascultă-mă, draga mea. Totul va fi bine. Îți voi explica mai târziu. Dar nimeni nu o să-ți facă rău. Trebuie să fii curajoasă. Vreau să te îmbraci. Trebuie să plecăm de aici. Îmbracă-te călduros, Cayla. Ia-ți haina impermeabilă. O să fie frig afară. Se întinse peste umărul ei şi aprinse lumina din cabină. Trebuie să te grăbeşti, Cayla.

– Unde mergem, Rogier? Se trase înapoi şi îi privi faţa. Apoi ochii îi coborâră spre pieptul lui. Sângerezi, Rogier. Eşti plin de sânge.

– Fă doar cum îţi spun, la naiba. Nu avem mult timp. Îmbracă-te.

Îi luă mâna şi o conduse cu forţa spre dulapul ei spaţios de haine. O împinse prin uşă. Rafturile de ambele părţi erau pline cu îmbrăcăminte şi multe fuste şi pantalonii erau aruncate neglijent pe canapele şi pe scaune şi chiar pe jos într-o debandadă totală. Pe măsuţa ei de machiaj se aflau zeci de cutiuţe şi de borcane, sticle de parfumuri şi creme, multe dintre ele fără capacele puse.

– Mă răneşti, protestă ea. Dă-mi drumul la braţ.

El ignoră această cerere, ridicând o pereche de blugi de catifea de culoare roz căpşună şi împingându-i în braţele ei.

– Uite, puneţi-i pe ăştia. Grăbeşte-te!

Dar ea îngheţă holbându-se la pistolul pe care el îl purta în toc.

– Ăsta e un pistol! De unde îl ai, Rogier? Nu înţeleg. Eşti plin de sânge, dar nu e al tău, aşa-i? Şi ai un pistol. Începu să se îndepărteze de el. Cine eşti? Ce eşti? Spune-mi măcar atât.

– Nu vreau să îţi fac rău, Cayla, dar trebuie să faci întocmai cum îţi spun.

Ea dădu din cap cu violenţă.

– Nu! Lasă-mă în pace. Nu poţi să-mi faci una ca asta.

O prinse de încheietură şi îi suci mâna la spate. Apoi începu să i-o ridice încet în sus. Ţipetele de sfidare se transformară în scânciuri de agonie, dar el continuă să îi ridice mâna până când ea ajunse să stea în vârful picioarelor. Ţipetele ei deveniră mai zgomotoase şi mai ascuţite, până când cedă.

– Opreşte-te, te rog, opreşte-te, Rogier, bolborosi ea. O să fac orice vrei, numai să nu îmi mai faci rău.

Era mulţumit de cât de puţin era nevoie să o facă să cedeze. Fuseseră alţii care muriseră opunându-i-se. În felul acesta economisea mult timp şi efort. Ea se îmbrăcă fără să îi mai privească faţa, cu capul aplecat şi scăpând câte un suspin printre buze. Când termină, o luă de cot şi o conduse în dormitor.

– Unde îți este telefonul mobil, Cayla? întrebă el.

Ea dădu din cap ursuz, dar nu putu să nu privească în direcția sertarului de la noptieră.

– Îți mulțumesc.

Rogier forță sertarul și luă telefonul. Deschise lista de mesaje trimise și citi cu voce tare textul pe care ea i-l trimisese mamei ei cu câteva minute mai devreme: „ Se întâmplă lucruri îngrozitoare. Bărbați străini înarmați..."

– Îmi doream să nu fi făcut asta, Cayla. Doar ți-ai înrăutățit situația, spuse el pe un ton calm, și apoi o mai lovi încă o dată peste față făcându-i capul să zboare într-o parte și apoi o trânti la podea. Fără alte trucuri, te rog. Nu îmi place să te pedepsesc, dar o voi face dacă mă forțezi.

Deschise carcasa aparatului și scoase cartela sim din locul ei, o vârî în buzunarul hanoracului și apoi îl închise cu fermoarul. Aruncă telefonul într-o parte. Se aplecă și o apucă iar de cot ridicând-o în picioare. Ținând-o de mână, o scoase din cabină pe culoar și porniră spre salonul principal. Ei i se tăie respirația și se retrase din strânsoarea lui Rogier când văzu echipajul ghemuit pe punte cu mâinile legate și pe oamenii mascați care stăteau deasupra lor cu puștile încărcate.

El îi scutură brațul cu duritate.

– Termină cu prostiile!

O conduse spre capătul îndepărtat al salonului și o forță să se așeze. Apoi îi făcu semn unuia dintre mascați să vină la el. Cayla privi încremenită văzându-l discutând cu bărbatul în arabă.

– Nu vreau ca această femeie să pățească ceva. E mai prețioasă decât viața ta de doi bani. Înțelegi ce îți spun?

– Înțeleg, stăpâne.

Omul își atinse pieptul într-un gest de respect.

– De ce vorbești în limba asta, Rogier? Cine ești? Cine sunt oamenii ăștia? Unde este căpitanul Franklin? Vreau să vorbesc cu el, îl imploră Cayla.

– Asta va fi dificil de aranjat. Căpitanul are două gloanțe în creier. Bătu pistolul de la brâu. Destul cu întrebările. Așteaptă aici în liniște. Mă voi întoarce mai târziu. Cred că începi să înveți că trebuie să fii complet supusă.

Când Rogier păși pe punte, îl găsi pe unchiul său la cârmă. Kamal era un navigator abil care își petrecuse viața pe oceane, pe tot felul de nave – de la dhow-uri minuscule la petroliere uriașe. Rogier privi busola din fața lui și văzu că *Delfinul* se afla pe traseul opus celui fixat de Franklin. Se întorceau pe unde veniseră. Se duse spre marginea cabinei și privi în spate. Cele trei bărci de atac erau remorcate în spatele lor, ceea ce explica de ce mergeau cu viteză redusă. Kamal era atent să nu le scufunde în jetul lăsat în urmă de *Delfin*. Rogier se apropie să stea lângă unchiul lui.

– Ai contactat dhow-ul?

Kamal își feri ochii de fumul care urca în spirale dinspre țigara lui rulată cu tutun turcesc între buze.

– Nu încă, dar în curând! spuse el.

– Fata a reușit să îi trimită un mesaj mamei ei. Întreaga marină și aviație americană ne vor căuta la prima geană de lumină. Mama fetei este foarte influentă.

– Ne vom ocupa înainte să răsară soarele, îl asigură Kamal, apoi zâmbi și arătă spre ceva dincolo de parapeții navei.

La orizont, în fața lui, țâșni deodată flacăra roșie a unui rachete de semnalizare, reflecția ei roșiatică dansând pe crestele valurilor. Uite-o, spuse el cu satisfacție.

Cele două nave se apropiară rapid și când erau doar la câteva sute de metri distanță, Kamal reduse accelerația și așeză *Delfinul* pe direcția vântului și a apei, formând un sparge-val pentru dhow. Antica navă se apropie în partea de sub vânt a *Delfinului* și frânghii de acostare fură aruncate oamenilor de pe punte. Odată ce nava fu bine acostată, prizonierii fură transferați pe ea și coborâți în cala din față. Doar Cayla,

luptându-se și plângând, ajunse în cabina lui Kamal din fundul navei, unde fu închisă cu un paznic la ușă.

Lucrând rapid, un grup de marinari arabi deschiseră trapa calei de la pupa. Din cală ridicară cu vinciul cinci paleți pe puntea *Delfinului*. Odată aflate la bord, acoperitoarele groase din pânză fură date la o parte pentru a scoate la iveală câteva zeci de pachete mari pe fiecare palet. Acestea erau înfășurate în acoperitoare de plastic galben deschise și pictate cu litere chinezești negre. Fu nevoie de trei oameni pentru a manevra fiecare palet sub punte. Muncitorii lucrau cu atenție, tratând încărcătura cu respectul cuvenit. Fiecare ladă avea treizeci de kilograme de explozibil plastic Semtex H.

– Grăbiți-vă! țipă Rogier la ei. Detonatoarele nu au fost activate. Sunteți în siguranță.

El și Kamal îi urmară pe oameni sub punte, în calele *Delfinului* și supravegheară montarea lăzilor galbene pe întreaga lungime a chilei de sub camera motoarelor. Rogier îl lăsă pe Kamal să fixeze încărcăturile și să armeze dispozitivul de detonare și urcă în biroul comisarului de bord. Georgie Porgie era așezat pe punte cu un paznic lângă el.

– Dezleagă-l! îi ordonă Rogier paznicului, care cu obedință fixă vârful baionetei puștii lui între încheieturile lui Georgie și tăie cablul de nailon.

Lama îi ciupi puțin din brațul dolofan.

– Bruta m-a tăiat, se smiorcăi Georgie. Uite! Sângerez!

– Deschide seiful! Rogier îi ignoră lamentările și Georgie Porgie începu să protesteze și mai vehement. Rogier își scoase pistolul din toc și îl împușcă în picior. Glonțul îi zdrobi rotula. Comisarul de bord guiță ascuțit. Deschide seiful, repetă Rogier și își îndreptă Tokarevul spre celălalt picior.

– Nu mă împușca din nou, se plânse Georgie și se târî spre seiful de oțel așezat pe peretele din spatele biroului.

Își târa piciorul în spatele lui, lăsând o dâră de sânge pe podea. Gemând de durere, Georgie roti cadranul lacătului în sus și în jos. Se auzi un clinchet și apoi întoarse mânerul de închidere. Ușa se deschise.

– Îți mulțumesc! spuse Rogier împușcându-l în cap.

Georgie Porgie fu azvârlit în față și piciorul încă sănătos începu să-i zvâcnească spasmodic pe podea. La un semn din cap al lui Rogier paznicul apucă piciorul înainte să se oprească din zvâcnit și trase cadavrul lui Georgie într-o parte. Rogier îngenunche în fața seifului deschis și se uită rapid prin documente.

Aruncă documentele legale ale navei, printre care și taxele de încărcare sau certificatul de înregistrare din Insula Cayman. Dar luă teancul gros de pașapoarte ale echipajului. Bunicul său avea să întrebuințeze cu folos aceste cărticele verzi americane și europene maro. Sub birou se afla o geantă diplomat din pânză pe care o observase de fiecare dată când intrase în biroul comisarului. Băgă pașapoartele în această geantă. Mai erau și aproape cincizeci de mii de dolari americani în bancnote de valori diferite; fără să îi numere îi puse alături de pașapoarte. Pe polița de oțel de sub bani erau cinci cutii albastre de bijuterii. Pe capacul primei dintre ele pe care o ridică era scris cu aur „Graff. Londra". Deschise capacul. Diamantele care alcătuiau masivul colier așezat pe căptușeala din satin alb erau la fel de mari ca ouăle de prepeliță și strălucitoare ca razele de soare reflectându-se într-un izvor de munte. Rogier știa că aparținuseră cândva moștenitoarei americane a averii familiei Woolworth. De asta era într-adevăr interesat.

– Îți mulțumesc, doamnă Hazel Bannock, spuse el zâmbind. Totuși, mă îndoiesc că Florilor Islamului li se va părea potrivit să vă trimită o chitanță oficială. Știa ce conțineau celelalte cutii de bijuterii, așa că nu își pierdu timpul deschizându-le, ci le aruncă pe toate în geantă. Făcu un semn din cap paznicului arab și urcară pe punte folosind culoarul angajaților deplasându-se în pas alert. Unchiul lui, Kamal, îl aștepta lângă balustradă. Rogier îi dădu servieta. Ai mare grijă de asta, onorabil unchi.

– Unde mergi? întrebă Kamal văzându-l întorcându-se spre culoar.

– Mai e un lucru de făcut înainte să plecăm.

– Ai foarte puțin timp. Bombele explodează într-o oră și patruzeci și cinci de minute, îl avertiză Kamal.

– Destul timp, răspunse Rogier.

Se aplecă peste balustradă și fluieră ascuțit. Trei dintre oamenii săi, cărora le dăduse o anume sarcină, se uitară în sus la el. Fiecare dintre ei ducea o cutie pentru cărat special construită, pe care Rogier îl rugase pe bunicul lui să i le trimită. Le făcu semn oamenilor și aceștia se apropiară de *Delfin* cu cutiile lor. Rogier îi conduse spre camera părăsită a Caylei. Ajunse rapid în cabina principală și se opri în fața tabloului mare în ulei semnat de Gauguin. Ca întotdeauna, găsea culorile aprinse ca fiind plăcute, dar prezentarea femeilor dezgolite îi jignea pioșenia. Cu toate acestea, coborî tabloul din cârligele care îl susțineau și îl așeză cu fața pe pat. Adusese cu el un cuțit de fălțuit special pentru asta și folosi lama pentru a desprinde tabloul de rama lui cu frunze aurii. Dădu rama la o parte și lăsă tabloul cu fața pe pat. Se grăbi spre camera privată de masă a proprietarului, luă nuferii lui Monet de pe peretele din fața lui și așeză tabloul pe masa de bucătărie pentru a-i îndepărta rama. Pe măsura ce lucra, se gândea la faptul că în anul precedent un tablou similar se vânduse la licitație cu prețul de 98,5 milioane de lire sterline. Apoi se duse la *Râul din Arles* al lui Van Gogh care atârna pe peretele lateral. Îl coborî și îl așeză lângă Monet. Desprinse rama și pierdu câteva momente admirând cele două capodopere. Bunicul lui nu era un cunoscător al artelor, dar când Rogier îi va spune valoarea acestor trei lucrări avea să fie uluit, dar și încântat de valoroasa pradă de război. În tot acest timp, oamenii cu lăzile îl asistaseră cu priviri complet uimite.

Fiecare cutie fusese făcută pentru dimensiunea precisă a tabloului respectiv. Rogier descărcase dimensiunile dintr-un catalog de artă de pe internet. Împachetă Gauguinul într-o cutie și spre ușurarea lui văzu că tâmplarii bunicului lui făcuseră o treabă bună, întrucât pânza încăpea perfect. Și celelalte două tablouri se potriviră foarte bine în compartimentele lor. Le închise pe toate trei și ordonă oamenilor să

le ducă pe puntea principală. Când ajunse şi Rogier, Kamal era în culmea îngrijorării.

– Ce ţi-a luat atâta timp, Adam? Nu putem să oprim sau să resetăm cronometrul de pe detonator. Trebuie să ne grăbim!

Alunecară în dhow şi când Kamal dădu ordinul de plecare, Rogier supraveghea depozitarea celor trei cutii în cala din faţă. Kamal puse nava pe o traiectorie estică şi aceasta porni cu cea mai mare viteză. Rogier stătea cu unchiul său lângă cârma masivă şi se holba înapoi peste pupa.

– E păcat că nu putem să luăm şi vasul, nu doar fata. Valorează enorm, murmură Rogier.

– Care este valoarea a cincizeci de ani într-o închisoare americană? întrebă Kamal. Doar atât ai primi dacă ai fi atât de prost să încerci să păstrezi şi vasul. Se uită la ceasul de pe mână. Mai avem şapte minute, rosti el.

Când sosi momentul, se auzi o explozie teribilă şi cerul nopţii se lumină de parcă răsărise soarele. Câteva secunde mai târziu valul de şoc de la explozie trecu peste dhow, făcând să vibreze pânza velei şi afectându-i serios timpanul lui Rogier preţ de câteva secunde. Durerile de urechi fuseseră puternice. Apoi strălucirea uriaşei explozii dispăru treptat şi întunericul se lăsă din nou.

– Să încerce necredincioasa să găsească acum iahtul, spuse Kamal cu satisfacţie.

– Câte zile de navigat avem până la Ras el Mandeb? întrebă Rogier. Şase, nu?

– Mai mult, spuse Kamal. Nu putem fixa o rută directă. Trebuie să ne apropiem bine de coasta kenyană şi să ne amestecăm printre vasele de pescuit.

Zăpada groasă de pe pista de aterizare a aeroportului Farnborough din Anglia o făcuse să întârzie treizeci şi şase de ore, aşa că lui Hazel îi luase aproape patru zile pentru a se întoarce în State din Abu Zara,

dar nici măcar atunci nu se îndreptă spre casa ei principală din Houston. Venise direct la Washington DC.

Henry Bannock avusese un apartament mare, de modă veche, pe East Capitol Street cu vedere la parcul Lincoln. Nu era cea mai curată zonă a oraşului, dar lui Henry îi plăcea să se afle aproape de scaunul puterii de fiecare dată când Senatul era în sesiune. Din aceleaşi motive păstrase Hazel apartamentul şi după moartea lui, dar îl renovase în întregime. Era poziţia ideală din care să poată lansa un atac asupra Administraţiei. De când venise, îl bruscase şi îl bătuse la cap pe senatorul Reynolds din Texas şi îi contactase pe unii membri sus-puşi ai Casei Albe. Deja i se acordase o scurtă întrevedere cu preşedintele, care îi promisese că se va interesa personal de căutarea *Delfinului* şi de fiica ei. Bannock Oil contribuise masiv la fondurile campaniei lui electorale. În ciuda convingerilor ei de stânga, Hazel credea că e întotdeauna mai bine să pariezi pe doi cai diferiţi, aşa că făcuse donaţii atât republicanilor, cât şi democraţilor, pentru situaţii neprevăzute cum era cea de faţă, iar acum Hazel cerea înapoi această favoare.

Colonelul din Forţele Aeriene, Peter Roberts, membru al personalului prezidenţial, fu însărcinat neoficial să fie ofiţerul ei de legătură în timpul crizei şi chiar Hazel trebuia să recunoască serviciile de nepreţuit pe care acesta i le oferise în diferite situaţii.

Deja un satelit militar de observaţie fusese deviat de la traseul obişnuit pentru a efectua două misiuni de recunoaştere, survolând zona unde fusese contactat *Delfinul* ultima oară, la înălţimi de 47,5 kilometri şi 39,8 kilometri şi la viteze pe orbită de până la 7 000 de mph. Din păcate, nu reuşise să găsească nimic. Erau trei vase mari de transport în zonă şi o mulţime de nave mici, dar niciuna care ar fi putut să fie *Delfinul.*

Pe lângă asta, nava *USS Manila Bay*, un distrugător dotat cu rachete, fusese direcţionată spre sud la ordinele preşedintelui de la locul obişnuit de patrulare din Golful Aden, pe coasta Yemenului.

Totuşi, nava avea de parcurs peste 1800 de kilometri şi nu ajunsese încă în zona indicată.

Colonelul Roberts contactase de urgenţă toate ambasadele americane din Orientul Mijlociu şi de pe continentul african. Folosindu-se de autorizaţia preşedintelui, începuse negocieri delicate cu toate guvernele, atât cu cele prietene, cât şi cu cele potrivnice politicii Washingtonului. Nici unul nu îi oferise motive de încurajare. În afară de mesajul trunchiat al Caylei nu mai era nicio altă urmă a ei sau a *Delfinului.* Zilele treceau şi Hazel Bannock se apropia de capătul răbdării. Telefonul de pe biroul ei din East Capitol Street sună. Stătuse în preajma lui şi sări spre el înainte să poată suna a doua oară.

– Bannock, spuse. Cine este la telefon?

– Peter Roberts, doamnă Bannock.

Nu îl lăsă să continue, întrerupându-l brusc.

– Bună dimineaţa, colonele. Aveţi veşti pentru mine?

– Da, am veşti.

Tonul vocii lui o făcu să inspire adânc. Nu era încurajator.

– Au găsit *Delfinul?* întrebă ea, dar el evită întrebarea.

– Aş prefera să nu vorbim pe această legătură. Aş vrea să vin să vă văd imediat, doamnă Bannock.

– În cât timp ajungeţi aici? întrebă ea.

– Traficul este îngrozitor în dimineaţa asta, dar aş putea să ajung în douăzeci de minute sau mai puţin.

Ea închise telefonul şi apoi sună recepţionerul din hol.

– Îl aştept pe colonelul Roberts. Îl ştiţi. A fost aici de multe ori în ultimele zile. Trimiteţi-l sus imediat ce ajunge.

Roberts avu nevoie de douăzeci şi trei de minute să ajungă şi ea deschise uşa la primul ţârâit al soneriei.

– Intraţi, domnule colonel.

Îi studia faţa, încercând să îşi dea seama ce îi pregătise el înainte chiar să vorbească. Omul îi dădu haina servitoarei mexicane şi o

urmă pe Hazel în sufragerie, unde ea îl asaltă, nemaifiind capabilă să se controleze.

– Ce aveți să îmi spuneți?

– Știți că Marina Americană a trimis un distrugător la ultima poziție cunoscută a *Delfinului*. A ajuns acolo acum câteva ore.

Ea îl prinse de mânecă.

– Vă rog nu mă mai țineți în suspans, domnule colonel. Ce au găsit?

El făcu un gest rușinat și își trecu mâna peste părul cenușiu ca oțelul.

– Doar o zonă plină de rămășițele unui naufragiu.

Ea se holba la el. Expresia îi era goală.

– Așa? zise ea într-un final. Și ce ne spune asta? De unde știm că are vreo legătură cu fiica mea, cu iahtul meu?

– Se afla și o vestă de salvare printre rămășițe. Era de pe iahtul dumneavoastră. Numele era trecut pe ea.

– Asta nu dovedește nimic, spuse ea și apoi văzu expresia plină de milă a colonelului.

– Vasului *Manila Bay* i s-a ordonat să se întoarcă la poziția obișnuită de patrulare.

– Nu! exclamă ea, vocea crescându-i vertiginos. Nu! Refuz să cred. Nu au cum să renunțe la căutare.

– Doamnă Bannock, au căutat zona cu nave, avioane și sateliți. *Delfinul* este un vas mare. Nu avea cum să fie ratat, dacă se afla la suprafață.

– Credeți că s-a scufundat, întrebă ea, cu fiica mea la bord? Că a murit Cayla mea? Asta spuneți? Atunci cum explicați mesajul Caylei în care îmi scrie că sunt oameni străini înarmați la bord?

– Cu tot respectul, doamnă Bannock, sunteți singura care a primit mesajul. Și avem dovezile resturilor plutitoare, spuse el cu blândețe. Cred că ar trebui să facem un anunț în fața presei că *Delfinul* a dispărut...

– Nu! îl întrerupse ea. Asta ar însemna să accept că a murit Cayla! Se duse la geam și privi spre parc, încercând să-și recapete stăpânirea

de sine. Apoi se întoarse din nou către el. Fiica mea este încă în viață, spuse ea cu fermitate. Știu asta cu instinctul unei mame. Puiul meu este în viață!

– Toți sperăm să fie așa, dar cu fiecare zi care trece, speranța începe să dispară.

– Nu renunț! strigă ea. Nici ei nu ar trebui s-o facă.

– Nu, desigur că nu. Totuși, trebuie să ne gândim și la alte posibilități.

– Cum ar fi?

Era furioasă și înspăimântată.

– Acea parte a Oceanului Indian este cunoscută pentru activitatea seismică intensă. S-au înregistrat un număr mare de tsunami-uri în ultima perioadă...

Ea îl întrerupse din nou.

– Tsunami. Credeți că *Delfinul* a fost scufundat de un tsunami? Credeți că fiica mea s-a înecat?

– Credeți-mă, doamnă Bannock, toți vă compătimim în situația...

Ea își smuci mâna vehement.

– Nu am nevoie de compasiunea voastră blestemată. Vreau să îmi găsesc fiica.

Hazel stătea singură în frumosul dormitor din apartamentul ei grandios, privind pe geam cel mai puternic oraș din lume, și era cu adevărat singură, așa cum nu mai fusese niciodată până atunci în viața ei. Dezolarea o cuprindea la intervale regulate. De fiecare dată avea nevoie de și mai mult timp pentru a reveni la suprafață. Era înecată de propria singurătate. Nici măcar cel mai puternic om din lume nu era în stare să o ajute. Nu mai era nimeni. Se gândi cu tristețe la această realitate.

„Poate că mai e o soluție", gândi totuși ea. Văzu o minusculă rază de speranță în întunericul sufocant. Își aminti vocea bărbatului și ultimul lucru pe care i-l spusese: „Dacă aveți nevoie de mine, un singur cuvânt este suficient". Mândria i se ridică în gât aproape sufocând-o.

Îl numise ticălos arogant și desigur că asta și era. Un ticălos dur, crud și arogant.

„Exact genul de om de care am nevoie acum", își spuse ea. Rezistă mândriei și se întinse după telefon. O sună pe Agatha în Houston.

– Ați aflat ceva, doamnă Bannock?

Agatha o iubea pe Cayla la fel de mult ca ea.

– Da, au găsit urme din *Delfin*.

– Și Cayla, sunt vești despre Cayla?

– Nu încă, dar în curând, promise ea și apoi continuă să vorbească pentru a evita următoarea întrebare. Avem un număr de urgență al lui Hector Cross de la Cross Bow Security?

– Un moment, doamnă Bannock, spuse Agatha și reveni aproape instantaneu. E telefonul lui prin satelit. Poate fi contactat non-stop. Dictă numărul pe nerăsuflate, apoi continuă: Trebuie să fiți curajoasă, doamnă Bannock. Trebuie să fim puternice pentru Cayla.

– Te iubesc, Agatha, spuse Hazel, ceea ce o încântă peste măsură.

Nimeni nu îi mai spusese asta de multă vreme Agathei Reynolds.

Hazel știa că era trecut bine de miezul nopții în Abu Zara, dar Hector răspunse la telefon la al treilea țârâit, iar tonul vocii îi era la fel de ascuțit ca cel al unui pumnal.

– Hector Cross.

– Am nevoie cu disperare de tine, Cross, rosti ea, așa cum ai spus că o să am.

– Spuneți-mi despre ce e vorba, o întrebă Hector.

– Iahtul meu a dispărut pe mare cu fiica mea la bord. Mi-a trimis un mesaj pe mobil spunându-mi că se aflau oameni cu arme la bordul vasului. Oamenii din Washington par să ignore asta. Din păcate, am fost atât de agitată că am șters mesajul din memoria telefonului din greșeală, așa că nu pot să îl prezint ca dovadă. Poate cred că inventez lucruri. Așa sunt oamenii, te lasă baltă la nevoie. Încerca să nu lase glasul să îi tremure. Au găsit urmele unui naufragiu. Au rămas fixați pe asta. Încearcă să îmi spună că fata mea e moartă.

„Știam că e de rău, se gândi Hector, dar nu chiar atât de rău." Păstră un ton detașat.

– Unde? întrebă el și ea repetă poziția pe care i-o spusese Roberts.

Ar fi trebuit să fie supărată pe lipsa lui de compasiune? Nu ar fi trebuit măcar să-i remarce pierderea fiicei sale printr-un cuvânt bun? Nu, era un ticălos dur, crud și arogant, își reaminti ea.

– Când? întrebă el și ea îi spuse.

El tăcu și ea așteptă până nu mai putu să rabde.

– Alo. Mai ești acolo?

– Mă gândesc, spuse el.

– Ofițerii de aici cred că *Delfinul* a fost scufundat de un tsunami, zise ea neputând să rămână tăcută.

– Rahat! spuse el tărăgănat și inimă ei tresăltă de bucurie auzind acest cuvânt.

Exact asta voia să audă. Tocmai asta ar fi spus și Henry.

– De ce crezi asta? întrebă ea, așteptând să fie liniștită puțin.

– Nu există tsunami-uri în ape adânci. Tsunami-ul face ravagii doar când ajunge pe țărm.

Tăcu din nou aproape un minut. Apoi întrebă.

– Nu a venit nicio cerere de răscumpărare?

– Nu. Nimic. Vor să trimită un apel către oricine are informații... începu ea, dar el o întrerupse.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i putem lăsa să facă asta.

Ea se bucură să îl audă spunând „noi". Acum era clar în echipa ei. Tăcu din nou și ea suportă pauza cu dificultate.

– În regulă. Încep să îmi formez o idee.

– Spune-mi!

Simți speranța crescându-i în piept, dar el răspunse evaziv.

– De cât timp aveți nevoie ca să ajungeți înapoi la Zara nr. 8?

– De maximum patruzeci de ore.

– Aici trebuie să se întâmple totul. Veniți aici! ordonă el. Vreau să fiți aici când își va dezvălui intențiile.

– Cine? Cine să-şi dezvăluie intenţiile? întrebă ea.

– Bestia, zise el.

Treizeci şi cinci de ore mai târziu, Hector se afla în aeroportul Sidi el Razig când avionul particular aterizã.

– Aţi ajuns bine, spuse el întâmpinând-o la treptele scării avionului G5 Gulfstream.

– Ne-am oprit doar patruzeci de minute la Farnborough să alimentăm şi am avut un vânt de portanţă de cincizeci de noduri cât am traversat cea mai mare parte a Europei şi a Mediteranei. Îşi strânseră mâinile. Ai progresat?

Primul lucru pe care ea îl observă era că el se răsese de curând. Al doilea lucru pe care îl observă era că, într-un fel, asta îl făcea destul de atrăgător. Imediat fu cuprinsă de vină că nu ar fi trebuit să-i remarce înfăţişarea tocmai într-un moment ca acesta. Era ca şi cum şi-ar fi trădat fiica iubită.

„Uşor, Hazel fetiţo! Nu e deloc genul tău, îşi spuse ea ferm. E doar un om de care te serveşti şi care în alte situaţie ar fi putut să îţi cureţe piscina."

– Veniţi! Îi prinse braţul deasupra cotului şi fu surprins că ea nu şi-l retrase. Ne-am mutat baza de operaţiuni de la Numărul 8 la terminalul de aici. Mult mai aproape de epicentru. Când ajunseră la clădirea administraţiei, îi spuse: I-am pus să vă pregătească o cameră. E destul de simplă, dar măcar are aer condiţionat şi baie proprie. V-am adus toate bagajele pe care le-aţi lăsat la Numărul 8.

O conduse spre camera de unde era controlat volumul de ţiţei ce trecea prin conducte. Era mare, bine dotată cu echipamente electronice. Biroul directorului staţiei era ridicat deasupra nivelului podelii şi era închis printr-un perete de sticlă izolată fonic. O conduse în această zonă privată şi securizată. La un semn supraveghetorul se scuză, se ridică şi plecă. Hector îi indică scaunul care tocmai se eliberase şi Hazel se prăbuşi în el. Era la limita epuizării. Hector sună la cantină şi aproape instantaneu un ospătar aduse o tavă acoperită

cu un şervet fin de muselină. Îl puse pe masa din faţa ei şi deodată ea îşi dădu seama că nu mâncase aproape nimic de când plecase din Washington.

– Am adus bucătarul de la Numărul 8, spuse el în timp ce desfăcea capacul unei sticle de San Pellegrino şi îi turna apa minerală în pahar.

Peştele era delicios. Încercă să nu îl înfulece în faţa lui, dar el privi cu tact spre ecranul calculatorului. O lăsă să termine şi apoi se întoarse cu scaunul spre ea.

– Foarte bine. Aceasta va fi camera noastră de analiză tactică pe durata întregii operaţiuni. Vom încerca să nu discutăm informaţiile vitale în afara ei. Acum, spuneţi-mi tot ce ştiţi! îi ordonă el. Încercaţi să nu uitaţi nici un detaliu, oricât de lipsit de importanţă vi s-ar părea.

Ea vorbi încet, dar cu luciditate. La finalul discursului mâinile îi tremurau şi faţă căpătase o paloare cadaverică.

– Încercaţi să vă liniştiţi, doamnă Bannock. S-ar putea să dureze mult. Mâncaţi şi încercaţi să vă păstraţi puterile.

Îi văzu nerăbdarea şi îşi suprimă un zâmbet.

– Bun. Gata cu predicile din partea mea. Sunteţi fată mare de acum.

– V-am spus tot ce ştiu. Ce puteţi să-mi spuneţi?

– Nimic concret încă, dar acum, cu ce am auzit de la dumneavoastră, am o idee mai exactă despre ce s-ar fi putut întâmpla cu iahtul. Se întoarse spre harta proiectată pe ecranul mare de pe peretele opus birourilor lor. De pe tastatura calculatorului reuşea să mute cursorul pe hartă. Să ne uităm la locul respectiv. Credeţi că e o simplă întâmplare că *Delfinul* a dispărut chiar la poarta principalelor refugii Al-Qaida din vestul Pakistanului? Hector mută cursorul din partea de nord a Oceanului Indian spre coasta de est a Golfului Aden. Yemen! Prima capitală a teroriştilor din lume. Apoi mută cursorul la o scurtă distanţă dincolo de Strâmtoarea Bab el Mandeb spre continentul african. Vecinii primitori ai Yemenului dincolo de Marea Roşie sau Golful Aden sunt Puntland din Somalia, Eritrea sau Etiopia. Acesta este numit Cercul Diavolului, spuse el. Un cuib în care se agită cei mai fanatici ucigaşi islamişti. Mută cursorul în josul hărţii spre o

poziție relativ scurtă înspre sud. Aici se afla *Delfinul* dumneavoastră, navigând direct în fălcile lor.

Se ridică de la birou, traversă camera spre geam și stătu cu mâinile împreunate la spate, privind dincolo de apele albastre ale Golfului. Apoi se întoarse și își împinse maxilarul spre ea.

– Și știau că vine.

– De unde știau asta? întrebă ea rapid.

– Pentru că navigați pe exact aceeași rută în fiecare an și în același anotimp, nu-i așa?

Ea dădu din cap confirmând că afirmația lui fusese corectă.

– Dar de unde ai știut asta?

– Doamnă Bannock, sunteți șefa mea. Consider că este datoria mea să știu cât mai multe despre dumneavoastră. Știu chiar ce școală ați urmat.

– Hai serios! îl provocă ea.

– Liceul Herschel pentru fete din Cape Town. Nu așteptă confirmarea pentru a continua. În fiecare an *Delfinul* face escală la Cape Town pentru a vă permite să o vizitați pe mama dumneavoastră, care locuiește la podgoria dumneavoastră de acolo. Deci, și ei puteau cunoaște escalele iahtului.

– Este evident din partea mea.

Părea rușinată.

– Probabil au infiltrat pe cineva la bordul *Delfinului* în Cape. Își ridică o sprânceană perfect îngrijită spre el. „Ai naibii de minunați ochi, se gândi el, dar cât îi urăsc." Se uită la harta de pe perete. De unde știu asta?

Puse întrebarea pentru ea.

– Ei bine? întrebă ea. De unde știi?

– Din cauza celor întâmplate după ce iahtul a părăsit Cape Town. Au fost prinși în ambuscadă, dar *Delfinul Iubăreț* este o navă rapidă și oceanul este un loc mare. Cineva i-a ghidat. Dar asta doar bănuiesc. Putem să verificăm dacă nava a mai luat pe cineva în echipaj la Cape Town?

Ea dădu din cap.

– Asta e destul de simplu, spuse ea. *Delfinul* este deținut de o companie privată din Basel, Elveția. Toată administrarea se face de acolo.

– Inclusiv angajările și concedierile?

– Inclusiv.

Hector privi ceasul de pe perete care indica ora în principalele capitale ale lumii.

– Este ora 14 la Zürich. Puteți să vă sunați omul din Elveția?

Ea aprobă din cap și formă numărul din memorie.

– Vă rog să îmi faceți legătura cu *Herr* Ludwig Grubber. Doamna Hazel Bannock este la telefon.

Pe Hector îl amuză promptitudinea cu care veni Ludwig la telefon.

– Domnule Grubber? Puteți să îmi spuneți dacă a mai fost angajat cineva ca membru al echipajului în Cape Town? Da, am să aștept. Nu fu nevoie să aștepte prea mult înainte ca el să revină. Da, puteți să le scanați și să mi le trimiteți pe e-mail. Vă mulțumesc, domnule Grubber. Transmiteți salutări călduroase tatălui dumneavoastră. Închise telefonul și privi spre Hector. *Delfinul* a mai angajat un al treilea ospătar temporar la Cape Town.

– Desigur, a avut referințe excelente, altfel nu ar fi fost lăsat la bord?

Hector enunțase un adevăr, iar ea dădu din cap șovăitor și apoi își adună tot curajul de care era capabilă.

– Se pare că era un prieten al fiicei mele. Ea a garantat pentru el.

– Dar nu v-a spus nimic despre asta înainte să plecați din Cape Town și să veniți aici?

Ea scutură din cap și privi în altă parte. Lui Hector îi displăcea faptul că trebuia să o privească, dându-și seama că fiica ei nu era tocmai o vestală virgină.

„E un afurisit care le știe pe toate, se gândi ea cu furie, și insinuează lucruri despre Cayla." Hazel nu voia să îl privească încă. Își aminti ce îi spusese Henry despre el în singura ocazie când vorbiseră despre

Cross: „Tânărul Heck e un tip dat naibii. Se bazează pe intuiție și se cam repede la trăgaci, dar de cele mai multe ori nimerește la fix".

– Cum se numește prietenul?

Interogatoriul lui Hector era blând. Știa că ea fierbea. Ea își privi caietul.

– Rogier Marcel Moreau.

– Sună ca un tânăr francez de treabă. Avem o copie a pașaportului lui?

– Acum mi-l scanează la Basel.

Cincisprezece minute mai târziu copia scanată apăru pe ecranul laptopului lui Hazel. Hector citi ce scrie.

– Data nașterii 3 octombrie 1973. Locul nașterii, Insulele Reunion din Oceanul Indian. Destul de aproape de casă?

Luă receptorul din furcă.

– Pe cine suni?

– Doar un prieten din Paris. Este inspector-șef al Interpolului francez.

Începu să vorbească într-o franceză la foc automat pe care Hazel nu reuși să o urmărească. Era evident că el era transferat din ce în ce mai sus pe scara ierarhică. În sfârșit, păru să ajungă la destinația lui finală căci răsunară numeroase *Allons, mon brave!* și *Courage!* și *Formidable!* înainte ca el să închidă și să o privească pe Hazel.

– Prietenul meu bun, Pierre Jacques, mi-a promis o copie a certificatului de naștere a lui Rogier în maximum o oră. Uneori iubesc calculatoarele și polițiștii francezi joviali, tu nu? Pentru prima oară îi zâmbi. Era ciudat cum forma feței i se schimba și devenea blândă. Să ne continuăm mica noastră fantezie? sugeră el. Acum că au un om la bordul *Delfinului*, și el putea avea un fel de aparat electronic, cel mai probabil un transmițător. Prin el pot să afle cei interesați exact care este poziția iahtului. Nava lor de ambuscadă începe să se apropie, dar apoi panică! Doamna Bannock, care este ținta lor, părăsește vasul la Cape Town. Asta îi ia prin surprindere. Dintr-odată panica dispare. Domnișoara Cayla Bannock rămâne la bord, iar ea și Rogier sunt

prieteni buni. Are încredere în el. E aproape la fel de bine ca şi cum ar avea-o pe mamă în ghearele lor. Planul poate să continue.

Hazel se cuprinse singură în braţe şi începu să tremure.

– E îngrozitor.

– E şi mai bine. Există speranţă, îi promise el. Acum totul merge după plan. *Delfinul* cade direct în capcană. Rogier îi ajută pe piraţi să urce la bord şi să pătrundă pe nava rapidă. Băiat deştept, Rogier al nostru. Echipajul este capturat. Mai e o singură problemă la orizont. Cayla Bannock este o fată curajoasă şi isteaţă. Reuşeşte în acele momente terifiante ale capturării ei să îi trimită un mesaj mamei. Hector se opri şi se uită la ecranul calculatorului lui. Mă scuzaţi. Se pare că avem un e-mail.

Tastă deschizând ataşamentul mesajului şi înjură teribil, dar îşi ceru scuze de îndată.

– Spune. Am început să mă obişnuiesc, îl asigură ea. Ce ai aflat?

– Ajutorul nostru de ospătar s-a născut cu numele Adam Abdul Tippoo Tip pe Insula Reunion. În 2008 Adam a făcut o cerere de schimbare de nume în Auvergne în sudul Franţei pentru a deveni Rogier Marcel Moreau.

Tăcu un moment studiind copia certificatului de naştere.

Hazel izbucni nerăbdătoare.

– Numele acesta îţi spune ceva?

El clătină din cap.

– Absolut nimic, trebui să recunoască. Totuşi, vestea bună este că fiica dumneavoastră este aproape cu siguranţă în viaţă.

– Unde se află atunci? imploră Hazel.

– Pun pariu că fata este prizonieră pe nava de atac arabă. E un bun neprețuit. Nu i-ar face rău.

– Şi *Delfinul?*

Ea scutura din cap de uluire.

– Oh, au scufundat-o. Era o ţintă prea evidentă. Forţele aeriene americane ar fi reperat-o în câteva ore de la dispariţie. Bănuiala mea este că au pus explozibil pe fundul navei. Probabil că resturile sale se

află la câteva mii de metri sub ape, pe fundul bazinului Mascarene, lângă insula Madagascar. Sunt sigur că ați asigurat-o cu o clauză împotriva piraților.

– Banii nu sunt importanți, rosti ea.

– În experiența mea limitată, banii sunt întotdeauna importanți. Cu ce sumă ați asigurat-o?

– O sută cincizeci și două de milioane de euro. Dumnezeule, Cross, nu îți pasă deloc de sentimentele oamenilor?

– Foarte puțin, recunoscu el. Un singur lucru mă preocupă în acest moment și anume găsirea și salvarea fiicei dumneavoastră. Dar, între timp, soarele apune.

Se ridică și se întinse.

– Mi-ar plăcea să vă prepar o băutură. Nervii noștri sunt întinși la maximum, dar nu trebuie să ne luptăm unul cu altul. Sunt destui alți oameni de treabă în lume cu care să ne luptăm. Votcă și suc proaspăt de lime cu gheață, nu?

– Da și ai avut dreptate. Am studiat la liceul Herschel pentru fete.

El își dădu seama că era o ofertă de pace. Turnă alcoolul limpede peste gheața care pocnea în paharele înalte, apoi le umplu cu suc. Îi mulțumi cu un zâmbet. Apoi el își turnă whisky într-un pahar și ciocniră. După ce sorbiră mulțumiți din băutură, ea se așeză din nou și îi studie chipul.

– Soțul meu mi-a zis odată că ai tendința să te bazezi pe instinct. Ai dreptate de data asta, Cross? îl întrebă ea.

El își atinse nasul.

– Am un miros foarte bun. Acum e mai mult decât o bănuială. Tot ce v-am spus e bine chibzuit și are logică.

– Atunci unde este fiica mea? Dacă asta este o luare de ostatici de ce nu a apărut încă o cerere de răscumpărare? Sunt aproape zece zile de la dispariția *Delfinului*.

– Își lasă timp ca să dispară complet. Nava lor este probabil un dhow încet și care nu se remarcă prin nimic. Vor să ajungă în propriile ape teritoriale unde sunt la adăpost de navele de război ale puterilor

Vestului civilizat înainte să dezvăluie cine sunt. De asemenea, vor să vă înmoaie și să vă facă să cedați din cauza suspansului și nesiguranței.

– Cât va mai dura?

– Să presupunem că se deplasează cu paisprezece noduri și că se îndreaptă spre Yemen sau spre Puntland, în Somalia – aproape că ar fi trebuit să ajungă la destinație până acum, spuse el. Nu va mai dura mai mult de două sau trei zile.

– Ați mai menționat acest Puntland. N-am mai auzi de zonă până acum.

– Se află în nord-estul Somaliei și include și Marele Corn al Africii. Este un semideșert neprimitor, dur și arid, de trei ori mai mare ca New Mexico. Este practic desprins de restul Africii prin înaltul lanț muntos de la vest de Valea Marelui Rift. Acești munți blochează și vânturile din vest care își varsă toată ploaia pe pante. Vegetația din Puntland se remarcă mai ales prin arbori acacia aspri, arbuști țepoși și arareori prin iarbă abundentă. Totuși, țara este plasată strategic pe coasta Golfului Aden păzind apropierea de Marea Roșie. Puntland s-a desprins de restul Somaliei la sfârșitul războiului civil și și-a proclamat independența. Își ia numele de la Țara lui Punt din folclorul egiptean. Se crede că aceasta ar fi țara în care regina Hatsheput a Egiptului și-ar fi trimis faimoasa expediție în 1550 î.Hr. Acum este condusă de o gașcă de dictatori militari care nu răspund în fața nimănui și care aplică legea și justiția cum le convine. Schimbă subiectul cu o viteză șocantă. Veți mânca în cameră, unde vă veți putea întrista în liniște? Dezamăgirea nu este recomandată. Sau veți cina împreună cu mine la cantină? Bucătarul a făcut niște friptură japoneză Wagyu din carne de vită absolut superbă. Mâncarea, vinul și compania sunt recomandate la pagina 100 din cea mai nouă ediție a ghidului Michelin.

Își petrecuse singură aceste ultime nopți îngrozitoare, iar el măcar nu era plictisitor. Enervant? Da, cu siguranță, dar nu plictisitor. Ea zâmbi și capitulă.

În timpul mesei, el păstră conversația departe de subiectul dispariției fiicei și a iahtului ei, în schimb vorbi despre structura politică din Abu Zara și despre operațiunile Bannock Oil din Emirate, apoi trecu la subiectul cai și cai de cursă, care știa că o interesau.

– Tatăl meu păstra câțiva cai să fie antrenați la fermă, îi explică el când ea privi cu bănuială cunoștințele lui despre subiect. Fiind un copil sfrijit, am fost rândaș principal și jocheu. Odată pe lună eram prezenți la cursele hipice din Nairobi. Era un eveniment pentru amatori, dar noi îl luam foarte în serios.

Era informat și știa să vorbească, avea un simț al umorului excentric și sucit, reușind să îi distragă puțin atenția de la grija pe care i-o purta fiicei sale Cayla. Femeia se relaxă și își dădu voie să se simtă bine ascultându-l pe Hector. Băuse doar puțin din vinul din pahar, dar el ridică sticla pentru a i-l umple până la vârf. Vinul era un deosebit Romanee-Conti de zece ani. O amuza faptul că el îi cercetase gusturile atât de precis. Era păcat să îl refuze așa că împinse paharul în întâmpinarea lui, dar în acel moment unul dintre oamenii lui traversă în grabă cantina și se aplecă pentru a-i șopti lui Hector la ureche. Hector trânti sticla, vărsând vin roșu pe fața de masă. O apucă de mână și o ridică în picioare.

– Haide! aproape țipă. Fugi cu ea de-a lungul culoarului ce ducea în camera de analiză.

– Ce este? întrebă ea trăgând aer în piept. Ce se întâmplă?

– Bestia a ieșit din ascunziș! spuse el și o trase după el.

Patru dintre oamenii lui erau strânși în fața unuia dintre ecranele TV. Omul care îl chemase se afla și el acolo. Hector i-l prezentase ca Uthmann, unul dintre agenții lui principali. Era arab și musulman, dar Hector avea o încredere fără rezerve în el.

– Unul dintre băieții buni, îi spusese Hector despre el.

– Pe ce canal este, Uthmann? întrebă Hector acum.

– Canalul arab Al Jazeera care transmite din Doha. Au anunțat despre asta printre titlurile principale de la începutul jurnalului de știri. Am prins doar finalul, dar vor repeta anunțul la finalul emisiunii.

– Adu-i un scaun doamnei Bannock, ordonă Hector.

Se aşezară şi urmăriră încordaţi şi tăcuţi reportajele despre vizita regelui Iordaniei în Iran, un atac sinucigaş cu bombă în Bagdad şi alte ştiri importante în Orientul Mijlociu. Apoi deodată apăru imaginea unui iaht arătos pe ecran şi prezentatorul TV vorbi în arabă. Hector îi traduse lui Hazel simultan ce spunea acesta.

– Un grup de luptători, care se autointitulează Florile Islamului, au revendicat capturarea unui iaht privat în vestul Oceanului Indian. Iahtul, numit *Delfinul Iubăreţ,* este o navă de agrement luxoasă de 125 de metri, înregistrată în Insulele Cayman, dar aparţinând doamnei Hazel Bannock, preşedinta Bannock Oil Corporation din Houston, Texas. Doamna Bannock este cunoscută ca fiind una dintre cele mai bogate femei din lume.

Pe ecran apăru imaginea lui Hazel, care arăta splendid într-o rochie lungă de seară cu legendarul ei colier de diamante la gât, care îi aparţinuse cândva Barbarei Hutton. Dansa cu John McEnroe, şi el fost campion la tenis, la un eveniment de strângere de fonduri pentru Partidul Democrat în Los Angeles. Prezentatorul continuă să vorbească, iar Hector traduse.

– Potrivit purtătorului de cuvânt al luptătorilor, iahtul a fost scufundat ca represalii pentru recentele atrocităţi comise de trupele americane în Irak. Pasagerii şi echipajul au fost luaţi prizonieri. Doamna Bannock nu se afla la bord în momentul atacului. Fiica ei, domnişoara Cayla Bannock, era unicul pasager al vasului. Şi ea se află printre cei capturaţi.

Apăru o fotografie cu Cayla într-un costum ud de baie, ieşind din piscină. Râzând, era imaginea popularizată a moştenitoarei din vest, tânără, cu multe privilegii şi răsfăţată. Costumul care dezvăluia prea mult avea, cu siguranţă să stârnească furia şi indignarea musulmanilor evlavioşi din întreaga lume.

– Luptătorii vor solicita scuze oficiale din partea guvernului american pentru acţiunile teroriste din Irak, împreună cu o compensaţie financiară potrivită pentru eliberarea echipajului şi a Caylei Bannock.

Prezentatorul arab trecu la o știre despre un meci de fotbal din Cairo. Uthmann închise televizorul.

Fața lui Hazel se aprinse de bucurie.

– Oh, Dumnezeule! E în viață. Copilul meu e în viață. Ai avut dreptate, Cross. E în viață!

Deși Uthmann și ceilalți trei agenți Cross Bow nu priveau în direcția lor, toți aveau atitudini de ascultare. Hector se încruntă pentru a o face să tacă și apoi se ridică în picioare.

– Vino cu mine, spuse el încet și o conduse afară din clădire.

Soarele apusese de o oră. Niciunul din ei nu vorbi până nu ajunseră pe plaja lovită leneș de flux. Pe nisip se afla o adunătură antică de lemne îngropată chiar deasupra punctului maxim al fluxului. Se așezară pe lemne unul lângă altul. În Golf, două petroliere imense erau ancorate la terminalul de pe țărm primindu-și încărcătura de țiței, luminile lor de avertizare reflectându-se pe suprafața apei. În această lumină, Hazel și Hector reușiră să își vadă fața unul altuia cu claritate.

– V-am adus aici ca să putem vorbi fără să fim auziți și de alții, explică el, iar ea păru surprinsă.

– Sunt toți oamenii tăi. Nu ai încredere în ei?

– Cei patru sunt probabil singurii oameni de pe pământ în care am încredere. Totuși, nu are rost să le pun loialitatea la încercare dacă nu e cazul. Nu e nevoie să știe ce discutăm noi doi.

Ea dădu din cap.

– Înțeleg.

– Mă întreb dacă chiar înțelegeți. Oamenii cu care o să avem de-a face de acum înainte sunt printre cei mai perverși și lipsiți de scrupule indivizi. Te aruncă într-o lume de fum și oglinzi, subterfugii și minciuni. Își spun Florile Islamului. Se aplecă în față și cu degetul desenă o schiță pe nisip. Era secera lunii, simbolul islamului. Un nume mai potrivit ar fi Cucuta Iadului. Se îndreptă din nou și șterse desenul cu călcâiul bocancului. În regulă, destul cu asta. Să încercăm să gândim ce va urma.

– Cred că trebuie să îmi contactez prietenii de la Casa Albă. Acum că știm unde se află Cayla poate vor reuși să stabilească termenii eliberării ei, fie prin negociere, fie prin forță, sugeră Hazel.

– Ați greșit de la prima propoziție. Nu știm unde se află Cayla. Știm vag cine a luat-o, dar nu știm unde o ține. Și ați greșit și la a doua. Prietenii dumneavoastră nu vor face nici unul din lucrurile pe care le-ați menționat, spuse el. În primul rând, politica lor declarată este să nu negocieze cu teroriștii. Când vine vorba de folosirea forței s-au ars de prea multe ori deja. Țineți minte capturarea ambasadei americane de la Teheran, sau *Black Hawk Down*, filmul despre atacul cu elicopter asupra bazei teroriste de la Mogadishu. Au învățat niște lecții amare. Nu vor negocia și nu pot și nu vor folosi forța. Puteți să îi mulțumiți lui Dumnezeu pentru asta. Dacă intră cu forța pușcașii marini, acela va fi sfârșitul Caylei Bannock.

– Dar trebuie să facă ceva. Sunt cetățean american; președintele însuși mi-a promis că mă ajută. Deși încerca să se abțină, îi scăpă un suspin înăbușit.

El privi dinspre ea spre petroliere. Nenorocirea ei era un lucru privat. Îi dădu timp să se liniștească.

– Și ce facem atunci? întrebă ea într-un final.

– Faceți ce se așteaptă ei să faceți. Încercați să puneți presiune pe prietenii dumneavoastră de la Washington așa cum ați sugerat acum câteva momente. Facem Bestia să creadă asta. Ne prefacem că negociem cu ea, dar în același timp trebuie să înțelegeți cât de inutil este acest lucru.

Ea clipi și își scutură capul.

– Nu înțeleg.

– Nu există ofertă sau promisiune pe care puteți să o faceți care să-i convingă să vi-o dea înapoi pe Cayla. Dați-le un dolar și vă vor mai cere încă zece. Fiți de acord cu condițiile lor și vor veni cu un set nou de cereri.

– Atunci la ce bun să mai facem ceva? Nu ne pierdem timpul?

– Nu, doamnă Bannock, câştigăm timp, nu îl pierdem. Timp pe care îl folosim ca să aflăm unde o ţin pe Cayla.

– Poţi să faci asta?

– Sper că da. Chiar sper.

– Dacă reuşeşti, ce urmează? Ce se întâmplă când afli unde este?

– Mă duc şi o iau de acolo.

Buzele îi schiţară un zâmbet slab, contrazis însă de ochi.

– Acum un moment ai zis că...

– Ştiu ce am zis. Dar e o diferenţă între mine şi puşcaşii marini. Puşcaşii ar năvăli ca zece mii de măcelari învârtind satâre deasupra capului. Eu mă voi furişa ca un chirurg cu un bisturiu.

– Poţi să faci asta? întrebă ea, iar el ridică din umeri.

– E unul dintre lucrurile cu care mă ocup. Unul dintre lucrurile pentru care mă plătiţi. Dar deocamdată nu putem decât să aşteptăm cererea de răscumpărare. Asta îmi va da ceva de la care să pornesc.

– Cât timp avem nevoie să câştigăm? întrebă ea, iar el ridică din umeri.

– O lună, şase luni, un an. De oricât ar fi nevoie.

– Un an! Ţi-ai pierdut minţile? Nu pot să fac asta. În fiecare zi care trece mor de o sută de ori. Dacă e atât de rău pentru mine, cum poate să fie pentru puiul meu? Nu, pur şi simplu nu pot.

– Această izbucnire nu vă caracterizează deloc, doamnă Bannock. Puteţi să o faceţi, iar dacă vă iubiţi într-adevăr fiica o să o faceţi.

Când dhow-ul lui Kamal se afla încă la cincizeci de mile de ţărm, acesta transmise un scurt mesaj pe radioul cu unde scurte.

– Peştii se află pe reciful de zece mile.

I se răspunse imediat la mesaj. Îl aşteptaseră. În mai puţin de o oră, o barcă rapidă cu motor, lungă de zece metri, îşi părăsi locul unde fusese ancorată în port şi se grăbi să vină în întâmpinarea dhow-ului. Când cele două nave se apropiară, membrii ambelor echipaje strigară şi îşi ridicară armele sus în aer.

– *Allahu Akbar!* Dumnezeu e mare! țipară ei, dansând pe punțile înguste.

Când distanța dintre cele două vase se micșoră, săriră dincolo și se îmbrățișară cu frenezie, bătând din picioare pe punte. Cayla se ghemui într-un colț al cabinei pe grămada de cârpe care îi servea drept pat, ascultând speriată această rumoare. Timp de unsprezece zile, nu i se dăduse voie să se spele sau să își schimbe hainele. I se dăduse câte un singur bol de orez și chili de pește foarte condimentat o dată pe zi, iar apa pe care o primise era sălcie, semănând cu cea din canal. Suferise de diaree și grețuri care îi întorseseră stomacul pe dos, o combinație de intoxicație alimentară și rău de mare. Latrina ei era o găleată murdară aflată lângă ea pe punte. Singura dată când i se dăduse voie să iasă pe puntea principală a fost ca să golească conținutul găleții peste bord. Acum ușa cabinei se deschise brusc și silueta lui Kamal se contură în lumina puternică a soarelui din spate.

– Haide! Ridică-te! îi ordonă el într-o engleză cu accent puternic.

Caylei nu îi mai rămăsese niciun pic de rezistență. Încercă să se ridice, dar era foarte slăbită și se clătină pe picioare agățându-se de zidul de lângă ea ca să-și mențină echilibrul. Bărbatul o apucă de mână și o conduse prin ușă pe punte. Încercă să își ferească ochii de lumina violentă a soarelui cu mâna ei liberă, dar Kamal o împiedică.

– Lasă-i să-ți vadă fața albă urâtă!

Râse de ea. Era palidă ca un cadavru și ochii îi erau îngropați în orbitele adânci și întunecate. Părul îl era năclăit de transpirație, iar hainele îi erau murdare și duhneau a vomă și fecale. Echipajul navei se apropie de ea, strigându-i slogane religioase și politice în față, ciupind-o de mâini și de haine, râzând și batjocorind, bătând din picioare și cântând. Cayla se cutremură. Ar fi căzut, dar mulțimea de bărbați care se împingea în ea o ținea în picioare.

– Vă rog! șopti ea cu lacrimi curgându-i pe obrajii palizi. Nu mai îmi faceți rău.

Nu o înțeleseră. O traseră până la barca cu motor, și ca un sac de pești uscați o pasară peste distanța dintre cele două nave și o împinseră

în cabina principală a celeilalte nave. Rogier o aştepta acolo. Veni la ea imediat.

– Îmi pare rău, Cayla. Nu îi pot controla. Nu trebuie să te opui. Voi încerca să fac tot ce pot ca să te protejez, dar trebuie să mă ajuți.

– Oh, Rogier! hohoti ea.

Îl văzuse în mod neregulat de când fusese luată la bordul dhow-ului, dar nu reuşise să vorbească cu el. Acum o îmbrățișa. Se agăță de el. Asigurările lui binevoitoare şi tandreţea din expresia lui o copleşeau. În teroarea şi confuzia ce o înconjuraseră, el era singurul lucru în care putea să creadă. Amintirea mamei ei şi lumea sigură şi confortabilă din care fusese smulsă deveniseră lucruri greu de crezut. El era singurul lucru ce îi rămăsese. Depindea complet de el.

– Fii curajoasă, Cayla. Aproape s-a terminat. În curând vom ajunge la țărm şi vei fi în siguranță. Odată ce ajungem voi putea să te protejez şi să am grijă de tine.

– Te iubesc, Rogier. Te iubesc atât de mult. Eşti atât de puternic şi bun cu mine.

O conduse pe patul de lemn din spatele cabinei şi o întinse pe el. Îi mângâie părul murdar şi într-un final ea căzu într-un somn adânc de epuizare.

Doar peste două ore apăru şi țărmul, în forma unei linii joase şi întunecate la orizont, şi apoi mai dură încă o oră până când intrară în golf. Golful Gandanga era format dintr-un promontoriu care se curba dinspre uscat ca gheara unui leu pentru a forma o zonă închisă de apă, protejată de vânturile favorabile comerțului care biciuiau coasta în mod neîncetat. Nava ocoli această bucată de pământ şi golful i se deschise în față.

Cayla fu trezită de agitația de pe punte şi observă că Rogier plecase. Se uită afară prin geamurile din față ale cabinei. Mărimea golfului din față şi numărul mare de vase din jur o uimiră. În brațele protectoare ale golfului erau ancorate nave de diferite forme şi mărimi. Cel mai aproape de plajă se aflau grupuri de dhow-uri pentru pescuit,

în timp ce în partea cu apă mai adâncă erau adunate vasele cu design mai modern. Cea mai apropiată dintre aceste nave era un petrolier de mărime medie, cu marginile brăzdate de rugină roşie-maro. Numele de la pupa era ilizibil, dar portul în care fusese înregistrat era Monrovia. Doisprezece paznici arabi priviră peste balustradă când trecură pe lângă ei. Făcură cu mână şi traseră o salvă de focuri în aer. Cayla nu avea cum să ştie că acest golf era principalul bârlog al piraţilor şi că petrolierul era ancorat acolo de trei ani de zile, de când fusese capturat. Era un balast cu rezervoarele umplute cu apă de mare, nu cu petrol preţios. Proprietarii nu fuseseră în stare sau dornici să plătească banii pentru răscumpărare ceruţi de bunicul lui Rogier.

Ancorate dincolo de petrolier se aflau două nave de transport. Erau acolo de mai puţin de şase luni. Containerele de oţel puse unul peste altul pe punte erau pline cu diverse bunuri care valorau zeci de milioane de dolari. Companiile de asigurări aveau să plătească în curând pentru eliberarea lor. Între aceste două nave se aflau numeroase alte ambarcaţiuni care fuseseră capturate pe mare. Variau de la iahturi mici până la bărci de pescuit mai lungi sau chiar o navă frigorifică în a cărei cală putrezea încărcătură de carne de oaie congelată din Australia. Paznicii tuturor acestor nave salutară zgomotos corabia la trecerea ei. Deja auziseră zvonuri despre comoara de neprețuit pe care o transporta: o prinţesă americană a cărei familie era cea mai bogată din detestata ţară a necredincioşilor. Răscumpărarea care avea să fie cerută rudelor îndurerate pentru înapoierea femeii avea să fie imensă şi fiecare dintre ei avea să primească o parte din ea.

Pe ţărm, oraşul se întindea de-a lungul liniei apei, o amestecătură aglomerată de barăci şi colibe cu acoperişuri din stuf sau din tablă ondulată cu pereţii construiţi din cărămizi de lut uscate la soare. Erau pictate într-o amestecătură pestriţă de culori, cu vopsea care fusese furată din magaziile navelor capturate. Când nava ajunse la ţărm pe plaja cu nisip, echipajul sări pe pământ cu hainele strânse în jurul taliei şi traseră nava mai sus pe plajă. Rogier coborî pe ţărm cu Cayla în braţele lui. Plaja roia de oameni înarmaţi, dar aceştia se dădură

într-o parte când Rogier o cără pe Cayla spre locul în care o coloană de maşini Land Rover şi Toyota deteriorate erau parcate deasupra punctului maxim al fluxului. Rogier o aşează în spatele primului vehicul şi patru dintre oamenii lui se înghesuiră lângă ea, doi de fiecare parte. Miroseau a fum de lemn, grăsime stricată de oaie şi haşiş. Corpurile transpirate se lipeau de ea libidinos şi armele grele i se înfigeau în corp. Unul dintre ei rânji la ea, cu faţa la doar câţiva centimetri de a ei. Dinţii îi erau negri şi stricaţi, iar gura îi mirosea ca o latrină.

Rogier se urcă pe locul şoferului şi vitezele maşinii scrâşniră. Porniră duduind pe drumul neasfaltat. Celelalte autoturisme de teren urmară în praful lor. Cayla îşi întoarse faţa de la omul de lângă ea şi îşi ascunse nasul şi faţa cu mâna.

– Unde mă duci, Rogier? strigă ea încercând să acopere zgomotul făcut de motor.

El se întoarse cu faţa spre ea şi Land Roverul vira cu sălbăticie pe cărarea îngustă.

– Acum eşti în lumea mea. Nu trebuie să mai îmi spui vreodată pe numele meu fals. Numele meu adevărat este Adam.

– El Adam Tippoo Tip! spuse una din gărzi. La naiba!

Trecură peste o groapă şi toţi fură azvârliţi în sus cu o asemenea forţă încât li se izbiră capetele de acoperişul de oţel. Cayla era singura dintre ei care păru afectată de asta.

– Unde mă duci, Rogier? îl imploră ea.

– Nu aşa mă cheamă.

– Te rog să mă ierţi. Unde mă duci, Adam?

– La casa bunicului meu.

– Cât de departe e?

– Trei, poate patru ore, ţipă el spre ea. Acum nu mai pune întrebări.

Se opriră doar o dată. Se aflau pe o câmpie aridă lipsită de vegetaţie. Pe sol erau numeroase pietricele de agat roşu şi urmele gemene ale cărării erau singurele trăsături remarcabile în acest deşert monoton. Adam o lăsă să bea câteva guri de apă caldă dintr-o sticlă veche de vin. Oamenii se uşurară liniştiţi, dar atunci când Cayla se duse în

spate pentru a face același lucru paznicii ei o urmară și, îndreptându-și în continuare puștile spre ea, formară un public interesat și plin de apreciere. Caylei nu îi mai păsa de mult de asemenea lucruri. Reveniră în mașină și își continuară drumul. Într-un final, prin mirajul de căldură apăru un șir de coline albastre în fața lor. Pe măsură ce se apropiau, Cayla văzu că ascunsă la poalele aspre ale dealurilor se afla o uimitoare grădină verde. Erau dumbrave de palmieri și de portocali. Straturi de pepeni și de porumb erau irigate prin șanțuri speciale cu apă. Trecură pe lângă un șir de cămile care scoteau găleți de apă din fântânile adânci și o vărsau în aceste șanțuri speciale.

– Ce minunat este aici. Cum se numește acest loc? întrebă Cayla, prima oară când deschidea gura după o oră.

– Noi o numim Oaza Miracolului, răspunse Adam. Fratele Profetului, fie-i numele slăvit pentru eternitate, a dormit aici în călătoria lui prin pustiu și dimineața când s-a trezit, apă dulce izvora din locul pe care fusese întins.

– Aici e casa bunicului tău?

– Acolo sus.

Arătă prin geamul deschis al vehiculului. Ea își ridică capul și privi în sus pe dealul abrupt. Văzu că pe panta dealului se aflau numeroase clădiri de piatră. Deasupra celei mai mari dintre acestea se zărea cupola și minaretul unei moschei, iar lângă ea, o clădire fără formă care se întindea în josul pantei, părând să nu aibă o concepție arhitectonică sau un scop. Adam îi arătă acea clădire.

– Acesta este palatul bunicului meu. Familia mea trăiește aici de trei sute de ani.

– Pare mai mult fortăreață decât palat.

– De fapt, este și una și alta, răspunse el și parcă Land Roverul la jumătatea dealului.

Un grup de servitori în veștminte albe fugi pentru a-l întâmpina. Le oferiră coșuri cu bucăți de pânză umede și reci pentru a se răcori și urcioare cu șerbet din suc de portocale. Adam îi turnă Caylei un pahar pe care aceasta îl sorbi cu recunoștință, vărsând lichidul și

înecându-se din cauza grabei. Imediat ce termină delicioasa băutură, Adam o apucă de braţ şi o conduse în sus pe panta prea abruptă şi prea pietroasă chiar şi pentru Land Rover. De două ori trebui Cayla să se lase la pământ să se odihnească. Dar la îndemnurile lui Adam se străduí să se ridice din nou în picioare şi să urce mai departe. Era amorţită de disperare şi singurul lucru care mai conta pentru ea era să îl mulţumească şi să îi evite furia. Dar fiecare parte a corpului o durea şi cărarea pietroasă îi provoca fiori de durere care porneau din picioare ajungând până la baza spinării. Încercă să se gândească la mama ei, dar imaginea îi era neclară în minte şi dispăru rapid complet. Când se prăbuşi la pământ a treia oară, Adam vorbi cu doi servitori şi le ordonă să o care pe ultima sută de metri, până când ajunseră la uşa dintr-o latură a palatului pe care erau gravate diverse ornamente. Aici o predară în grija a patru femei sclave cu feţele acoperite de voal şi îmbrăcate în haine negre şi lungi, specific islamice.

Femeile o conduseră printr-un labirint de culoare şi camere întunecate până intrară în ceea ce era clar zona haremului. Un grup mare de femei şi de copii mici apărură din întuneric şi se strânseră în jurul ei, râzând şi exclamând şi trăgând de hainele ei sau întinzând mâna pentru a-i atinge părul blond încâlcit. Majoritatea nu mai văzuseră păr de o asemenea culoare şi îi fascina. O urmară într-o curte micuţă fără acoperiş.

Sclavele o puseră în centru şi, în ciuda protestelor ei, o dezbrăcară de hainele mizerabile. Femeile şi copiii se îmbulziră pentru a se holba la pielea ei albă. Una dintre ele încercă să-i smulgă un fir de păr blond din zona pubiană ca trofeu, dar Cayla se repezi spre ea cu pumnii şi aceasta ţipă şi se retrase spre deliciul şi amuzamentul celorlalţi.

Din urcioare de lut sclavele turnară apă rece pe capul şi umerii Caylei. Una dintre ele îi dădu un săpun albastru marmorat şi ea se frecă cu el din vârful capului până la tălpi. Clăbucii aspri i se scurgeau în jos pe cap din păr şi îi înţepau ochii, dar ea abia observă, bucuroasă fiind că era curată din nou. După ce se uscă, sclavele o ajutară să îmbrace un veştmânt negru lipsit de formă ca cele purtate de ele.

Mânecile largi îi acopereau brațele până la încheieturi și poalele măturau podeaua. Pălăvrăgind între ele, îi arătară cum să poarte baticul lung astfel încât să îi acopere capul și fața, lăsându-i doar ochii la vedere. Îi puseră o pereche de sandale din piele de capră în picioare.

Veștmântul neobișnuit îi oferea o ciudată senzație de intimitate, prima pe care o trăise de când fusese luată de pe *Delfin* și își apropie baticul de față și de gură, ascunzându-se de ei și de teroarea și pericolele fără nume de care era conștientă că o înconjurau. Nu o lăsară să se odihnească și o conduseră înapoi prin labirintul clădirii. Camerele prin care treceau în drumul lor deveneau din ce în ce mai spațioase și luxoase, dotate cu covoare colorate și maldăre de perne pe podea și cu plăci colorate pe pereți. Plăcile erau decorate cu citate din Coran scrise cu șerpuitoarele litere arabe.

Într-un final ajunseră la capătul acestui labirint și se găsiră în fața unor uși solide. Acestea erau păzite de doi oameni cu mitraliere AK-47. Sclavele o lăsară acolo și, odată plecate, paznicii deschiseră ușile grele și îi făcură semn Caylei să treacă prin ele spre camera mare din spatele lor. Se opri la intrare și privi rapid în jurul ei. Își dădu seama că aceasta era o parte a moscheii. Un rând de bărbați erau așezați pe perne pe podeaua cu gresie. Stăteau cu fața la amvonul din cealaltă parte a camerei. Adam se afla pe rândul din mijloc. Se întoarse cu fața spre ea și îi făcu semn să se apropie. Se grăbi să facă ce îi cere, căzând în genunchi lângă el.

– Adam! începu ea să vorbească, dar el o făcu să tacă.

– Fă liniște, femeie. Înaintează cinci pași și îngenunchează cu fața la amvon. Așteaptă acolo în liniște. Când bunicul meu intră prin ușă îți vei pune fruntea pe gresie și vei păstra tăcerea. Vei vorbi doar când vei fi întrebată. Nu îi vei privi niciodată fața. Este un mare conducător și un descendent al Profetului. Îi vei arăta un respect total. Du-te acum! Fă cum ți-am spus!

Ea înaintă și se lăsa în genunchi. Așteptă și putu să audă micile sunete ale bărbaților din spatele ei; unul dintre ei tuși și altul își schimbă

poziția. Apoi auzi ușa din față începând să se deschidă și privi în acea direcție, dar comanda rapidă a lui Adam o făcu să se oprească.

– Jos!

Își puse fruntea pe podea așa că nu văzu nimic din ce se întâmpla în jurul ei. Ușa se deschise complet și o siluetă trupeșă, dar impunătoare păși în încăpere. Nu păși încet asemenea unui bătrân în ciuda bărbii ca de zăpadă ale cărei vârfuri erau vopsite cu henna în onoarea Profetului a cărui barbă fusese roșie. Fața îi era puternic ridată și sprâncenele îi erau albe și stufoase. Pe cap avea înfășurat un turban împodobit și purta o robă de culoarea aurului ale cărei poale măturau plăcile de pe jos. Deasupra acesteia purta o vestă care îi venea până la genunchi. Era bogat împodobită cu aur și cu filigran din argint. Sandalele aveau vârfuri exagerat de ascuțite și erau de asemenea împodobite cu desene delicate cu fir de aur și pietre prețioase șlefuite. Ca simbol al puterii sale, purta în mâna dreaptă un bici lung din piele de hipopotam, cu mâner bătut în aur. Privi șirul de siluete culcate la pământ și îi făcu semn lui Adam.

– Vino să îți saluți bunicul, fiu al fiului meu! comandă el.

Adam se ridică și înaintă spre el cu capul aplecat și ochii într-o parte. Îngenunche din nou în fața bătrânului și îi ridică piciorul drept, punându-i talpa sandalei înzorzonate pe propriul cap.

– Ridică-te în fața mea, nepoate. Lasă-mă să îți văd chipul. Lăsă-mă să te îmbrățișez. Îl ridică pe Adam în picioare și îl privi fix în ochi. Prin mine și fiul meu, sângele Profetului continuă să curgă și în venele tale. În tine văd lucruri bune care cresc cu fiecare zi ce trece.

Adam fu uimit de aceste cuvinte, întrucât bunicul lui era Hagi Șeic Mohammed Han Tippoo Tip, unul dintre cei mai de seamă războinici ai lui Allah. Titlurile de *Hagi* și de *Șeic* erau titluri de recunoaștere indicând faptul că făcuse pelerinajul la Mecca și că era conducătorul clanului lui. De cinci generații cel mai vârstnic fiu al familiei purtase numele de Tippoo Tip. Toți fuseseră războinici legendari, negustători de oameni de temut și vânători neobosiți de elefanți. Legenda spunea că între ei reușiseră să adune peste un milion de suflete din interiorul

Africii şi să le conducă spre locurile de negoţ de sclavi de pe coastă. Numărul de elefanţi pe care îi omorâseră era imposibil de estimat, mai mare decât roiurile de lăcuste care întunecau cerul Africii în timpul ploilor. De-a lungul secolelor, flotele de dhow Tippoo Tip traversaseră oceanele cărând fildeşul şi sclavi din Africa în Arabia şi India şi până în China.

„Allah să îi blesteme pe necredincioşii ce se închină diavolului, pe englezi şi pe americani, care au făcut ilegale sclavia şi vânarea de elefanţi şi au dus familia noastră măreaţă înspre declin şi obscuritate, se gândi Adam. Dar s-a întors roata. Aşa cum soarele coboară noaptea ca să răsară din nou în zori în toată puterea şi gloria lui, aşa îşi va recăpăta şi familia mea puterea. Oamenii vor învăţa să le fie din nou frică de noi atunci când vom aduna navele şi cetăţenii necredincioşilor, fără să ne fie teamă de consecinţe."

Chiar în acel moment, zeci de nave capturate se aflau în Golful Gandanga şi sute de prizonieri umpleau complexul de clădiri rezervat sclavilor în aşteptarea răscumpărării. Acum îi adusese bunicului său venerat un diamant nepreţuit, cea mai de seamă captură făcută vreodată de familie. Cu această faptă, Adam devenise un neguţător de oameni de temut, asemenea strămoşilor săi. Adam şi bunicul lui se îmbrăţişară şi apoi Şeic Han se întoarse pentru a privi femeia încă aplecată obedient în faţa lui.

– Spune-i acestei femei să se ridice, ordonă el şi Adam îi vorbi încet Caylei.

– Ridică-te! Bunicul meu vrea să te privească.

Cayla se ridică în picioare şi stătu cu capul plecat.

– Spune-i să îşi dea la o parte vălul. Vreau să îi văd faţa, comandă Şeic Han.

Adam îi transmise comanda Caylei şi aceasta îşi dădu jos vălul de pe păr şi faţă. Stătu tăcută până când bătrânul o apucă de bărbie şi îi ridică capul pentru a i se holba la faţă. Neştiind cum să se poarte, Cayla îl privi direct în ochi şi zâmbi. Era un zâmbet nesigur, dar cuceritor, care ar fi fermecat orice alt bărbat. Şeic Han păşi însă

înapoi și o plesni peste față cu biciul din piele de hipopotam. Cayla țipă de durerea loviturii.

– Târfă necredincioasă! țipă el la ea. Cum îndrăznești să îmi privești chipul cu ochii diavolului? Sunt imun farmecelor tale.

Cayla își acoperi cu ambele mâini urma de roșu aprins pe care biciul i-o lăsase pe față și hohoti o scuză.

– Îmi pare rău. Vă rog să mă iertați. Nu am vrut să vă jignesc.

Dar Șeic Han se întoarse cu spatele pentru a-i da ordine lui Adam.

– Adu-o în sanctuarul meu.

Păși din nou țanțoș prin prag, iar Adam apucă mâna Caylei și o trase după el.

– Nesăbuito, șuieră el, te-am avertizat.

În camera de dincolo de prag fusese pregătit un tablou sumbru. Peretele îndepărtat era acoperit cu un steag mare. Emblema centrală era cea a unei mitraliere automate AK-47 pe un fond verde. Deasupra era scris cu litere arabe. „Florile Islamului. Moarte necredincioșilor. Moarte tuturor inamicilor lui Allah. Allah este mare."

Un taburet de lemn fusese plasat în fața steagului. De fiecare parte a steagului se afla un războinic în uniformă de camuflaj. Fețele le erau ascunse de baticurile negre. Doar ochii le erau vizibili. Oamenii erau înarmați cu pușți de asalt, iar măștile le dădeau un aspect amenințător.

Adam o conduse pe Cayla pe taburet și o făcu să stea cu fața spre fotograful care îi aștepta. Camera acestuia era așezată pe un trepied și el o îndreptă spre scenă. Unul din asistenții lui îi aduse lui Adam o coală de hârtie înfășurată, pe care acesta o desfăcu și i-o duse Caylei.

– Ține asta ca să putem citi data de pe ea, îi spuse el.

– Ce este?

– Este prima pagină de azi a ziarului *International Herald Tribune*, descărcată de pe internet. Este doar pentru a stabili data când a fost făcută poza.

Păși înapoi și dădu un ordin scurt oamenilor aflați de fiecare parte a taburetului. Aceștia își strânseră pumnii într-un gest războinic. Adam făcu semn din cap fotografului. Flashul aparatului lumină

întreaga scenă scurt. O prinse pe Cayla privind fix înspre obiectiv cu o expresie de disperare totală.

Hector şi patru dintre principalii lui agenţi de teren erau adunaţi în jurul biroului central în camera de analiză tactică de la terminalul Sidi el Razig. Erau angajaţi într-o discuţie serioasă. Hazel Bannock era aşezată într-o parte. Încerca să le urmărească discuţia, dar mare parte a ei se purta în arabă. Renunţă şi începu să-i studieze pe bărbaţii pe care Hector îi alesese să lucreze pentru el. Ei erau printre cei care aveau să încerce să o salveze pe Cayla. Se mândrea cu talentul ei de a evalua caracterul şi abilităţile oamenilor şi discutase despre fiecare dintre ei cu Hector, recunoscând într-un final că acesta alesese bine.

Doi dintre oameni erau de origine europeană. Primul dintre ei era David Imbiss. Era tânăr, cu o faţă proaspătă şi lăsând impresia că ar fi dolofan. Totuşi, nu era grăsime, ci muşchi. Hector i-l prezentase lui Hazel ca fiind un fost căpitan american de infanterie care fusese în misiune în Afghanistan ca ofiţer de legătură pe lângă brigada comandată de Hector. La sfârşitul misiunii sale, părăsise armata cu o Stea de Bronz şi câteva cicatrice. Hector îi spusese lui Hazel că atunci când David se întorsese în California aflase că soţia îi luase copilul şi fugise împreună cu un cultivator de portocale pe care îl cunoscuse la universitate. Aspectul de flăcău ingenuu al lui David era înşelător, el fiind un tip dur, inteligent şi priceput. Cu pregătirea din armată ajunsese a fi un expert în computere şi electronică, o calitate pe care Hector o aprecia foarte mult.

Aplecat peste masă în dreapta lui Hector, se afla Paddy O'Quinn. Era mult mai tânăr decât Hector şi fusese în subordinea lui în SAS. Era înalt, subţire şi musculos, iute la mânie, dar şi mai iute la minte. Fusese militar de carieră până când făcuse o singură mică greşeală de judecată. Pe câmpul de luptă lovise un ofiţer inferior cu suficientă forţă cât să-i rupă maxilarul.

– Tipul era un dobitoc, aşa îi explicase această pierdere de judecată lui Hector. Tocmai pierduse jumătate de pluton din cauza tâmpeniei lui şi apoi a început să se certe cu mine.

Paddy probabil că ar fi fost ofiţer, dacă nu ar fi fost acel pumn dat cui nu trebuia. Pierderea armatei a fost câştigul lui Hector şi al companiei Cross Bow. Ceilalţi doi bărbaţi de la masă erau amândoi arabi. Asta o surprinsese la început pe Hazel; până la urmă, Hector Cross era un rasist renumit, nu-i aşa?

– Aş prefera oricând ca aceşti doi oameni să mă acopere din spate într-o luptă serioasă decât majoritatea celorlalţi bărbaţi pe care îi cunosc, îi spusese Hector când ea făcuse acea observaţie. Ca majoritatea celor din rasa lor, sunt războinici buni şi extrem de vicleni. Desigur, sunt capabili să gândească şi ca nişte tâlhari, să vorbească ca ei şi să treacă drept tâlhari. Trimite o vulpe să prindă o vulpe, spunea cineva. Împreună facem o echipă bună; când lucrurile se complică, eu mă pot ruga la Iisus Hristos, iar ei la Allah. Aşa, suntem acoperiţi din toate părţile.

Tariq Hakam fusese ataşat unităţii lui Hector din Irak ca interpret şi ghid local. El şi Hector se simpatizaseră din prima zi când fuseseră prinşi într-o ambuscadă şi obligaţi să iasă din ea. Fusese lângă Hector în îngrozitoarea zi când se petrecuse incidentul cu bomba de la marginea drumului. Când Hector deschisese focul asupra celor trei insurgenţi arabi care plasaseră bomba şi care păreau pe cale să detoneze un dispozitiv sinucigaş, Tariq trăsese şi el alături de Hector şi doborâse unul dintre duşmani. Când Hector predase comanda, Tariq venise la el şi îi spusese:

– Eşti tatăl meu. Unde mergi tu, merg şi eu.

– Nu am cum să refuz asta, căzuse Hector de acord. Nu sunt sigur spre ce mă îndrept, dar împachetează-ţi lucrurile şi vino cu mine.

Celălalt arab stătea cu faţa spre Hector, de cealaltă parte a mesei. Era Uthmann Waddah.

– Uthmann e Uthmann, îi spusese Hector lui Hazel. Nimeni nu îl poate înlocui. Am încredere în el cum am în mine însumi.

Hazel zâmbi amintindu-şi explicaţiile simple ale lui Hector despre relaţiile lui cu cei patru bărbaţi. La momentul respectiv i se păruse că sunt doar nişte hiperbole, dar privindu-i acum discutând opţiunile în camera de analiză tactică, începea să îşi schimbe părerea.

„Noi cei puţini, puţinii fericiţi!" se gândi ea şi într-un mod ciudat îl invidia pe Hector. Trebuia să fie minunat să aparţii unui grup de oameni atât de strâns unit; să îţi petreci zilele în compania unor fraţi, în mâinile cărora să poţi să îţi pui viaţa. Să nu fii niciodată singur. Henry murise de mulţi ani. Chiar în mijlocul agitaţiei, singurătatea era însoţitorul ei auster şi constant.

Laptopul ei ţârâi, alertând-o că primise un mesaj. Trebuia să fie Agatha. Hazel îl deschise rapid. Se holbă la ecran nevenindu-i să creadă şi apoi scoase un ţipăt înăbuşit.

– Doamne Dumnezeule! Nu se poate aşa ceva!

– Ce este? întrebă Hector.

– Cayla mi-a trimis un mesaj.

– Nu îl deschide! Nu este Cayla, strigă Hector, dar el se afla de cealaltă parte a mesei şi nu putu ajunge la ea suficient de rapid să o oprească.

Degetele ei zburară pe tastatură. Mesajul avea un ataşament. Apăsă „Descarcă" şi apoi se uită fix la ecran. Sângele i se scursese şi era palidă. Îşi deschise gura pentru a vorbi dar sunetul care îi ieşi din gură nu fu decât un bocet de jale. Hector crezu că avea să se prăbuşească întrucât se clătină pe scaun. O prinse de umăr şi o scuturâ.

– Ce este? Adună-te! Pentru numele lui Dumnezeu, femeie. Ce este?

Ea îşi închise gura şi se holbă la el de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară. Apoi se îndreptă în scaun şi inspiră adânc, luptând să-şi controleze emoţiile. Încă nu era în stare să vorbească, dar îi dădu laptopul. El se uită la imaginea de pe ecran. Era o frumoasă fată albă în haine musulmane, dar cu faţa şi părul la vedere. Expresia îi era profund nefericită. Ţinea un exemplar dintr-un ziar aşa că reuşi să citească data de sub titlu. De fiecare parte a fetei erau bărbaţi înarmaţi

mascați. În spatele ei era un steag cu mesaje militante și religioase scrise cu litere arabe negre.

– Ea este? întrebă el, iar atunci când ea nu răspunse o scutură ușor. E Cayla?

Ea inspiră pentru a-și recăpăta suflul și apoi șopti:

– Da, este Cayla. E puiul meu. Tremura toată. Dar de ce mi-ar trimite poza asta înfricoșătoare cu ea?

– Nu ea a trimis-o, spuse Hector cu asprime. A fost trimisă de răpitorii ei. Deschid o linie de comunicare cu noi. Poza a fost trimisă doar ca să vă intimideze, dar în sfârșit sunt pregătiți să negocieze.

– Dar este de pe telefonul mobil al Caylei.

– I l-au luat sau cel puțin au luat cartela sim din telefon. O întoarse cu fața spre el. Ascultați-mă. E de bine. Acum știm cu siguranță că era în viață acum trei zile. Asta este data de pe ziarul pe care îl ține.

Hazel încuviință din cap.

– Avem o linie directă cu răpitorii ei. Putem negocia cu ei. S-ar putea chiar să reușim să localizăm originea mesajului prin rețeaua prin care a fost trimis. Îi dădu laptopul lui David Imbiss. Tu ești tocilarul, Dave. Spune-ne ce poți despre transmisiunea asta. Ne poți spune din ce țară a fost trimis?

– Sigur, Heck. Imbiss examină laptopul. Voi avea nevoie de timp, dar cu un ordin din partea unei curți judecătorești, compania care deține serverul va fi forțată să ne spună care din rețelele ei a trimis acest mesaj. Îi returnă computerul lui Hector. Dar ar fi o mare pierdere de vreme.

– Ce vrei să spui, Dave?

– Fotografia a fost făcută acum trei zile. Să zicem că a fost făcută la Cairo. E destul timp să fi trimis prin curierat cartela unui complice, să zicem, la Roma. Acesta ne-a transmis nouă mesajul și apoi a trimis înapoi cartela șefului pe aceeași rută pe care a venit.

– La dracu'! spuse Hector.

– La dracu', într-adevăr, căzu de acord Dave. Dacă o să avem o corespondență îndelungată cu acești oameni, poți să fii convinsă că

toate mesajele pe care o să ni le trimită o să fie dintr-o altă țară. Astăzi Italia, săptămâna viitoare Venezuela.

Hector se gândi la asta și apoi se întoarse spre Hazel.

– Ai idee care este situația contului Caylei de BlackBerry? Bestia nu o să îl reîncarce dacă rămâne fără credit, ar fi prea periculos pentru ea. Nu vrem să se întrerupă legătura pentru că lipsesc câțiva dolari.

– Am pus două mii de dolari în contul Caylei când eram la Cape Town.

– Poți vorbi un an de zile de suma asta, fu Hector de părere.

„Cu doamna asta nimic nu e făcut fără temei", se gândi el și zâmbi pentru sine.

– Nu am vrut ca ea să aibă o scuză să nu mă sune, spuse Hazel, justificându-se.

– Excelent! Vrem să ne asigurăm că ei vor continua să folosească numărul acesta, îi spuse el. Ce trebuie să faceți acum este să le răspundeți. Asigurați-vă că ei știu că noi le așteptăm mesajele. Faceți asta acum, doamnă Bannock.

Ea dădu din cap și apoi tastă mesajul. Când termină, îl întoarse spre el ca să-l citească.

> Domnilor, aștept mesajele voastre viitoare. Între timp, vă rog să nu-i faceți rău.

– Nu! spuse Hector aspru. Scoateți salutul. Nu sunt domni și nu are niciun rost să le spunem așa. Apoi scoateți apelul să nu-i facă rău. Lăsați doar esențialul. *Aștept.* Atât.

Ea dădu din cap, făcu corecturile și îi arătă lui Hector rezultatul.

– Bine. Trimiteți-l, spuse el. Apoi privi spre oamenii lui. Vă rog să ieșiți. De acum înainte mergem doar pe informație strict necesară.

Ei înțeleseră. Dacă unul dintre ei ar fi fost capturat și torturat nu ar fi putut să dezvăluie informații pe care nu le aveau. Începură să iasă din cameră.

– Tariq, Uthmann. Rămâneți puțin, vă rog.

Cei doi arabi se întoarseră pe scaunele de la masă. Hazel nu mai putu să se stăpânească.

– Cross, bolborosi ea, nu mai putem face nimic? Dumnezeule, cum aflăm unde o ţin?

– De asta discutăm de mai bine de o oră, îi aminti Hector. Dacă există o slăbiciune a Bestiei aceea este că îi place să vorbească, îi place să se laude cu victoriile ei.

Hazel scutură din cap.

– Nu înţeleg.

– Dacă ştii unde să asculţi, poţi reuşi să captezi ecourile lăudăroşeniei ei.

– Ştii unde să asculţi? întrebă ea.

– Nu, dar Uthmann şi Tariq ştiu, răspunse el. Îi trimit sub acoperire. Îi trimit în ţările unde s-au născut şi unde legăturile lor cu populaţia locală sunt cele mai puternice. Tariq se va duce în Puntland şi Uthmann în Irak. Vor mirosi pe acolo până când vor da de urmă. Chiar dacă Cayla e ţinută în altă parte, cei doi vor afla unde.

– Dar va fi teribil de periculos pentru ei, nu-i aşa? Vor fi singuri şi tu nu îi vei mai putea proteja.

– Subestimaţi teribil situaţia, doamnă Bannock. Vor fi într-un pericol de moarte. Dar sunt greu de ucis. Au supravieţuit până acum, în ciuda tuturor încercărilor.

Hazel privi spre cei doi arabi.

– Nu o să vă pot mulţumi vreodată suficient. Vă puneţi viaţa în pericol pentru fiica mea. Sunteţi oameni foarte, foarte curajoşi.

– Nu-i lăuda prea mult! protestă Hector. Deja au o părere mult prea bună despre ei. Mai urmează să îmi ceară o mărire de salariu sau ceva la fel de ridicol.

Toată lumea, cu excepţia lui Hazel, râse şi asta mai reduse din tensiunea din cameră.

– Până nu se întorc cu nişte informaţii clare noi vom continua să acţionăm de aici. În acelaşi timp, vom face toate pregătirile posibile

pentru momentul când vom ști cu siguranță unde o țin pe Cayla ca să putem să mergem să o luăm de acolo.

Exista câte un zbor pe zi de pe pista de la Sidi al Razig spre Ash-Alman, capitala Abu Zara, cu avionul de pasageri cu două motoare turbo Fokker F-27 Friendship al liniilor aeriene Zara. Dimineața următoare, Uthmann și Tariq se alăturară în liniște mulțimii de muncitori de la sonde și de angajați ai aeroportului. Îmbrăcați în veșminte tradiționale, cu fețele pe jumătate acoperite de *shumag*, se pierdură în mulțime. Odată ajunși în capitală, se despărțiră. Tariq se îmbarcă în avionul spre Mogadishu, Somalia, și, o oră mai târziu, Uthmann luă avionul spre Bagdad. Se pierdură în mulțimea de arabi.

Dimineața următoare, Hector o căută pe Hazel și o găsi la micul dejun în minuscula cantină a companiei. De deasupra privi spre bolul de cereale și cana de cafea neagră de pe masa din fața ei. „Nu e de mirare că e într-o formă așa bună", se gândi el.

– Bună dimineața, doamnă Bannock. Sper că ați dormit bine.

– Încerci să fii amuzant, Cross? Bineînțeles că nu am dormit bine.

– O să fie o zi lungă. Sunt slabe șanse să aflăm ceva deja. Îmi scot câțiva băieți la un exercițiu de parașutism înainte de spectacolul cel mare. Unii dintre ei nu au mai sărit de mai bine de un an. Au nevoie de antrenament.

– Ai o parașută și pentru mine? întrebă ea.

El clipi. Se gândise că poate ea ar vrea să îi privească pentru a mai uita de grijile ei. Nu se gândise la posibilitatea ca ea să vrea să li se alăture. Se întreba cam ce experiență avea.

– Ați mai sărit până acum? întrebă el cu tact.

– Soțului meu îi plăcea să sară și mă târa și pe mine cu el. Am făcut destul de multe sărituri în Norvegia, la fiordurile din Trollstigen.

Hector rămase fără cuvinte și avu nevoie de un moment pentru a-și recăpăta vocea.

– Acela chiar e capătul drumului, fu el de acord. Nimic nu e mai greu decât să sari de pe un munte într-o prăpastie de șapte sute de metri.

– Oh! Ai sărit și tu la fiorduri? întrebă ea interesată.

– Sunt curajos, dar nu nebun, negă el din cap. Doamnă Bannock, aveți admirația mea și aș fi onorat să sar cu dumneavoastră în această dimineață.

Hector adunase cincisprezece dintre cei mai buni oameni ai lui, inclusiv pe Dave Imbiss și pe Paddy O'Quinn. Săriră de trei ori din elicopter. Prima săritură a fost de la 3 000 de metri și a treia și cea mai joasă a fost de la 130 de metri; suficientă distanță pentru deschiderea parașutei înainte ca picioarele să le atingă pământul. Această tehnică îi dădea adversarului puține șanse să tragă în ei în timp ce erau în cădere și vulnerabili. După cea de-a treia săritură toți bărbații o admirau în mod evident pe Hazel. Nici măcar Paddy O'Quinn nu își putea ascunde admirația.

Își mâncară sendvișurile cu șuncă și brânză și își băură cafeaua neagră din termos stând pe marginea unei dune de nisip. Apoi Hector dădu drumul unui vechi cauciuc din vârful dunei și pe măsură ce acesta se rostogolea în jos pe pantă, oamenii trăgeau pe rând cu armele lor de asalt Beretta Sc 70/90 în ținta de carton pe care Hector o fixase în interiorul roții. Hazel trase ultima. Ea împrumută arma lui Hector și verifică dacă era încărcată și echilibrată cu un aer de competență în materie. Apoi păși în locul de tragere și ținti roata într-un stil elegant, mișcându-se ușor pe direcția acesteia ca un vânător urmărind un fazan zburător. Dave recuperă roata de la baza dunei și toți se adunară în jurul ei să privească găurile de glonț din ținta de carton. Nimeni nu spuse prea multe.

– De ce suntem atât de surprinși? reflectă Hector. E o atletă de clasă mondială. Bineînțeles că este extrem de competitivă, și are coordonarea mână–ochi a unui leopard. Apoi adăugă nevinovat: Lăsați-mă să ghicesc, doamnă Bannock. Soțului dumneavoastră îi plăcea să tragă și v-a îndemnat și pe dumneavoastră să o faceți. Asta e, nu-i așa?

Râsul fu spontan şi îi cuprinse pe toţi şi pentru câteva momente Hazel se lăsă luată de val. Era prima oară când râsese de la răpirea Caylei. Era un moment de eliberare. Simţi cum se risipea o parte din durerea care o tortura.

Înainte ca râsetele să înceteze, Hector bătu din palme şi strigă:

– În regulă, băieţi şi fete! Sunt zece kilometri până la terminal. Ultimul care ajunge dă de băut.

Terenul nisipos le îngreuna alergarea. Când trecură de poarta perimetrului de sârmă ghimpată al terminalului, Hector se afla la câţiva paşi în spatele lui Hazel. Ea fugea puternic şi ritmat, dar spatele tricoului îi era leoarcă de transpiraţie. Hector râânji.

„Mă îndoiesc că doamnei îi va fi greu să doarmă în noaptea asta", se gândi el.

Uthmann auzi explozia şi văzu coloana de fum negru ridicându-se deasupra acoperişurilor clădirilor din faţa lui. Ştiu imediat că era o maşină-capcană şi alergă rapid spre casa fratelui lui, care se afla în apropierea exploziei. Trecu de colţ şi privi în lungul străzii înguste şi şerpuitoare. Chiar pentru un veteran călit precum Uthmann masacrul era oribil. Un bărbat fugea spre el cu corpul însângerat al unui copil strâns la piept. Privirea lui goală, holbată, nici măcar nu îl remarcă pe Uthmann când trecu pe lângă el. Faţadele a trei clădiri fuseseră distruse. Camerele din ele erau deschise precum casa unei păpuşi. Mobila şi lucrurile oamenilor atârnau în încăperile deschise sau se prăvăleau în stradă. În mijlocul drumului zăceau rămăşiţele înnegrite şi contorsionate ale maşinii în care se aflase bomba.

– Nu eşti un martir, ţipă Uthmann la caroseria plină de fum şi la rămăşiţele vaporizate ale şoferului fugind pe lângă ele. Eşti un ucigaş şiit!

Apoi văzu casa lui Ali aflată mai în josul străzii, bucuros că era intactă.

Soţia lui Ali îl întâmpină la uşă. Plângea şi îşi îmbrăţişa doi dintre copiii ei.

– Unde este Ali? urlă el la ea.

– A mers să lucreze la hotel, hohoti femeia.

– Sunt toți copiii cu tine?

Ea dădu din cap înlăcrimată.

– Fie numele lui Allah slăvit! strigă Uthmann și o conduse înapoi în casă.

Soția lui Uthmann și cei trei copii nu fuseseră la fel de norocoși ca și familia fratelui lui. Cu trei ani mai devreme, Lailah se afla la piața cu băieții când o bombă explodase la treizeci de pași de ei. Acum Uthmann ridică băiețelul din brațele cumnatei lui și îl legănă până acesta încetă să se mai smiorcăie. Își aminti corpul cald al copilului lui și lacrimi îi umplură ochii. Se întoarse ca ea să nu i le vadă.

Fratele lui, Ali, se întoarse de la serviciu peste o oră. Din cauza bombei, directorul hotelului îi dăduse voie să plece mai devreme. Ușurarea lui când văzu că familia îi era teafără fuse imensă, dar sfâșietor de privit de către Uthmann. Doar a doua zi reuși Uthmann să poarte o discuție serioasă cu el. Pentru început, Uthmann abordă subiectul capturării iahtului american și al răpirii tinerei moștenitoare a averii Bannock Oil.

– Asta este cea mai bună veste pe care am avut-o de ani de zile, îi răspunse Ali de îndată. Toată suflarea musulmană este înnebunită de asta de când camarazii noștri au anunțat-o la Al Jazeera. De câtă pregătire detaliată și execuție devotată a fost nevoie pentru a duce o asemenea operațiune la îndeplinire! Este una dintre marile noastre victorii de la atacurile asupra New Yorkului. Americanii se clatină. Prestigiul lor a mai suferit încă o lovitură mortală.

Ali jubila. Își câștiga existența de toate zilele ca responsabil de etaj la Hotelul Aeroport, dar în realitate ocupația lui era cea de coordonator al Luptătorilor Suniți care purtau jihadul împotriva Marelui Satan. Era clar pentru ambii frați că Ali fusese ținta principală a bombei șiite care provocase atâta distrugere pe strada din fața casei în care se aflau.

– Sunt convins că liderii noştri vor cere o răscumpărare enormă pentru prinţesa americană capturată, spuse Ali serios. Suficient cât să finanţeze jihadul împotriva Americii încă zece ani de acum înainte.

– Deci, care din grupurile noastre este responsabil pentru această realizare? întrebă Uthmann. Nu am mai auzit de aceste „Flori ale Islamului" până când nu a fost menţionat numele pe Al Jazeera.

– Frate, ştii bine că nu ai voie să mă întrebi asta. Deşi ţi-ai dovedit loialitatea de o sută de ori până acum, nu aş putea să răspund la întrebarea asta chiar dacă aş cunoaşte răspunsul, pe care nu îl ştiu. Ali ezită şi apoi continuă: Dar poţi să îţi spun că în curând te vei afla printre aceia care vor trebui să ştie.

– Te referi la legătura mea cu Bannock Oil?

Uthmann îi zâmbi, dar Ali dădu din mâna în semn de negare.

– Destul, nu pot să îţi spun mai multe.

– Atunci plec mâine şi mă întorc la Abu Zara...

– Nu! îl întrerupse Ali. Mâna lui Allah te-a adus aici azi. Mai rămâi cu mine măcar o lună. *Inshallah!* S-ar putea să am ceva să îţi spun atunci.

Uthmann dădu din cap.

– *Mashallah!* Am să rămân, frate.

– Şi eşti bine-venit la mine în casă, frate.

În palatul de pe dealul de deasupra Oazei Miracolului, un alt grup de oameni îşi bea cafeaua din ceşti mici de argint şi discuta în tăcere şi serios. Erau aşezaţi în cerc în jurul unei mese decorate cu fildeş şi perle. Singurul obiect de pe masă era ibricul de cafea din argint. Nu existau materiale de scris în acea cameră. Nimic nu era scris. Toate deciziile erau anunţate de Şeic Han Tippoo Tip în persoană şi memorate de toţi ascultătorii.

– Aceasta este decizia mea. Vorbea pe acel ton adânc şi măsurat pe care îl folosea la toate afacerile lui importante. Nepotul meu Adam va trimite prima cerere de răscumpărare.

Se uită la Adam care, încă aşezat pe perna de mătase, îşi coborî fruntea pentru a atinge lespezile de pe jos.

– Să îţi aud comanda este totuna cu a o îndeplini, murmură el.

Şeic Han reflectă:

– Cererea noastră va fi atât de mare că nici măcar în ţara bolnavă şi blestemată a Marelui Satan nu se va afla nimeni atât de bogat să o poată plăti. Când zâmbi ochii îi dispărură în spatele pleoapelor ridate. Nicio sumă de bani nu poate acoperi vrajba de sânge pe care o am cu acest bărbat, Cross. Doar sângele poate plăti pentru sânge.

Sorbiră din ceştile lor de argint în tăcere, aşteptând ca şeicul să continue să vorbească.

– Acest necredincios perfid mi-a ucis trei fii. Îşi ridică degetul deformat de artrită. Primul a fost fiul meu şi tatăl nepotului meu, Saladin Gamel. Adam se aplecă din nou şi şeicul continuă: A fost un adevărat războinic al lui Allah. Cross l-a împuşcat pe o stradă din Bagdad acum şapte ani.

– Fie ca Allah să îl primească în Grădinile Paradisului, murmurară ceilalţi bărbaţi din cerc.

– A doua datorie de sânge este fiul meu, Gafour. A fost trimis să onoreze datoria de sânge pentru fratele lui mai mare, Saladin, dar Cross l-a omorât şi pe el când a atacat dhowul cu care se deplasa spre Abu Zara pentru a îndeplini sarcina pe care i-o trasasem.

– Fie ca Allah să îl primească în Grădinile Paradisului, intonară ceilalţi din nou.

– Al treilea fiu care a fost ucis de mâinile acestui necredincios care îl slăveşte pe Hristos este Anwar. L-am trimis şi pe el într-o misiune de onoare, dar Cross l-a omorât.

– Fie ca Allah să îl primească în Grădinile Paradisului, repetară ei pentru a treia oară.

– Vrajba aceasta de sânge mă apasă puternic pe conştiinţă. Vieţile celor trei fii ai mei au fost luate de acest idolatru netrebnic, slujitor al unui Dumnezeu fals. Nu mai este îndeajuns să îi iau viaţa. O singură viaţă nu poate plăti pentru alte trei. Trebuie să îl capturez şi să îl dau

viu mamelor și soțiilor bărbaților pe care i-a ucis. Femeile sunt extrem de abile în asemenea situații. În mâinile și sub cuțitele lor ascuțite de măcelărie va suferi multe zile de tortură înainte să treacă în burta iadului și în brațele lui Satan.

– Cum poruncești, puternice Han, așa se va înfăptui, îșI murmurară ei acordul.

– Mă asculți, nepoate? îșI întrebă Șeic Han nepotul.

Adam se plecă din nou adânc, cu respect.

– Te ascult, venerabil bunic.

– Pun sarcina răscumpărării datoriei de sânge pe umerii tăi. Trebuie să colectezi plata pentru cei doi unchi ai tăi și pentru tatăl tău. Fie să nu cunoști odihna sau liniștea până ce datoria nu e plătită în întregime.

– Te-am auzit, bunicule. Este un legământ sacru.

– Când îmi vei aduce porcul de porc necredincios în viață te voi ridica mai sus decât pe oricare alt bărbat din trib. Vei ocupa un loc în inima mea alături de amintirea tatălui și a unchilor tăi uciși. Când voi muri, îmi vei lua locul și vei fi conducătorul clanului nostru.

– Accept aceasta ca pe datoria mea sacră, bunicule. Îți voi aduce bărbatul și femeia să cunoască dreptatea și pedeapsa ta, așa cum poruncești.

„Așteptarea este cea mai grea parte", îi spusese Hector Cross la început. Puțin câte puțin, învățase câte dreptate avea. În fiecare zi ea își petrecea numeroase ore în conferințe Skype conducând afacerile companiei cu directorii principali ai Bannock Oil din toată lumea. Restul timpului se antrena cu oamenii lui Hector, fugind, sărind și trăgând până când ajunse la fel de pregătită fizic și mental cum fusese în acea zi glorioasă când păși pe gazonul de la Findlers Park cu mult timp în urmă.

Dar nopțile, acele nopți teribile, treceau într-o agonie a spiritului. Dormea puțin și atunci când dormea o visa pe Cayla; Cayla galopând lângă ea pe calul ei auriu pe pășunile înalte ale fermei.

Cayla țipând de încântare deschizând cadoul extravagant pe care Hazel i-l luase când împlinise optsprezece ani. Cayla aținind cu capul pe umărul lui Hazel uitându-se la filme vechi la televizor noaptea târziu. Apoi în visele ei apăreau bărbați, bărbați mascați cu arme în mână și spaima ei era infinită. Cayla! Cayla! Numele îi răsuna neîncetat în cap, torturând-o și împingând-o la marginea nebuniei.

În fiecare zi vorbea cu Chris Bessell și cu colonelul Roberts din Statele Unite, dar nu aveau vești care să o liniștească. În fiecare noapte, singură în cameră, se ruga așa cum o făcuse când era fetiță, în genunchi și plângând. Dar urma fetei era de negăsit. Nici puterea sau rugăciunile ei și nici măreția CIA nu erau în stare să găsească vreo urmă a Caylei sau a Florilor Islamului. Petrecea multe ore pe zi cu Hector Cross, trăgându-și puterea din compania lui.

– Dar n-am mai auzit nimic de aproape o lună, Cross!

Îi amintea asta cel puțin o dată pe zi.

– Se joacă de-a șoarecele și pisica extrem de abil. Au ani de experiență în asta, răspunse el. Nu se grăbesc. Trebuie să așteptăm mișcările lor. Dar ține minte: Cayla este încă în viață. Păstrează acest gând aproape de inima ta.

– Dar Tariq și Uthmann? Cu siguranță, au aflat ceva până acum.

– E un joc letal de încet, sublinie el. Dacă Tariq sau Uthmann fac un singur pas greșit, vor avea parte de o moarte de neinvidiat. Sunt sub acoperire, trăind, mâncând și dormind cu Bestia. Nu îi putem grăbi. Și nici contacta. Să încerc să fac asta ar avea același rezultat cu a le trage un glonț în cap.

– Îmi doresc doar să putem să facem ceva, se lamentă ea.

– Există un lucru pe care ați putea să-l faceți, doamnă Bannock.

– Ce anume, Cross? întrebă ea nerăbdător. Voi face orice îmi sugerezi.

– Atunci vă sugerez să nu mai trimiteți e-mailuri pe telefonul Caylei către Bestie.

– Cum ...? vocea îi scăzu, apoi dădu din cap şi recunoscu. Repetam doar mesajul pe care m-ai făcut să îl trimit atunci. Doar că aşteptăm. Dar cum ai ...?

Se întrerupse din nou.

– De unde am ştiut ce făceaţi? termină el întrebarea pentru ea. Uneori nu sunteţi atât de deşteaptă precum credeţi, Hazel Bannock.

– Cât despre tine, Hector Cross, crezi că eşti cea mai deşteaptă sculă din tot universul acesta blestemat! izbucni ea.

– Te simţi bine să îţi mai dai drumul din când în când, nu-i aşa, Hazel?

– Să nu îndrăzneşti să îmi spui Hazel, ticălos arogant nenorocit!

– Bine, doamnă Bannock! Alegerile dumneavoastră de limbaj devin din ce în ce mai bune. Curând veţi fi demnă de standardele mele ridicate.

– Te urăsc, Hector Cross. Chiar că te urăsc.

– Nu, chiar nu mă urâţi. Sunteţi mult prea isteaţă pentru asta. Păstraţi-vă ura pentru momentele când va fi cu adevărat nevoie de ea.

El râse. Era un râs bun, molipsitor, blajin şi înţelegător, şi, în ciuda dorinţei ei, râse cu el, dar râsul ei era la limita isteriei.

– Eşti incorigibil! spuse ea râzând.

– Acum că mă înţelegeţi, îmi puteţi spune Hector sau chiar Heck, dacă vreţi să faceţi asta.

– Mulţumesc. Încercă să îşi stăpânească râsul. Dar nu vreau să fac asta, Cross.

– Ce îi va forţa să încerce să elibereze fata?

Şeic Han se holba la nepotul său aşteptând un răspuns.

Adam se gândi cu atenţie înainte de a răspunde.

– Întâi trebuie să afle unde o ţinem.

Bunicul lui dădu din cap.

– Vor cere ajutorul prietenilor lor din Washington. Ştim că mama este o prietenă a preşedintelui american. Îşi va trimite numeroasele crucişătoare să ne distrugă.

Şeic Han îşi trecu degetele prin barbă, privind în ochii nepotului său, aşteptând momentul în care băiatul avea să vadă la fel de clar în viitor precum o făcea el.

– Americanii vor avea nevoie de multe săptămâni sau chiar luni pentru a pregăti un atac împotriva noastră. Noi putem să părăsim acest loc în maximum o oră şi să dispărem în deşert. Hector Cross, ucigaşul fiilor mei, ştie asta. Vor fi el şi mama fetei dispuşi să aştepte ca armata SUA să se urnească?

– Da! spuse Adam nesigur. Asta dacă nu...

Şeic Han văzu soluţia răsărind în ochii nepotului lui şi inima i se umflă de mândrie.

– Da, Adam? îşi încurajă el nepotul să vorbească.

– Asta dacă nu reuşim să îi convingem că fata este în pericol iminent de moarte sau într-un pericol chiar mai mare decât moartea, spuse Adam şi bunicul lui zâmbi până când ochii îi dispărură aproape complet în spatele cutelor adânci ale pielii. Atunci vor veni peste noi; fără ezitare sau frică vor veni peste noi.

– Unde să o facem? şopti Şeic Han cu bucurie.

Adam răspunse de îndată.

– Nu aici, în fortăreaţa de piatră. Trebuie să fie într-un loc unde frumuseţea înconjurătoare să fie în contrast cu grozăvia faptei. Se gândi un moment şi apoi adăugă. Iazul cu nuferi din Oaza Miracolului!

– Le arătăm întâi pericolul şi apoi le permitem să afle unde suntem? Sau trebuie să afle întâi locul şi apoi să fie martori la faptă?

Şeic Han se prefăcu că reflectează, dar Adam vorbi din nou.

– Întâi trebuie să vadă că fata suferă, pentru ca în momentul în care află unde este să se repeadă fără ezitări şi fără să se gândească.

– Sunt mândru de tine, spuse Şeic Han. Vei fi un mare general şi un războinic neînduplecat al lui Allah.

Adam se înclină primind acest compliment. Apoi îi făcu semn unuia dintre paznicii săi de încredere, care stătea la uşă cu braţele încrucişate. Paznicul veni repede lângă el şi îngenunche pentru a-şi primi ordinele.

– Trimite vorbă fotografului, zise Adam rapid. Spune-i că trebuie să aştepte mâine la porţile palatului după rugăciunea de dimineaţă. Trebuie să aducă camera video cu el.

Sclavele veniră să o ia pe Cayla din celula înghesuită în care fusese ţinută din ziua în care fusese adusă în Oaza Miracolului. Din nou o spălară cu apă din urcioare şi o îmbrăcară în haine curate, un veştmânt *abaya* negru care îi acoperea tot corpul, şi îi înfăşurară un şal negru decent în jurul feţei care îi acoperea părul. Apoi o conduseră la uşa principală a palatului unde patru bărbaţi cu arme automate aşteptau să o escorteze în josul dealului la oază.

După aerul cu iz de mucegai al celulei ei, aerul deşertului era curat şi cald. Inspiră cu uşurare. Îşi pierduse de mult interesul faţă de ce avea să i se întâmple mai departe. Se refugiase într-o stare de resemnare nepăsătoare. La jumătatea drumului remarcă mulţimea adunată în jurul iazului în grădinile verzi, luxuriante, pe care le admira de la înălţime. Mulţimea era aranjată într-o anumită ordine, în semicerc. Toţi erau bărbaţi. Pe măsură ce se apropia văzu că în mijlocul cercului stătea aşezat cu picioarele încrucişate un bărbat, pe mai multe covoare de lână. Purta tradiţionalii pantaloni albi largi, o vestă neagră şi turban, dar, deşi avea un *keffiyeh* peste faţă, reuşi să îl recunoască pe Adam. Simţi cum îi cresc puterile. Nu îl mai văzuse de mai bine de o lună, din ziua când fusese fotografiată cu un exemplar din *International Herald Tribune*. Voia să fugă la el. În mijlocul acestei mulţimi crude şi sălbatice era singurul în care putea să aibă încredere. Ştia că el era protectorul ei. Era lumina din negura disperării ei. Începu să înainteze mai repede, dar oamenii care o însoţeau o opriră şi coborâră dealul în acelaşi ritm lent. Deodată, un alt bărbat apăru în faţa ei. Mergea de-a-ndoaselea cu o cameră profesională mare şi neagră focalizată pe faţa ei.

– Zâmbeşte, te rog, domnişoară, o rugă el. Priveşte la păsărică, te rog, domnişoară.

Engleza lui era aproape de neînţeles.

– Pleacă! țipă ea la el cu ultima rămășiță din temperamentul ei înflăcărat de odinioară. Lasă-mă în pace.

Țâșni spre el, dar el se dădu puțin în spate, rămânând la o distanță suficient de mare de ea. Paznicii o prinseră de brațe și o traseră înapoi. Cameramanul continua să filmeze. Intrară în semicercul format din bărbați înarmați și mascați, iar Cayla îl strigă patetic pe Adam.

– Te rog! Oh, te rog, Adam! Oprește-i să mă mai tortureze.

Adam dădu un ordin. Paznicii se grăbiră în față și o forțară să stea jos lângă el pe covorul viu colorat și cu numeroase modele. Acum cameramanul veni și îngenunche în fața lor. Își fixă camera pe un trepied. Se aplecă în față pentru a focaliza chipul lui Adam și camera începu să toarcă ușor. Adam își scoase *keffiyehul* ce îi acoperea fața și se uită direct în obiectivul camerei.

– Cayla, vorbi Adam în engleza lui aproape perfectă, doar ușor nuanțată de accentul lui franțuzesc, omul ne filmează pentru a trimite imaginile mamei tale, ca să înțeleagă că ești bine tratată. Poți să îi trimiți orice mesaj vrei. Vorbește în cameră. Spune-i că va primi în curând o cerere de răscumpărare. Trebuie să îi ceri să o plătească de îndată. Odată ce primesc banii toate aceste neplăceri se vor sfârși. Vei fi eliberată și trimisă înapoi acasă la mama ta. Înțelegi?

Ea dădu din cap tâmp.

– Scoate-ți voalul, ordonă Adam. Las-o pe mama să-ți vadă fața.

Încet, ca în transă, Cayla își ridică baticul și îl lăsă să-i cadă pe umeri.

– Acum, privește în cameră. Bine, asta e. Acum, vorbește-i mamei tale. Spune-i ce ai pe suflet.

Cayla respiră lung și nesigur și spuse:

– Hei, mămico. Sunt eu, Cayla. Apoi se opri și dădu din cap. Îmi pare rău. E o tâmpenie să spun asta. Sigur că știi cine sunt. Își adună toate puterile din nou. Oamenii ăștia mă țin în locul ăsta oribil. Mi-e foarte frică. Știu că o să mi se întâmple ceva îngrozitor. Vor să le trimiți niște bani. Îmi promit că o să-mi dea drumul dacă faci asta. Oh, mămico, ajută-mă, te rog. Nu-i lăsa să-mi facă asta. Începu să

hohotească şi îşi coborî faţa în mâinile ţinute în formă de cupă, cu vocea înăbuşită de degete, de groază şi durere. Te rog, dragă mamă. Eşti singura din lume care mă poate salva. Hohotele ei deveniră tot mai nestăpânite şi cuvintele îşi pierdură orice noimă.

Adam se apropie spre ea şi îi mângâie părul cu tandreţe. Apoi privi direct în cameră.

– Doamnă Bannock, vreau să vă spun cât de rău îmi pare pentru ce i se întâmplă fiicei dumneavoastră. Cayla este o tânără adorabilă. Este o tragedie că a fost prinsă la mijloc în afacerea asta. Îmi pare într-adevăr rău. Îmi doresc să fi putut face ceva. Totuşi, nu sunt responsabil pentru acţiunile acestor oameni. Ei au propria lege. Sunteţi singura care puteţi pune capăt acestei orori. Faceţi cum v-a cerut Cayla. Plătiţi banii de răscumpărare şi frumoasa dumneavoastră fiică vă va fi înapoiată.

Se ridică şi ieşi din raza camerei. Locul lui fu luat de patru oameni mascaţi. Îşi lăsaseră jos armele. O ridicară pe Cayla în picioare şi o întoarseră cu faţa spre cameră. Unul o apucă din spate de părul blond şi îi trase capul înapoi. Alt bărbat mascat intră în cadru din dreapta şi scoase un pumnal cu mâner din corn de rinocer de la brâu şi lamă de douăzeci şi cinci de centimetri. Lama era incrustată cu mesaje scrise în aur în arabă. Ţinu vârful lamei sub bărbia Caylei, aproape atingând pielea catifelată a gâtului.

– Nu! Vă rog! bolborosi ea.

Grupul rămase în această poziţie aproape un minut înainte să se mişte. Apoi coborî lama uşor până când ajunse în dreptul sânului ei stâng, al cărui contur era vizibil prin lână neagră a veştmântului. Bărbatul îşi puse mâna liberă deasupra sânului ei drept. Îl prinse în mână şi îl zgâlţâi aproape în joacă. Cayla îşi reînnoi eforturile şi oamenii din jurul ei râseră sub măşti. Sunetul era asemănător cu cel al hienelor care simt mirosul de sânge în vânt.

Omul cu pumnalul îşi vârî degetul în guler şi trase de el. Apoi băgă lama în spaţiul dintre pânza neagră şi pielea Caylei. Ea simţi metalul şi îngheţă când el mişcă lama cuţitului în jos între sânii ei. Pânza se

despică şi unul din sâni se revărsă în afara ei. Pielea era palidă ca smântâna, dar sfârcul îi era roşu ca un rubin. Omul băgă pumnalul la loc în teacă şi apoi întinse mâna spre veştmântul deschis. Îi scoase ambii sâni, câte unul în fiecare mână şi îi strânse atât de brutal că sfârcurile îi fură împinse în sus şi Cayla ţipă de durere. Îi dădu drumul la sâni şi băgându-şi degetul în despicătura pânzei o sfâşie până la glezne. Sub abaya, ea era complet goală. Fotograful îndreptă camera şi înregistră minuţios fiecare detaliu al corpului ei, insistând pe sâni şi apoi coborând spre blănița pubiană blondă şi catifelată.

Cayla stătea docilă. Nu încercă să se opună când cei patru bărbaţi o întinseră pe spate şi îi deschiseră picioarele şi mâinile pe covor. Câte unul o ţinea de încheietura fiecărei mâini. Ceilalţi doi o ţineau de glezne. Îi deschiseră puternic picioarele. Fotograful schimbă focalizarea camerei, făcând un prim-plan de înaltă definiţie asupra buzelor roz ale aparatului ei genital. Cayla îşi roti capul dintr-o parte în alta.

– Vă rog nu faceţi asta! scânci ea. Vă rog...

Bărbatul care se afla deasupra ei îşi desfăcu cureaua şi lăsă pantalonii largi să îi cadă în jurul gleznelor. Se holbă la sexul Caylei şi scuipă în palma dreaptă. Împrăştia scuipatul pe capul penisului pentru a-l lubrifia. Camera îi urmări toate mişcările. Penisul i se întări şi se extinse din masa de păr pubian negru ca smoala. Era enorm. Vene albastre groase se încolăceau în jurul mădularului de parcă ar fi fost o dezgustătoare ramură de viţă-de-vie agăţătoare. Cayla privi în sus spre el, cu ochii larg deschişi şi amuţită de groază. El îngenunche între coapsele ei şi se coborî deasupra ei. Încercă să îl lovească, dar bărbaţii îi ţinură picioarele depărtate. Fesele bărbatului de deasupra ei erau musculoase şi acoperite cu păr des negru, ca ale unui animal. Se strânseră şi împinseră în jos. Cayla ţipă ascuţit şi tot corpul îi fu cuprins de convulsii. În timp ce o penetra, ceilalţi bărbaţi din cerc îşi lăsară armele la pământ şi veniră pentru a forma o linie, dându-şi jos pantalonii şi frecându-şi mădularul cu o mână ca să fie pregătiţi pentru momentul în care le venea rândul.

Când unul termina și se ridica, altul îi lua locul de îndată. După al patrulea viol, Cayla rămase întinsă pasiv, fără să mai țipe sau să se zbată. După al șaselea avea sânge, mult sânge strălucitor între coapsele ei palide. Când al zecelea bărbat se ridică rânjind și trăgându-și pantalonii, camera se întoarse pentru a focaliza pe fața lui Adam, care privea lipsit de emoție. Se întoarse și el pentru a privi în cameră.

– Îmi pare rău că a trebuit să fiți martoră la asta, doamnă Bannock, spuse el ușor. Nu cred că fiica dumneavoastră mai poate rezista mult. Și pot să opresc asta de îndată. Nu trebuie decât să faceți un virament bancar la Hong Kong pentru suma de zece miliarde de dolari americani. Știți cum să luați legătura cu oamenii care au sechestrat-o pe Cayla. Veți primi numărul contului de îndată ce ne anunțați că sunteți gata să trimiteți banii.

În timpul zilei, Hazel își ținea BlackBerry-ul sub bluză, agățat de un cordon la gât. Îl fixase de pielea dintre sâni cu o bucată de bandă adezivă, astfel încât, chiar dacă alerga, sărea cu parașuta sau se antrena cu bărbații, putea să ajungă la el înainte să sune de două ori. Noaptea îl ținea sub pernă și adesea se trezea și vedea că îl ține în mână. Așa se putea apropia cel mai mult de Cayla.

Când într-un final sună, se afla în camera de analiză tactică cu Hector Cross în timp ce acesta făcea ședința zilnică cu oamenii săi de rang inferior. Sarcinile de siguranță ale companiei Cross Bow trebuiau să continue cu eficiență maximă. Hector era perfect conștient că inamicul putea să profite de haosul creat de răpirea Caylei și să lanseze un atac surpriză în orice moment. Întâlnirea se încheie și Hector privi în jurul mesei.

– Întrebări? Bun! Nu vă mai reții...

Se întrerupse când sună BlackBerry-ul de sub bluza kaki de safari a lui Hazel.

– Dumnezeule! șopti ea smulgându-și nasturii bluzei ca să scoată dispozitivul.

– Lăsați-ne! răbufni Hector la oamenii lui. Ieșiți afară! Acum!

Aceştia se executară imediat şi Paddy O'Quinn îi conduse afară şi închise uşa în urma lui. Hazel avea deja telefonul la ureche şi striga în receptor.

– Alo? Cine este? Vorbiţi cu mine. Vă rog, vorbiţi cu mine!

Hector întinse mâna şi o apucă de umăr. O scuturâ uşor.

– Hazel, nu este un apel vocal. Este un mesaj text sau un ataşament.

În agitaţia ei, nu realizase diferenţa dintre cele două sonerii. Butonând cu disperare, reuşi să găsească textul mesajului.

– Ai dreptate, îi scăpă ei. Este un ataşament. Pare să fie o poză sau un fişier video. Da, este un video! Unul mare... doisprezece megabytes.

– Aşteaptă! Nu îl deschide încă!

Hector încercă să o oprească. Avea un presentiment al răului ce avea să urmeze. Voia să o pregătească pentru asta. Dar ea părea că nu îl aude. Dăduse deja drumul fişierului video pe ecranul mic al telefonului.

– Este Cayla! exclamă ea bucuroasă. Este încă în viaţă. Oh, mulţumesc Domnului! Vino să o vezi, Cross.

El ocoli marginea biroului.

– Bietul meu copil, arată atât de frumoasă şi atât de tragică.

Pe ecran, Cayla păşea înspre bărbatul aşezat pe covor în cercul de arabi mascaţi şi înarmaţi. Faţa bărbatului era şi ea mascată cu un şal. Dar camera se apropie de el până când doar capul şi umerii se vedeau în imagine. Omul îşi scoase şalul care îi ascunsese trăsăturile.

– Cine este acest bărbat, Cross? Îl cunoşti? întrebă Hazel agitată.

– Nu, nu l-am mai văzut până acum. Dar acum nu o să-l uit niciodată, spuse Hector încet.

Adam îşi ţinu scurtul discurs şi amândoi ascultară în linişte holbându-se la ecran de parcă ar fi fost o reptilă veninoasă.

„...Plătiţi banii de răscumpărare şi frumoasa dumneavoastră fiică vă va fi înapoiată", încheie Adam încet.

– O să plătesc, şopti Hazel, o să plătesc oricât ca să o am lângă mine.

– Îmi pare rău, doamnă Bannock, spuse Hector cu blândeţe, dar vă minte. Tot ce v-a spus este o minciună. Aceasta este Bestia şi este stăpânul minciunilor.

Imaginea de pe ecran se schimbă şi arabul cu pumnal se apropie de Cayla.

– N-o să-i facă rău. Nu, nu trebuie să-i facă rău. O să plătesc oricât. Orice să nu-i facă rău copilului meu!

Ridică vocea isteric.

– Fii curajoasă! De dragul Caylei, fii curajoasă.

– Cu siguranţă, oamenii ăştia sunt fiinţe umane, nu animale, spuse ea. Nu ar face rău unei fete nevinovate care nu le-a făcut nici un rău.

– Nu sunt animale. Cele mai sălbatice animale sunt bune şi nobile în comparaţie cu creaturile astea.

Arabul din ecran stătea deasupra Caylei şi îşi expuse sexul grotesc. Hazel hohoti şi îi apucă mâna lui Hector. Apoi tăcu când oroarea începu să se desfăşoare. Dar tremura de parcă ar fi avut febră.

– Închide-l! îi ordonă Hector, dar ea dădu din cap şi îi strânse mâna lui Hector ca într-o menghină de oţel.

Nu îi veni să creadă cât de puternică era. Nu făcu nici un efort să îi îndepărteze mâna; deşi durerea îi făcea ochii să lăcrimeze nu îi putea nega orice alinare pe care era capabil să i-o ofere. Li se păru amândurora că multiplele violuri ale fiicei ei durară o veşnicie. Hector simţi crescând în el o furie cum nu mai trăise niciodată. Când imaginea lui Adam apăru din nou pe ecran, Hector avu o ţintă spre care să-şi canalizeze furia. Se holbă la acest chip de parcă ar fi încercat să-şi graveze trăsăturile în minte. În sfârşit oribila filmare se termină şi ecranul se stinse. Niciunul din ei nu se mişcă şi nu vorbi multă vreme. Continuară să se holbeze la ecranul gol.

– I-aş plăti dacă aş putea, şopti Hazel.

– Nu ai suma pe care o cer. Zece miliarde de dolari, spuse Hector, şi era mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

Ea scutură din cap şi îi dădu drumul la mână.

– Bannock Oil nu îmi aparţine. Aparţine acţionarilor. Şaptezeci şi trei la sută din capitalul social este deţinut de trustul lui Henry. Am puterea legală de a vota în numele acestor acţiuni, dar, cu siguranţă, nu le pot vinde. Am doar 2,5 la sută din capitalul subscris vărsat pe numele meu. Dacă aş vinde acele acţiuni şi toate celelalte bunuri pe care le am aş putea reuşi să adun cinci miliarde, poate cinci şi jumătate. Poate că aş putea negocia cu ei.

– Nici măcar nu te gândi la asta! spuse Hector. Nici dacă ai avea douăzeci de miliarde, tot nu ar fi de ajuns. Vor altceva de la tine.

– Ce altceva mai vor?

– Trebuie să tragem de timp, până se întorc Uthmann şi Tariq. Spune-le că strângi banii, dar că va dura ceva timp. Spune-le orice. Minte-i şi tu cum te mint ei pe tine.

– Apoi ce?

– Nu ştiu, recunoscu el. În acest moment există un singur lucru pe care îl ştiu cu siguranţă.

Hazel se întoarse să-l privească pentru prima oară de când dăduseră drumul la filmare. Arăta de parcă nu îi mai văzuse chipul până acum. Faţa îi părea sculptată din marmură palidă adamantină. Era golită de orice emoţie umană, cu excepţia urii. Ochii lui ardeau cu o flacără verde. Faţa lui era masca Răzbunării.

– De ce eşti sigur?

– Că am să scot copilul ăsta de acolo şi că am să ucid pe oricine încearcă să mă oprească.

Simţi o emoţie ciudată crescând în ea ca apropierea vântului de primăvară. Acesta era un bărbat, primul bărbat adevărat pe care îl cunoscuse de când îi fusese luat Henry Bannock. „Acesta este cel pe care l-am aşteptat. Îl vreau, se gândi ea, am nevoie de el. Şi eu, şi Cayla avem nevoie de el. Doamne, câtă nevoie avem de el."

– Am primit în sfârşit o cerere de răscumpărare, le spuse Hector oamenilor săi adunaţi în sala de analiză tactică.

Aceştia îl priviră concentraţi.

– Cât au cerut? întrebă Paddy O'Quinn încet.

– Nu contează cât au cerut, răspunse Hector. Nu putem să plătim. Nu o să plătim.

Paddy încuviinţă din cap.

– Ai fi nebun să plăteşti. Dar ce o să facem?

– Misiune de extragere, spuse Hector. O să o scoatem pe fată de acolo.

– Ştii unde o ţin?

Toţi se aplecară în faţă, nerăbdători cu nişte ogari cărora li se dă să amuşineze o urmă.

– Nu!

Se aşezară înapoi în scaune şi nu făcură niciun efort să îşi ascundă dezamăgirea. Paddy vorbi în numele lor.

– Atunci se pare că avem o mică problemă.

– Tariq şi Uthmann se vor întoarce în curând. Vor afla unde o ţin.

– Eşti sigur de asta? întrebă Paddy.

– Au dat greş până acum?

Nimeni nu răspunse câteva momente, apoi Paddy observă:

– Pentru orice există o primă dată.

– Ascultă, irlandez jalnic, îţi dau o cotă de zece la unu, pariez o sută de lire pe asta. Scoate banii sau taci.

– De unde să am o asemenea sumă la cât mă plăteşti tu?

– Ajunge! După ce Tariq şi Uthmann se întorc trebuie să plecăm de îndată. Oriunde ne-am duce, există un singur mod de a intra. Sărim noaptea de la mare înălţime.

Oamenii dădură aprobator din cap.

– Nu mulţi dintre noi, un grup de zece oameni. Toţi vorbitorii noştri de arabă care pot trece drept localnici.

– În loc să vă paraşutaţi, de ce nu aţi folosi elicopterul companiei? întrebă Hazel.

– Ne-ar auzi venind. Apoi o aterizare nocturnă, chiar dintr-un elicopter? Nu, mulţumesc.

Hector o refuză pe Hazel abrupt, dar ea nu arătă vreun resentiment.

– OK, puteți folosi avionul meu personal.

– Nu am mai sărit până acum dintr-un Gulfstream. Hector privi în jurul camerei. A făcut-o vreunul din voi?

Scuturară din cap, iar Hector o privi pe Hazel.

– Nu cred că este o idee bună. Există și problema calei presurizate și a localizării trapei în fața aripii. Aripa ți-ar putea reteza capul când sari. Apoi viteza avionului... Nu, cred că va trebui să ne mulțumim cu ceva mai puțin exotic.

– Ce zici de Bernie Vosloo? sugeră Paddy.

– Exact la asta mă gândeam și eu. Hector dădu din cap și se întoarse spre Hazel. Bernie este un fost pilot al Forțelor Aeriene Sud-Africane. El și nevasta lui pilotează un străvechi Hercules C-130 de transport, construit pentru a transporta marfă în Africa și Orientul Mijlociu. Nu sunt prea pretențioși cu conținutul încărcăturii lor și știu să își țină gura. I-am folosit de mai multe ori în trecut. Avionul lor are o cală parțial presurizată și se pot înălța până la 7 000 de metri dacă se străduiesc. De la acea altitudine, n-o să facem mai mult zgomot decât o pisicuță care urinează pe o cuvertură de catifea.

Hazel nu mai auzise această expresie până atunci și făcu eforturi să rămână serioasă și să-și suprime un zâmbet, dar ochii ei luceau ca luminițele de la bâlci. „Ai naibii ochi minunați, se gândi Hector, dar te distrag." Își mută privirea spre oamenii lui.

– Totuși, nu putem sări de la 7 000 de metri, așa că Bernie va reduce bine viteza și vom coborî la 3 000 de metri. La acest nivel poate depresuriza cabina și putem sări. Ca întotdeauna, rămânem aproape în timpul săriturii, ca să ajungem la pământ în formație și să fim pregătiți pentru un eventual comitet de primire neprietenos.

– După aceea ce se întâmplă? întrebă David Imbiss.

– Nu te îngrijora în privința asta, David bătrâne. Nu vei fi acolo, tu cu fața ta roz de bebeluș, îi spuse Hector și apoi continuă: Asta e partea ușoară. Partea dificilă va fi călătoria de întoarcere. Ca de obicei, există trei rute posibile de revenire: pământ, apă sau aer. O întoarcere la clasa întâi ar fi cu elicopterul companiei. Îi făcu semn

cu capul lui Hans Lategan care stătea pe rândul din spate. Hans va aştepta în elicopter la graniţa celui mai apropiat stat civilizat, pregătit să ne ia la primul semnal. Asta ar fi tot – făcu el o pauză –, dar suntem cu toţii conştienţi de câte lucruri se pot întâmpla şi da peste cap planurile cele mai bine întocmite de oameni, aşa că ne vom asigura şi celelalte două rute de ieşire. Sunt destul de sigur că o ţin pe domnişoara Bannock fie în Puntland, fie în Yemen. Aceşti flăcăi sunt piraţi, aşa că probabil nu vor fi niciodată prea departe de coastă.

Hector afişă harta pe ecranul de pe perete şi mută cursorul deasupra zonei pentru a-şi justifica punctul de vedere.

– Orice s-ar întâmpla îl vom avea pe Ronnie Wells aşteptând pe mare în MTB-ul lui. Se uită la Ronnie aflat pe rândul din spate, aşezat lângă Hans. Ce rază de acţiune ai în copaia aia bătrână a ta?

– Cu noile mele rezervoare auxiliare pe punte, raza e mai mare de o mie de mile marine, răspunse Ronnie. Şi ţi-aş mulţumi dacă ţi-ai aminti că nu este o *copaie bătrână*. Poate atinge 40 de noduri dacă o duc la turaţie maximă.

– Îmi cer scuze pentru cuvintele nepotrivite, Ronnie, zâmbi Hector. Aşa că Ronnie vă va aştepta pe toţi cei care ajungeţi pe plajă pentru a vă oferi o croazieră de plăcere pe Marea Roşie la întoarcere.

– Şi dacă nici Hans, nici Ronnie nu reuşesc să ajungă la punctul de întâlnire, ce se întâmplă atunci? întrebă Paddy.

– Ah! Atunci intri tu în scenă, Paddy. Vei aştepta la cea mai apropiată graniţă terestră cu o coloană de camioane. Dacă ţinta se dovedeşte a fi în Yemen, vei fi la graniţa fie cu Arabia Saudită, fie cu Oman. Dacă ţinta e în Puntland, vei aştepta în Etiopia pentru a fi gata să vii să ne iei. Bernie Vosloo şi soţia lui te pot transporta cu camioanele tale în poziţia hotărâtă de îndată ce vom şti unde vom ataca. Apropo, ar fi bine să te asiguri că o să fie şi doctorul cu tine. Cineva va fi rănit, cu siguranţă, dacă suntem forţaţi să alegem ruta prin Etiopia. Hector privi feţele din jurul său. Deci, toţi aveţi ceva de făcut. Vreau să fim gata de plecare în douăzeci şi patru de ore de la aflarea ţintei şi asta se poate întâmpla cât de curând. Să ne mişcăm cururile. Imediat ce

plecară ceilalți, Hector îl sună pe Bernie Vosloo pe telefonul prin satelit. Hazel asculta la celălalt receptor. Bernie, Hector Cross la telefon. Pe unde te afli tu și adorabila ta soție?

– Bună, Heck. Sunt în Nairobi, dar nu pentru multă vreme. Ești încă în viață! Tuciuriii ăia chiar că nu știu să tragă, așa-i?

– Trag ei bine, dar și eu am învățat să mă feresc. Ascultă, Bernie, am o treabă pentru tine.

Bernie chicoti.

– Ca toată lumea din Africa, Heck. Eu și Nella zburăm zi și noapte. Mâine pornim spre Republica Democrată Congo, țara aia ca o fosă septică și cu un nume atât de ironic.

– Vino la Abu Zara. Vremea și berea sunt grozave aici.

– Îmi pare rău, Heck. Am un contract. Un client important. Nu îl pot dezamăgi.

– Cât valorează contractul?

– Cincizeci de mii.

Hector acoperi receptorul cu mână și se uită la Hazel.

– Cât de sus pot să urc? șopti el.

– Cu cine vorbești? întrebă rapid Bernie.

– Cu minunata doamnă pentru care lucrez. Așteaptă puțin, Bernie.

– De oricât e nevoie ca să îl angajezi, șopti Hazel, iar apoi mâzgăli pe caietul din fața ei „un milion de dolari?“ și îl întoarse ca el să poată vedea.

– E o nebunie! dădu Hector din cap și spuse în receptor: Îți dăm un sfert de milion de dolari.

Bernie tăcu un moment și apoi spuse:

– Chiar mi-ar plăcea să te ajut. Îmi pare rău, Heck. Dar e vorba de reputația mea.

– E și Nella acolo? întrebă Hector.

– Da, dar...

– Dar nimic! Dă-mi-o la telefon.

Nela luă receptorul, iar el auzi puternicul ei accent afrikaans.

– *Ja,* Hector Cross. Care e ultima ta poveste de adormit copiii, omule?

– Am sunat doar să-ți spun că te iubesc.

– Pupă-mă în fund, Cross!

– Nimic nu mi-ar oferi o plăcere mai mare, Nella. Dar trebuie întâi să divorțezi de prostul cu care ești căsătorită. Știi ce a făcut? Tocmai a refuzat o ofertă de cinci sute de mii de dolari pentru zece zile de muncă.

– Cât? întrebă Nella gânditor.

– Jumătate de milion.

– De dolari? Sau bani de Monopoly african?

– Dolari, confirmă el, verzișori americani.

– Unde ești?

– Sidi el Razig în Abu Zara.

– O să fim acolo mâine-dimineață la micul dejun. Și eu te iubesc, Hector Cross.

Hector, Hazel și patru agenți Cross Bow așteptau pe pista de aterizare în timp ce monstruosul avion de transport cu patru motoare se roti și apoi se înclină brusc spre pistă.

– Nella e la manșă, spuse Hector cu siguranță.

– De unde știi? întrebă Hazel.

– Bernie pilotează ca o fată bătrână. Nella este o adevărată fată de rodeo din Germiston, orașul unde ar trebui să pună tubul, dacă ar vrea să facă lumii o clismă.

– Nu fi obraznic. Bunicul meu din partea tatălui s-a născut în Germiston.

– Pun pariu că în toate celelalte privințe era un tip deosebit.

Hercules-ul C-130 aterizâ, se roti pe pistă și se întoarse pentru a parca aproape de locul unde se aflau cei care îl așteptau. Cele patru motoare uriașe cu elice trimiseră un nor înțepător de nisip deasupra lor. Nella opri motoarele și dădu drumul rampei rulante din spatele fuzelajului. Ea și Bernie coborâră pe rampă. Nella era o blondă

musculoasă cu o față de păpușă. Era îmbrăcată în salopetă de camuflaj. Mânecile îi erau tăiate lăsând să i se vadă tatuajul cu un înger în zbor de pe mâna dreaptă vânjoasă. Era cu un cap mai înaltă ca soțul ei.

– OK, Heck, ce vrei să facem pentru juma' de milion? Cunoscându-te, pun pariu că n-o să fie ușor, spuse ea în timp ce își strângeam mâinile.

– M-ai înțeles greșit, așa cum ai făcut-o întotdeauna.

– Prezintă-mă iubitei tale.

Nella o privi pe Hazel cu un ochi pătrunzător, încercând să nu își lase gelozia să fie prea evidentă.

– Ai înțeles relația puțin greșit, Nella iubirea mea. Aceasta este doamna Bannock – șefa mea și a voastră. Așa că puțin respect ar fi necesar. Haideți, să mergem la terminal să putem vorbi.

Se urcară cu toții în două vehicule Humvee. În camera de analiză tactică stătură la masa lungă și Hector le explică situația soților Vosloo. Când termină tăcură toți o vreme și apoi Nella o privi pe Hazel.

– Am și eu o fiică. Mulțumită Domnului, și-a găsit un bărbat bun în Australia. Dar înțeleg cum trebuie să te simți. Se întinse peste masă și atinse mâna catifelată a lui Hazel cu laba ei uriașă impregnată de ulei de motor și murdărie. Unghiile îi erau pătate și tăiate scurt. Aș zbura și gratis pentru dumneavoastră, doamnă Bannock.

– Îți mulțumesc, Nella. Ești o persoană bună. Se vede asta pe chipul tău.

– În numele lui Dumnezeu, doamnelor. Încetați odată. Îmi dau lacrimile dacă nu vă opriți, le întrerupse Hector. E o singură problemă. Încă nu știm sigur unde mergem sau când. Dar va fi pe aproape și chiar în curând.

– Cât de curând? întrebă Bernie Vosloo. Nu putem aștepta aici săptămâni întregi. Fiecare zi pe care o petrecem la sol ne costă bani.

– Tacă-ți gura, Bernie Vosloo! i-o tăie Nella. N-ai auzit că i-am dat cuvântul meu doamnei?

– Are dreptate! spuse Hazel. Desigur, vă voi plăti timpul petrecut la sol. Douăzeci de mii de dolari în prima zi, crescând cu câte zece mii de dolari în fiecare zi pe care o petreceți la sol.

– Nu e nevoie să faceți asta, doamnă Bannock.

Nella părea jenată.

– Ba da, răspunse Hazel. Acum să-l ascultăm pe domnul Cross.

Dură patru zile, dar la sfârșit, toți erau gata de start. Ronnie Wells și trei dintre oamenii lui duseseră MTB-ul în Golf și în Ras el Mandeb. Era ancorat într-un golf părăsit pe coasta saudită la nord de granița cu Yemenul și chiar în dreptul strâmtorii din Puntland. Rezervoarele cu combustibil îi erau pline și menținea contact radio constant cu Sidi el Razig.

Avionul Hercules se afla la marginea pistei dincolo de micuța clădire a aeroportului. Avea trei dintre camioanele GM ale firmei Cross Bow legate în cală și un mic rezervor de 3 000 de litri de benzină cu două roți care putea fi remorcat de unul dintre camioane. Camioanele erau încărcate cu echipament și fiecare dintre ele era echipat cu câte o pereche de mitraliere Browning de calibru 50 ascunse sub prelată. Acestea puteau fi montate în câteva minute, iar puterea lor de foc era devastatoare.

Hector exersase procedura de paraşutare cu Bernie și Nella. De îndată ce își aflau ținta aveau să decoleze în timpul nopții și să o survoleze. Bernie și Nella efectuaseră zeci de paraşutări. Erau experți. Echipa lui Hector avea să sară, iar Hercules-ul avea să zboare spre aeroportul de graniță ales. Acolo avea să aterizeze, iar Paddy și Dave aveau să descarce camioanele și să ocupe o poziția de ascultare și aşteptare cât mai aproape de baza inamicului. Planul era sigur și realizabil. La semnalul radio a lui Hector aveau să traverseze în grabă granița și să se îndrepte spre locul de întâlnire prestabilit.

Acestea erau cele două vehicule de extragere cel mai puțin dorite. Hector se baza mai ales pe masivul elicopter MIL-26 rusesc al lui Hans Lategan care să ajungă la ei și să îi scoată rapid și fără probleme.

Vopseaua roşu-deschis şi alb, culorile Bannock Oil, fusese deja acoperită cu maroul şi verdele-închis de camuflaj. Avea să îi aştepte la cea mai apropiată graniţă, cu rezervorul plin.

Hazel trimisese un răspuns la cererea de răscumpărare, asigurând Bestia că făcea tot ceea ce îi stătea în puteri să strângă banii ceruţi, dar spunând şi că, având în vedere suma cerută, era nevoie de timp. Spera să strângă întreaga sumă cerută pentru a fi trimisă conform instrucţiunilor răpitorilor în douăzeci de zile. Nu primi nicio confirmare că primiseră mesajul şi Hazel se agita neîncetat. Nu îi mai rămăsese nimic de făcut decât să aştepte, iar Hazel Bannock nu prea avea răbdare. După ce termina conferinţa ei zilnică cu oamenii din Houston şi după ce discuta cu colonelul Roberts de la Pentagon, îi mai rămâneau optsprezece ore de aşteptare în fiecare zi.

Zilnic Hector o lua cu el pentru a întâmpina cursa de pasageri de la Ash-Alman, capitala emiratului Abu Zara. Scrutau feţelor tuturor celor ce coborau, dar Uthmann şi Tariq nu se aflau niciodată printre ei. Până şi rezistenţa fizică a lui Hazel avea o limită, aşa că nu îşi puteau petrece mai mult de şapte sau opt ore pe zi alergând printre dune sau scufundându-se în paradisul de corali din largul coastei. Din fericire, deveni mai comunicativă după ce începu să aibă încredere în Hector şi după ce îşi coborî garda cu câţiva centimetri. Când discutau politică el remarcă o uşoară înclinaţie spre dreapta faţă de poziţia ei iniţială. Cu toate acestea, era ferm împotriva pedepsei capitale şi credea cu tărie în importanţa supremă a vieţii umane.

– Vrei să îmi spui că nu există un singur răufăcător pe lume, nu contează cât de rău, care nu merită să moară? întrebă Hector.

– Asta este decizia lui Dumnezeu. Nu a noastră.

– Bătrânelul de sus mi-a şoptit de multe ori în ureche când îi aveam pe unul dintre nenorociţii ăştia în cătarea pistolului „Împuşcă-l, Hector băiete!" Când Domnul porunceşte, Hector Cross îndeplineşte.

– Eşti un mare păgân.

Abia reuşi să îşi ascundă zâmbetul. El observă că ea este o credincioasă de modă veche, sublim de sigură de omniprezenţa şi omnipotenţa lui Iisus Hristos.

– Deci crezi că de fiecare dată când te laşi în genunchi, I.H. e pe recepţie gata să îţi asculte apelul? întrebă el.

– Aşteaptă doar să vezi, Cross. Aşteaptă să vezi.

– Ai vorbit cu el de curând. Îmi pot da seama, o acuză el, iar ea zâmbi enigmatic.

Aceste discuţii şi alte activităţi era menite să facă orele să treacă mai repede. Apoi, după cină, într-o seară, ea observă un set de şah ieftin din lemn pe un raft din spatele barului şi îl provocă la joc. El nu mai jucase din universitate. Se aşezară unul în faţa altuia de o parte şi de alta a tablei şi el află repede că ea se baza foarte puţin pe apărare, punând temei mai ales pe un puternic atac al reginei. Odată ce îşi aducea turele sus era aproape imposibil de oprit. Totuşi, de două ori reuşi să o păcălească şi să-i întindă capcană cu calul său regelui şi reginei ei. După douăsprezece meciuri bilanţul era aproape egal.

Apoi, în a cincea zi, sosiră Bernie şi Nella la Sidi el Razig.

Hector îi spusese:

– Doamnă Bannock, vă scot la cină în seara asta, fie că vă place sau nu.

– Continuă şi s-ar putea să reuşeşti să mă convingi, îi răspunse ea. Să mă îmbrac frumos?

– Arătaţi bine aşa cum sunteţi acum.

O conduse pe o bucată de plajă la cinci kilometri de coastă. Ea îl privi cum instalează grătarul cu mişcări de expert.

– OK, eşti un adevărat cercetaş când e vorba să faci focul, dar de gătit ce avem?

– Haideţi, trebuie să facem cumpărături întâi.

Mai era doar o oră până la asfinţit, dar înotară câteva sute de metri spre reciful lui de corali secret. Din trei scufundări adună un cod de culoarea căpşunii de trei kilograme şi doi homari de stâncă. Se

aşează pe o pătură de picnic cu picioarele lungi strânse sub ea şi cu un pahar de vin roşu de Burgundia în mână, în timp ce îl privea gătind.

– Cina este gata, anunţă el în sfârşit şi mâncară cu degetele, alegând carnea albă suculentă de pe oasele codului şi sugând carnea de pe picioarele crustaceelor cu platoşe.

Aruncară rămăşiţele în foc şi le privirã înnegrindu-se şi arzând. Apoi Hazel se ridică în picioare.

– Unde te duci? întrebă el leneş.

– Să înot, răspunse ea. Poţi să vii şi tu, dacă ai chef.

Îşi întinse mâinile la spate şi-şi desfăcu sutienul. Apoi îşi puse degetele mari în interiorul elasticului de la chiloţi şi se scutură până când îi ajunseră la glezne. Lovi cu piciorul bucăţica de material care zbură în aer şi stătu un moment cu faţa la el. El rămase mut de uimire. Avea corpul unei femei în magnifica ei perioadă de înflorire: sâni fermi şi ridicaţi, abdomen plat şi tare, şolduri umflându-se mândru dinspre talia ei subţire spre liniile perfecte ale vazei etrusce. Era o femeie naturală, nu rasă modern ca o starletă de filme porno. Îi râse în faţă, provocator şi jucăuş, apoi se întoarse şi fugi spre plajă pentru a plonja în valurile joase şi a înota spre apa mai adâncă cu un craul puternic. Apoi călcă apa şi, încă râzând, îl privi ţopăind pe nisip într-un singur picior încă încercând să-şi dea jos chiloţii de baie.

– Vin după tine, vulpiţo! strigă el ca avertizare şi fugi spre ea pe plajă.

Ea strigă cu o voce delicioasă şi făcu clăbuci pe apă înotând ca să scape de el. O prinse şi o întoarse cu faţa spre el şi se întinse spre gura ei. Ea îi puse braţele pe umeri supusă până când buzele lui erau la un centimetru de ale ei. Apoi se ridică mult deasupra lui şi îşi lăsă întreaga greutate pe umerii lui, împingându-l cu totul sub apă. Până când ieşi la suprafaţă scuipând apă, ea se afla deja la zece metri distanţă. Înaintă spre ea cu forţă, dar când se apropie destul ca să o atingă, ea îşi forfecă ambele picioare sus în aer, se întoarse şi se scufundă ca o raţă în apa întunecată. El o pierdu din vedere şi călcă apa, întorcându-se încet şi aşteptând ca ea să iasă din nou la suprafaţă.

Ieşi lângă plajă şi el se repezi spre ea, dând rapid din braţe şi lovind puternic apa din spatele lui. Ea se scufundă din nou, ca un cormoran căutând peşte. Încet şi cu intenţie îl atrăgea din nou spre apa mică.

Deodată se ridică în apă doar până la brâu. Îl aşteptă să se apropie şi apoi fugi spre el. Corpurile lor se întâlniră şi respiraţia şi abdomenele li se contopiră. Îl simţea împins în ea, imens şi tare, la fel de pregătit pentru ea cum era ea pentru el. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi îşi strânse ambele coapse în jurul şoldurilor lui. Avură nevoie de un moment de mişcări frenetice pentru ca amândoi să se alinieze în poziţia ideală şi apoi el culisă adânc în pântecele ei. Ei i se păru că avea să o atingă până în inimă.

– Oh, Dumnezeule. Pe el l-am aşteptat atâta timp, respiră ea şi i se oferi fără rezerve şi fără să se mai gândească.

Ajunseră la clădirile terminalului după miezul nopţii. O conduse spre cameră şi ar fi lăsat-o la uşă cu un singur sărut de durată.

– Nu fi prostănac, rosti ea şi ţinu uşa deschisă. Intră.

– Ce o să creadă oamenii?

– Ca să folosesc propria ta terminologie lirică, mă doare în fund! răspunse Hazel.

– Ce idee bună! Să o facem.

El chicoti şi o urmă dincolo de uşă şi o închise în urma lor. Făcură duş împreună, radiind vizibil şi spălându-şi prelung corpurile de nisipul de pe plajă şi de apa de mare. Apoi se culcară.

– Hemingway îşi numea patul Patria, remarcă Hector alunecând între cearşafuri.

– Bătrânul Ernie ştia ce spune, râse ea intrând de cealaltă parte şi apoi se întâlniră la mijloc.

Făcură dragoste cu bucurie şi tandreţe, dar umbra tragediei le întunecă permanent fericirea. Când se epuizaseră unul pe celălalt pentru moment, ea i se cuibări în braţe şi punându-şi faţa pe pieptul lui dezgolit plânse uşor, dar amarnic. El îi mângâie părul şi îi împărtăşi agonia.

– O să vin cu tine când o iei pe Cayla, zise ea. Nu mai pot rămâne singură aici. Am rezistat atâta vreme doar datorită ţie. Sunt la fel de dură ca oricare dintre oamenii tăi. Mă pot descurca într-o situaţie de criză, ştii asta. Trebuie să mă iei cu tine.

– Ştii că ai ochii cei mai albaştri şi mai frumoşi din lume? întrebă el.

Ea se ridică în capul oaselor şi îl privi cu furie.

– Faci glumele tale stupide într-un moment ca ăsta?

– Nu, draga mea. Îţi spun doar motivul pentru care nu poţi veni cu noi. Ea dădu din cap neînţelegând şi el continuă. Lucrurile s-ar putea să nu meargă aşa cum le-am plănuit: S-ar putea să fim nevoiţi să ne amestecăm cu populaţia locală şi să ne fie greu să scăpăm de acolo. Arabii numesc ochii ca ai tăi ochii diavolului. Primul inamic care te-ar privi în ochi ar şti ce eşti. Dacă te-aş lua cu mine aş înjumătăţi şansele de a o recupera pe Cayla în siguranţă.

Ea îl privi fix o vreme îndelungată, apoi umerii i se lăsară în jos şi îşi ascunse din nou faţa la pieptul lui.

– Acesta este singurul motiv pentru care aş rămâne, şopti ea. Nu aş face nimic să îi reduc şansele. O să o scoţi de acolo, Hector? O să mi-o aduci înapoi?

– Da, s-o aduc.

– Şi tu? O să te întorci la mine? Abia te-am găsit. Nu te pot pierde deja.

– Mă voi întoarce, îţi promit, mă voi întoarce cu Cayla.

– Te cred, îi spuse ea.

Adormi apoi lipită de el. Abia îi putea auzi respiraţia. Era atent să nu o mişte şi să nu o deranjeze. Ea se trezi când lumina zorilor pătrunse prin perdele.

– E prima noapte când am dormit neîntrerupt de când Cayla... Nu îşi termină propoziţia. Sunt moartă de foame. Du-mă la micul dejun.

Nella cea uriaşă se afla deja la cantină cu o farfurie mare de omletă, şuncă şi un cârnat în faţa ei. Se uită la Hazel şi pricepu numaidecât ce se întâmplase. Nella se uită în farfurie şi rânji.

– *Mazel tov!* spuse ea privind spre ouăle din farfurie și Hazel se înroși.

Hector nu ar fi crezut niciodată că ea era capabilă de așa ceva și privi uimit scena; pentru el era mai minunată decât răsăritul soarelui. După ce mâncară, o scoase pe Hazel cu Hummvee-ul. Ea se așeză în dreapta, pe scaunul din față, și de fiecare dată când schimba viteza îi atingea piciorul și zâmbea cu sfială. Hector parcă Hummvee-ul la umbră sub aripa avionului Hercules, întrucât chiar și la acea oră soarele ardea destul de puternic. Acum se puteau ține de mână. Fokker-ul F-27 Friendship întârzie doar cu jumătate de oră.

– Pentru liniile aeriene Abu Zara e echivalent cu a ajunge mai devreme, îi spuse Hector în timp ce priveau avionul efectuând manevrele pe pistă și parcând în fața clădirii terminalului și oprind motoarele.

Cei douăzeci și ceva de pasageri începură să coboare și Hector îi privi fără așteptări prea mari. Erau aproape toți arabi în costume tradiționale cărând baloți și colete cu lucrurile lor. Deodată Hector înțepeni și o strânse tare de mână.

– Să fiu al naibii! Ei sunt! înjură el ușor.

– Care dintre ei? se ridică Hazel în picioare. Toți arată la fel.

– Ultimii doi. Îi pot recunoaște de la un kilometru după felul în care merg.

Claxonă o singură dată și porni motorul Humvee-ului. Cei doi arabi priviră spre ei și apoi se îndreptară în direcția lor. Se urcară pe scaunele din spate.

– Pacea fie cu voi! îi salută Hector.

– Și cu voi, pace, răspunseră cei doi la unison.

Hector conduse aproape doi kilometri pe pista de deasupra plajei înainte de a parca. Hazel se roti în scaun să-i privească pe bărbații din spatele ei.

– Mă înnebunește treaba asta, bolborosi ea. Trebuie să știu! Ați aflat unde este fiica mea, Uthmann?

– Da, doamnă Bannock. Am găsit-o. Am stat la fratele meu Ali în Bagdad. El e diferit de mine. Crede că singura cale prin care națiunea noastră poate progresa este jihadul. El este mujahedin și are

legături puternice cu Al-Qaeda. Știe că nu sunt de acord cu părerile lui, dar suntem frați și legați prin sânge. Nu mi-ar dezvălui niciodată acțiunile lui jihadiste, dar după ce am petrecut câteva săptămâni la el în casă s-a relaxat și nu a mai fost așa secretos. De obicei folosește un telefon mobil și niciodată nu dă telefoane de afaceri de acasă. Acum câteva zile, a crezut că plecasem cu nevastă-sa în vizită la niște prieteni, dar eu eram la etaj când a folosit telefonul fix pentru a vorbi cu unul dintre tovarășii lui din Al-Qaeda. Le-am ascultat discuția la celălalt aparat. Discutau despre capturarea și captivitatea fiicei dumneavoastră și unul dintre ei a menționat că a fost răpită de membrii clanului lui Șeic Han Tippoo Tip.

– Tippoo Tip! Este numele ospătarului de la bordul *Delfinului*. Dar cine este șeicul? întrebă Hazel, iar Uthmann îi răspunse:

– Este un războinic și conducătorul celor mai puternice clanuri din Puntland.

Hector îl atinse pe umăr.

– Ca întotdeauna, ai dovedit de ce ești capabil, prietene, îi spuse el.

– Stai! Am mai multe să vă spun.

Uthmann clătină din cap cu tristețe.

– Ții minte oamenii pe care i-ai împușcat și ucis acum mulți ani în Bagdad?

Hector dădu din cap.

– Cei trei jihadiști care au detonat bomba de la marginea drumului. Privi spre Tariq. Sigur că eu și Tariq îi ținem minte.

– Mai ții minte cum se numeau?

– Nu, recunoscu Hector. Se pare că toți foloseau nume de cod. Nici măcar serviciile secrete ale armatei nu au putut să îi identifice. Ce ai descoperit, Uthmann?

– Bărbatul pe care l-ai ucis se numea Saladin Gamel Tippoo Tip. Era fiul lui Șeic Han Tippoo Tip și tatăl lui Adam Tippoo Tip. Șeicul a declarat că se va răzbuna împotriva ta. Hector îl privi fără cuvinte și Uthmann continuă: Nava pe care ați distrus-o tu și Ronnie Wells avea șase oameni la bord. Fuseseră trimiși de Șeic Han pentru a-l

răzbuna pe fiul lui cel mai în vârstă. Printre cei morți se afla și Gafour Tippoo Tip, al cincilea fiu al șeicului. Datoria de sânge s-a ridicat atunci la doi. Șeicul a mai trimis un al treilea fiu să te găsească și să-i răzbune frații...

– Cel numit Anwar! exclamă Hector. Dumnezeule! Nu o să-l uit niciodată. Cu ultimele lui cuvinte și-a bătut joc de mine: „Mă numesc Anwar. Ține minte, Cross, porc al marelui porc ce ești. Datoria nu a fost achitată. Vrajba de Sânge continuă. Vor veni alții".

Tariq aprobă din cap.

– Este așa cum spui, Hector.

– Unde putem găsi această creatură, Șeic Tippoo Tip? întrebă Hector.

Tariq îl întrerupse brusc.

– Îl cunosc eu. Fortăreața lui se află în Puntland.

– Puntland. Tot apare numele acesta, interveni Hazel în dialog.

– Este o provincie rebelă în Somalia. Puntland este locul de unde vine Tariq, explică Hector și apoi privi spre Tariq. Asta așteptam. Ce ne poți spune despre netrebnic?

– Ceea ce știe toată lumea din Puntland – Tippoo Tip își are fortăreața în nord-vestul țării într-un loc cunoscut drept Oaza Miracolului. Este la sud de drumul principal din provincie, lângă un sătuc numit Ameera.

– Cunoști zona? întrebă Hector, dar Tariq clătină din cap.

Hector îl cunoștea foarte bine și nu avu nicio îndoială că mințea sau că nu spunea întregul adevăr.

– În regulă, spuse Hector nemaiavând nevoie de alte confirmări. Trebuie să aflăm tot ce putem despre acest Tippoo Tip și despre fortăreața lui. Avem nevoie de hărți ale zonei. Trebuie să mă întorc la terminal și să îi pun pe toți să lucreze la acest plan.

Când se adunară cu toții din nou în jurul mesei lungi, Hector îi privi insistent înainte să vorbească.

– Ei bine, știm încotro ne vom îndrepta. Cunoaște cineva de aici, în afară de Tariq, un loc din Puntland, numit Oaza Miracolului, sau

un sat numit Ameera? Acestea sunt țintele noastre. Niciunul nu părea să știe. Hector i se adresă lui Dave Imbiss. Dave, poți să intri pe website-ul Google Earth. Tariq îți va indica țintele pe hartă. Vreau copii după fotografiile din satelit ale zonei. Vreau să aflu distanța de zbor. Vreau să știu care este cea mai apropiată pistă de aterizare din Etiopia și distanța pe șosea de acolo la ținta noastră. Apoi se opri și îi privi pe Bernie și pe Nella. Sau aveți voi doi vreo idee în privința asta? Cunoașteți vreo pistă de aterizare care să se potrivească scopurilor noastre?

– Hopa Hopa! spuse Nella și apoi izbucni în râs și îi dădu lui Bernie un ghiont în coaste cu cotul care îl făcu pe acesta să se răstoarne.

– O pistă de aterizare cu un astfel de nume? ridică Hector o sprânceană. Interesant!

– Nella i-a dat numele, nu eu, protestă Bernie ridicându-se și frecându-și coastele. Nu știu care îi este numele adevărat, probabil că nu are unul. E o veche pistă de aterizare abandonată, construită de italieni în al Doilea Război Mondial. E într-o stare proastă, dar Hercules-ul nu are probleme pe un teren accidentat.

– Am aterizat o dată de urgență acolo, spuse Nella încă hohotind. Mă treceau căldurile și am aterizat acolo ca să poată să mă călărească Bernie. A fost grozav! Unul dintre cele mai bune numere ale lui. N-o să-l uit niciodată.

Bernie își păstră înfățișarea sobră în ciuda hohotelor de râs și a veseliei generale.

– E situată perfect, la mai puțin de șaizeci de kilometri de granița cu Puntland, dar, mai ales, nu există o prezență oficială acolo, nici polițiști, nici cei de la imigrări, spuse Bernie.

– Pare făcută special pentru noi. Arată-i lui Dave unde se află pe hartă. Nella, crezi că te poți stăpâni când aterizezi acolo din nou? Nu vi-o mai trageți de data asta! Apoi se întoarse spre Paddy. Paddy, anunță-l prin radio pe Ronnie Wells și spune-i să mute MTB-ul pe

coasta din Puntland şi să găsească un loc de ancorare sigur, cât mai aproape de ţintă. Să ne anunţe când ajunge.

Tot timpul cât dădu aceste ordine rămase conştient de faptul că Tariq îl privea cu atenţie. Într-un final, se uită direct la el, iar Tariq îşi feri privirea aproape imperceptibil şi apoi se ridică şi părăsi camera. Hector lăsă să treacă un minut şi apoi îi spuse lui Paddy O'Quinn:

– Continuaţi aici. Nu o să lipsesc prea mult.

Ieşi să îl caute pe Tariq şi după câteva minute îl zări în spatele unuia dintre camioanele parcate. Când îl văzu pe Hector apropiindu-se strivi ţigara sub picior şi porni de-a lungul conductei. Hector îl urmă şi îl găsi ghemuit în spatele uneia dintre staţiile de pompare.

– Vorbeşte-mi, iubit fiu al Profetului, îl pofti Hector ghemuindu-se lângă el.

– Nu am putut vorbi faţă de ceilalţi, explică Tariq.

– Nici măcar a lui Uthmann?

Tariq ridică din umeri.

– Nu ţi se pare că Uthmann a reuşit să obţină foarte multe informaţii despre clanul Tippoo Tip doar ascultând una din convorbirile la telefon ale fratelui lui? Mă tem pentru siguranţa familiei mele, efendi. Nu pot să-mi asum riscuri.

– Există adevăr în ceea ce spui, Tariq.

Hector dădu din cap gânditor. În ciudat puternicei afecţiuni pe care i-o purta lui Uthmann, simţea viermii trădării agitându-i-se în pântece.

Tariq inspiră şi apoi rosti:

– Mătuşa mea s-a căsătorit cu un bărbat din satul Ameera, foarte aproape de Oaza Miracolului. Când eram copil, mi-am petrecut acolo multe luni în fiecare an. Mă ocupam de cămile împreună cu verii mei. Am văzut fortăreaţa Tippoo Tip de multe ori, doar de la distanţă. Mătuşa mea era servitoare în fortăreaţa Hanului. Dar asta a fost cu mult timp în urmă şi poate că mătuşa mea a murit deja.

– Dar poate că nu a murit. Şi că încă lucrează la fortăreaţă. Ar putea să ştie unde o ţin pe fată. Poate că mătuşa încă te iubeşte ca să-ţi arate cum să intri în fortăreaţă şi unde să găseşti fata.

– Poate, rânji Tariq şi îşi mângâie barba. Poate că toate aceste lucruri ar fi posibile.

– Poate că îţi vei vizita mătuşa şi vei afla.

– Poate, încuviinţă din cap Tariq.

– Poate că vei pleca în noaptea asta. Îţi vom da drumul din Hercules, aproape de Ameera. Îţi voi da un telefon cu care se comunică prin satelit. Mă vei suna de îndată ce stabileşti contactul cu familia ta. Şi atunci nu vom mai vorbi că s-ar putea...

– Ca întotdeauna, eu te ascult, ceea ce înseamnă să fac ce spui, Hector. Tariq rânji şi rânjetul îi deveni mai larg. Hector îi dădu un pumn în umăr şi începu să se ridice în picioare, dar Tariq îi puse o mână pe braţ. Stai, mai am ceva să îţi spun. Hector se ghemui din nou lângă el. Dacă reuşim să scoatem fata din fortăreaţă vom fi urmăriţi de mulţi oameni. Vor veni după noi în vehicule 4x4. Noi vom fi pe jos cu fata. S-ar putea să fie bolnavă şi slăbită după ceea ce i-au făcut. S-ar putea să fim nevoiţi să o cărăm noi.

– Spune-mi ce sugerezi.

– La nord de fortăreaţă se află o vale seacă adâncă şi plină de stânci. Şerpuieşte aproape o sută douăzeci de kilometri spre vest. Noi o putem traversa pe jos feriţi fiind, dar nici măcar un vehicul 4x4 nu ne va putea urmări. Vor trebui să ocolească şaptezeci sau optzeci de kilometri spre est pentru a traversa valea. Odată ce trecem de aceasta, vom avea un avans de măcar două sau trei ore, dacă nu mai mult.

– Meriţi să fii răsplătit cu o sută de virgine! spuse Hector zâmbind.

– M-aş mulţumi cu una singură, spuse Tariq, zâmbind la rândul său, dar să fie una bună.

Hector îl lăsă ghemuit în umbra staţiei de pompare rulându-şi o altă ţigară.

Când Hector intră în cameră de analiză, Dave îl strigă din cealaltă parte a camerei.

– Acestea sunt pozele Google Earth ale zonei, şefu'. Bătu cu mâna nişte foi întinse pe masa din faţa lui. Satul Ameera este marcat, dar nu pot găsi nimic despre Oaza Miracolului. Să aruncăm o privire.

Hector studie fotografiile de rezoluţie înaltă, apoi indică una cu arătătorul.

– Aici este! exclamă el. *Mo'jiza*. Miracolul. Dă-mi coordonatele, Dave.

În timp ce Dave obţinea coordonatele, Hector continua să studieze harta. Acum ştia ce şi unde să caute şi identifică valea seacă de îndată. Luă lupa lui Dave şi o examină cu atenţie. Informaţia pe care i-o dăduse Tariq se confirma: nu erau drumuri de-a lungul ei care să o traverseze.

Se îndreptă şi merse spre locul unde se aflau Bernie şi Nella. Ieşiseră afară şi fumau. Hector le vorbi încet:

– În noaptea asta, vreau să îl lăsaţi pe Tariq cât mai aproape de satul Ameera. Îl trimit ca să facă o recunoaştere a zonei. După ce îl lăsaţi, o să îi căraţi pe Paddy şi pe gaşca lui, care se vor afla la bord, direct la Hopa Hopa. O să îi debarcaţi acolo cu camioanele lor şi apoi vă întoarceţi la Sidi el Razig.

Privi prin uşă la Hazel, dar aceasta îl urmase din camera de analiză. Ştia că nu era nici înţelept, nici omeneşte să o lase să stea de una singură la Sidi el Razig, fără nimic care să îi ocupe timpul.

– Doamna Bannock şi cu mine vă vom însoţi în călătoria la Ameera şi Hopa Hopa. Hazel dădu din cap a aprobare şi Hector se întoarse din nou spre Bernie. Calculează timpul de zbor pentru fiecare etapă a călătoriei. Trebuie să ajungem la Hopa Hopa cât e încă destulă lumină să aterizăm. Nu vrem să atragem prea multă atenţie survolând zona prea mult timp. Crezi că poţi să găseşti pista din prima?

– O întrebare stupidă, răspunse Nella. Am mai fost acolo, dacă ţii minte.

Își puse ochelari de citit cu rame portocalii și cuplul de aviatori începu să lucreze cu un calculator. Nella își ridică din nou privirea după doar câteva minute.

– În regulă, vom decola la ora 8 fix. Cine nu e la bord, îl lăsăm la sol.

Hector și Hazel stăteau împreună în spatele cabinei de zbor a avionului Hercules, privind cum se lasă amurgul pe pământ african. Hazel se sprijini ușor de el. Ultimele raze ale soarelui luminau crestele munților din față, a căror culoare devenea asemănătoare cu cea a bronzului și a aurului proaspăt turnat. În același timp, pământul de sub ei fusese estompat de întuneric și doar minuscule luminițe marcau pozițiile cătunelor și satelor din Puntland.

– E atât de frumos, șopti Hazel, dar nu pot vedea frumusețea din cauza situației nefericite în care ne aflăm. Cayla se află undeva acolo jos, prizonieră.

Noaptea se lăsă asupra lor și stelele își întinseră splendoarea pe cerul de deasupra. Nella se întoarse în scaun și își scoase căștile din urechi.

– Încep acum să cobor. Douăzeci de minute până la zona de parașutare. Pregătește-ți omul pentru salt.

Hector se duse în cabina principală. Majoritatea oamenilor lui Paddy se urcaseră în camioane și își găsiseră locuri confortabile de somn. Dar Tariq îl aștepta pe Hector lângă trapa din spate. Era îmbrăcat ca un țăran din Somalia cu toate bunurile lui într-o boccelușă din piele de capră legată la brâu și cu sandale. Când Hector îl ajută să își lege parașuta, îi reaminti semnalele prestabilite de contact și recunoaștere.

– Zece minute până la zonă! se auzi vocea Nellei în stație.

Hazel veni și ea în spate pentru a-i strânge mâna lui Tariq.

– Nu este prima oară când îți riști viața pentru mine, Tariq. Voi găsi o modalitate să te răsplătesc.

– Nu cer răsplată, doamnă Bannock.

– Atunci mă rog ca Allah să te binecuvânteze şi să te protejeze, spuse ea, şi atunci se auzi din nou vocea Nellei prin staţie.

– Cinci minute până la zonă. Deschid acum trapa din spate. Puneţi-vă centura de siguranţă.

Rampa se lăsă greoi şi aerul rece al nopţii le biciui capetele şi le lipi hainele de trup.

– Pot să văd luminile din Ameera chiar în faţă, cântă Nella. Un minut până la salt.

Apoi începu numărătoarea secundelor:

– Cinci, patru, trei, doi şi Sări! Sări! Sări!

Tariq fugi şi sări cu capul înainte peste marginea rampei. Curentul îl făcu să dispară imediat în întuneric. Nella închise rampa din spate şi mări gradat puterea motoarelor. Urcară în altitudine pe ruta lor spre Hopa Hopa.

Înconjurară pista de aterizare în zori. Se vedeau ruinele unei clădiri, fără acoperiş şi cu zidurile aproape să se prăbuşească. Chiar şi după optzeci de ani se mai vedeau încă pe pista abandonată marcajele cu piatră albă. Singurele semne de viaţă erau pe dealurile de deasupra pistei, unde un băieţel într-o pătură roşie se încălzea la un foc mic din care ieşea fum, în timp ce turma lui de capre păştea în jur. Fumul de la foc îi indică Nellei direcţia vântului. Când Hercules-ul coborî duduind, băiatul şi caprele sale se împrăştiară rapid, speriaţi fiind. Nella aşeză marea maşinărie de zbor la sol ca un fluture aterizând pe un trandafir. Apoi se lovi şi hurui pe terenul accidentat şi se opri cu mult înainte să ajungă la capătul pistei. Nella coborî trapa din spate şi Paddy conduse micul convoi alcătuit din trei vehicule în josul rampei din spate şi cu o ultimă fluturare a mâinii lui înmănuşate porni spre graniţa cu Somalia. Nella folosi motoarele pentru a propulsa avionul într-o întoarcere de 180 de grade şi se întoarse din nou în aer la nici cinci minute de la aterizare.

– Timp de zbor – cinci ore şi jumătate, spuse el strecurându-şi mâna în jurul umerilor lui Hazel. N-am nicio idee cum o să ne petrecem timpul.

– Avem toată cala asta doar pentru noi, observă Hazel. Pot să fac o sugestie?

– Ți-am citit gândurile și consider că este o sugestie excelentă. Doamnă Bannock, sunteți genială.

Tariq găsi o gaură de furnicar și își îndesă parașuta și casca în ea. Își legă turbanul în jurul capului și își săltă geanta din piele de capră peste umăr. În timpul coborârii fusese foarte atent la direcția în care se afla satul. Erau doar două sau trei luminițe vizibile și fu uimit de precizia vederii Nellei Vosloo care fusese în stare să le detecteze de la 3 000 de metri înălțime. Porni spre Ameera și la circa două sute de metri simți miros de fum de lemn, ceea ce însemna că se gătea, dar și izul puternic al caprelor și al oamenilor. Când se apropie de sat, un câine lătră și altul i se alătură, dar satul continua să doarmă. Trecuseră zece ani de la ultima lui vizită, dar luna în creștere îi oferi suficientă lumină cât să se orienteze în deplasarea lui tăcută printre colibele cu acoperiș de stuf. Coliba mătușii lui era a treia după fântână. Bătu la ușă și după o vreme vocea unei femei se auzi.

– Cine este? Ce vrei atât de târziu în noapte? Sunt o femeie cu frica lui Allah. Pleacă!

– Sunt Tariq Hakam, o caut pe sora mamei mele, Taheera.

– Așteaptă, spuse femeia din spatele ușii.

Auzi mișcare în colibă și apoi zgomotul aprinderii unui chibrit. Lumina galbenă și blândă a unei lămpi cu kerosen se văzu prin găurile din zidul de noroi. Într-un final ușa se deschise și o femeia se afla în fața bărbatului privindu-l.

– Ești chiar tu, Tariq Hakam? îl întrebă ea și ținu lampa astfel încât să îi lumineze fața. Da, șopti ea sfios, ești chiar tu.

Își lăsă vălul să cadă în mod firesc.

– Cine ești? se holbă el la fața ei.

Era tânără și foarte drăguță. Trăsăturile ei îi erau vag cunoscute.

– Sunt tristă că nu mă recunoști, Tariq. Sunt verișoara ta, Daliyah.

– Daliyah! Dar te-ai făcut atât de mare!

Ea chicoti şi îşi ridică iarăşi vălul peste gură şi nas. Doar cu zece ani în urmă fusese o mogâldeaţă care îl urmărea peste tot în mod enervant în fustiţele ei murdare, cu părul neîngrijit şi cu muşte roind în jurul mucilor uscaţi de sub nări.

– Şi tu te-ai făcut mare, zise ea. Am crezut că nu o să te mai văd vreodată. M-am întrebat adesea unde ai plecat şi ce mai faci.

Se dădu la o parte şi îi ţinu uşa deschisă. Se aplecă şi trecu de ea atingând-o în trecere. Contactul uşor îl făcu să respire puţin mai greu.

– Mătuşa este aici, Daliyah?

– Mama a murit, Tariq, fie ca Allah să îi aibă sufletul în pază. M-am întors la Ameera să ţin doliu pentru ea.

– Fie ca ea să-şi găsească fericirea în paradis, spuse el încet. Nu am ştiut de moartea ei.

– A fost bolnavă multă vreme.

– Şi tu, Daliyah? Ai pe cineva care să te protejeze? Tatăl tău, fraţii tăi?

– Tata este mort de cinci ani. Fraţii mei au plecat. Au plecat la Mogadishu să devină luptători în armata lui Allah. Sunt singură aici. Făcu o pauză şi apoi continuă. Sunt bărbaţi aici, bărbaţi aspri şi duri. Îmi este teamă. De aceea am ezitat să îţi deschid uşa.

– Ce o să se întâmple cu tine?

– Înainte să moară, mama a aranjat să lucrez ca servitoare la fortăreaţa din Oaza Miracolului. M-am întors aici doar ca să o îngrop şi să ţin doliu. Acum că s-au terminat zilele de doliu, mă voi întoarce să muncesc la fortăreaţă. Îl conduse spre mica bucătărie din spatele colibei. Îţi este foame, vere? Am nişte curmale şi pâine nedospită. Am şi lapte covăsit de capră. Era dornică să-i facă pe plac.

– Îţi mulţumesc, Daliyah. Am nişte mâncare cu mine. O putem împărţi.

Îşi deschise geanta de piele şi scoase din ea un pachet de provizii militare. Ochii ei i se aprinseră văzându-le. El ghici că ea mâncase

foarte puțin în ultima vreme. Stătură așezați cu picioarele încrucișate pe podeaua din noroi uscat, față în față, cu micile boluri emailate între ei, și el o privi mâncând cu plăcere. Ea știa că el o privea și își ținu ochii plecați cu sfială, dar din când în când zâmbea pentru sine. Când terminară, ea clăti bolurile și se întoarse pentru a sta din nou în fața lui.

– Spui că lucrezi la fortăreață? întrebă el și ea confirmă dând din cap.

– Am treabă acolo, la fortăreață, spuse el și ea îl privi interesată.

– Asta te aduce aici? El își înclină capul și ea continuă. Ce anume cauți, vere?

– O fată. O tânără fată albă cu păr blond.

Lui Daliyah îi scăpă un sunet de uimire și își acoperi gura cu mâna. Ochii îi erau întunecați de șoc și teamă.

– O cunoști! spuse el cu siguranță.

Ea nu răspunse, ci își plecă capul și privi în pământ.

– Am venit să o duc înapoi familiei ei.

Ea clătină din cap cu tristețe.

– Ai grijă, Tariq Hakam. Este periculos să vorbești deschis despre asta. Mi-e teamă pentru tine.

Tăcură multă vreme și el o văzu tremurând.

– Mă vei ajuta, Daliyah?

– O știu pe fata asta; este tânără, ca mine. Cu toate astea au dat-o bărbaților să facă ce vor cu ea. Vocea ei aproape nu se auzea. Este bolnavă. Este bolnavă din cauza rănilor pe care i le-au făcut. Este bolnavă de singurătate și teamă.

– Du-mă la ea, Daliyah. Sau măcar arată-mi drumul.

Ea nu răspunse o vreme, dar apoi zise:

– Dacă voi face cum îmi spui, vor ști că eu te-am condus la ea. Îmi vor face mie ce i-au făcut și ei. Dacă te conduc la ea, nu pot să rămân în acel loc. O să mă iei cu tine când pleci, Tariq? O să mă protejezi de furia lor?

– Da, Daliyah. Te voi lua cu mine, cu bucurie.

– Atunci te ajut, Tariq Hakam, vărul meu.

Zâmbi sfios şi ochii negri îi străluciră în lumina lămpii.

Tariq se ghemuia sub marginea unei stânci îndreptate spre est. Se afla acolo de o oră, de la lăsarea întunericului. Se gândea la verişoara lui, Daliyah. Se mira încă de transformarea ei din copil în femeie. Gândul la ea îl făcea să fie fericit. În acea dimineaţă, înainte să îl părăsească, pentru a parcurge cei opt kilometri până la Oaza Miracolului, îl atinsese pe braţ şi îi spusese.

– Am să te aştept.

El îşi frecă braţul acolo unde îl atinsese ea şi zâmbi.

Gândurile îi fură întrerupte de un uşor sunet tremurător din văzduh. Privi în sus, dar nu se vedea nimic în afară de stele. Îşi ridică capul şi ascultă. Zgomotul devenea mai puternic. Se ridică şi luă vechea canistră de kerosen cu capul tăiat pe care i-o dăduse Daliyah şi o cără în câmp deschis. Strânse într-o grămadă pietrele pe care le adunase mai devreme în jurul canistrei ca să o ţină bine. Ascultă din nou; acum nu mai era nici un dubiu. Zgomotul făcut de motoarele unui avion era inconfundabil. Din geantă, scoase torţa de semnalizare şi îi înlătură banda de aprindere, apoi îi dădu drumul în canistră. Făcu un pas înapoi. Torţa se aprinse şi un fum sulfuros începu să se reverse din canistră. Strălucirea arămie era purtată în sus. Sunetul motoarelor crescu până când ajunseră chiar deasupra lui.

Vocea Nellei dudui prin staţie.

– Am identificat torţa de semnalizare. Două minute până la zona de paraşutare. Deschid trapa din spate acum.

Hector îşi împărţise oamenii în două grupe de cinci. El avea să sară primul cu grupa lui şi Uthmann avea să îl urmeze imediat cu cei patru oameni ai săi. Toţi erau îmbrăcaţi în veştminte tradiţionale cu eşarfe negre acoperindu-le cea mai mare parte a feţei, dar deasupra acestora purtau veste antiglonţ şi căşti de luptă şi aveau la ei pachete de supravieţuire şi zece seturi de muniţie în banduliere pentru armele

lor de asalt şi câte un cuţit de tranşee în teacă. Armurierul Cross Bow ascuţise lamele încât erau suficient de bune să te razi cu ele.

– Prima grupă în picioare! ordonă Hector şi oamenii se ridicară şi păşiră spre trapă. Aprindeţi-vă luminile de semnalizare!

Fiecare dintre ei avea o mică lumină fosforescentă fixată în faţa căştii cu o bandă de elastic. Îşi duseră mâinile la cască şi îşi aprinseră luminile. Becurile erau albastre şi lumina pe care o degajau era atât de firavă încât erau slabe şanse ca ea să fie văzută de un observator ostil de la nivelul solului, dar aveau să îi ajute să se vadă unul pe celălalt în timpul căderii. Hazel stătuse pe bancă lângă Hector, iar acum se ridică şi îşi încolăci mâinile în jurul gâtului lui.

– Te iubesc! îi şopti ea la ureche şi era primul bărbat în foarte multă vreme căruia îi spunea acest lucru. Întoarce-te. Întoarce-te la mine.

Prin staţie, se auzi vocea Nellei începând numărătoarea inversă pentru salt.

– Te iubesc dincolo de cuvinte, îi zise el şi o sărută lăsându-i o dâră de vopsea de camuflaj de-a lungul obrazului. I-o şterse cu tandreţe cu degetul mare. Când mă întorc, o să o am pe Cayla cu mine.

Se întoarse rapid dinspre el şi fugi spre uşa cabinei de zbor. Nu voia ca el să o vadă plângând. Înainte să ajungă la cabină, Nella dădu comanda de pornire prin staţie.

– Grupa numărul unu! Săriţi! Săriţi! Săriţi!

Hazel se întoarse rapid pentru a-l mai privi o ultimă dată, dar Hector fusese deja absorbit de burdihanul întunecat al nopţii.

În viteza vântului, Hector îşi stabiliză căderea în poziţia de stea şi căută din priviri torţa de semnalizare a lui Tariq. O văzu la trei mii de metri sub el, la un unghi de aproximativ 45 de grade. Apoi verifică spaţiul din jurul lui să vadă luminile de semnalizare ale oamenilor lui. Odată ce reuşi să îi localizeze pe toţi, manevră cu mişcări subtile ale membrelor şi ale corpului plasându-se în vârful formaţiei pe care o alcătuiau. În timp ce coborau spre torţa roşie cei patru tovarăşi ai săi erau la o distanţă care i-ar fi permis să îi atingă. Îşi verifică altimetrul

şi cronometrul. Erau în picaj de mai bine de un minut. Deja atinseseră viteza maximă şi pământul se apropia de ei rapid. Se aflau la mai puţin de patru sute cincizeci de metri deasupra solului când dădu semnalul de deschidere a paraşutelor. Acum era mai uşor de virat şi se folosiră de briza uşoară pentru a ateriza ca un stol de berze la douăzeci de paşi de torţa roşie arzătoare, atingând solul aproape simultan şi rămânând în picioare ca să scoată aerul din paraşute. Imediat formară un cerc defensiv cu armele îndreptate în afară.

– Tariq, strigă Hector încet. Arată-te!

– Sunt eu, Tariq Hakam, spuse el ieşind din spatele unei grămezi de pietre sfărâmate. Nu trageţi!

Fugi să îl întâmpine pe Hector şi îşi strânseră mâinile rapid folosind strângerea dublă.

– Totul e bine? întrebă Hector. Unde este fata, vara ta?

Tariq îi spusese pe scurt despre ea în acea dimineaţă folosind telefonul prin satelit.

– Este în fortăreaţă. Ne va conduce spre locul în care o ţin pe fata Bannock.

– Poţi să ai încredere în ea? întrebă Hector.

Să aibă pe cineva în fortăreaţa era un noroc teribil şi era întotdeauna suspicios când avea prea mult noroc.

– E sângele meu, răspunse Tariq şi aproape adăugă, şi inima mea. Dar nu dori să îl tenteze pe Iblis, diavolul.

– Bun, accept asta.

Hector îi dădu lui Tariq pachetul şi puşca în plus pe care le avea la el. În acel moment, Uthmann şi cei patru oameni ai lui picară la rândul lor din cerul întunecat şi aterizară în spatele lor. Tariq răsturnă canistra şi puse pietre peste torţa încă arzând. Ceilalţi îşi strângeau şi îşi ascundeau paraşutele.

În câteva minute se regrupaseră şi Hector dădu ordinul:

– Tariq, preia conducerea. Să ne mişcăm rapid.

Îl urmară pe Tariq cu atenţie păstrând o distanţă constantă între ei. Cu armele pregătite, înaintară rapid pe cărarea aspră făcută de

caprele care păscuseră pe acolo. Ajunseră la primii palmieri ai oazei în patruzeci şi patru de minute şi se aşezară iar în cerc într-o formaţie defensivă, întinşi la pământ şi cu capetele sus. Tariq dădu semnalul că era liber în faţă şi Hector le făcu semn să înainteze. Tariq se strecură printre copaci. Uthmann se târa în dreptul lui Hector.

– Unde merge? şopti el. De ce ne oprim aici?

– Tariq are pe cineva în interiorul fortăreţei. A mers să stabilească contactul şi apoi ne va conduce printr-una din porţile laterale.

– Nu am ştiut asta. Cine este informatorul? E bărbat sau femeie? E una din rudele lui Tariq?

– Ce importanţă are?

Hector simţi o uşoară senzaţie de nelinişte. Uthmann era prea insistent.

– Nu mi-ai spus de asta, Hector.

– Nu a fost nevoie să ştii până acum, spuse Hector şi Uthmann privi în altă parte.

Postura capului şi a corpului arăta că Uthmann era furios. Îşi arăta resentimentele că Hector nu avusese încredere în el? Nu era stilul obişnuit al lui Uthmann. Hector se întreba dacă nu devenise prea bătrân pentru jocul acesta. Începea să îşi piardă cumpătul? Hector nu îşi putea închipui o atare posibilitate. Deodată luă o decizie şi atinse braţul lui Uthmann, forţându-l să-l privească în faţă.

– Uthmann, o să rămâi aici cu grupa ta şi o să ne asiguri retragerea. Dacă dăm de probleme în fortăreaţă o să ieşim în grabă. Vreau să fii aici ca să ne acoperi. M-ai înţeles?

– Am fost tot timpul lângă tine, spuse Uthmann cu amărăciune.

Comportamentul lui morocănos era excesiv şi întări decizia lui Hector de a nu-l lua cu el în sălaşul Bestiei.

– Nu de data asta, bătrâne prieten, spuse el şi fără vreun alt cuvânt Uthmann îşi întoarse faţa şi se târî înapoi la cea de-a doua grupă.

Hector şi-l scoase din minte şi privi fix copacii din oază. Văzu o umbră mişcătoare ca o molie în zbor şi dădu semnalul uşor de recunoaştere din două sunete. Răspunsul veni de îndată şi Tariq apăru

dintre copaci. Avea pe cineva cu el, o siluetă subțire îmbrăcată într-o *abaya* lungă și neagră.

– Aceasta este verișoara mea Daliyah, spuse el când ei doi se lăsară la pământ lângă Hector. Are vești îngrijorătoare. Spune că a fost agitație mare printre oamenii Hanului. Aproape toți bărbații din garnizoană au fost trimiși în partea de nord, dincolo de moschee.

– De ce? o întrebă Hector pe față.

– Nu știu.

Vocea ei era foarte catifelată.

Hector se gândi un moment.

– Există o poartă în partea de nord, acolo unde au fost trimiși oamenii? întrebă el.

– Este o poartă, confirmă Daliyah, dar nu este poarta principală.

– Intenționai să ne conduci în fortăreață prin acea poartă?

– Nu! Clătină din cap. În zidul din est, în spatele bucătăriilor, se mai află o intrare. Este o deschidere foarte îngustă prin care poate să intre câte un singur om odată. Este foarte rar folosită și puțini oameni știu că ea există. Pe acolo intenționam să vă duc.

– E încuiată?

– Este încuiată, dar am una dintre chei. În această dimineață am luat-o din buzunarul bucătarului-șef. Nu a descoperit încă lipsa ei.

– Gărzi? E păzită poarta?

– Nu am văzut niciodată paznici acolo. Am ieșit pe acolo în noaptea asta. Calea era liberă și locul pustiu.

– Tariq, se pare că verișoara ta este o femeie curajoasă și inteligentă.

Hector se uită înspre ea, dar nu putu să vadă nimic în spatele vălului.

– Știu asta, spuse Tariq grav.

– Este măritată?

– Nu încă, răspunse Tariq, dar poate o va face în curând.

Daliyah își plecă capul sfios, dar nu spuse nimic.

– Ne sfătuiește să așteptăm aici o vreme înainte să mergem la fortăreață. Să lăsăm să se liniștească agitația de acolo.

– Cât timp crede că ar trebui să aşteptăm aici? întrebă Hector şi Tariq arătă cu mâna spre luna care urca dincolo de livada de palmieri. Mai erau cinci zile până la lună plină.

– Ar trebui să aşteptăm până urcă la nivelul celui mai înalt palmier. Până atunci paznicii se vor fi relaxat şi unii poate că vor şi adormi.

– Cam o oră şi jumătate, aprecie Hector şi îşi verifică ceasul de mână.

Se târî spre locul în care se afla Uthmann şi în cuvinte concise îşi explică intenţiile. Apoi se târî înapoi în fruntea formaţiei sale. Stătură în tăcere şi fără să se mişte în timp ce minutarul luminos se deplasa cu încetineală pe cadranul ceasului. Deodată liniştea grea fu spartă de urletele şi de scheunăturile unei perechi de şacali de sub zidurile fortăreţei. Acestea fură urmate imediat de lătrăturile zgomotoase ale unei cete de ogari din interiorul zidurilor.

– Dumnezeule, câţi câini ţine Hanul acolo, Daliyah?

– Are mulţi. Îi place să vâneze cu ei.

– Ce vânează... gazele, antilope, şacali?

– Toate aceste animale, da, răspunse Daliyah, dar cel mai mult îi place să vâneze oameni.

– Oameni?

Până şi Hector era şocat.

– Vrei să spui fiinţe umane?

Ea dădu din cap şi lumina stelelor scoase la iveală luciul lacrimilor din ochii ei prin despărţitură din văl.

– Chiar aşa. Bărbaţi sau femei care l-au înfuriat. Unii dintre ei mi-au fost rude sau prieteni buni. Oamenii lui îi duc în deşert şi le dau drumul. Apoi Hanul şi fiii lui îi fugăresc cu ogarii. Se bucură de sportul ăsta şi râd când ogarii sfâşie victima în bucăţi. Lasă câinii să se hrănească cu carnea celor ucişi. Hanul crede că asta îi face pe câini mai fioroşi.

– Ce bătrânel încântător trebuie să fie. Aştept cu plăcere prima noastră întâlnire, murmură Hector.

Aşteptară ca lătratul să se stingă treptat şi să se ridice luna deasupra palmierilor. Doar atunci începu din nou să se agite.

– E timpul să mergem, Tariq. Spune-i lui Daliyah să ne conducă ea. O să rămânem mult în spatele ei. Dacă se întâlneşte cu cineva din fortăreaţă trebuie să le distragă atenţia şi să ne dea timp să ne ocupăm de ei înainte să facă gălăgie. Tu mergi după ea şi eu o să vin din spate cu restul formaţiei.

Fata se mişcă rapid şi cu încredere. O urmară, ieşind dintre copaci şi urcară pe deal. Acum Hector vedea pentru prima dată fortăreaţa clar. Stătea ameninţătoare deasupra lor, masivă şi neagră. Nicio lumină nu strălucea şi părea la fel de lipsită de viaţă ca luna ce se ridica deasupra ei. Cărarea urca spre ea abrupt. Fata nu încetini pasul. Acum zidurile de piatră se înălţau deasupra lor, la fel de implacabil răuvoitoare ca un monstru antediluvian ascuns în aşteptarea prăzii. Deodată Daliyah ieşi de pe cărarea principală şi urmă o rută mai puţin clar definită care mergea de-a lungul zidurilor. Ocoliră grămezi împuţite de resturi care fuseseră aruncate de pe ziduri. Şacalii căutau prin gunoaie şi o luară la fugă la apropierea oamenilor. Într-un final Daliyah se opri lângă un şanţ care ieşea dintr-o deschizătură joasă în piatră. Deschizătura era închisă cu un grilaj de bare metalice ruginite. Reziduuri umane se scurgeau de pe arcadă în şanţ şi mirosul le asaltă simţurile. Daliyah păşi peste şanţ şi se întoarse brusc spre altă despărţitură îngustă din piatră, suficient de largă cât să permită intrarea unui singur om deodată. Dispăru şi unul câte unul o urmară în deschizătură. Daliyah îi aştepta în vârf, în faţa unei uşi joase şi solide din lemn cu verigi şi legături de fier.

– De aici înainte trebuie să rămânem apropiaţi. Este foarte simplu să te pierzi când intrăm, şopti ea şi scoase o cheie grea de fier cu aspect antic de sub veştmânt.

O potrivi în broască şi o întoarse fără efort. Împinse uşa cu umărul şi aceasta se deschise scârţâind. Trebuiau să se aplece mult ca să treacă pe sub buiandrugul de piatră. O urmară. Închise uşa în spatele ultimului om.

– Nu o închide. O să ne grăbim când ne întoarcem, îi spuse Hector uşor.

Întunericul era atât de complet că îl simţeau ca o greutate zdrobitoare pe umerii lor. Hector îşi aprinse lumina fosforescentă de pe cască şi ceilalţi îi urmară exemplul. Daliyah îi conduse printr-un labirint de pasaje răsucite şi camere interconectate. Se auzeau mici sunete; femei vorbeau şi râdeau într-una din camerele prin care treceau, iar în alta un bărbat sforăia zgomotos. Într-un final, Daliyah le făcu semn să se oprească.

– Aşteptaţi aici, îi şopti ea lui Tariq. Stingeţi-vă luminile şi faceţi linişte. Mă voi duce să mă asigur că totul e în regulă.

Se strecură pe coridorul îngust. Bărbaţii se ghemuiră să se odihnească, dar îşi ţinură armele în mâini. După puţin timp Daliyah se întoarse, mişcându-se în linişte, dar rapid.

– Doi bărbaţi păzesc uşa de la odaia fetei. E neobişnuit. De obicei sunt cinci sau şase. În noaptea asta probabil că celorlalţi li s-a spus să păzească poarta de nord. Unul din paznicii rămaşi are cheia de la celula fetei. Nu faceţi zgomot. Urmaţi-mă.

Hector şi Tariq se apropiară de fiecare parte a ei. După o scurtă distanţă parcursă, ea se opri din nou şi arătă în faţă. Pasajul se deschidea brusc şi se întorcea în unghi drept. Puteau auzi voci de bărbaţi de dincolo de colţ şi lumina galbenă a unei lămpi era reflectată pe latura peretelui şi pe tavan. Hector ascultă concentrat şi îşi dădu seama că erau cel puţin doi oameni recitând monoton un pasaj din rugăciunea *'esha*. Apoi le văzu umbrele pe latura zidului îngenunchind şi apoi ridicându-se din nou. Hector ridică două degete şi Tariq dădu din cap. Hector îl bătu pe piept şi îi arătă un deget şi apoi se bătu pe piept şi ridică celălalt deget.

– Câte unul pentru fiecare! dădu Tariq din cap.

Dădură armele bărbaţilor din spatele lor şi fiecare dintre ei desfăşură frânghia din cablu ca de pian pe care o aveau în buzunarul cu nasturi şi o testară în mână. Hector se apropie de colţ. Tariq îl urmă.

Aşteptară până când cei doi paznici îngenuncheaseră cu frunţile lipite de lespezile de pe podea. Apoi el şi Tariq veniră în spatele lor şi când aceştia se ridicară iarăşi în poziţia în şezut, Hector şi Tariq lăsară să le cadă ştreangurile din cablu peste cap şi le strânseră puternic sub bărbie. Arabii se zbătură, dând din picioare şi din mâini. Dar nu scoaseră nici un sunet. Hector îşi puse genunchiul între umerii victimei sale şi strânse laţul cu ambele mâini. Omul înţepeni şi dădu convulsiv din picior înainte ca intestinele să i se golească cu o pârâitură. Apoi nu se mai mişcă. Hector îl întoarse rapid şi îi căută veştmântul cu palma. Simţi cheia mare de oţel sub pânză şi o scoase de acolo. Daliyah stătea la colţ. Ochii ei mari din spatele vălului erau uriaşi şi luminaţi de teroare; e posibil să nu se fi aşteptat la această execuţie.

– Care uşă? întrebă Hector – erau trei pe peretele din faţa lui – dar Daliyah era prea şocată să răspundă.

Tariq sări în picioare şi o apucă de umeri. O scutură cu asprime.

– Care uşă?

Ea îşi adună toate forţele şi indică uşa din centru.

– Acoperă-mă, îi spuse Hector lui Tariq şi se duse la uşă.

O deschise cu cheia pe care o luase de la gardian încet şi se furişă înăuntru. Celula nu era luminată, dar el îşi aprinse lanterna de pe cască. La lumina acesteia văzu cât de mică era celula. Nu avea geam sau aerisire. Într-un colţ se afla o găleată pentru toaletă şi un urcior cu apă din lut. Dinspre găleată venea un miros puternic. În mijlocul podelii, o siluetă mică, ca de copil, era ghemuită pe un aşternut de paie. Purta doar o bluză murdară care îi venea până la brâu, aşa că se putea observa dacă este femeie. Se aplecă deasupra ei şi o întoarse cu gentileţe ca să îi poată vedea faţa. Era faţa fetei din înregistrarea video brutală, fata a cărei poză i-o arătase Hazel. Era Cayla, dar extrem de palidă şi de subţire încât pielea ei părea transparentă.

– Cayla! îi şopti el la ureche şi ea se mişcă. Trezeşte-te, Cayla. Ea îşi deschise ochii, dar pe moment nu reuşi să se concentreze. Trezeşte-te, Cayla. Am venit să te duc acasă.

Deodată ochii ei se deschiseră larg. Părură să îi umple întreaga față. Erau scăldați de umbrele unor amintiri teribile. Își deschise gura să țipe, dar el i-o astupă cu mâna și îi șopti de îndată:

– Nu îți fie teamă. Îți sunt prieten. M-a trimis mama ta să te duc acasă.

Era surdă de frică, nu îi înțelegea cuvintele, se lupta cu el cu ultimele ei rămășițe de putere.

– Mama ta mi-a zis că ai un Bugatti Veyron pe care l-ai numit Domnul Țestoasă. Mama ta este Hazel Bannock. Te iubește, Cayla. Ții minte iapa pe care ți-a luat-o la ultima ta zi de naștere? Ai numit-o Ciocolată cu lapte. Ea nu se mai zbătu și se holbă la el cu ochii ei imenși. O să-mi iau mâna de la gura ta, acum. Promite-mi că nu mai țipi.

Ea dădu din cap și el își luă mâna.

– Nu Ciocolată cu lapte, șopti ea, Ciocolată, doar Ciocolată.

Începu să plângă, hohote tăcute care îi scuturară întregul corp. Hector o ridică în brațe. Era ușoară ca o pasăre, dar ardea de febră.

– Haide, Cayla. Te duc acasă. Te așteaptă mama.

Tariq se afla în prag, acoperindu-l. Hector făcu un semn din cap spre corpurile celor doi arabi.

– Închide-i în celulă.

Îi traseră de picioare cu capetele izbindu-se și rostogolindu-se pe podea și îi aruncară în mijlocul celulei. Hector închise ușa și băgă cheia în buzunar.

– Acum! Spune-i verișoarei tale să ne scoată din locul ăsta împuțit, Tariq.

Daliyah îi conduse înapoi pe unde veniseră. La fiecare colț Hector era pregătit să anticipeze o încercare de atac sau un foc de armă.

„E mult prea ușor. Nu trebuia să fie atât de ușor. O să se întâmple o porcărie. Simt asta în stomac", își spuse sumbru.

Dar ieși într-un final pe mica ușă și gustă aerul de noapte al deșertului. „Dulce ca sărutul unei virgine", murmură el și își umplu plămânii cu el. Cayla îi tremura în brațe. O cără spre deschiderea

din defileu de unde aveau o rută clară de evadare în josul muntelui. O așeză ușor pe pământul pietros și îngenunche deasupra ei. Hazel împachetase o salopetă curată de camuflaj pentru ea, o pereche de tenișI din pânză pe mărimea ei și o pereche de chiloței. Hector îi scoase din buzunarul lateral a ghiozdanului și, de parcă ar fi fost un copil, o îmbrăcă atent cu ei. Își feri ochii atunci când îi trase în sus. Simțea o ciudată afecțiune paternă pentru ea. Dar la început îi veni greu să identifice sentimentul. Nu avusese niciodată copii; niciodată nu își dorise. Viața lui era prea plină de alte lucruri. Copiii nu aveau loc în viața sa. Acum se gândea că așa trebuie să te simți când ai unul. Acesta era copilul lui Hazel, deci într-un mod ciudat era și al lui. Mica creatură bolnavă scosese la iveală sentimente din adâncul lui despre care nu știuse vreodată că există. Găsi o sticlă de plastic în rucsac și o forță să înghită trei tablete de antibiotic de uz general cu o gură de apă din sticla pe care i-o ținea la buze.

– Poți să mergi? o întrebă el cu tandrețe.

– Da, desigur!

Se ridică, făcu doi pași și apoi se prăbuși.

– Bună încercare, spuse el, dar încă ai nevoie de puțin exercițiu.

O ridică din nou în brațe și fugi cu ea. Tariq și Daliyah se aflau chiar în spatele lui și restul grupei îi urma. Pe cărarea dură ocoliră zidurile până când ajunseră la poteca principală ce dădea direct pe deal. Noaptea era atât de liniștită de parcă toate creaturile și-ar fi ținut respirația. Încetiniră când se apropiară de oază și trecură printre palmieri înspre locul în care îi lăsaseră pe Uthmann și pe oamenii lui.

„Prea liniște, se gândi Hector. Mult prea liniște. Tot locul duhnește de putoarea Bestiei." Deodată Tariq și Daliyah aflați în fața lui se culcară la pământ. Tariq o trase cu el și dispărură din raza lui vizuală de parcă ar fi căzut prin trapa unui eșafod. Hector căzu aproape în același moment, strângând-o pe Cayla la piept pentru a o proteja de impactul cu pământul.

Ea se smiorcăi și el îi șopti:

– Liniște, iubito, liniște! și se holbă în față în timp ce își lua precaut arma de la umăr.

Se uită prin binoclul de noapte, dar nu reuși să identifice ceea ce îl alarmase pe Tariq. Apoi îl văzu pe Tariq ridicându-și capul cu precauție. După încă cinci minute fluieră semnalul de recunoaștere. Nu veni niciun răspuns. Se întoarse ușor și privi spre Hector, așteptând ordinul acestuia.

– Rămâi aici și nu te mișca! îi spuse Hector fetei.

– Mi-e teamă. Te rog, nu mă părăsi.

– Mă întorc, îți promit.

Apoi se ridică în picioare și fugi. Se aruncă la pământ lângă Tariq și se rostogoli de două ori pentru a păcăli ținta inamicului. Liniștea era grea și încărcată.

– Unde? întrebă el.

– Dincolo de palmier. E un bărbat întins acolo, dar nu se mișcă.

Hector detectă forma întunecată și o privi un minut. Forma rămase nemișcată.

– Acoperă-mă.

Țâșni din nou în față. Nici măcar vesta lui antiglonț nu putea opri un glonț de pușcă de la o asemenea distanță. Ajunse lângă forma umană și se aruncă la pământ lângă ea. Fața îi era întoarsă spre Hector și acesta văzu că era Khaleel, unul dintre oamenii lui foarte buni.

– Khaleel! răsuflă el, dar nu veni nici un răspuns.

Se întinse să-i verifice artera carotidă. Pielea lui Khaleel era caldă, dar omul nu avea puls. Apoi Hector simți umezeala de pe degete. Știu ce era, în viața lui probabil că văzuse mai mult sânge ca un chirurg. Cu vârfurile degetelor căută rana. O găsi exact acolo unde se aștepta să fie, în spatele osului maxilarului, chiar sub ureche. O înțepătură minusculă, o lamă subțire și foarte ascuțită, prin orificiul urechii în creier. Hector simți că i se face rău. Nu voia să fie adevărat. Cunoștea un singur om în viață capabil să ucidă cu o asemenea precizie. Îl chemă pe Tariq lângă el făcând un semn din

mână. Acesta țâșni în față pentru a i se alătura lui Hector. Dintr-o privire văzu sângele de pe degetele lui Hector. Apoi întoarse corpul lui Khaleel și îi atinse rana din spatele urechii. Nu spuse nimic.

– Găsește-i pe ceilalți, ordonă Hector.

Trei cadavre erau întinse într-un cerc defensiv orientat spre exterior. Avuseseră încredere în ucigașul lor dacă îl lăsaseră să vină atât de aproape. Fiecare dintre ei murise rapid. Toți aveau răni aproape identice.

– Unde este Uthmann?

Întrebarea era inutilă, dar Hector trebuise să o rostească.

– Nu este aici. S-a dus acolo unde îi este inima.

Tariq privi în sus spre construcția masivă a fortăreței.

– Ai știut, Tariq. De ce nu m-ai avertizat în privința lui?

– Am știut cu inima, dar nu am știut cu capul. M-ai fi crezut? întrebă Tariq.

Hector făcu o grimasă.

– Uthmann mi-a fost ca un frate. Cum să te fi crezut? spuse Hector, dar Tariq privi în altă parte.

– Iar acum trebuie să părăsim acest loc, înainte ca iubitul tău frate să se întoarcă, spuse Tariq. Cu ceilalți frați ai lui, cei pe care îi iubește cu adevărat, dar care nu te iubesc pe tine, Hector Cross.

Uthmann îi privi pe Hector și pe Tariq trecând printre palmieri cu femeia, Daliyah, și cu restul grupei lor. Era furios și frustrat. Hector Cross îi dăduse planurile atent gândite peste cap. Acum era nevoit să își reevalueze poziția în grabă. Șeic Tippoo Tip și nepotul lui Adam îl așteptau la poarta dinspre nord cu majoritatea oamenilor lor. Uthmann îi promisese lui Adam că avea să i-l dea pe Cross acolo. În primul și în primul rând, trebuia să îi transmită un mesaj lui Adam, să îl anunțe că Hector nu avea să pice în capcană așa cum plănuiseră, dar că intrase pe altă poartă. Vor trebui să închidă toate porțile și să îl caute prin fortăreață. Să îl găsească înainte să se strecoare în deșertul deschis. Exista un singur mod prin care ar fi

putut să îl avertizeze pe Adam. Trebuia să meargă el însuşi. Dar întâi trebuia să se ocupe de cei patru oameni din echipa lui. Îşi verifică pumnalul din teaca legată de antebraţ. Făcuse lama din bara din faţă a unui camion GM. Avusese nevoie de multe ore de pilire şi sablare, de încălzire şi forjare, de călire şi formare pentru a-l face perfect. Mânerul era acoperit cu piele de onix pentru a-i veni bine în mână. Echilibrul îi era splendid. Muchia îi era suficient de ascuţită pentru a tăia până la cea mai uşoară atingere şi vârful putea trece prin carne umană chiar sub propria greutate. Le lăsă echipei lui Hector zece minute pentru a fi sigur că sunt destul de departe şi apoi se târî spre cel mai apropiat dintre oamenii săi.

– Khaleel, este totul în regulă aici? întrebă el. Nu, nu te uita la mine. Continuă să priveşti în faţă.

Khaleel îşi întoarse capul obedient. I se vedea lobul urechii sub marginea căştii. Uthmann vârî vârful lamei în canalul urechii până la creier. Khaleel oftă uşor şi capul îi căzu pe patul puştii. Uthmann şterse meticulos arma de mâneca lui Khaleel înainte de a se târî spre următorul om din cerc.

– Să fii foarte atent, Faisil, îi şopti el întinzându-se spre bărbatul din lateral şi apoi îl ucise, rapid şi în tăcere.

Ceilalţi bărbaţi se aflau la nici treizeci de paşi şi totuşi nu auziră nimic. Uthmann se târî spre ei. Când toţi patru erau morţi, Uthmann se ridică şi se întoarse spre fortăreaţă. Începu să fugă. Urcă drumul pe deal. Mai fusese o singură dată pe acest drum, dar coti la stânga sub zid şi fugi aproape de el până la poarta din nord. Când se afla la încă o sută de paşi de poartă începu să strige ca avertizare pentru bărbaţii despre care ştia că aşteptau sus pe ziduri.

– Nu trageţi! Sunt eu, Uthmann. Sunt omul hanului. Trebuie să vorbesc cu Adam.

Nu veni niciun răspuns şi el continuă să fugă spre poartă strigând acelaşi avertisment. Când ajunse la cincizeci de metri de poartă se aprinse o lumină albă orbitoare care îl prinse în raza ei de bătaie. Se

opri şi îşi ridică mâinile pentru a-şi feri ochii. O voce îl somă de sus de pe creneluri.

– Aruncă arma la pământ! Ridică mâinile sus! Îndreptă-te încet spre poartă. Te împuşcăm dacă încerci să fugi.

Uthmann se apropie de poartă şi aceasta se deschise chiar înainte să ajungă la ea, dar el era încă ameţit de lumina puternică şi nu putu să vadă nimic în întunericul de dincolo de deschidere. Ezită când ajunse la prag, dar vocea de deasupra vorbi din nou.

– Continuă să mergi. Nu te opri!

Intră pe poartă şi imediat nişte bărbaţi ţâşniră din întuneric şi îl loviră până căzu la pământ.

– Sunt unul dintre oamenii hanului. Uthmann îşi acoperi capul cu ambele mâini. Am un mesaj vital pentru el. Trebuie să mă duceţi la el.

Ar fi continuat să îl bată, dar o voce autoritară îi făcu să îngheţe.

– Lăsaţi-l în pace! Îl cunosc pe acest bărbat. E unul dintre agenţii noştri de încredere.

Uthmann se ridică în picioare şi făcu o plecăciune adâncă omului care se îndrepta spre el dintre umbre.

– Pacea fie cu tine, Adam. Binecuvântare şi pace bunicului tău ilustru, Şeic Han Tippoo Tip!

– Ce n-a funcţionat, Uthmann? Planul era să îl conduci pe necredincios aici. Unde este Cross, asasinul acela păcătos?

– Cross are instinctul de supravieţuire al unui animal. Chiar în ultimul moment nu a mai vrut să mă urmeze. A găsit o femeie care cunoaşte bine fortăreaţa. Mi-a ordonat să rămân în spate, în timp ce el a mers cu ea printr-o intrare secretă din ziduri.

Adam se holba la el.

– Unde este Cross acum?

– Fără dubiu este deja în fortăreaţă.

– De ce nu ne-ai avertizat mai devreme? crescu vocea lui Adam agitată.

– Pentru că nici eu nu am ştiut până cu puţin timp în urmă, răspunse Uthmann. Trebuie să închideţi toate porţile cât mai rapid, iar apoi să trimiteţi mai mulţi oameni să păzească celula prizonierei şi alţii care să îl caute pe Cross prin fortăreaţă.

– Vino cu mine! răbufni Adam la el. Vom merge la bunicul meu. Totuşi, dacă ai lăsat necredinciosul să evadeze cu ostatica noastră nu îţi va fi bine, te avertizez.

Adam îşi ridică poalele veştmântului şi o luă la fugă, dar până ajunseseră la odaia bunicului său gâfâia de zor.

„Acest urmaş al Profetului este la fel de moale ca ţâţele veştejite ale unei babe", se gândi Uthmann dispreţuitor în timp ce îl urmă pe Adam în odaie şi se aplecă în faţa hanului şi îndrugă laude uluitoare şi urări de viaţă eternă pentru bătrân.

– Destul! Şeic Han se ridică de pe perne şi veni ameninţător deasupra lui Uthmann. De ce tremuri? Ai febră? Sau ţi-ai încălcat promisiunea faţă de mine? Mi-ai adus inamicul ca să pot să îmi răscumpăr datoria de sânge şi să mă duc în pace în mormânt sau i-ai permis să scape de răzbunarea mea? Răspunde-mi, grămadă împuţită de căcat de porc bolnav. Este acel fiu de târfă creştină prizonierul nostru? Sau nu este?

– În numele pedepsei cuvenite necredincioşilor, nu ştiu...

– Nu ştii? Atunci te voi face să ştii. Îl şfichiui pe Uthmann peste spate cu biciul din piele de hipopotam. Vesta lui antiglonţ absorbi lovitura, dar Uthmann scheună şi se contorsionă în timp ce îşi bolborosea raportul. După vreo doisprezece lovituri mâna bătrână a hanului obosise şi acesta păşi înapoi. Trimiteţi oamenii imediat la celula târfei creştine. Aduceţi-o la mine. O să o leg în lanţuri lângă mine ca să o păzesc chiar eu. Mergeţi! Rapid!

Oamenii pe care îi trimiseră să o aducă pe Cayla se întoarseră rapid şi se aruncară la picioarele lui. Bolboroseau de frică, iar auzul hanului era slab, dar într-un final reuşi să înţeleagă ce îi spuneau.

– Scroafa necredincioasă a dispărut şi paznicii ei sunt sugrumaţi? Sunt astea aiurelile unor maimuţe şi ale unor nebuni?

Gâfâia de furie și trăsăturile lui ridate se umflaseră și deveniseră de un roșu-închis.

– Trebuie să închidem porțile să nu-i lăsăm să evadeze și trebuie să căutăm prin palat ca să găsim fata și pe necredincioșii care ți-au violat fortăreața.

Adam se lungise și el la picioarele bătrânului. Știa bine cum să abată furia bătrânului.

– Închideți porțile! tună Hanul. Căutați în fiecare cameră a palatului. Găsiți-i și aduceți-i la mine. Apoi se întoarse spre Adam. Nu poți să îi lași să scape acum.

– Ne pierdem vremea, bunicule. Cross nu mai este în palat. Cu fiecare minut pe care îl pierdem se îndepărtează tot mai mult de raza noastră de acțiune. Cross are doar cinci oameni cu el. Uthmann i-a ucis pe ceilalți. Dă-mi câinii tăi, destui oameni și camioane și o să ți-l aduc.

– E un singur camion aici, dar are două cauciucuri sparte care nu au fost reparate încă. Am trimis celelalte camioane și majoritatea oamenilor la unchiul tău Kamal în Golful Gandanga să fie la bordul vaselor de atac. Hanul continuă: Dar poți să iei camioneta mea de vânătoare. De îndată ce roțile camionului mare sunt reparate ne va urma împreună cu restul oamenilor. Vom lua și câinii mei, iar eu voi veni cu tine. Vreau să particip și eu la omor când îi ajungi din urmă. Vreau să îi văd sângerând și vreau să le ascult guițăturile de moarte.

– Înainte să părăsim oaza trebuie să îl sun pe Hans Lategan la elicopter să vină să ne ia, îi spuse Hector lui Tariq și scoase telefonul prin satelit din rucsac.

Îi întinse antena și îl porni. Hans răspunse de la primul apel. Hector zâmbi. Probabil că așteptase cu degetul pe buton.

– Aici e Kudu, dădu Hans semnalul.

– Brânză Stilton! răspunse Hector.

Acesta era codul prestabilit în cazul în care reușeau să iasă din fortăreață cu Cayla și se îndreptau spre locul de întâlnire. Hector se gândise la posibilitatea ca elicopterul să îi aștepte în zbor undeva în

apropierea fortăreței. Dar zgomotul motoarelor ar fi alertat inamicul de prezența lor.

– Am înțeles! Ducesa este încântată.

„Să-l ia naiba pe Hans că a mai adăugat și asta", se gândi Hector cu furie.

Ducesa era numele de cod al lui Hazel Bannock. Îi aștepta la Sidi el Razig; cum putea să știe deja că o scoseseră pe Cayla din fortăreață? Își scoase gândul din minte. Punctul de întâlnire se afla în partea îndepărtată a văii secate din nord. Hans avea să vină dinspre pista de aterizare Hopa Hopa și să zboare de-a lungul văii până identifica semnalul lor de recunoaștere; o altă torță roșie. Hans calculase că avea nevoie de aproximativ două ore și zece minute pentru a zbura de la Hopa Hopa. Hector estimase că aveau cam opt kilometri pentru a ajunge la partea sudică a văii, poate mai puțin. Urmăritorii lor aveau să vină în vehicule 4x4. Deși terenul era accidentat și presărat cu porțiuni pietroase de vegetație și albii secate, camioanele aveau să reușească să străbată această porțiune măcar de două ori mai rapid ca mica lui echipă. În starea ei de boală și flămânzită, Cayla cântărea cam cincizeci de kilograme. Știa că în condiții ideale oamenii lui ar fi reușit să ajungă la vale cam într-o o oră și cincizeci de minute. Dar nu pe întuneric, nu pe acest tip de teren, nu cu el nevoit să o care pe Cayla.

„Dacă dau drumul la câini?" își puse el întrebarea și apoi tot el răspunse: „La naiba cu câinii".

Tariq îi privea fața și Hector vorbi cu voce tare.

– Știu ce vrei să mă întrebi: dacă i-am spus lui Uthmann că o să ne îndreptăm în nord, spre vale. Răspunsul este nu, nu i-am spus. Deși știe locul de unde am pornit nu știe în ce direcție vom fugi. Pe întuneric nu îi va fi ușor să ne ia urma. Nici măcar nu voia să aducă vorba de câini. Așa că nu o să ne mai pierdem vremea. Se ridică. Beți cât de mult puteți acum. Nu ne mai oprim până nu auzim elicopterul venind. În timp ce vorbeau, Hector legase trei curele pentru echipament una de alta pentru a face un ham de transport pentru Cayla.

O ridică în picioare. Compania de transport și de salvare din situații grele a lui Heck vă stă la dispoziție, domnișoară Bannock.

– Chiar așa te cheamă? Heck?

Vocea îi era slabă și tremurătoare.

– Cu siguranță. O ajută să se strecoare în hamul improvizat și o ridică până se afla pe coapsele lui cu ambele picioare atârnând în spate. Pune-ți brațele în jurul gâtului meu și ține-te bine.

Ea se conformă supusă și el fugi cu ea, pornind cu o viteză mai mică decât capacitatea lui maximă, reglându-și pasul pentru a rezista pe întreaga distanță ce urma a fi parcursă. Tariq trimise doi oameni în față să găsească cea mai bună rută de deplasare și lăsă doi în urmă să mătură orice semn evident al trecerii lor pe nisipul deșertului. Acoperiră primii doi kilometri și Hector simți că poate alerga mai repede. Mări pasul.

– Spui că te cheamă Heck. E prescurtarea de la Hector? Mi-a vorbit mama despre tine. Trebuie să fii Hector Cross.

– Sper că a avut lucruri bune de spus despre mine.

– Nu prea. Mi-a spus că ești arogant și plin de sine și că o să te concedieze cu prima ocazie. Dar nu-ți fă griji, o să vorbesc eu cu ea.

– Cayla Bannock, protectoarea mea.

– Poți să-mi spui Cay. Toți prietenii îmi spun așa.

El rânji când ea îl strânse mai tare de gât. Se gândise mereu că dacă avea să fie cazul, copilul lui va fi băiat.

„La naiba cu asta, mă mulțumesc și cu o fată", se hotărî el. Fugiră încă patruzeci minute înainte să se oprească și să privească înapoi. I se păru că auzise ceva. Acum era sigur. Nu se auzea prea bine, dar zgomotul era inconfundabil.

– Ce este, Heck? Cayla tremura din nou și vocea îi era plină de panică. Cred că aud lătrat de câine.

– Oh, nu e motiv de îngrijorare. Sunt mulți câini fără stăpân pe aici. Apoi îl strigă pe Tariq. Îi auzi?

– Îi aud. Au câinii cu ei și cel puțin un camion. O să ne prindă înainte să intrăm în vale.

– Ba n-o să ne prindă, răspunse Hector. Acum o să începem să fugim cu adevărat.

– Despre ce vorbiți voi doi? Nu înțeleg.

Vorbiseră în arabă și Cayla devenea din ce în ce mai agitată.

– Mi-e teamă, Heck.

– Nu ai de ce să-ți fie teamă. Tu ai grijă de mine și eu am grijă de tine. Ne-am înțeles?

Își îndreptă atenția spre Steaua Nordului care se vedea la orizont chiar deasupra lui și fugi. Fugi cu fiecare respirație pe care o avea în plămâni și cu inima bătându-i în ureche ca o tobă de război. Când picioarele începură să i se clatine sub el renunță la rucsac și la armă și continuă. Picioarele își reveniră și găsi rezerve de energie în el pe care nu știa că le are. Mai fugi doi kilometri și apoi încă doi. Acum, într-un final, își dădu seama că-și epuizase energia, nu mai putea face un singur pas. Dar picioarele continuau să funcționeze sub el. Tariq și Daliyah fugeau lângă el. Daliyah căra pușca pe care o aruncase Hector, iar Tariq rucsacul.

– Lasă-mă să duc eu fata, îl imploră Tariq.

Hector își scutură capul. Tariq era un bărbat scund și vânos, dar nu avea musculatura necesară pentru o asemenea sarcină. Hector știa că dacă avea să se oprească din alergat o secundă nu avea să mai fie în stare să pornească din nou. Mai parcurseră doi kilometri și acum știa că se terminase, se terminase de-a binelea.

„Aici o să mor, se gândi el, și nici măcar nu am o pușcă. Viața e o ticăloasă." Se opri și o lăsă pe Cayla la pământ. Se clătina pe picioare. Lătratul câinilor se auzea tot mai aproape, și tot mai tare. Încă avea pistolul de la brâu. „Nu pot să las să o ia pe Cayla. Nu pot să îi las să le cadă din nou în gheare. În ultimă instanță împart pistolul cu ea, un glonț pentru ea și unul pentru mine."

Era cea mai grea și cea mai tristă decizie din viața lui. Îi amorțise mintea așa că atunci când auzi bărbați strigându-i numele nu înțelese ce îi spuneau. Nu putea auzi decât câinii. „În deșert, sunetul se aude la mari depărtări, se liniști el, nu sunt atât de aproape precum pare."

– Am ajuns la vale, Hector. Tariq ţipa la el şi ultimele cuvinte reuşiră să străpungă extenuarea şi tristeţea lui. Haide, Hector. Ai reuşit. Marginea văii este la doar douăzeci de metri. Haide, prietene!

Hector nu mai gândea logic. Creierul îi spusese că era terminat şi că nu mai putea continua. Dar o ridică pe Cayla din nou în braţe şi fugi. Se opri doar când îi dispăru pământul de sub picioare şi căzu, alunecând şi rostogolindu-se pe prima înclinare mai abruptă a văii. Râdea şi Cayla se ridică lângă el. Era plină de praf şi cotul şi unul din obraji îi erau juliţi. Se holba la el uimită, iar apoi începu şi ea să chicotească.

– Ar trebui să mergi la doctor, Heck. Eşti nebun, omule. Vreau să spun, eşti nebun de legat. Dar îţi stă bine aşa nebun.

Încă râzând, Hector se folosi de pereţii ravenei pentru a se ridica în picioare.

– Tariq! strigă el. Nu putem lăsa câinii să ne ajungă aici. Trebuie să ajungem în partea de nordul a canionului, de unde poate să ne ia Hans cu elicopterul. Strânge-ţi băieţii. Apoi se întoarse spre Cayla. Haide, Cay. Nu mai avem mult de mers.

– Mă faci să cred că orice e posibil. De aici înainte merg singură.

Porni în josul pantei. Se împiedică şi aproape căzu, dar se stabiliză şi continuă să meargă. Hector o prinse din urmă şi, cu o mână pe umărul ei, o ghida, căzând şi alunecând în josul pantei.

– O să te descurci! îi spuse el pentru a o încuraja. Ai gene bune, Cay Bannock.

Tariq veni alunecând în josul pantei în spatele lor, rămânând în picioare ca un schior. Oamenii îl urmau. Când îl ajunse pe Hector îi dădu puşca şi rucsacul.

– Ţi-au căzut astea, Hector.

– Am fost neatent.

Şi le puse în spate şi îi conduse în burta ravenei. Ajunseră la fund şi se aflau cu faţa la peretele de nord. Cayla gâfâia atât de tare că nu mai putea să meargă, dar el nu o putea lăsa să se odihnească. O prinse de mână şi o trase în partea îndepărtată a ravenei. Era îngustă

şi accidentată, dar reuşiră să treacă de muchia malului şi ajunseră la nivelul solului. Se uită înapoi în partea îndepărtată a ravenei. Se vedea prima lumină a soarelui dinspre est. Inamicul nu se vedea încă, dar putea auzi cu claritate zgomotul făcut de câini.

– Tariq, trebuie să găsim un loc unde să ne apărăm până vine elicopterul. Se uită în faţă cu ochiul format al unui soldat şi alese locul. Vezi pietrele alea acoperite de vegetaţie, acolo în stânga? Pare un loc bun. Haide, Cay.

Fugiră înspre stânci. Instinctul lui Hector fusese bun. Era un loc în care aveau să aibă un uşor avantaj. În spatele lor se întindea până la buza ravenei un teren perfect pentru a ucide adversari, pe care Uthmann şi câinii aveau să fie nevoiţi să îl traverseze pentru a ajunge la ei. Terenul era totuşi plin de bolovani mari. Ştia că ogarii erau antrenaţi să vâneze oameni. Aveau să lucreze în haită. Dar aveau să se despartă pentru a ocoli obstacolele şi nu vor putea să atace toţi oamenii deodată. Hector îi ordonă Caylei să se târască la adăpostul celui mai mare bolovan şi să stea cu spatele la zidul de piatră. Se aşeză lângă ea şi îi dădu pistolul.

– Poţi să tragi? Cayla dădu din cap.

„Stupidă întrebare, Cross." Zâmbi pentru sine. „Este fiica lui Henry şi Hazel Bannock. Normal că ştie să tragă."

– E un glonţ pe ţeavă. Piedica nu e trasă. Nu îţi cer foarte multe. Omoară doar animalele alea blestemate dacă ajung la tine.

Se duse să îşi ocupe poziţia lângă Tariq. Priviră amândoi spre cer. În curând avea să se lumineze complet.

– Am lăsat un om la buza prăpastiei, arătă Tariq în faţă. Este omul care se ghemuieşte în spatele bolovanului la orizont. O să ne avertizeze când se apropie câinii.

– Bun. Soarele răsare cam în zece minute, spuse Hector. Hans ar trebui să ajungă cam în acelaşi timp. Trebuie doar să rezistăm până ajunge elicopterul.

Aşteptară până se lumină mai puternic. Apoi santinela strigă în arabă.

– Vin câinii. Mulți câini.

Își părăsi poziția și țâșni spre ei.

– Ai văzut și oameni cu ei? strigă Hector.

– Nu, doar câinii. Mulți, foarte mulți câini.

Omul își ocupă poziția lângă ei. Corul de vânătoare al câinilor își schimbă intensitatea devenind un lătrat feroce.

Uthmann se afla la volanul camionului Mercedes. Adam se afla lângă el pe banchetă, iar șeicul stătea în spate, în scaunul ridicat pentru vânătoare. Avea câte un bodyguard de fiecare parte a lui să-l țină și să nu-l lase să fie azvârlit cu violență dintr-o parte în alta atunci când vehiculul se hurduca în întuneric pe terenul accidentat. Alți patru oameni înarmați erau înghesuiți în spatele camionului. Uthmann conducea rapid. Pierduseră de mult din vedere ceata de ogari, dar se călăuzeau după lătrături.

– Se îndreaptă spre valea seacă din nord. Cum de au știut de asta? strigă Adam peste zgomotul asurzitor făcut de motor. Le-ai spus tu, Uthmann?

– Nu, dar unul dintre oamenii lui Cross cunoaște bine zona. Are familie aici, răspunse Uthmann.

– Dacă ajung acolo nu o să îi putem urmări. Va trebui să coborâm din mașină. Înseamnă un ocol de peste o sută de kilometri. Vor scăpa, se plânse bătrânul șeic. Nu poți lăsa să se întâmple asta, nepoate.

– Vine un elicopter să îi ia, le spuse Uthmann.

– Ești sigur de asta?

– Am participat la ședințele de pregătire, de asta sunt sigur, Mare Șeic.

Acum câinii erau atât de mult înaintea lor că, pentru a fi siguri că se aflau încă pe drumul bun, Uthmann trebui să oprească motorul și să asculte lătratul. Apoi porni din nou motorul și se avântară la drum în întuneric.

– Cum o să-i găsească elicopterul? insistă Adam.

– O să îl cheme cu telefoanele lor prin satelit și o să dea foc la torțe ca să indice poziția exactă.

Deodată Uthmann apăsă pe frână și camionul se opri brusc. Capul lui Adam se izbi de geamul lăsat în spate și oamenii aflați în spatele camionului fură aruncați peste bord.

– De ce ai făcut asta? urlă Adam cu furie, ținând apăsată coada eșarfei de pe cap pe rana din frunte pentru a opri sângerarea. Era să ne omori pe toți.

Ca răspuns, Uthmann întinse mâna în față.

– Am ajuns la zidul de sud al văii. Încă vreo câțiva metri și am fi căzut peste margine și am fi fost toți morți. Uthmann sări din scaunul șoferului și fugi spre buza prăpastiei. Ascultă o secundă și apoi fugi înapoi la camion. Câinii sunt încă în urmărire. Îi aud clar acum. Trebuie să lăsăm camionul aici și să îi urmăm pe jos. Fugi spre bărbații care fuseseră aruncați din camion și le lovi cu piciorul trupurile întinse la pământ. Unul dintre ei era probabil mort, cu capul atârnând de pe gâtul rupt. Alți doi erau scoși din joc, unul cu cotul drept sfărâmat și celălalt cu ambele picioare fracturate. Al patrulea se ridică nesigur în picioare, dar era amețit și cu multe contuzii. Nici unul dintre porcii ăștia nu mă poate ajuta, răbufni Uthmann. Arătă cu mâna spre bărbații aflați de fiecare parte a șeicului. Voi doi, coborâți și urmați-mă!

– Nu! strigă Adam spre el. Sunt gărzile de corp ale bunicului meu. Ei rămân cu el tot timpul. Nu putem să îl lăsăm aici fără apărare. Vin treizeci de bărbați de la fortăreață pe jos în urma noastră. Putem să îi așteptăm înainte să atacăm în forță.

– Până ajung ei, Cross și fata vor fi deja în elicopter și duși vor fi. Dacă nu ai acum curajul să vii cu mine, atunci putem aștepta aici cât dorești.

– Nepotul meu este fără de pată în ceea ce privește curajul și onoarea. Va merge cu tine și îți va arăta calea, interveni șeicul.

Adam coborî în grabă încă ținându-și pânza însângerată la frunte.

– Ești pregătit de luptă? îl întrebă Uthmann.

– Mai pregătit decât o să fii tu vreodată, se răţoi Adam la el şi luă o puşcă din rastelul din spatele scaunului.

– Trebuie să îi mulţumeşti lui Allah că ţi-a dat un cap de piatră, râse Uthmann de el fugind la spatele camionului.

Din grămada de arme şi echipament care căzuse în confuzia creată de frâna de urgenţă, alese un aruncător de grenade de proveniență rusească şi un sac de pânză în care se aflau două proiectile pentru această armă. Şi le atârnă pe spate şi veni în faţa camionului. Privi în sus spre Şeic Han.

– Unde ne întâlnim, mărite Han? îl întrebă el pe bătrân.

– Voi duce camionul de-a lungul marginii văii până găsim drumul care o traversează. Odată ce o traversăm ne întoarcem din nou în direcţia asta şi vă căutăm în partea opusă. Şeicul arătă dincolo de întinderea neagră de pământ spre nord. Până atunci va fi răsărit soarele şi vom putea să vă căutăm urmele sau să auzim lătratul câinilor.

– Când ne întâlnim din nou o să îţi pun capul necredinciosului care mi-a ucis tatăl şi unchii la picioare, îi spuse Adam. Acum îţi cer binecuvântarea, bunicule.

– Ai binecuvântarea mea, Adam. Du-te cu Allah, şi păstrează jihadul năprasnic în inima ta.

Adam trebui să fugă să-l prindă din urmă pe Uthmann înainte ca acesta să dispară în ravenă. Coborâră pe înclinaţia aproape verticală, alunecând şi căzând pe şisturi sau pietre desprinse. Adam rămânea în urma lui Uthmann.

– Aşteaptă-mă.

Gâfâia. Bluza îi era deja îmbibată de transpiraţie.

– Grăbeşte-te! Elicopterul e deja în drum să îi ia, îi strigă Uthmann înapoi fără să se oprească. Necredinciosul va scăpa de furia lui Allah şi a bunicului tău şi de ceea ce i se cuvine.

Picioarele lui Adam se transformară în unt sub el. Alunecă şi se lungi la pământ pe burtă. Se ridică în picioare şi stătu trăgând aer în piept şi tuşind în praful pe care îl ridicase. Apoi porni din nou, dar

acum se clătina şi înainta cu ezitare. Uthmann ajunse la baza văii şi se opri pentru prima oară să privească înapoi.

„Purcel moale! Bun doar să violeze femei şi să măcelărească prizonieri", se gândi Uthmann, dar nu lăsă să i se vadă disprețul.

– Te descurci bine. Nu mai avem mult, strigă el, dar Adam se împiedică din nou.

Căzu în față şi se lovi tare de pământul plin de pietre. Se rostogoli ultimii zece metri până la baza prăpastiei. Încercă să se ridice din nou în picioare, dar glezna dreaptă îi era rănită şi nu îi putea susține greutatea. Căzu înapoi în genunchi.

– Ajută-mă! strigă el.

Uthmann se întoarse şi îl ridică în picioare. Adam şchiopătă câțiva paşi şi apoi se opri.

– Glezna mea! Nu pot să calc pe ea.

– Probabil că ai luxat-o. Nu pot să fac nimic să te ajut, îi spuse Uthmann. Vino după mine cât de repede poți.

Îl lăsă pe Adam şi porni spre partea îndepărtată a văii.

– Nu mă poți lăsa aici! strigă Adam după el, dar Uthmann nu privi înapoi.

– Ascultă câinii. Ne-au mirosit şi vin spre noi, strigă Hector. Încărcați armele!

Piedicile armelor zăngăniră. Şase puşti, fiecare cu treizeci de gloanțe în încărcător. Puteau să dea drumul unui veritabil zid de foc. Aveau aproape o sută de metri de vizibilitate în fața lor. Toți oamenii lui erau trăgători experimentați. Nici unul dintre câini nu avea să ajungă până la ei. Dar dacă ar fi ajuns aveau să-i întâmpine cu baionetele.

– Fixați baionetele! ordonă Hector, şi oamenii se întinseră şi montară baionetele sub gurile armelor. Tariq, aprinde torțele pentru elicopter acum!

Torțele aveau să ardă douăzeci de minute timp în care Hans va ajunge cu siguranță în zona de preluare, după care va fi ghidat spre

poziția lor. Fiecare dintre oameni avea câte o torță în rucsac. Tariq strigă ordinul și ei dădură foc torțelor și le aruncară. Hector își dădu seama târziu că ar fi trebuit să le spună clar să le arunce în spate nu în fața pozițiilor lor. Briza dimineții le sufla din față și le trimise fumul des spre ei, blocându-le aproape complet vederea. Înainte ca Hector să poată să trimită un om să ia torțele, câinii țâșniră din fum. Se aflau la doar douăzeci de metri de linia lor când deveniră vizibili. Îi atacară în fugă. Erau prea mulți pentru ca Hector să-i numere. Siluete de lupi prin fum, însetate de sânge. Fugiseră mult și balele le curgeau din gură, scurgându-se în lateral.

– Trageți! urlă Hector. Trageți!

Apucă să-și descarce pușca doar de trei ori, ucigând câte un animal cu fiecare glonț. Oamenii din jurul lui trăgeau cât de rapid puteau. Câinii urlau și cădeau la pământ, dar apăreau alții venind în goană prin fumul care făcea rotocoale. Lângă Hector, Tariq fu răsturnat pe spate de greutatea unui câine negru imens care-i zdrobea pieptul. Hector se întoarse și, înainte ca fiara să-și înfigă colții în gâtul lui Tariq, își înfipse baioneta în grumazul ei. Animalul urlă și căzu într-o parte dând din picioarele din spate. Dar chiar în acel moment, un alt câine se izbi de Hector din spate, dezechilibrându-l și trimițându-l la pământ. Javra se afla deasupra lui. Pușca lui nu îi era de folos într-o luptă corp la corp. Hector o aruncă și prinse câinele de gât cu mâna stângă; cu dreapta se întinse spre cuțitul de tranșee de la centură. Înainte să reușească să ridice cuțitul, încă doi câini se aflau deasupra lui. Mârâind și clămpănind se luptau să își înfigă colții în el. Unul îl apucă de umăr prin vesta antiglonț și sprijinindu-se bine pe picioarele din față îl țintui pe spate. Al treilea câine îi apucă brațul în care avea cuțitul de cot și smucea de el cu mișcări puternice din cap. Primul animal se afla încă deasupra lui cu fălcile deschise la câțiva centimetri de ochii lui, trimițându-i salivă și respirație împuțită spre față. Zvâcnea și smucea atât de violent că nu îi mai putea rezista multă vreme.

Un foc de pistol răsună la doar treizeci de centimetri de urechea lui dreaptă şi împuşcătura aproape îl surzi. Câinele de deasupra lui îşi slăbi strânsoarea şi se prăbuşi deasupra lui cu sângele ţâşnind din rana de la cap. Urmară încă două împuşcături rapide şi căzură şi ceilalţi doi câini care îl atacau. Hector se ridică şi îşi şterse sângele animalului de pe ochi şi îl scuipă din gură. Când i se limpezi vederea, o privi cu uimire pe Cayla. Aceasta se târâse din siguranţa ascunzişului ei şi acum stătea îngenuncheată deasupra lui ţinând pistolul cu ambele mâini cu mâna dreaptă întinsă la maximum ca profesioniştii, mişcând-o dintr-o parte în alta în căutarea următoarei ţinte.

– Frumoaso! gâfâi el. A naibii frumoasă mică. Chiar că eşti fiica mamei tale.

Îşi înşfăcă arma şi sări în picioare, dar lupta cu câinii era aproape terminată. Câmpul era plin de cadavre de câini şi oamenii lichidau puţinele animale rănite care încă se învârteau de durere şi groază. Apoi privi la orizont şi văzu elicopterul MIL-26 rusesc la nici doi kilometri zburând razant deasupra buzei prăpastiei, venind înspre ei.

– Uite că vine Hans, izbucni el în râs. S-a terminat. Friptură şi o sticlă de Richebourg la cină în seara asta la Sidi el Razig.

O ridică pe Cayla în picioare şi îi puse o mână paternă pe umeri. Priviră maşinăria imensă venind în viteză spre ei. Din când în când, era mascată de fumul torţelor, dar de fiecare dată când bătea briza fumul era dat la o parte şi elicopterul era mai aproape şi zgomotul motoarelor lui mai puternic. În sfârşit levită în faţa lor la doar douăzeci de metri şi îl putură vedea pe Hans uitându-se înspre ei prin parbriz. Rânji şi le făcu cu mâna şi apoi întoarse elicopterul până când era cu latul maşinăriei spre ei. Trapa principală din fuzelaj era deschisă şi două siluete se vedeau în deschizătură. Una era a inginerului de zbor, dar Hector rămase fără aer văzând-o pe a doua.

– Femeie nebună! şopti el.

Îi ordonase să se întoarcă la Sidi el Razig după drumul la Hopa Hopa, dar ar fi trebuit să ştie foarte bine că Hazel Bannock nu se pricepea să urmeze ordine. Să le dea, da, dar nu să le urmeze.

– Mămico! Mămico! scânci Cayla nestăpânit.

Sări în sus şi jos şi flutură pistolul deasupra capului. Prin trapă Hazel îi făcea cu mâna la fel de energic. Hans aşeză la sol elicopterul MIL-26 şi imediat ce trenul de aterizare atinse solul Hazel sări din aparat, aterizâ perfect şi se lansă într-un sprint spre fiica ei. Cayla se trase de sub mâna protectoare a lui Hector şi merse împiedicat şi nesigur în întâmpinarea mamei ei.

– Ei uite, asta e o privelişte frumoasă! spuse Hector cu un zâmbet privind cele două femei fugind una în braţele celeilalte, chiuind şi plângând de bucurie. Simţi lacrimi adunându-i-se în ochi şi scuturâ din cap. Bocesc ca un copil. Devii moale, Cross.

Hazel îl privi peste umărul Caylei în timp ce îşi îmbrăţişa fiica. Lacrimile i se scurgeau pe obraji şi îi picurau de pe bărbie. Nu făcu nici un efort să le şteargă. Nu era nevoie să spună nimic, felul în care îl privea era elocvent.

– Şi eu te iubesc, Hazel Bannock! strigă el să audă toată lumea.

Apoi îşi forţă mintea să revină la situaţia de faţă şi le făcu semn cu mâna lui Daliyah şi bărbaţilor din echipă să urce la bordul elicopterului. Aceştia săriră în picioare şi străbătură distanţă până la elicopter în fugă.

– Hazel! Urc-o pe Cayla la bord!

Porni înspre femei. Hazel îl auzi şi o apucă pe Cayla de încheietură şi începu să o tragă spre aparat. Apoi se auzi o altă voce care îi reteză bucuria exultantă a lui Hector cu lovitura unei săbii.

– Pe marginea ravenei, Hector!

Era Tariq. Arăta cu mâna dincolo de elicopter şi privirea lui Hector se întoarse în acea direcţie. Se afla un bărbat acolo şi deşi era aproape la două sute de metri şi i se vedea doar capul deasupra buzei ravenei Hector îl recunoscu imediat.

– Uthmann Waddah!

Şocul îi blocă mintea. Tariq nu avea o ţintă clară spre fostul lui camarad din locul în care se afla. Bărbaţii din echipă şi cele două femei în fugă îl blocau. Doar Hector se afla în poziţie ideală să se

ocupe de trădător. Dar timp de câteva secunde vitale paraliză. Orice altă persoană în afară de Uthmann, în orice altă situație, reacția lui ar fi fost instantanee, dar Hazel și Cayla îi captaseră toată atenția. Se mișcă într-un final, dar era de parcă încerca să înoate într-o cadă cu miere. Îl văzu pe Uthmann sărind din ravenă, făcând trei pași în față și apoi lăsându-se într-un genunchi. Îl văzu ridicând un tub lung de metal și fixându-l pe umărul drept.

– Lansator de grenade!

Chiar de la această distanță Hector știa exact ce era.

Lansatorul de grenade, arma preferată a insurgenților, putea să facă o crăpătură unui tanc de parcă ar fi fost un prezervativ ieftin. Uthmann fixase calm și în mod intenționat elicopterul.

Deja Hector avea pușca lui de asalt Beretta la umăr. Instinctiv, își dădu seama că Uthmann încă avea vesta antiglonț pe el. Făcea parte din inventarul Bannock și era una din cele mai bune, făcută din Kevlar cu plăci ceramice inserate în ea. De la această distanță glonțul ușor NATO de 5.56 mm era bine cunoscut pentru performanțele sale slabe împotriva acestui tip de vestă. Proiectat inițial pentru a împușca veverițe și câini sălbatici, nu oameni, glonțul probabil avea să ricoșeze la impact fără să penetreze carnea, dar era suficient de puternic să-l doboare pe Uthmann la pământ. Trase și știu că a tras bine. Chiar înainte ca Hector să tragă, Uthmann își lansă proiectilul.

Hector văzu focul exploziei și valul de fum din spatele lui Uthmann și urma de fum lansată de grenada pornită spre MIL-26. Înainte să ajungă la țintă, Uthmann fu învârtit de glonțul lui Hector care explodă în panoul din față al vestei și omul se prăbuși pe solul pietros. Dar înainte ca Uthmann să atingă pământul, grenada lovi elicopterul și explodă. Hector se clătină când suflul exploziei trecu peste el, însă rămase în picioare. Aflate aproape de aparat, Hazel și Cayla fuseseră aruncate la pământ. Daliyah și ceilalți bărbați se aflaseră și mai aproape de explozie. Toți erau culcați la pământ și Hector știa că unii dintre ei fuseseră răniți serios sau chiar uciși. Inginerul de zbor

care se aflase în dreptul uşii fusese făcut bucăţi. Hector îi văzu capul retezat şi unul din braţe învârtindu-se în aer.

Botul şi partea din faţă a fuzelajului elicopterului fuseseră la rândul lor distruse. Cabina şi parbrizul dispăruseră lăsând în locul lor o gaură rânjită şi nu mai rămăsese nimic identificabil din corpul lui Hans Lategan. Se aflase în zona în care impactul exploziei fusese cel mai puternic. Fără control, maşinăria uriaşă căzu într-o parte şi rotoarele care se învârteau se zdrobiră de pământul şi rocile dure, sucindu-se în forme fanteziste înainte ca motorul să se oprească şi un nor mare de praf şi fum să se ridice dinspre ruine.

Pentru un scurt moment se lăsă liniştea.

Apoi Tariq ţipă:

– S-a ridicat Uthmann. Împuşcă-l, Hector. În numele lui Allah, împuşcă-l din nou!

În acest moment vederea lui Hector era parţial obstrucţionată de fum şi de praf, dar trase înspre silueta neclară ce şchiopăta înapoi spre buza ravenei. Hector nu era sigur dacă îl lovise sau dacă Uthmann căzuse pur şi simplu peste margine. Tariq sprintă după el.

– Întoarce-te, Tariq! strigă Hector la el. Lasă-l! Oamenii lui probabil sunt puţin în urma lui. Trebuie să plecăm de aici. Vezi de ceilalţi. Ai grijă de Daliyah.

Tariq se întoarse şi Hector fugi spre locul unde erau întinse Hazel şi Cayla. Era împietrit de frică şi grijă pentru amândouă. Se aflaseră într-o zonă periculoasă şi ar fi putut cu uşurinţă să fie lovite de şrapnel de la grenadă sau de bucăţi zburătoare de metal din fuzelaj. Se trânti în genunchi lângă ele. Hazel era peste Cayla cu braţele deschise pentru a o proteja. De teamă să nu vadă sânge pe ele, Hector se întinse şi îi atinse mâna lui Hazel. Ea îşi întoarse capul şi îl privi cu o expresie ameţită şi apoi se ridică rapid şi se întinse spre el cu amândouă mâinile.

– Hector! Îl sărută pe gură apoi amândoi îşi îndreptată toată atenţia spre Cayla. O ridicară în picioare între ei. Eşti rănită, iubito? o întrebă Hazel neliniştită.

– Nu, mămico. Nu îți face griji pentru mine, sunt bine.

– Asta e o veste bună, spuse Hector, pentru că trebuie să ne mișcăm imediat. Hazel, fiica asta a ta este slabă ca un nou-născut, dar înfocată ca sosul picant. Nu renunță niciodată. O să trimit pe cineva să te ajute să o ții în picioare. Fugi spre locul unde Daliyah și ceilalți se regrupau. Unii dintre ei fuseseră loviți de bucăți zburătoare de la explozie, dar deși aveau tăieturi și vânătăi, niciunul dintre ei nu era incapabil să continue. Daliyah părea neatinsă. Fata are nevoie de ajutorul tău, îi spuse Hector și ea se grăbi spre Hazel și Cayla. Se întoarse spre oamenii lui și ordonă: Luați-vă echipamentul, ne mișcăm imediat.

– În ce direcție ne îndreptăm, Hector? întrebă Tariq.

– Înapoi prin ravenă. Toți se holbară la el uimiți, dar le explică rapid. Dacă mergem în continuare spre est n-o să găsim nimic în afară de deșert și iar blestemat deșert. Acum că și-au pierdut câinii, inamicii nu o să știe exact ce rută am urmat; dar probabil că o să se aștepte să continuăm să ne îndreptăm spre est, către coastă. Se întoarse și arată direcția din care veniseră. Totuși, principala autostradă nord-sud trece aproape de Oaza Miracolului și de fortăreață. Nu e așa, Tariq?

– Așa este, trece cam la douăzeci de kilometri vest de fortăreață. E mult trafic pe ea, confirmă Tariq.

– Dacă putem să ajungem acolo, luăm controlul primului camion sau autobuz pe care îl întâlnim.

Oamenii se înviorară imediat. Doborârea elicopterului îi lăsase deznădăjduiți, dar Hector le oferise un plan și un licăr de speranță. În câteva minute erau gata de plecare.

Alcătuiau o procesiune ciudată; cele trei femei de vârste și culori diferite și cei șase bărbați în haine de camuflaj sfâșiate și pline de sânge. Toți erau acoperiți de murdărie și de praf. Hector porni în față și Tariq îi acoperea din spate cu doi oameni lângă el să-l ajute să acopere urmele lăsate de coloană. Cayla era în centrul șirului cu

mama ei şi cu Daliyah de-o parte şi de alta pentru susţinere. Trecură în şir peste buza ravenei şi începură lunga coborâre spre fund. Până să ajungă să urce în cealaltă parte erau aproape complet epuizaţi şi încetiniseră pasul. Hector se mişca în susul şi în josul şirului, înveselindu-i, încercând să îi facă să se mişte în continuare cu asigurări false şi umor obscen pe care Hazel şi Cayla erau suficient de norocoase să nu-l înţeleagă. Acei oameni care fuseseră răniţi de explozia grenadei sufereau acum puternic şi picioarele Caylei începuseră din nou să cedeze. Hector o cără în spate pe ultima porţiune abruptă până la vârful văii. Ajungând şi ei la vârf, ceilalţi se trântiră în puţina umbră pe care reuşiră să o găsească şi începură să gâfâie ca nişte câini. Sticlele de apă erau aproape goale.

Hector stătu cu Hazel şi Cayla şi le făcu să împartă ultimele guri de apă din sticla lui. Îi dădu Caylei să înghită încă o tabletă de antibiotice. Era convins că medicamentele aveau un efect benefic. Avea o culoare mai bună şi avea mai multă energie. Îi atinse fruntea şi observă că temperatura se apropia de cea normală.

– Arată-mi limba! îi ordonă el.

– Cu cea mai mare plăcere.

Încercă să arate obraznică şi întinse limba spre el cât de tare putu. Învelişul alb de pe ea dispărea. El se apropie mai mult şi îi mirosi respiraţia. Nu mai duhnea a infecţie.

– Ascunde-o la loc, îi spuse el. Nu vrei să laşi chestia asta pe aici să se împiedice oamenii de ea.

Cayla se întinse pe spate şi îşi închise ochii. Hazel oftă şi se sprijini de umărul lui Hector. El îi mângâie uşor părul plin de sudoare, dându-i-l de pe ochi în timp ce îi murmura cuvinte de încurajare şi drăgălăşenii.

Erau atât de absorbiţi unul de celălalt încât nu observară că Cayla îi privea printre gene, până îşi deschise ochii complet şi întrebă:

– Deci, ne-am răzgândit în privinţa concedierii lui Heck, aşa-i, mămico?

Hazel păru speriată un moment, stătu dreaptă și, fără să-l privească pe Hector, deveni stacojie. Hector o privea cu încântare. „Doamne, ador când face asta", se gândi el.

– E în regulă, mămico. Deja mă gândeam cum aș putea să vă combin. Se pare că nu era nevoie să îmi bat capul.

– În regulă, doamnelor, în picioare! E timpul să ne mișcăm.

Hector o lăsă pe Hazel puțin să-și revină și se ridică. Privi în față. În soarele dimineții, deșertul era de o splendoare austeră. Nu era nici cea mai mică urmă de verde, dar nisipul strălucea ca o comoară de diamante atunci când soarele lumina bucățile de cuarț din el; stâncile erau la fel de maiestuoase ca sculpturile lui Rodin. Putea să simtă căldura crescând. Le dăduse femeilor ultima lui rezervă de apă. Gura îi era uscată și când își atingea buzele acestea erau aspre ca șmirghelul. Își petrecuse mulți ani din viață în deșert, așa că în timp ce îi conducea căuta semne ale apei de suprafață la fel de asiduu cum căuta urme ale inamicilor ascunși. În curând toți se chinuiau pe măsură ce deshidratarea le eroda ultimele rezerve de putere și Hector trebui să îi lase din nou să se odihnească. Ridicase două pietricele de cuarț și le dăduse câte una lui Hazel și Caylei.

– Sugeți asta! le instrui el. Nu vă vor lăsa gura să se usuce complet. Respirați pe nas și vorbiți doar dacă este nevoie. Trebuie să vă economisiți lichidele din corp.

Privi dinspre ele spre bărbați. Unul era ghemuit cu o expresie de agonie, luptându-se cu crampele. Restul nu păreau că s-ar putea conta pe ei într-o luptă. Un mic nor trecu prin fața strălucirii soarelui și ușurarea oamenilor fu firească, chiar dacă era trecătoare. Privi în sus și văzu păsări, întunecate pe fundalul cenușiu al norului. Erau cinci la număr înaintând, mari și rapide cu bătăi rapide din aripi. Se ridică și își puse mâna la ochi. Ambele femei îl priveau.

– Ce ai văzut? întrebă Cayla.

– *Columba guinea* pentru ornitologi, răspunse el, dar pentru noi sunt doar porumbei de stâncă.

– Oh! spuse Cayla fără să-şi ascundă dezamăgirea. Nu pot să-ţi spun cât de fascinant mi se pare asta, Heck.

Stolul de porumbei începu să se lase spre pământ şi, întorcându-se în lumina soarelui, li se văzură frumoasele culori: albastru cu gâtul de culoarea vinului şi rotocoale albe în jurul ochilor.

– Când se strâng în stol la această oră înseamnă că se îndreaptă spre apă.

– Apă? întrebară cele două femei la unison.

– Când coboară aşa înseamnă că au şi găsit-o, spuse el. Nu-i aşa că e fascinant, Cay?

– Uneori mă faci să mă simt ca o retardată, răspunse ea plină de remuşcări.

– Stai liniştită, Cay, te porţi aşa doar uneori. În picioare, doamnelor, să mergem să aruncăm o privire.

Estimase că locul spre care se îndrepta stolul se afla la cinci sute de metri în faţă. Pe măsură ce se apropiau, caracteristicile geologice deveneau mai clare. Mai era o vale secată mai mică în calea lor, un braţ al prăpastiei principale. Trecea prin mai multe straturi de formaţiuni pietroase. Grupul de pietre calcaroase care reţin apa se vedea clar, acoperite cu şist portocaliu-deschis. Deodată stolul de porumbei se ridică în grabă de pe peretele văii bătând puternic din aripi. Se ascunseseră într-o fisură orizontală formată prin eroziunea calcarului moale aflat sub roca impenetrabilă.

– Bingo! chiui Hector zâmbind în timp ce-i conducea spre baza peretelui văii.

Se prăbuşiră recunoscători în umbră în timp ce el se căţăra să ajungă la fisura de sub stratul de calcar. Când privi în deschizătura întunecată putu să miroasă apă. Despicătura era suficient de lată ca el să se poată târî înăuntru pe burtă şi coate. Apa stătea într-o baltă puţin adâncă mult în spatele peşterii adânci. Strânse puţină în mâini şi o gustă.

– Rahat! spuse el. Efectiv! Rahat de porumbel! Dar ceea ce nu te omoară îngraşă.

Strigă spre Tariq să aducă sticlele de apă. Stoarse apa prin tricou și în ciuda gustului scârbos goliră sticlele până la fund și Hector le umplu din nou. În sfârșit toți își astâmpăraseră setea și Hector umplu sticlele pentru a treia oară. Când coborî de pe perete privi grupul. Schimbarea era aproape magică. Bărbații zâmbeau și discutau în liniște. Hazel stătea în spatele fiicei ei, fredonând ușor în timp ce îi peria și îi împletea părul.

– Femei! murmură Hector, dând din cap cu afecțiune. Unde naiba a găsit un pieptene? Apoi li se adresă: Nu vă faceți prea comozi, oameni buni, plecăm chiar acum.

Reveniră din nou în formație și ieșiră din vale. Hector rămânea pe cât posibil pe teren ridicat în timp ce se îndreptau spre vest, păstrând o privire atentă asupra teritoriului ce îi înconjura. În cadrul aceleiași ore avu motive să fie mulțumit de vigilența lui. La câțiva kilometri spre sud observă un mic nor de praf palid ridicându-se înspre cerul arzător de alamă. Opri coloana și se ghemui să studieze praful câteva minute. Se mișca încet în direcția lor și își dorea să își fi luat binoclul, dar fusese nevoit să reducă greutatea rucsacurilor la minim. După o scurtă perioadă de observație deveni evident că praful era ridicat în aer de un tip de vehicul care se deplasa încet.

– Orice ar fi, e suficient de bun pentru mine.

Se ridică și îl chemă pe Tariq la el. Rapid dădu ordine să lase doi oameni să păzească femeile, în timp ce el și ceilalți fugeau să întâmpine vehiculul. Deveni evident în curând că acesta urma un mal uscat și nisipos de râu ce mergea de-a lungul unei văi înguste unde terenul nu era atât de accidentat și de dur. Când ajunseră într-un loc unde malurile râului erau mai joase, Hector văzu pentru prima oară clar vehiculul. Recunoscu de îndată că era un camion Mercedes de mărime medie cu tracțiune 4x4. Parbrizul era dat în față, iar în mașină se aflau șoferul și trei alți bărbați pe o banchetă ridicată din spatele lui. Toți patru bărbați erau înarmați și purtau veștmintele și turbanul tradițional. Hector așteptă până când camionul fu mascat din nou de malurile albiei.

– Urmați-mă!

Hector sări în picioare şi cu oamenii aproape în spatele lui fugiră în josul dealului până ajunseră pe buza malului din fața camionului şi se trântiră la pământ. Mercedesul apăru de după curbă la două sute de metri de ei. Hector îl lăsă să se apropie până se afla lângă ei, apoi el şi Tariq se aruncară pe mal şi îi blocară drumul cu armele îndreptate spre ocupanții camionului.

– Nu atingeți armele că vă ucidem, strigă Hector în arabă. Oprește motorul. Ridicați-vă mâinile deasupra capului.

Şoferul şi doi dintre bărbații din spatele lui se supuseră prompt, dar cel de-al treilea bărbat care stătea în spatele vehiculul se ridică în picioare. Era foarte înalt, dar şi foarte bătrân. Fața lui era incredibil de ridată şi barba îi era albă cu vârfurile pictate cu henna. În mâna stângă ținea o pușcă de asalt AK-47. Se holbă la Cross cu ochiul hipnotic al unui profet biblic şi îşi ridică mâna dreaptă să-l arate cu degetul strâns ca o gheară din cauza artritei.

– Tu eşti ucigaşul celor trei fii ai mei. Tu eşti Cross, porcul necredincios împuțit cu care am o vrajbă de sânge. Te blestem cu toată puterea lui Allah. Fie să nu-ți găseşti vreodată pacea, nici după ce te ucid.

– Este Şeic Tippoo Tip, strigă Tariq ca să-l avertizeze.

Hector îşi ținea arma îndreptată spre pieptul şeicului.

– Pune jos arma! strigă el cu asprime. Coboară din camion, bătrâne. Nu mă obliga să te ucid.

Şeicul era ca un om surd. Fără să-şi ridice privirea de la Hector începu să ridice pușca AK-47. Mâinile lui chircite tremurau de forța urii.

– Nu face asta! îl avertiză Hector, dar şeicul ignoră amenințarea armei îndreptate spre piept.

Puse patul puştii pe umăr şi luă poziția de tragere țintindu-l pe Cross peste țeava tremurândă.

– Dumnezeu să mă ierte! şopti Hector şi îl împuşcă în mijlocul pieptului.

Tippoo Tip scăpă puşca, dar rămase în picioare ţinându-se strâns de bară să nu cadă.

– Te blestem pe tine şi pe toţi urmaşii tăi. Te blestem cu toate focurile iadului şi cu ghearele şi colţii îngerilor întunecaţi...

Dar înainte ca Hector să poată să-l împiedice, Tariq îl împuşcă din nou, de data aceasta în cap. Şeicul fu aruncat din camion pe nisipul de pe mal. Cele două gărzi de corp răcniră de furie şi îşi ridicară armele, dar înainte să apuce să tragă un singur glonţ Hector trase rafale scurte de trei runde spre fiecare din ei. Gărzile fură azvârlite de la locurile lor. Tariq mai trase şi el o rafală spre şofer când acesta încercă să-şi apuce pistolul, omorându-l pe loc. Apoi merse la camion şi trase şoferul din locul său şi îl aruncă în vale. Stând deasupra corpurilor lor le dădu lovitura de graţie de aproape. Totuşi, când ajunse deasupra corpului şeicului, Hector îl opri.

– Nu, Tariq! Ajunge. Lasă-l pe ticălosul ăla bătrân în pace.

Tariq îl privi cu o uşoară surpriză şi nici Hector nu reuşi să îşi înţeleagă reţinerea, cu posibila excepţie a faptului că bărbatul era în vârstă. Ştia că Tippoo Tip era un monstru de cruzime şi răutate, dar era bătrân. Fusese inevitabilă riposta, dar ea îi lăsase un gust amar. Îi mulţumea lui Dumnezeu că Hazel nu văzuse ce se întâmplase.

Merse la camion şi se urcă pe scaunul şoferului. Porni motorul şi acesta se auzi puternic.

– Sună destul de bine. Hector verifică rezervorul. E pe trei sferturi plin. Dar văzu că mai erau rezervoare de cursă lungă fixate de fiecare parte a caroseriei. Patru sute de litri fiecare, aprecie el cu satisfacţie. Ne ajung pentru o mie şase sute de kilometri sau chiar mai mult. Mai era şi un rezervor cu apă potabilă fixat în spatele scaunelor din faţă şi îl bătu cu marginea degetelor. Plin! spuse el, dar unul din gloanţele lor îl străpunsese şi apa se scurgea din gaură.

Hector rupse o bucată din turban şi astupă gaura. Apoi dădu din cap spre oamenii lui şi, în timp ce aceştia se urcau în vehicul, Hector cotrobăi prin dulăpiorul dintre scaune. Scoase de acolo o hartă la scară mare a zonei cu toate drumurile şi satele marcate şi numite. Acesta era

un adevărat premiu, dar cea mai bună captură era un binoclu puternic Nikon aflat încă în săculeţul de protecţie din pânză verde.

– Sunt ca un copil în dimineaţa de Crăciun! chicoti el.

Îşi atârnă binoclul în jurul gâtului, verifică dacă toţi oamenii sunt la bord şi conduse spre locul în care lăsase restul grupului, ascunşi printre stânci cu armele pregătite. Hazel îl recunoscu şi fugi în întâmpinarea camionului.

– Eşti în regulă? Am auzit împuşcături.

– După cum vezi, noi am tras. Acum ne putem deplasa iarăşi confortabil. Hazel, tu vii cu mine în faţă. Apoi făcu un semn în spate cu degetul mare. Cay, vreau ca tu să stai în spate, cu capul jos în caz că mai dăm peste alţi inamici.

Cayla se căţără peste latura de oţel a camionului şi apoi se opri dezgustată.

– Oh, scârbos! E sânge peste tot. Nu urc aici. Vreau să stau lângă mama în faţă.

– Cayla Bannock, nu mai face pe marea doamnă cu mine. Poartă-te cum trebuie. Mişcă-ţi fundaţia în camion chiar acum!

– Dar nu vreau...

– Ascultă-mă, fetiţo. Oameni sângerează şi mor din cauza ta. De acum înainte faci cum ţi se spune.

– Nu am greşit cu nimic... începu ea din nou.

– Ba da. L-ai invitat pe Rogier Marcel Moreau, pe numele adevărat Adam Tippoo Tip, pe iahtul mamei tale.

– De unde ai ştiut asta? se holbă ea la el cu o expresie şocată.

– Dacă nu ştii, chiar că eşti retardată. Acum urcă în blesteratul ăsta de camion!

Fără să mai spună nimic, Cayla se căţără peste latura camionul şi se aşeză în spate lângă Daliyah.

Hector puse mâna pe schimbător şi porni. Lângă el, Hazel stătea tăcută şi atentă. El nu voia să o privească, dar îi putea simţi furia. Ştia cât de protectoare era în privinţa Caylei. Conduse rapid, coborând pe malul râului. Fundul nisipos te obliga să mergi cu atenţie, dar se

conducea mult mai bine decât pe terenul şi crestele accidentate şi pietroase din jur. Conduceau doar de scurtă vreme când deodată simţi o mână pe coapsă şi tresări de surpriză. Privi cu coada ochiului spre Hazel şi văzu că ochii acesteia străluceau. Se aplecă spre el până când buzele îi erau la un centimetru de urechile lui.

– Te pricepi foarte bine la copii, nu-i aşa, Hector Cross? şopti ea, ştergându-i obrazul ţepos cu buzele. Nu ştii de câte ori mi-am dorit să fac şi eu asta. Când devine ţâfnoasă, domnişoara Cayla poate să fie o adevărată scorpie.

Această confesiune îl uimi pe Hector. Îi acoperi mâna de pe picior cu palma lui masivă şi i-o strânse.

– Mă gândesc că este un semn că îşi recapătă puterile. Dar îţi înţeleg situaţia dificilă, Hazel. Cay nu a mai avut un tată de multă vreme şi tu simţi că nu poţi să fii prea aspră cu ea.

Fu rândul ei să fie uimită de înţelegerea lui. Apoi îşi reveni.

– Mă gândesc la cineva care să preia rolul patern, spuse ea uşor.

– Norocos băiatul, rânji el şi continuă să conducă.

În mai puţin de o oră părăsiră malul râului şi urcară spre un teren mai ridicat. Hector frână şi opri motorul.

– Ce s-a mai întâmplat? întrebă Hazel agitată.

– Vreau să dau câteva telefoane prin satelit. Ar trebui să avem semnal bun aici. Coborî din camion şi în timp ce îşi întindea noua hartă pe capota de la motor şi pornea telefonul, îi spuse lui Tariq: Dă-le tuturor câte o cană de apă. Lasă-i să-şi dezmorţească picioarele şi să ude trandafirii. Desfăcu şi întinse antena şi dădu din cap spre Hazel. Semnal bun! Trebuie să fie un satelit deasupra.

– Pe cine suni?

– Pe Ronnie Wells pe MTB. Formă numărul şi, după câteva apeluri, Ronnie răspunse. Unde eşti? întrebă Hector.

– Sunt ancorat într-un mic golf al unei insuliţe pietroase cam la cinci mile de coastă...

Îi dădu coordonatele şi Hector le verifică pe hartă.

– În regulă. Mi-am notat poziția. Rămâi acolo până te contactez din nou. Hans Lategan nu a supraviețuit. Elicopterul a fost doborât. Suntem pe fugă, dar am făcut rost de un vehicul. În funcție de ce se află în fața noastră, o să ne ia cam opt ore să ajungem la țărm în dreptul poziției tale.

– Noroc, Heck! O să vă aștept.

Amândoi închiseră.

– De ce nu ne întâlnim cu Paddy și coloana lui de camioane, mai degrabă decât cu MTB-ul? întrebă Hazel.

– Bună întrebare, dădu el din cap recunoscând. E o decizie gândită. Sunt cu două sute de kilometri mai mult până la granița cu Etiopia, unde ne așteaptă Paddy O'Quinn, decât până la coastă, unde se află Ronnie.

– Dar nu vor fi drumuri mai bune? Dacă ne îndreptăm în est, spre mare, o să traversăm țara.

– Exact, îi dădu el dreptate, tastând alte cifre pe telefon. Ținutul din nord, spre interior, este mult mai fertil și mult mai dens populat și va fi deja un cuib de viespi, plin de oamenii lui Tippoo Tip. Cu siguranță, vor fi blocaje pe drum la fiecare răscruce. Dar îl sun acum pe Paddy să îi spun intențiile noastre. El o să fie ultima noastră șansă, dacă nu ne putem întâlni cu Ronnie.

Paddy răspunse imediat la apel.

– Unde ești? întrebă Hector.

– Sunt în vârful unui munte pe granița etiopiană admirând priveliștea spre pitorești ținuturi ale Somaliei. Tu unde naiba ești?

– Sunt la aproximativ treizeci și șase de kilometri est de oază. Uthmann Waddah este un trădător. A trecut în tabără cealaltă.

– Să fiu al naibii! Uthmann trădător? Nu îmi vine să cred.

– A dat alarma. Ne așteptau. Uthmann însuși a lovit elicopterul lui Hans Lategan cu aruncătorul de grenade. Hans e mort și MIL-ul e distrus. Am reușit să capturez un vehicul și ne îndreptăm spre coastă să ne întâlnim cu Ronnie.

Paddy fluieră ușor.

– L-ai ucis pe Uthmann, ticălosul ăla cu inimă întunecată?

– Am tras spre el, dar încă purta vesta antiglonț. L-am lovit, dar nu cred că e mort. Vesta lui probabil că a deviat glonțul meu.

– Mare păcat! mârâi Paddy. Știam eu că ceva nu e în regulă. De unde mă aflu pot să văd că fiecare drum pe partea ta de graniță roiește de vehicule. Urmăresc chiar acum cu binoclul unul dintre camioanele dușmanului. Cred că sunt douăzeci de bărbați în spate. Toți sunt înarmați până la dinți.

– În regulă, Paddy. Menține poziția și așteaptă telefonul meu. Dacă nu putem să ne întâlnim cu Ronnie, o să fim siliți să venim spre tine. Fii pregătit să treci granița și să ne scoți. Întrerupse convorbirea și o privi pe Hazel. Ai auzit ce a spus?

Ea încuviință din cap.

– Ai avut dreptate. E ultima noastră opțiune. Dar chiar o să ne ia opt ore să ajungem pe coastă?

– Dacă avem noroc, răspunse el și observă privirea ei schimbând direcția. Se întoarse și o văzu pe Cayla care venise pe furiș lângă ei.

– Am venit să îmi cer scuze, Heck, spuse ea blând. Uneori intră un drăcușor în mine și nu mă pot abține. Putem fi iar prieteni?

Își întinse mâna spre el și el i-o strânse.

– Nu am încetat niciodată să fim prieteni, Cayla. Și sper să nu încetăm vreodată. Dar îi datorezi mamei tale o scuză mai mult decât îmi datorezi mie.

Cayla se întoarse spre Hazel.

– Îmi pare atât de rău, mămico. Hector a avut dreptate. Eu l-am invitat pe Rogier la bordul *Delfinului* și l-am mituit pe Georgie Porgie să îi ofere o slujbă.

Hazel se înfioră. Până în acest moment încercase să nu creadă asta, dar acum trebuia să înfrunte realitatea. Copilul ei nu mai era copil. Apoi își aminti că fata avea nouăsprezece ani, mai în vârstă decât fusese Hazel, în acea noapte memorabilă de pe bancheta din

spate a Fordului vechi al antrenorului ei de tenis, când devenise la rândul ei femeie. Își adună puterile și întinse brațele spre Cayla.

– Toți greșim, iubito. Ideea e să nu facem aceeași greșeală de două ori.

Cayla privi din nou spre Hector.

– Ce este fundația asta pe care îmi spui să mi-o pun undeva?

– Așa spun englezoii din clasele superioare la fund, îi explică Hazel și Cayla chicoti.

– În regulă! O să cred asta. Fundație este un cuvânt care sună destul de elegant. Mult mai bine decât celălalt.

Uthmann se chinui să coboare panta abruptă de nord a văii. Fiecare pas era dificil și fiecare respirație era o agonie pentru el. Își abandonase aruncătorul de grenade și se ținea de piept cu ambele mâini acolo unde glonțul lui Hector izbise panoul din față al vestei sale antiglonț. La început se așteptase să-i audă pe Hector și oamenii lui urmărindu-l, dar după o vreme își dădu seama că probabil se regrupau după distrugerea elicopterului. Se opri câteva minute să-și dea jos vesta antiglonț grea și să-și inspecteze rănile. Deși glonțul nu penetrase pielea, vânătaia și umflătura din locul de impact erau uriașe. Apăsă zona cu atenție și simți împunsătura ascuțită a unei coaste rupte sub piele. Era îngrijorat că i-ar fi putut perfora plămânul. Deși durerea era greu suportabilă, inspiră adânc. Se părea că plămânii lui nu fuseseră atinși, așa că se cuprinse cu brațele și merse clătinat spre fundul văii unde îl lăsase pe Adam. Nu se mai afla acolo. Probabil că urcase din nou în afara văii spre locul unde îi lăsaseră pe șeic și pe oamenii lui. Uthmann urcă pe același traseu și îl găsi pe Adam în vârful văii, stând pe o piatră și legându-și glezna cu bucăți rupte din bluză.

– Ce s-a întâmplat? întrebă de îndată ce îl văzu pe Uthmann. Am auzit împușcături și o explozie zgomotoasă.

Respirând cu grijă Uthmann îi descrise lui Adam ceea ce făcuse și acesta fu încântat.

– Deci nu au scăpat! Acum sunt izolați și îi am în palmă.

– Da, i-am prins pentru moment. Dar cum v-am explicat ție și bunicului tău, Cross a făcut planuri de ieșire pe mai multe rute. Acum probabil că se va îndrepta spre coastă acolo unde îl așteaptă o barcă să-l treacă la saudiți. Unde este bunicul tău? Am nevoie de camionul lui să-i urmăresc.

– Trebuie să se fi dus să traverseze valea mai jos așa cum stabilisem cu el.

– Amândoi suntem răniți. N-avem cum să-l ajungem din urmă pe bunicul tău sau pe Cross mergând pe jos. Trebuie să așteptăm să ajungă celelalte camioane de la fortăreață. Trebuia să fi ajuns de mult.

– Probabil ne-au pierdut urma în întuneric, spuse Adam încruntat. Sau au întâmpinat alte piedici.

Mai trecu o oră până când auziră apropiindu-se motorul unui vehicul și într-un final îl văzură apărând dincolo de creastă. Erau doi oameni în cabină și încă doisprezece în spate. Uthmann avu nevoie de câteva minute să lege glezna lui Adam și propriul piept cu bandaje din trusa de prim ajutor a camionului. Apoi se urcară în vehicul și luară urma mașinii de vânătoare a șeicului. De la distanța de o mie șase sute de metri văzură vulturi făcând cercuri pe cer în fața lor și Adam îl zori pe șofer până ajunseră la locul unde fusese ucis bunicul lui. Cadavrul lui se afla pe nisipul uscat al malului de râu. Jumătate din fața bătrânului fusese smulsă și devorată de păsări, dar barba îi era neatinsă. Adam coborî îndurerat pe nisip și șchiopătă să îngenuncheze lângă cadavru. Alți prădători, probabil o haită de șacali, îi sfâșiaseră burta și măruntaiele putrezeau deja în căldură. Duhoarea îți făcea greață.

Cu reverență, Adam rosti rugăciunile tradiționale pentru morți, dar în inima lui jubila. Anii de tiranie ai bunicului său se terminaseră și acum era în mod indiscutabil șeic al clanului Tippoo Tip. Cu doar patru zile în urmă, bătrânul îl numise în mod oficial urmaș în moschee, în prezența mullahului și a tuturor fiilor și nepoților. De acum

înainte nimeni nu va îndrăzni să dispute dreptul lui Adam la conducerea clanului.

Când îşi termină rugăciunile le ordonă bărbaţilor să-l înfăşoare pe bunicul lui într-o prelată şi să-l aşeze în spatele camionului. Văzu noua veneraţie din ochii şi purtarea oamenilor care se grăbeau să îndeplinească porunca. Chiar şi atitudinea lui Uthmann faţă de el se schimbase foarte mult ca recunoaştere a creşterii lui în rang şi autoritate.

Uthmann cercetase zona cu atenţie în timp ce Adam se ruga. Găsise urmele lăsate de Hector şi de grupul lui de atacatori. Se duse spre locul unde stătea Adam şi îi explică iute cum trebuie să se fi întors necredincioşii prin vale după distrugerea elicopterului şi cum, print-un noroc diavolesc, întâlniseră camionul cu şeicul la bord. Îl uciseseră pe bătrân şi luaseră vehiculul.

– Care îţi sunt ordinele, şeicul meu? întrebă el.

Sunetul titlului linişti sufletul lui Adam ca o pipă cu haşiş.

– Trebuie să urmărim vehiculul furat al bunicului meu până putem fi siguri de direcţia în care se îndreaptă necredincioşii. Doar atunci putem hotărî ce o să facem.

Uthmann îndrăzni să îşi spună părerea.

– Cum v-am explicat deja, îl cunosc pe acest Cross destul de bine cât să ghicesc ce o să facă. Acum că are maşina de vânătoare furată cu siguranţă va încerca să ajungă pe coastă unde îl aşteaptă barca de evadare.

– Ce-o să facă dacă nu poate evada pe apă? întrebă Adam.

– Atunci singura rută care îi mai rămâne este graniţa cu Etiopia.

– Să vedem dacă ai dreptate. Pregăteşte oamenii şi urmăreşte-l.

Lăsară în grija şacalilor cadavrele gărzilor de corp şi porniră pe urmele vehiculului mai mic. În curând găsiră locul unde se oprise Hector Cross. Văzură urmele de paşi ale grupului lui în locul unde coborâseră din maşină. În ciuda rănii de la piept Uthmann coborî să examineze urmele şi apoi se întoarse pentru a-i raporta lui Adam.

– Sunt nouă în total; şase bărbaţi şi trei femei.

– Trei femei? întrebă Adam. Una este prizoniera mea evadată, dar cine sunt celelalte două?

– Cred că una din ele este femeia care i-a arătat lui Cross cum să iasă din fortăreaţă. A treia şi ultima a sosit cu elicopterul. Am văzut-o câteva secunde înainte să trag cu aruncătorul de grenade. Am văzut-o de la distanţă şi vederea mi-era parţial obstrucţionată de fuzelaj, deci nu pot să fiu absolut sigur, dar cred că a treia femeie este mama prizonierei tale. Am văzut-o de multe ori la Sidi el Razig şi sunt aproape sigur că e ea.

– Hazel Bannock! se holbă Adam la el încercând să înţeleagă pe deplin norocul ce dăduse peste el.

Nu numai că era şeicul clanului său, dar acum o avea pe una din cele mai bogate femei din lume aproape în palme. Odată ce îşi închidea pumnul în jurul ei avea să îl facă unul dintre cei mai puternici oameni din Arabia şi Africa. „Zece miliarde de dolari şi propria mea armată în spate! Nimic din ceea ce îmi doresc nu o să fie imposibil de obţinut." Imaginaţia lui zbura ţesând măreţia visului lui. „De îndată ce primesc banii de răscumpărare o să le ofer lui Hazel Bannock şi fiicei ei morţi splendide. O să îl las pe fiecare dintre oamenii mei să le călărească. O să le-o tragă târfelor astea creştine în ambele găuri, de o mie de ori şi din faţă şi din spate. Dacă nu le pot ucide cu sculele o să poată folosi baionetele în aceleaşi găuri ca să termine treaba. Va fi plăcut să privim toate acestea. O să împărtăşim această plăcere cu asasinul, Hector Cross. Apoi va trebui să mă gândesc la ceva original pentru Cross. Într-un final, probabil că o să-l las pe mâna bătrânelor din trib şi a cuţitelor lor, dar la început mulţi dintre oamenii mei o să se bucure de el pe la spate. O să-i întindă anusul atât de larg că o să poţi să treci cu un cal prin el. Pentru un bărbat ca el, umilinţa asta va fi mai mare ca orice durere fizică." Îşi frecă mâinile de bucurie. „Voi avea răscumpărarea şi voi încasa şi datoria de sânge a familiei mele."

Strigă spre şoferul camionului:

– Întoarce-te spre oază! Apoi îi explică lui Uthmann: Trebuie să îl îngrop pe bunicul meu cu tot respectul pe care îl merită. O să îl anunţ

prin radio pe unchiul meu Kamal că fugarii vor încerca să evadeze cu barca. Totuşi, dacă Cross reuşeşte iar să se strecoare, va încerca să ajungă la graniţa cu Etiopia şi acolo vom fi cu adevărat pregătiţi pentru el.

Tot restul zilei se îndreptară spre est. Înaintau cu greutate. De trei ori ajunseră în fundături formate din ravene de netrecut şi trebuiră să se întoarcă mai mulţi kilometri şi să caute o rută alternativă. Când se lăsă întunericul, Hector nu îndrăzni să aprindă farurile de teamă să nu le dezvăluie urmăritorilor poziţia lor. Trebuiră să aştepte apariţia lunii înainte să continue înaintarea spre est.

Hector aproximase că se aflau la încă patruzeci de kilometri de ţărmurile Golfului Aden când norocul păru să li se fi schimbat dramatic. Ajunseră pe o întindere de sare a cărei suprafaţă dreaptă se întindea în faţa lor cât puteau vedea cu ochii, netedă şi strălucind în lumina lunii. Când Hector intră pe această suprafaţă, reuşi să schimbe în cea mai înaltă treaptă de viteză pentru prima oară de când deturnaseră Mercedesul. Goniră cu optzeci de kilometri pe oră spre marele disc de argint al lunii care atârna pe cerul din faţa lor. Străbătuseră cel puţin douăzeci de kilometri când, fără vreun semn anterior de avertizare, crusta subţire de sare de sub ei cedă, şi camionul se afundă până la osii în înşelătorul nisip mişcător de sub crustă. Hector avu nevoie de trei ore de muncă grea să-l scoată de acolo folosindu-se de cricul înalt al camionului pentru a ridica roţile suficient de sus cât să îndese arbuşti uscaţi de sare sub ele, apoi îngropară una din roţile de rezervă legată de capătul funiei de remorcare pentru a acţiona ca ancoră de care reuşiră într-un final să tragă Mercedesul cu spatele din ghearele nisipului mişcător.

Abia în zorii celei de-a doua zile priviră în sfârşit spre apele de azur ale Golfului Aden de la adăpostul dealurilor joase de deasupra ţărmului. Se aflau pe Marele Corn al Africii privind înspre nord, spre Yemen. Sub creasta pe care parcaseră era un drum cu o singură bandă care mergea paralel cu marea. Sub el se afla plaja îngustă cu

nisip roşu. Apa era mică şi limpede ca sticla şi Hector putea să vadă reciful de coral formând o barieră la o sută de metri de ţărm. Erau nevoiţi să înainteze până acolo ca să fie luaţi de MTB. În tot acest timp aveau să fie vulnerabili.

Cât timp priviseră în jos, un singur vehicul trecuse pe drumul aflat de-a lungul plajei, şi acesta era doar unul dintre omniprezentele autobuze africane care acopereau fiecare kilometru al reţelei de drumuri de pe continent. Autobuzul era atât de prăfuit că nu se vedea nicio urmă din vopseaua iniţială. Bagajele de munteni ale pasagerilor, inclusiv coşuri cu pui vii şi grămezi de nuci de cocos, erau legate pe acoperiş. Zgomotul motorului, scrâşnetul roţilor şi duduitul şi pocnetele caroseriei şi ale şasiului pe drumul accidentat ajungeau cu claritate până la ei în timp ce priveau de pe deal. Autobuzul nu mai fu urmat de alte vehicule şi Hector nu găsi urme ale prezenţei inamicului. Deschise telefonul prin satelit şi îl sună pe Ronnie Wells.

– Avem plaja în vedere, suntem în dreptul coordonatelor pe care ni le-ai dat. Cât de departe eşti de ţărm?

– După harta mea, suntem la 4,3 mile marine de plajă.

Hector îşi folosi noul binoclu Nikon să caute pe mare poziţia pe care i-o dăduse Ronnie şi identifică imediat grupul micuţ de insule, întunecate ca un banc de balene, aproximativ în poziţia şi la distanţa corecte.

– Ronnie, Ronnie! Cred că te-am văzut. Vreau să dai drumul la o rachetă cu fum galben ca să-mi confirmi că mă uit în locul care trebuie.

– OK, Heck. Stai puţin. Am nevoie de câteva minute să încarc racheta.

Când racheta se ridică în aer lăsă o scurtă urmă galbenă pe orizont, care dispăru aproape imediat în vânt. Fu atât de scurtă această apariţie că era nevoie de un observator care să o caute din priviri ca să o vadă. Hector ştia că îşi asumase un risc, dar trebuia să fie absolut sigur de poziţia lui Ronnie înainte să îşi expună grupul.

– Ronnie, Ronnie! Te afli la un unghi de cincisprezece grade de poziţia noastră. Vino spre plajă pe o direcţie reciprocă.

– Mai vezi şi alt trafic în zonă, Heck?

– Mai sunt câteva mici bărci de pescuit împrăştiate mai spre ţărm, dar toate par să fie ancorate. Apoi mai pot să văd o navă cu un rezervor mare la orizont la câteva mile dincolo de tine. Nimic neobişnuit.

– OK, Heck. Vin cu viteza cea mai mare. Fiţi pregătiţi pentru o ridicare rapidă. Nu vrem să frecăm menta prea mult pe plajă.

– Mai trebuie să fii avertizat de un lucru, Ronnie. Am avut un trădător printre noi. Uthmann Waddah este agentul inamicului. Ştia de întâlnirea noastră de aici. La primul semn de pericol, trebuie să renunţi şi să o iei la fugă.

– Uthmann Waddah! E o lovitură grea, Heck. Ştiu ce simţi pentru el.

– Ce simţeam pentru el, Ronnie – la trecut. O să-l ucid când ne întâlnim din nou. Am încercat deja o dată, dar data viitoare nu mai greşesc.

– Recepţionat! Ne vedem pe plajă.

De îndată ce fusese atenţionat de Uthmann Waddah că Hector Cross ar putea să încerce să scape pe mare, Kamal Tippoo Tip îşi luase toate bărcile de atac din portul din Gandanga şi le duse spre nord pentru a staţiona în linie de-a lungul părţii de coastă din dreptul Oazei Miracolului şi a fortăreţei. Aici era rezonabil să se aştepte ca necredinciosul să încerce să scape din Puntland. Bărcile erau ancorate la o mie şase sute de metri de ţărm şi fiecare barcă le vedea pe celelalte din laturile ei, astfel că puteau forma un lanţ de observaţie lung de cincizeci de mile. Kamal se plasase în centrul lanţului şi el fu cel care observă efemera urmă de fum galben pe cerul dinspre est. Înainte ca fumul să dispară, se afla deja pe emiţătorul său cu unde scurte anunţând întreaga flotă de douăzeci şi trei de bărci de atac să se adune lângă el.

În golful cu nisip, la trei mile marine mai înspre ţărm de ambuscada lui Kamal, Ronnie ordonă echipajului lui să fie pregătiţi să ridice ancora din locul în care se aflaseră în ultimele şaptezeci şi două

de ore, înainte să îndepărteze prelata ce acoperea cele două mitraliere Browning de calibrul 50 montate la prora. Încărcă ambele arme şi le îndreptă spre babord şi tribord pentru a se asigura că nu se blocase garnitura. Apoi se îndreptă grăbit spre cabină şi porni motoarele MTB-ului. Porniră uşor şi mări turaţia până la 3 000 de rotaţii, apoi reduse acceleraţia pentru a lăsa acul de pe cadranul ce indica temperatura motorului să coboare din nou spre zona verde. Făcu un semnal cu mâna echipajului de pe puntea din faţă şi troliul ancorei scrâşni, lanţul dudui în puţul ancorei şi ancora fu urcată la bord, şi fixată pentru siguranţă de echipaj. Marcus, şeful de echipaj, îi dădu OK-ul lui Ronnie şi acesta intră în marşarier şi manevră barca până ajunse cu prora spre ieşirea din golf. Apoi porni ambele motoare şi acestea îi permiseră să ţâşnească spre largul mării şi să se întoarcă spre plaja îndepărtată. Prin binoclul lui, Hector identifică jetul strălucitor al motoarelor Rolls-Royce îndreptându-se direct spre ei.

– Vine Ronnie! îi spuse lui Hazel de îndată ce fu sigur.

– A doua oară e cu noroc, rosti ea şi el încuviinţă din cap.

– Asta e sigur, îi dădu el dreptate, dar cuvintele unei vechi zicători îi răsunară ca o avertizare în minte. Prima e cea mai rea, a doua la fel, a treia e cea mai bună din joc.

Îşi scoase zicala din minte şi îl chemă pe Tariq să îi urce pe toţi în Mercedes. Fugiră să îi îndeplinească ordinul şi Hector se urcă la volan şi porni motorul. Se mai uită o ultimă dată spre mare să se asigura că totul mergea fără probleme şi ceea ce văzu îi îngheţă sufletul. Hazel îi văzu schimbarea de expresie.

– Ce este, Hector? întrebă ea alarmată.

– Am provocat soarta şi soarta ne-a ascultat, spuse el uşor ca să n-o înspăimânte pe Cayla.

Din bărbie arătă spre mare. Ea văzu de îndată.

– Maica Domnului! şopti ea şi îl apucă de mână ca să se liniştească.

Ceea ce crezuseră că erau bărci de pescuit nu erau nici pe departe ceea ce păreau. Suprafaţa mării, care cu minute în urmă fusese tulburată doar de briza uşoară dinspre ţărm, clocotea acum ca o oală de

supă. Jeturile argintii ale numeroaselor ambarcațiuni mici și rapide îi traversau suprafața, intersectându-se din toate direcțiile, ca spițele unei roți mari unindu-se într-un punct din centru. Mișcându-se mai încet, dar făcând un jet mai mare ca al celorlalte, MTB-ul lui Ronnie Wells era punctul central al acestei activități violente. Hector opri motorul Mercedesului și apucă telefonul prin satelit. Telefonul sună o dată pe MTB și Ronnie Wells răspunse.

– Hector? întrebă el.

– Ronnie! Abandonează! Abandonează! strigă Hector la el. Vin bărci pirat spre tine din toate părțile. E o ambuscadă. Te-a aranjat Uthmann. Pleacă de acolo. Mă auzi?

– Recepționat! Fii atent la faimosul meu număr de dispariție.

– Lasă legătura prin satelit deschisă, comandă Hector.

Ronnie lăsă receptorul telefonului pe masa cu hărți aflată lângă el fără să întrerupă legătura. Acum Hector putea să audă tot ce se întâmpla la bordul MTB-ului.

– Țineți-vă bine! strigă Ronnie la echipaj și întoarse puternic de cârmă.

Marea navă se roti violent la 180 de grade. Unul dintre oamenii lui nu era pregătit și fu azvârlit cu capul în față în rama bocaportului. Țeasta i se crăpă zgomotos și el se prăbuși ca în urma unei împușcături în cap cu un revolver Magnum 44. Ronnie îl ignoră și strigă spre șeful de echipaj:

– Marcus, treci în față și pune mâna pe mitraliere. De îndată ce avem o țintă în față mă îndrept spre ea. Trage în orice altă barcă pe care o vezi. Sunt toți niște bandiți!

Ronnie se uita în spate, privind spre peste jetul lăsat de navă. Nu putea vedea nimic, dar știa că erau acolo, atât de jos în apă că nu erau vizibili de valuri până când nu erau mai aproape de o sută de metri. Din dulăpiorul de sub masa cu hărți scoase un pistol-mitralieră Uzi și îi verifică încărcătorul înainte să îl așeze pe scaun la nivelul genunchilor lui, apoi din același dulăpior scoase patru grenade incendiare M67 și le așeză lângă Uzi-ul SMG. Privi din nou peste

pupa şi văzu capul şi umerii unui bărbat ridicat deasupra valurilor. Nu putea vedea cala bărcii de sub el, dar ştia că era pilotul primei bărci de atac, aflat la cârma acesteia în timp ce restul echipajului se ghemuia în cală. Distanţa dintre cele două nave se micşora surprinzător de rapid. Ronnie ridică telefonul.

– Nu o să pot fugi de atacatori, Hector. Sunt mai rapizi ca mine, spuse el. Dar mă pot întoarce să lupt. La asta n-o să se aştepte.

– Pentru asta ai fost făcut, bătrân lup de mare, răspunse Hector pe un ton glumeţ, deşi inima îi era împietrită. Dă-le de furcă, Ron!

– Îmi pare rău că nu eşti şi tu aici să te distrezi cu noi! Ronnie lăsă din nou telefonul şi Hector îl auzi strigând spre Marcus aflat în spatele celor două mitraliere: Pregăteşte-te de viraj!

Marcus confirmă strângând din mână şi Ronnie întoarse din nou ambarcaţiunea. MTB-ul se întoarse pe axă şi porni în direcţia opusă cu viteza maximă. Cele două bărci se îndreptară una spre cealaltă cu o viteză combinată de o sută şaizeci de kilometri la oră. Barca arabă fu complet surprinsă. Înainte ca echipajul să poată ieşi din ascunzătoarea de sub copastie, mitralierele grele ale MTB-ului îi fărâmiţară cala în aşchii şi surcele de lemn. Aproape imediat barca pierdu controlul şi se scufundă cu faţa în valul următor.

– Asta a fost frumos de privit! râse Ronnie, dar încă trei bărci de atac apărură din spatele valurilor şi echipajele lor trăgeau din plin în MTB cu armele lor de asalt pe măsură ce se apropiau.

Majoritatea gloanţelor treceau deasupra sau intrau în valurile din faţa calei. Dar unele dintre ele sfâşiau MTB-ul. Parbrizul lui Ronnie fu zdrobit şi bucăţi de sticlă zburătoare îi tăiară fruntea şi sângele îi curse în ochi, dar întoarse să atace cea mai apropiată barcă de prora. Bazându-se pe forţa lui superioară se îndreptă spre ea să o ciocnească, dar nava viră brusc şi trecură în viteză una pe lângă cealaltă despărţite doar de o fâşie îngustă de apă. Când trecură pe lângă el, Ronnie aruncă o grenadă incendiară în barca de atac şi se ghemui când aceasta explodă într-o perdea de flăcări albe. Doi dintre membrii arabi ai echipajului fură aruncaţi peste

bord şi omul de la cârmă dispăruse pur şi simplu în explozie şi fum. Ronnie era cuprins de nebunia luptei, acel sentiment de euforie care nu putea fi provocat de niciun drog. Se întoarse spre următoarea barcă şi o izbi frontal. Coliziunea avarie prora MTB-ului, dar zdrobi barca de atac sub el şi îi vărsă echipajul în mare unde se zbătură cu valurile şi apoi se înecară.

Acum veneau bărci de atac spre el din toate direcţiile. Echipajele arabe schelălăiau „Allahu Akbar!" şi măturau MTB-ul de aproape cu foc de mitralieră. Marcus fu ucis de o rafală de AK şi se prăbuşi peste mitraliere, cele două ţevi învârtindu-se necontrolat şi cartuşele zburând în aer. O altă navă veni aproape de ei, şi un arab în veştmânt lung şi cu barbă aruncă un cârlig de agăţare pe puntea MTB-ului şi cleştii îi muşcară din copastia de lemn. În câteva minute alţii îi urmaseră exemplul şi Ronnie trăgea o mică flotă după el. Privi în jur şi văzu că era ultimul din echipaj care rămăsese în viaţă, corpurile oamenilor săi fiind întinse în atitudini de abandon în bălţi de sânge. În mod miraculos, prin furtuna de gloanţe, Ronnie rămăsese neatins. Când privi în spate peste pupa, observă că un grup de arabi se folosea de liniile de ancorare pentru a-şi trage navele de atac mai aproape de pupa MTB-ului şi că se pregăteau să urce pe puntea din spate. Goli încărcătorul Uzi-ului spre ei, doborând doi. Când încărcătorul se golise, aruncă arma şi fixând cârma spre tribord apucă o grenadă în fiecare mână. Scoase cuiele grenadelor cu dinţii în timp ce pornea să le arunce spre navele din spate. Dar reuşi să facă doar doi paşi înainte ca un glonţ de AK să îl lovească în abdomen. Îi seceră măruntaiele şi îi ieşi prin coloană, zdrobindu-i două din vertebrele inferioare. Picioarele i se frânseră şi se prăbuşi pe punte. Picioarele îi erau paralizate, dar se folosi de coate să-şi tragă corpul ciuntit cât mai aproape de rezervorul auxiliar şi se ghemui lângă el strângând grenadele la piept. Simţea loviturile a aproape şase nave de atac lipite de laturile MTB-ului şi apoi zgomotele picioarelor goale pe punte atunci când hoarda se revărsă la bord, chiuind şi strigând a triumf, îmbulzindu-se să fie primul care să intre în posesia premiului. Unul

dintre ei îl ochi pe Ronnie ghemuit pe rezervor. Fugi spre el, se aplecă deasupra lui şi îi dădu capul pe spate să-i taie gâtul cu un pumnal arab curbat. Îl tăie neîndemânatic ratând jugulara, dar reuşind să îi reteze traheea. Înainte să poată tăia din nou, Ronnie se rostogoli şi ridică cele două grenade.

Restul piraţilor se adunaseră înspre el, râzând şi strigând, dar când văzură cele două grenade se dădură înapoi consternaţi. Ronnie nu simţea durere, doar un mare val de adrenalină care îl ridica asemenea unui covor fermecat. Vag îşi dădu seama că asta îşi dorise dintotdeauna – să moară cu o armă în mână şi cu un inamic în faţa lui, nu în infirmeria Spitalului Regal din Chelsea. Râse de ei şi aer ţâşni din traheea lui retezată însoţit de o ceaţă roz. Vru să strige ceva inteligent despre cum avea să ajungă înaintea lor în paradis şi să le fure cele şaptezeci de virgine, dar corzile vocale îi fuseseră şi ele retezate şi nu putu rosti nimic. Îşi deschise mâinile şi lăsă grenadele să cadă.

Gloata de piraţi se despărţi şi fugi, urlând de groază, dar nici unul dintre ei nu reuşi să ajungă la bărcile lor înainte să fie omorâţi de explozie. Ronnie încă râdea când dubla explozie îl cuprinse şi un moment mai târziu rezervorul de combustibil de care se proptise explodă şi o coloană de flăcări şi fum negru ţâşni spre cer.

Hector privea prin binoclu când simţi unda de şoc a exploziei zburlindu-i părul şi văzu coloana de fum şi luminozitatea fosforului care ardea, mai aprins ca lumina soarelui pe valuri. Simultan, telefonul prin satelit din buzunar se întrerupse. Mai privi în gol prin lentile câteva minute ca să se adune. Apoi simţi mâna lui Hazel pe braţ.

– Îmi pare rău, dragul meu.

Era pentru prima oară când folosise acest termen de afecţiune. Îşi lăsă jos binoclul şi se întoarse spre ea.

– Îţi mulţumesc pentru înţelegere. Dar asta şi-ar fi dorit Ronnie. În momentul ăsta cred că îşi bate joc de soarta lor. Scutură uşor din cap, dând amărăciunea la o parte şi strigă spre Tariq. Pregăteşte-i pe toţi de drum din nou. Apoi se întoarse spre Hazel. Racheta aia de

fum a fost greşeala mea. Acum sunt siguri că ne aflăm pe ţărm şi că Ronnie ne trimitea un semnal. Trebuie să plecăm rapid.

Cu Mercedesul încărcat, Hector se întoarse pe drumul de coastă şi conduse rapid de-a lungul lui în direcţia opusă cuibului de piraţi din Golful Gandanga. Străbătură aproape douăzeci de kilometri înainte ca Hector să observe praful venind dinspre un vehicul ciudat care se apropia dinspre nord. Se retrase rapid de pe drum şi parcă în spatele unor arbuşti ţepoşi bătuţi de vânt. Le ordonă tuturor să se dea jos şi să stea în spatele camionului camuflat de stratul gros de praf şi nisip care se uscase pe el. Se ghemui în spatele trunchiului unuia dintre arbuştii ţepoşi şi privi cum un alt autobuz de pasageri înainta cu greutate spre sud, ştergând cu eficienţă urmele pe care le lăsaseră cu propriul set de cauciucuri duble. Imediat ce vehiculul dispăru complet, el şi cu Tariq tăiară fiecare câte o ramură din unul dintre arbuşti şi se întoarseră spre marginea drumului unde lăsaseră camionul. Ajunseră înapoi la camionul parcat şi păşind cu spatele şterseră toate semnele trecerii lor de pe suprafaţa aspră şi îndreptând firele de iarbă aspră maro care fuseseră călcate de roţile camionului.

Mulţumiţi că făcuseră tot ce le stătuse în putere să încurce orice urmărire din partea piraţilor care trebuiau să vină în căutarea lor pe drum, le ordonă tuturor să îşi ocupe locurile în vehicul şi apoi se întoarseră în sălbăticie pe drumul pe care veniseră, în direcţia Oazei Miracolului şi a graniţei cu Etiopia. Când se lăsă întunericul şi nu mai era sigur să avanseze de teamă să nu lovească vreun bolovan sau să se prăbuşească într-una din văile seci, Hector parcă Mercedesul. Făcură cafea pe un foc de uscături mascat cu atenţie şi o băură neagră şi neîndulcită după ce mâncară hrana uscată din proviziile militare. Fiecare dintre ei era epuizat aşa că Hector stătu primul de pază. Toţi ceilalţi se trântiră pe pământul dur şi adormiră aproape instantaneu. Până şi Hazel, care era una dintre cele mai dure şi hotărâte dintre ei, cedase într-un final. Se întinse ţinând-o pe Cayla strâns în braţe, amândouă tăcute şi nemişcate ca nişte statui. Cum aerul nopţii

devenise mai rece, Hector își întinse jacheta deasupra lor; nici măcar nu tresăriră.

Îi lăsă pe toți să doarmă o oră după răsăritul lunii. Când, într-un final, îi trezi și îi îndemnă să se urce înapoi în camion, îl lăsă pe Tariq la volan, iar legănatul și mișcarea Mercedesului pe terenul dur îl ajutară să adoarmă. Dormi așezat în scaunul înalt de vânătoare, cu pușca încărcată de-a lungul poalei, ținută de cureaua ei, pregătit să răspundă imediat la orice semn de pericol. O schimbare în mișcarea camionului îl trezi. Mergea mult mai lin și această schimbare se petrecu atunci când Tariq trecuse într-o treaptă superioară de viteză. Hector își deschise ochii și văzu că se mișcau mai rapid pe un drum cu margini relativ demarcate, dar destul de bătătorit. Privi spre stele pentru a se orienta. Orion vâna pe cerul dinspre vest alături de Sirius, câinele lui, care îi fugea în față. Luna era sus pe cer. Se îndreptau încă spre vest cu farurile stinse, bazându-se pe lună și pe Calea Lactee să le lumineze înaintarea. Își verifică ceasul; dormise aproape trei ore. Trebuiau să se apropie de zonele mai fertile și mai populate din apropierea autostrăzii. Se aplecă în față și atinse umărul lui Tariq.

– Pauză de pipi, anunță el.

Tariq frână și toți coborâră. Femeile merseră în spatele camionului și bărbații în față. Umăr la umăr cu el, Hector îi vorbi încet lui Tariq.

– Trebuie să scăpăm de vehiculul ăsta. Fiecare bărbat, femeie și copil din Puntland o să îl caute. O să facem rost de altul. Apoi trebuie să găsim hainele corespunzătoare ca să ne putem amesteca cu populația locală. Tu și Daliyah sunteți singurii îmbrăcați așa cum trebuie.

În timp ce vorbeau, Cayla și Hazel veniră din spatele camionului să li se alăture. Ascultară o vreme conversația în arabă, până când Hazel își pierdu răbdarea.

– Despre ce vorbiți?

– Avem nevoie de alt mijloc de transport. Eu și Tariq plănuim să deturnăm alt camion și să găsim îmbrăcăminte corespunzătoare, mai ales pentru tine și Cayla.

– Să deturnaţi? întrebă Hazel. Asta înseamnă să ucideţi mai mulţi oameni nevinovaţi?

– Dacă de asta e nevoie, conchise Hector.

– Nu e chiar uman sau discret. De ce nu o trimiteţi tu şi Tariq pe Daliyah în cel mai apropiat oraş să cumpere un camion şi ţinutele necesare?

– Bună idee, zâmbi Hector în lumina lunii. Stai doar o secundă să jefuiesc o bancă.

– Uneori te prinzi foarte greu, Hector Cross.

– Ultimul care mi-a spus asta a fost profesorul meu de matematică din liceu.

– Trebuie să fi fost un tip cu multă intuiţie. Vino cu mine.

Îl conduse spre spatele camionului şi, când nu mai erau în vedere, începu să îşi deschidă bluza.

– Doamnă Bannock, în orice alt moment ar fi fost o idee minunată.

Netulburată, Hazel îşi scoase marginile bluzei din pantaloni şi el se holbă la centura de bani care îi era legată în jurul taliei, înfăşurată pe abdomenul plat. Deschise ariciul de închidere şi îi dădu centura. El îndreptă lanterna spre ea, apoi scoase unul dintre teancurile verzi de bancnote americane şi le răsfoi.

– Cam cât ai aici? întrebă el pe un ton uimit.

– Cam treizeci de mii. Uneori e util să ai bani la tine.

– Hazel Bannock, eşti o adevărată minune!

– Oh, în sfârşit ai observat şi tu. Se pare că nu pricepi chiar atât de greu pe cât credeam, spuse ea, iar el se întinse şi o sărută. Şi devii din ce în ce mai deştept, adăugă ea cu vocea care îi devenise răguşită. Continuăm mai târziu, în regulă?

– Ai perfectă dreptate, căzu el de acord.

Conduseră mai rapid, dar înaintau în continuare cu farurile stinse, mai precauţi pe măsură ce se lumina de zi. În sfârşit treceau prin câmpuri cu lujeri uscaţi de porumb şi apoi chiar lăsară în urmă câteva adăposturi întunecate aflate pe marginea potecii. Nu era niciun semn de viaţă, cu excepţia fumului dintr-un foc aprins pentru

gătit ce ieşea dintr-o gaură din acoperişul uneia din colibe. La scurt timp după aceea, urcară o colină şi văzură în depărtare luminile unei aşezări întinse. Unele dintre lumini păreau să fie alimentate de electricitate mai degrabă decât de lemne sau kerosen, ceea ce era un semn măcar al unei civilizaţii rudimentare. Se opriră şi Hector îşi puse palma deasupra lanternei să examineze harta.

– Era un singur oraş pe hartă care ar putea să fie acesta, îi arătă el lui Tariq. Lascanood. Întreab-o pe Daliyah dacă îl cunoaşte.

– Îl cunosc. Am mai fost acolo cu tata. Nişte rude de-ale lui locuiesc aici, confirmă Daliyah. Este cel mai mare oraş din provincia Nugaal.

– Cât de departe este de Etiopia? întrebă Hector, iar ea păru jenată.

Era o fată simplă de la ţară şi întrebarea o depăşea.

– În regulă. Cât de departe este de casa ta – poţi să străbaţi distanţa într-o zi de mers?

– În două, nu una, spuse ea cu siguranţă.

În mod evident, mai făcuse acest drum.

– Ştii dacă există vreun drum dinspre acest oraş spre Etiopia?

– Am auzit oamenii spunând că există un drum, dar nimeni nu îl mai foloseşte acum, de când cu problemele din acea ţară.

– Îţi mulţumesc, Daliyah. Se întoarse spre Hazel. Cunoaşte oraşul şi spune că există un drum spre graniţă, deşi nu îl văd marcat pe hartă. Se pare că a fost abandonat, ceea ce e numai bine pentru noi.

– Deci, ce facem acum? întrebă Hazel.

– Găsim un loc unde să ne ascundem în timpul zilei şi eu îi voi trimite pe Tariq şi Daliyah în oraş să cumpere un autobuz sau un camion şi celelalte lucruri de care avem nevoie. Hector se întoarse spre Daliyah. Ştii dacă se află vreo vale seacă sau alt loc prin apropiere unde să putem ascunde acest camion până mergeţi tu şi Tariq în oraş?

Se gândi un moment şi apoi încuviinţă din cap.

– Ştiu un loc, confirmă ea.

Se aşeză lângă Tariq, evident foarte mândră că fusese aleasă de Hector să le fie călăuză şi să le arate drumul, cu un aer de cunoscător.

Chiar înainte de răsăritul soarelui, ieşiră de pe drumul pe care se aflaseră şi conduseră puţin spre un grup de arbori acacia crescuţi la întâmplare. În centrul lor se afla o gaură unde fusese apă, o depresiune puţin adâncă acum secată; noroiul uscat de pe fund se crăpase în forme dreptunghiulare arcuindu-se în sus la colţuri. Mărăcinişul îi ascundea din toate părţile.

– Aici obişnuiam să ne oprim eu cu tata, spuse Daliyah, arătând spre cenuşa neagră a unui foc de gătit de la marginea luminişului.

Toţi coborâră şi Tariq conduse camionul sub copaci şi apoi tăiară ramuri pentru a-l acoperi, ascunzându-l de ochii trecătorilor întâmplători. Hazel se aşeză lângă Hector, în timp ce Tariq şi Daliyah se pregăteau să meargă în oraş.

– Să îi dau banii lui Tariq să cumpere ce are nevoie?

– Dă-i o sută de dolari. Ar trebui să fie suficient pentru haine şi mâncare. M-am săturat de provizii uscate.

– Şi pentru vehiculul care să ne ducă până la graniţă? întrebă Hazel. O să aibă nevoie de câteva mii, nu-i aşa?

– Nu. E prea mare tentaţia.

– Nu ai încredere în el?

– După festa pe care mi-a jucat-o Uthmann, nu mai am încredere în nimeni. Tariq poate găsi mijlocul de transport şi să se târguiască cu vânzătorul, dar banii îi voi da eu personal.

Hector se duse la Tariq şi îi dădu suta de dolari în bancnote mici. Apoi Tariq şi Daliyah porniră în direcţia oraşului. Daliyah mergea la douăzeci de paşi în urma lui, aşa cum îi stătea bine oricărei neveste musulmane. Restul grupului se aşeză să se odihnească la umbra precară a copacilor ţepoşi. Hector instală telefonul prin satelit şi după două sau trei încercări, stabili într-un final contactul cu Paddy O'Quinn.

– Ronnie nu a mai ajuns, îi spuse lui Paddy. Îl aşteptau. S-a luptat bine cu ei, dar până la urmă l-au răpus.

– Mi-ar plăcea să îmi pun mâinile pe porcul acela de Uthmann Waddah, mârâi Paddy.

Nu era însă momentul pentru sentimentalisme sau doliu.

– Stai la rând, îi zise Hector.

– Unde sunteți acum, Heck?

– Venim spre tine. Avansăm rapid, Paddy, îi spuse el. Ne ascundem lângă un oraș numit Lascanood. Îl ai pe hartă?

Urmă o pauză scurtă, timp în care Paddy verifică.

– Ok, l-am găsit. Se pare că e la o sută douăzeci sau o sută treizeci de kilometri de graniță.

– Poți să vezi vreun drum marcat care merge de aici până în apropierea ta? întrebă el.

– Stai un picuț. OK, există un drum indicat de o linie roșie punctată, ceea ce nu e un semn bun. Asta înseamnă că existența drumului e mai mult un fapt de conjunctură decât o realitate constantă. După harta asta, se unește cu autostrada principală la șaisprezece sau douăzeci de kilometri nord de Lascanood.

– Paddy, începe să te miști în direcția noastră cât mai rapid. Nu, repet, nu mă suna înapoi. S-ar putea să fiu înconjurat de băieții răi. O să te sun doar când totul e în regulă de partea asta.

– Recepționat, confirmă Paddy și apoi întrerupse legătura.

Tariq și Daliyah se întoarseră din oraș cu două ore înainte de prânz. Și de data aceasta, Daliyah îl urma la o distanță discretă, balansând o legătură enormă pe cap. În crângul de arbuști, Tariq o ajută să îl coboare și toți se strânseră în jurul lor să vadă ce adusese tânăra.

În primul și cel mai important rând, cumpărase o sumedenie de știuleți de porumb și trei pui schilozi. Aceștia fură imediat puși pe cărbunii încinși. În timp ce îi prăjeau, bărbații își scoaseră uniformele și echipamentul Cross Bow și din grămadă își aleseră și îmbrăcară veșmântul tipic al adepților jihadului – pantaloni largi și vestă neagră peste o cămașă albă, soioasă și șifonată. Apoi își legară turbane negre largi în jurul capetelor; chiar și la Hector schimbarea era imediată și convingătoare. Îl luă pe Tariq deoparte și îl întrebă ce descoperise în sat.

– Este vineri, așa că sunt mulți oameni veniți în oraș pentru moschee și să privească execuțiile publice, îi spuse Tariq.

– Desigur. Uitasem ce zi este. Dar asta nu e un lucru rău. Vom fi mult mai puțin vizibili în aglomerație.

– Am auzit un grup de bărbați discutând despre moartea șeicului și despre luptele din deșert. Noul șeic este Adam Tippoo Tip, care a pus o recompensă de cinci mii de dolari pe capetele noastre.

Hector mârâi. Era o sumă enormă pentru această parte a lumii și își dădu seama că aveau să fie mii de ochiii în căutarea lor, sperând să obțină acești bani.

În timp ce vorbeau, Daliyah le luă pe Hazel și Cayla în spatele camionului și le arătă cum să poarte abaya neagră lungă și burqa care le acoperea din cap până în picioare. Purtătorul unui asemenea veștmânt era complet acoperit și privea spre lume printr-un ecran de sită. Daliyah le făcu pe Hazel și pe Cayla să renunțe la îmbrăcămintea lor inconfundabil vestică. Amândouă încălțară sandalele de piele pe care le adusese pentru ele. Bărbații erau încă ghemuiți în cerc, adânciți în discuție, așa că odată ce se îmbrăcară complet, Daliyah le arătă cum să-și picteze mâinile și picioarele cu vopsea henna roșie. Acesta era obiceiul local și avea să le acopere pielea palidă. În cercul bărbaților, Hector îl întrebă pe Tariq dacă găsise vreun mijloc de transport.

– Da, am găsit un bărbat care o să ne vândă un autobuz cu o capacitate de patruzeci de pasageri. Spune că e în condiție bună, dar vrea cinci sute de dolari pe el.

– E promițător. Dacă ar fi cerut cincizeci, m-aș fi îngrijorat. Te-a lăsat să îl vezi?

Tariq scutură din cap.

– Daliyah îl cunoaște și spune că e cinstit. Spune că fiul lui va aduce autobuzul în oraș după-amiază. Are de asemenea oricâte AK-47 dorim și multă muniție. Cere cincizeci de dolari pentru fiecare dintre ele. I-am spus că avem nevoie de șase. Tariq rânji. Cred că va lua trei sute de dolari pentru autobuz și încă două sute pentru arme

şi cinci sute de seturi de muniţie. Probabil că nu sunt ruseşti, ci confecţionate local.

– Şi ţevile lucrate cu măiestrie să explodeze la prima împuşcătură şi să facă o gaură în capul mândru al noului proprietar, mârâi Hector. Dar nu putem să ne plimbăm pe aici cu Beretta SC 70/90 nou-nouţe, ca ale noastre. Bătu patul puştii din poală. Va trebui să le îngropăm la întoarcere şi să le abandonăm împreună cu Mercedesul atunci când plecăm.

În timp ce bărbaţii vorbeau, Daliyah le făcu celor două femei un curs rapid despre comportamentul corect al unei femei în prezenţa străinilor. Apoi Hector le dădu câteva sfaturi când le inspectă pe Hazel şi Cayla înainte să pornească spre sat.

– Mergeţi la cel puţin zece paşi în spatele însoţitorilor voştri bărbaţi. Păstraţi-vă feţele acoperite şi ochii îndreptaţi în jos. Nu vorbiţi. Prefaceţi-vă că nu existaţi. Rânji spre Cayla. La fel cum te porţi mereu, domnişoară Bannock.

Ea ridică partea de sus a vălului şi scoase limba la el. Hazel se minună de relaţia care se stabilise între cei doi într-un interval atât de scurt de timp. Era evident că fiica ei îl privea deja ca pe o figură paternă, dar în acelaşi timp era o prietenie adevărată, dar firească care creştea între ei.

„Să fiu a naibii dacă n-o să poată să o controleze cum nu a mai fost nimeni în stare până acum, se gândi ea. Acest bărbat are multe calităţi şi virtuţi." Îi privi pe amândoi cu drag, până când Hector îşi îndreptă atenţia spre ea.

– Hazel, nu sunt foarte multe femei prin zona asta care poartă ceasuri de aur Patek Philippe. Ascunde-l, te rog.

– Tu porţi un Rolex Submariner, îl provocă ea.

– În zona asta orice bărbat bun de ceva poartă un Rolex contrafăcut în Bangladesh, care se vinde cu douăzeci şi cinci de dolari în cel mai apropiat bazar. Sunt imposibil de deosebit de cele originale. Aşa cum ai remarcat, se întâmplă ca eu să mă potrivesc frumos acestui obicei.

Porniră spre oraş. Tariq mergea în faţă şi ceilalţi bărbaţi îl urmau de aproape. Hector umbla în mijlocul grupului ca să nu atragă atenţia nedorită asupra lui. Folosise o bucată de cărbune să-şi înnegrească barba, dar îşi păstra în continuare partea inferioară a feţei acoperită. Cele trei femei îl urmau ceremonios. Marginile satului erau aproape părăsite cu doar câteva potăi întinse la soare şi copilaşii maronii jucându-se în grămezile de gunoi care blocau aleile, dar pe măsură ce se apropiau de centrul oraşului mulţimea se strânse în jurul lor fiind împinşi şi loviţi la fiecare pas. În curând, se treziră căraţi de mulţime şi Hector începu să-şi facă griji că femeile aveau să fie despărţite de el şi una de cealaltă. Privi pe furiş în spate şi se linişti văzând că Hazel le făcuse să se ţină de mână pentru a rămâne aproape una de alta. Ajunseră în deschizătură unei străduţe lăturalnice părăsite şi Hector îi şopti lui Tariq să o ia pe acolo, pentru a-i scoate din mijlocul oamenilor. Dar când încercară să părăsească fluxul mulţimii, calea le fu imediat blocată de oameni înarmaţi care strigară şi îi împinseră înapoi în mulţime.

– Pedeapsa publică se aplică în piaţa din faţa moscheii. Toată lumea trebuie să se afle acolo, ca să fie martoră.

– Nu mă aşteptam la asta. Hector deveni îngrozit când îşi dădu seama ce efect ar fi avut asupra Caylei şi a lui Hazel dacă ar fi fost obligate să privească oroarea aplicării radicale a legii Sharia. Trebuie să le avertizez.

Se mişcă încetişor înapoi prin mulţime până ajunse la câţiva paşi în spatele lui Hazel. Vorbi cu o voce groasă şi speră că hărmălaia în arabă din jurul lor avea să acopere faptul că vorbeau în engleză.

– Nu te întoarce spre mine, iubita mea. Dă din cap dacă înţelegi. Ea dădu din cap. O să fim obligaţi să asistăm la ceva atât de oribil pentru care nu există cuvinte să îţi pot descrie. Trebuie să fii puternică. Ai grijă de Cayla. Nu trebuie să arate semne de agitaţie. Nu trebuie să protesteze sau să atragă atenţia asupra ei în vreun fel. Fă-o să închidă ochii sau să-şi acopere faţa cu vălul, dar trebuie să rămână nemişcată şi tăcută. Mă înţelegi?

Hazel dădu din nou din cap, dar cu nesiguranță. Voia să o îmbrățișeze sau măcar să îi strângă mâna, dar o lăsă și se întoarse lângă oamenii lui.

Mulțimea se revărsă într-o piață plină de praf din fața unei moschei verzi, de departe cel mai mare edificiu din oraș. Pe măsură ce intrau în piață, oameni înarmați îi despărțeau pe bărbați de femei. Bărbații se ghemuiră în primele rânduri cu fața spre terenul bătut de soare din centru. Femeile fură îndreptate spre rândurile din spate unde îngenunchează și își acoperiră cu grijă fețele. Un adept al jihadului uriaș cu o burtă mare și barbă neagră creață se plimba mândru prin fața lor și ținea predici la portavoce. Vocea lui duduia și era trimisă în ecou de pereți astfel că era aproape de neînțeles ce spunea. Nisipul roșu era ridicat în aer de mișcările picioarelor în sandale și căldura sufocantă era amplificată de clădirile înconjurătoare. Muște cu fundul albastru roiau în jurul a orice, târându-se pe fețele oamenilor și încercând să intre în gurile și ochii mulțimii. O femeie cu o sarcină avansată care se legăna în mers chiar în fața lui Hector șovăi și apoi se prăbuși leșinată. Paznicii o târâră spre cel mai apropiat zid și o sprijiniră de el printre femei. Nu îl lăsară pe soțul ei înnebunit să intre prin rândurile de femei să-i vină în ajutor.

Adunarea întregii populații a orașului și a districtului înconjurător în aceste rânduri separate de bărbați și femei dură aproape două ore; după care fu aplicată pedeapsa. În cele din urmă, acompaniat de patru clerici de mai mică importanță, Mullahul ieși din moschee și preluă portavocea de la șeful jihadist, adresându-se mulțimii cu un glas puternic.

– În numele lui Allah, cel mai Îndurător, cel mai Milostiv, declamă el, vocea amplificată duduindu-i în jurul pieței. Toată slava și mulțumirea trebuie adusă lui Allah și pacea și binecuvântările să cadă asupra Mesagerului Lui. Frații mei întru Islam, ne-am adunat aici să fim martori la pedeapsa aplicată în numele lui Allah și prin puterea sfintei lui legi Sharia. Fie ca toți cei virtuoși să știe de mila și dreptatea lui și cei care greșesc să se teamă.

Doi adepți ai jihadului traseră în față primul criminal. Era un copil înfometat de opt ani, purtând doar o cârpă în jurul taliei. Membrele îi erau subțiri ca lujerii uscați de porumb și coastele i se vedeau prin pielea acoperită de praf. Hohotea și se zvârcolea în mâinile paznicilor lui. Lacrimile îi făceau mici jgheaburi prin mizeria și praful de pe față. Mullahul îl prezentă mulțimii.

– Acest tâlhar a furat o pâine de la o tarabă din piață. Coranul ne învață că pedeapsa pentru furt este amputarea brațelor.

Mulțimea își arătă aprobarea strigând „Allah este mare!" și „Nu există alt Dumnezeu în afara lui Allah!"

Mullahul își ridică mâna pentru a-i liniști, apoi își continuă diatriba.

– Allah, în înțelepciunea și compasiunea lui, a hotărât că pedeapsa amputării poate fi micșorată în anumite situații. După ce am dezbătut între învățați am hotărât că în acest caz brațele să nu fie amputate în întregime.

Strigă un ordin către gardienii moscheei și, după o anumită întârziere, unul dintre ei intră cu un camion de gunoi de patru tone în piață. Vehiculul era încărcat cu pietre gri de carieră, fiecare de mărimea unei mingi de baseball. Când le văzu, copilul hohoti ascuțit și cu un zgomot puternic de împroșcare își murdări cârpa care îl acoperea ce era deja soioasă. Mulțimea tună de râs văzând cât de îngrozit era.

Gardienii îl întinseră la pământ pe copilul care se zbătea și doi dintre ei îl fixară în timp ce un al treilea îi legă încheieturile cu un laț din piele și îi întinse ambele mâini în față, lungindu-l pe pământ. Mullahul făcu un semnal șoferului camionului și acesta urni vehiculul încet spre corpul băiatului. Alt adept al jihadului ghida șoferul cu mișcări din mână până când roata din față a vehiculului era în linie cu coatele mâinilor întinse ale copilului și apoi șoferul avansă încet.

Întregul corp al copilului se convulsionă și acesta guiță ca un purceluș jugănit, dar sunetul agoniei lui nu putu acoperi sunetul oaselor zdrobite pe măsură ce ambele brațe îi erau tocate sub greutatea imensă a roților de camion. Gardienii îi dădură drumul, dar copilul rămase

întins, cuprins de convulsiile care îi făceau întregul corp să se contorsioneze. Unul dintre bărbați îl ridică în picioare și îl împinse în direcția unei străduțe. Copilul nu își mai putea controla brațele mutilate și acestea îi atârnau libere pe lângă corp. Bălăbănindu-se spre alee, membrele i se lungeau grotesc, mușchii nemaifiind ținuți de oasele zdrobite, până când degetele copilului aproape că se târau pe pământ.

– Allah în înțelepciunea și mila lui i-a lăsat brațele hoțului, intonă Mullahul cu putere și privitorii răspunseră în cor „Allah este milostiv! Allah este mare!"

Următorii criminali fură conduși în piață cu armele legate la spate cu frânghii din piele. Erau doi bărbați, unul de vârstă mijlocie, în timp ce al doilea era un tânăr deosebit de frumos cu un pas grațios și efeminat. Câte un călău pășea în spatele fiecărui prizonier. Duceau cu ei iataganele încovoiate arabe îndreptate în fața lor.

– Aceste creaturi de rând sunt vinovate de cea mai perversă și nefirească crimă împotriva lui Dumnezeu și împotriva tuturor credincioșilor cucernici, tună Mullahul. Au comis păcatul abject al lui Lot, împreunându-se așa cum face un bărbat cu o femeie, unul cu celălalt. Patru martori de încredere au adus dovezi ale păcatului lor. Sentința acestei Curți Sharia este ca amândoi să fie uciși prin decapitare.

Mulțimea de privitori își strigă aprobarea și îl slăviră pe Allah pentru înțelepciunea lui și pentru că îi apăra de rele.

În mijlocul pieței, cei doi prizonieri fură obligați să îngenuncheze cu fața unul la celălalt ca să se poată privi în ochi și să-și poată înțelege vina. Mulțimea era tăcută și încărcată de nerăbdare. Privind în ochii iubitului lui, tânărul țipă dintr-odată cu o voce care răsună în toată piața.

– Iubirea mea pentru tine e mai mare ca iubirea pentru Allah!

Mullahul mugi ca un taur rănit:

– Loviți! Tăiați-i capul blasfematorului!

Călăul de deasupra lui ridică iataganul cu ambele mâini într-un arc strălucitor. Capul tânărului zbură de pe umeri și pentru moment o fântână stacojie izvorî din ciotul de pe gât. Apoi corpul fără cap

căzu în față. Bărbatul mai în vârstă jeli de durere și se aruncă peste corpul iubitului lui. Doi din paznici îl prinseră de umeri și îl ridicară din nou în genunchi.

– Loviți! urlă Mullahul.

Călăul flutură sabia și omul fără cap căzu peste primul cadavru, cei doi iubiți fiind uniți prin moarte. Privitorii urlară de încântare și slăviră numele lui Allah și al Mesagerului lui. Unele femei cedară din cauza căldurii și a emoțiilor și leșinară. Fură lăsate să-și revină fără ajutor sau fără intervenția vreunui membru al mulțimii. Hector privi în jurul său și văzu că printre cele care păreau copleșite se afla și Cayla. Bănui că Hazel îi ordonase să mimeze leșinul ca s-o scutească de alte orori.

Ultimul acuzat care intră pe terenul de pedeapsă era o femeie. Din cauza abayei lungi și a vălului negru era greu de evaluat ce vârstă avea, totuși, sub veștmânt se mișca precum o fată tânără, suplă, cu mișcări unduitoare. Îngenunche în fața Mullahului și își plecă capul cu un aer de o resemnare totală.

– Această femeie este acuzată de soțul ei și de patru martori de încredere că ar fi comis păcatul de moarte al adulterului. Complicele ei și-a admis vina și a primit deja o sută de lovituri cu un baston gros. Această Curte Sharia, în înțelepciunea infailibilă atribuită membrilor ei de către Allah și Mesagerul lui, o condamnă pe femeie la moarte prin lapidare.

Mullahul îi făcu un semn unuia dintre gardienii moscheei și din nou camionul de gunoi avansă. Șoferul conduse încet prin perimetrul pieței, oprindu-se de patru ori ca să ridice spatele camionului și să verse o grămadă de pietre de carieră în fața mulțimii. Pietrele fuseseră selectate cu atenție pentru a fi conforme cu prevederile legii Sharia. Nu aveau voie să fie pietricele care să nu provoace răni grave, dar nici atât de mari cât să omoare femeie vinovată dintr-o singură lovitură în cap. Din primul rând, bărbații se repeziră entuziasmați să-și aleagă proiectilele, jonglând cu ele în mână, evaluându-le greutatea și echilibrul. După obicei, Hector era la rândul lui obligat să participe,

dar putu simți gustul de vomă în spatele gâtului în momentul în care se aplecă să ridice două pietre. În mijlocul pieței, fusese deja săpată o gaură suficient de largă pentru șoldurile femei și suficient de adâncă ca ea să încapă până la brâu. Pământul care fusese scos din groapă era îngrămădit lângă ea. Când toate pregătirile pentru execuție fuseseră făcute, gardienii o forțară pe femeie să se întindă cu fața la pământ. Apoi aduseră un sul mare de bumbac alb din camion și, începând de la picioarele femeii, o înfășurară în material ca un cadavru în giulgiu. Când terminară, femeia era înfășurată de la tălpi până în vârful capului. Doi dintre paznici o ridicară și o cărară la groapă, apoi o coborâră cu picioarele în față. Stătea acum în poziție de drepți cu partea superioară a corpului expusă. Paznicii apucară sapele care erau înfipte în grămada de pământ și începură să arunce pământul în groapă, în jurul jumătății de jos a corpului femeii, apoi îl bătătoriră bine cu picioarele. Femeia era acum aproape complet imobilizată. Își putea suci partea de sus a corpului dintr-o parte în alta și își putea apleca capul; doar astea erau limitele mobilității ei.

În timp ce așteptau semnalul Mullahului bărbații își mângâiau pietrele, râzând și sporovăind cu amicii lor, pariind între ei care va lovi primul capul femeii. Mullahul recită o scurtă rugăciune cerând binecuvântarea lui Allah pentru lapidare și invocând din nou vina dovedită a femeii.

Bărbatul femeii înainta pentru onoarea de a fi primul să arunce o piatră spre soția lui neajutorată. Mullahul îi dădu bărbatului binecuvântarea lui și îl lăudă spre aprobarea lui Allah și apoi strigă în portavoce.

– Faceți-vă datoria în fața legii!

Bărbatul se așeză în poziție de tragere și ținti cu mâna dreaptă și apoi aruncă piatra cu o lansare completă a mâinii și a corpului în spatele ei. O lovi pe femeie în umăr și aceasta țipă de durere. Oamenii din spatele lui chiuiră și urlară de încântare și apoi fiecare aruncă piatra pe care o pregătise și chiar înainte ca proiectilul să lovească sau să rateze ținta se și aplecaseră să ia următoarea piatră din grămadă.

Aerul se umplu de pietre zburătoare şi, la început, majoritatea îşi ratară ţinta. Una sau două loviră corpul femeii şi aceasta strigă de spaimă şi de durere făcând eforturi oarbe şi inutile în încercarea de a se feri de proiectilele cu muchii ascuţite. Într-un final o piatră o lovi în cap. O lovi drept în frunte şi forţa loviturii îi dădu capul pe spate. Aproape imediat sângele deschis la culoare ţâşni prin bumbacul alb. Capul femeii se lăsă pe gâtul acesteia asemenea corolei unei flori ofilite. O loviră din nou în tâmplă şi capul îi fu azvârlit în cealaltă parte. În curând, femeia nu mai dădea niciun semn de viaţă, dar pietrele continuau să fie aruncate şi să izbească corpul ei pasiv.

Într-un final, Mullahul îi mulţumi lui Allah pentru că îi dirijase în datoriile lor sfinte, iar el şi ceilalţi clerici se retraseră în moscheea verde. Bărbaţii aruncară ultimele pietre pe care le ridicaseră şi mulţimea începu să se împrăştie şi, fie singuri sau în grupuri, se îndepărtară încă discutând animat despre cele întâmplate. Câţiva ţânci răutăcioşi se adunară în jurul cadavrului pe jumătate îngropat al femeii şi de la distanţă mică aruncară mai multe pietre în capul zdrobit, urlând şi râzând de fiecare dată când nimereau ţinta.

– Putem pleca, îi spuse Hector lui Tariq încet şi se ridicară şi se alăturară spectatorilor care părăseau agale piaţa.

Hector privi în spate o dată pentru a se asigura că Hazel şi celelalte două femei îi urmau. Tariq îi conduse prin bazar unde vânzătorii de la tarabe îşi întindeau din nou mărfurile pe pământul prăfuit. După spectacolul reprezentat de pedepse, oraşul revenea la viaţa sa obişnuită de parcă nimic neobişnuit nu s-ar fi întâmplat. În partea opusă a bazarului se afla locul mare şi deschis care servea ca depou pentru autobuzele de pasageri şi de transport, fiind şi caravanserai pentru pasageri şi călători. Aceştia campaseră sub cerul liber, adunaţi în jurul a zeci de focuri pentru gătit sau în jurul fântânilor săpate în mijloc.

Tariq cumpără o grămadă de lemne de la un vânzător şi un cap de oaie şi câteva picioare însângerate de la altul. Daliyah se aşeză la coadă cu alte femei aşteptând să scoată apă din fântână. De îndată ce focul începu să ardă, se aşezară în jurul lui şi priviră oasele de oaie

prăjindu-se. Întrucât aceasta nu era o întrunire publică, ci de familie, Hazel și Cayla putură sta în spatele lui Hector cu capetele acoperite de burqa. Erau tăcute și supuse de violențele extreme la care fuseseră obligate să asiste. Hazel vorbi prima.

– I-am spus Caylei să nu se uite. Mulțumesc Domnului că, deși câteva femei au leșinat, ea a rămas liniștită. Îmi doresc să nu mă fi uitat. N-o să uit niciodată ce am văzut. Tipii ăștia nu sunt oameni. Nici în coșmarurile mele cele mai îngrozitoare nu mi-aș fi putut imagina lucrurile teribile pe care i le-au făcut Caylei și celorlalți oameni azi. Credeam că islamul este o religie a păcii și a bunătății, a iubirii și a iertării. Nu această orgie monstruoasă de ipocrizie și brutalitate la care am asistat azi.

– Creștinătatea medievală a fost la fel de sălbatică și barbară, remarcă Hector. Trebuie să ne gândim doar la Inchiziția spaniolă sau la cruciade sau la zecile de războaie și persecuții duse în numele lui Iisus Hristos.

– Dar nu mai este așa, protestă Hazel.

– Unele secte creștine sunt încă destul de radicale în gândire, dar în mare ai dreptate. Creștinismul modern a evoluat în ceva mult mai blând și mai uman, mai aproape de iudaism, budism sau șintoism. În același fel, majoritatea musulmanilor care gândesc și-au adaptat și moderat filosofia. Așa cum sunt în momentul acesta, atât creștinismul, cât și islamul sunt două religii bune și nobile.

– Atunci cum mai pot exista asemenea monstruozități precum cele la care am asistat azi?

Hector văzu cum i se umpleau ochii de lacrimi și cum clipea din cauza lor.

– Dacă o mână de preoți romano-catolici se folosesc de puterea lor pentru a sodomiza copii mici, asta înseamnă că tot creștinismul e un lucru rău? o întrebă el. Dacă o mână de dobitoci fanatici precum Mullahul care a condus măcelul de azi rămân blocați în filozofia brutală și în învățături din secolul al VI-lea, asta înseamnă că islamul e rău? Normal că nu.

– Nu, trebuie să îți dau dreptate. Dar acești câțiva extremiști sunt în stare să influențeze masele simple și să creeze un asemenea climat de ură și brutalitate încât ororile pe care le-am văzut astăzi și tratamentul la care a fost supusă Cayla devin lucruri banale.

Vocea lui Hazel tremură și Hector interveni.

– Dragă, nu toți musulmanii sunt teroriști.

– Știu asta. Dar o să mă opun acestei legi Sharia extreme cu toată puterea mea și până la ultima mea picătură de sânge.

– Așa cum voi face și eu și cum vor face toți bărbații și femeile luminate de orice rasă și religie, inclusiv islamică. Dar trebuie să înțelegi, iubirea mea, că va trebui să-ți revizuiești o parte din codul și doctrina pe care le-ai exprimat la prima noastră întâlnire?

– Te referi la partea când te-am numit un rasist însetat de sânge? întrebă ea, iar el își dădu seama după tonul din spatele vălului și prin lacrimi că ea zâmbea, probabil pentru prima oară de când intraseră în sat.

– Ar fi un bun început.

El îi zâmbi.

– E prea târziu, Cross. Opinia asta mi-am schimbat-o de multă vreme.

În acel moment, se întoarse Tariq și se așeză lângă Hector.

– Omul despre care am vorbit a adus autobuzul și armele să le vezi.

Autobuzul era parcat între alte câteva zeci în partea îndepărtată a taberei. Era un TATA solid, construit în India cu mulți ani în urmă. Dintr-o singură privire era clar că avusese o viață grea. Era aproape identic cu toate celelalte autobuze parcate în jurul lui, atâta doar că nu era încărcat până la vârf cu bunurile pasagerilor. Tariq îl prezentă pe Hector proprietarului. După ce trecuseră prin amănunțitul ritual al salutului, Hector se plimbă prin autobuz. Trei dintre geamuri erau crăpate și unul lipsea cu desăvârșire. Hector se aplecă să privească sub motor. Ulei negru picura din baia motorului, dar nu în cantități mari. Masca de la motor era fixată cu sârmă. Hector o deschise și verifică

nivelul uleiului cu tija. Era aproape plin, ca și apa din radiator – în mod clar pentru a vinde camionul. Se urcă în locul șoferului și trase șocul. Apoi apăsă butonul de încălzire și așteptă ca lumina să se aprindă pe panou și porni motorul. Motorul tură leneș, dar nu porni. Proprietarul îl urmase în cabină.

– Dacă îmi permiteți, efendi.

Hector îl lăsă în locul lui. Proprietarul se lansă într-o rutină bine exersată folosind cheia și accelerația. Într-un final motorul porni, dădu un rateu și apoi pârțâi înainte să moară din nou. Netulburat, proprietarul repetă procedura și într-un final motorul demară mai convingător, aproape muri, ratã din nou și apoi porni cu mai multă putere. Proprietarul strălucea triumfător, Hector îl felicită și apoi păși din nou prin vehicul. Din țeava de eșapament ieșea fum albastru și apă picura din aceeași țeavă.

„Blocul e crăpat", se gândi Hector și când deschise din nou capota se auzea un duduit puternic de la unul din cilindri. „Pentru un autobuz african e aproape în stare excelentă. E încă bun pentru câteva sute de kilometri, cam de atât și am nevoie."

Apoi îl privi pe proprietar în ochi și spuse:

– Cât?

– Cinci sute americani, răspunse omul cu delicatețe.

– Două sute cincizeci, contracară Hector și omul se văită și se apucă de sprânceană de parcă Hector i-ar fi insultat ambii părinți.

– Cinci sute, insistă el și apoi se lăsă învins încet spre suma de trei sute pe care amândoi și-o fixaseră în minte încă de la început.

Scuipară în mâini și bătură palma pentru a parafa contractul. Apoi urcară în autobuz și înaintară pe culoar printre rânduri spre lada de lemn din spate. Proprietarul ridică capacul și, cu o expresie bombastică, îi prezentă conținutul: șase puști de asalt AK-47 și cinci sute de seturi de muniție. Paturile de lemn ale puștilor erau ciobite și zgâriate, vopseau se luase de pe toate punctele ridicate ale metalului și, când Hector privi pe țeava uneia dintre ele, văzu că erau atât de uzate că nu ar fi fost precise la o distanță mai mare de o sută de

metri. Hector şi bărbatul se înţeleseră la douăzeci şi cinci de dolari pentru fiecare. Înainte să se despartă exprimând sincere expresii de respect, vânzătorul îi înmână actele autobuzului şi menţionă în treacăt că gruparea paramilitară jihadistă locală era în căutarea unei bande de necredincioşi care îl omorâseră pe bătrânul şeic şi îi furaseră unul dintre vehicule. Dădea impresia că nu regreta prea mult moartea bătrânului şeic. Continuă spunând că, nu cu multe ore în urmă, vehiculul abandonat fusese găsit în afara oraşului. Noul şeic, fie ca Allah să îi dea viaţă lungă şi multă înţelepciune, declarase stare de urgenţă şi avertizase că se va trage asupra oricărui vehicul care va circula între apus şi răsărit sau care nu va opri la barajele rutiere.

– Am crezut că ar trebui să vă avertizez, ridică omul din umeri indiferent.

– Îţi mulţumesc, frate, spuse Hector şi adaugă încă o sută de dolari la teancul de bancnote. De îndată acesta plecă, iar Hector se întoarse spre Tariq. Acum avem nevoie să îl umplem cu pasageri. Dacă nu sunt bagaje îngrămădite pe acoperiş şi suntem doar noi nouă aşezaţi ca nişte pasageri la clasa întâi, nu o să creadă nimeni că suntem pelerini în drum spre Mecca.

Până la asfinţitul soarelui, Tariq se plimbase prin tabără ispitind pasageri la bordul autobuzului promiţând reduceri substanţiale chiar până la Berbera, pe coastă. Cele trei femei şi toţi oamenii lui Hector se urcară la bord pentru a-şi rezerva locurile dormind pe ele. Celelalte locuri se umplură rapid şi cu o oră înaintea răsăritului mai era loc de stat în picioare doar în interior, cu şase întârziaţi agăţându-se precar de muntele de bagaje legate pe grilajul de pe acoperiş. Autobuzul se lăsa puternic pe suspensii cu toată greutatea încărcăturii sale. Hazel, Cayla şi Daliyah erau înghesuite pe bancheta din spate. Cayla reuşise să ocupe locul de lângă geamul lipsă. Daliyah era aşezată între ele pentru a răspunde la orice întrebare le-ar fi putut fi adresată când ajungeau la un baraj rutier.

Cayla se aplecă peste Daliyah să-i şoptească mamei ei:

– Măcar o să am nişte aer proaspăt. Putoarea de aici îţi face ochii să lăcrimeze.

Hazel era pe jumătate scufundată sub gabaritul în extindere al unei doamne extrem de mari care ocupa locul de lângă ea, ţinând în echilibru un coş cu peşti uscaţi în poală. Peştii erau doar pe jumătate pregătiţi şi mirosul lor era în competiţie acerbă cu cel al doamnei. Hector stătea aşezat cu picioarele încrucişate în mijlocul culoarului cu un maldăr de bagaje îngrămădit în faţa lui şi cu un AK antic în poală. Oricine ar fi încercat să ajungă în spate spre locul unde se aflau doamnele ar fi trebuit să treacă şi peste bagaje şi peste Hector. Tariq era şoferul. Dacă ar fi fost opriţi la vreun baraj rutier, accentul lui era unul autentic, din Puntland. Ceilalţi patru agenţi Cross Bow fuseseră plasaţi strategic de Hector, astfel că, dacă ar fi fost nevoie, ar fi putut să apere întregul autobuz.

Pe măsură ce se făcea ziuă şi soarele îşi arăta întregul dom roşu deasupra dealurilor, cele paisprezece autobuze, care fuseseră forţate de starea de urgenţă să-şi petreacă noaptea în tabără, îşi porniră motoarele şi claxonară să-şi strângă pasagerii. Formară un convoi lung şi, cu pasagerii strigând rugăciuni şi implorări către Allah să aibă un drum bun, porniră pe autostrada principală spre nord. Tariq reuşise să-şi împingă autobuzul în mijlocul acestui rând.

– Nu vrem să fim primii sau ultimii, îi sugerase lui Hector. Acele autobuze vor fi inspectate cel mai atent.

La doi kilometri de oraş ajunseră la primul baraj rutier, ocupat de zece adepţi ai jihadului. Convoiul se opri în timp ce şoferul şi pasagerii primului autobuz fură forţaţi sub ameninţarea armei să coboare şi să îşi dea jos toate bagajele. Hector înaintă şi îngenunche în spatele scaunului lui Tariq pentru a observa procedurile de căutare. Dură o jumătate de oră până lăsară primul autobuz să treacă. Al doilea trecu în jumătate din timp. Unii bărbaţi fură daţi jos şi unul dintre ei fu bătut, aparent fără motiv, cu patul unei puşti, şi aruncat în spatele camionului parcat la marginea drumului. Până la al cincilea camion, jihadiştii îşi pierduseră în mod evident interesul pentru această activitate.

Trei dintre luptători se urcau la bord și ceilalți se plimbau în jurul autobuzului uitându-se la pasagerii înfricoșați prin geam.

– Acela este liderul, arătă Hector cu capul spre un bărbat înalt cu o barbă uriașă care cobora din autobuz ascunzând ceva în eșarfa de la brâu și apoi întorcându-se să facă semn de trecere șoferului. Cât crezi?

– Zece dolari? ghici Tariq.

– Ar trebui să fie suficient. Încearcă cu atât.

Tariq încuviință din cap și Hector se întoarse la locul lui de pe podea din spatele barierei de bagaje. Într-un final fură chemați să avanseze de jihadiști care își etalau cu măiestrie armele de foc și strigau înfricoșător. Șeful bandei urcă din nou primul la bord și se aplecă spre Tariq. De unde stătea, Hector îi putea simți mirosul de arak din respirație. Transferul celor zece dolari se făcu la fel de curat ca o iluzie pe scenă și jihadistul se îndreptă și veni spre locul unde Hector bloca culoarul. Își îndreptă arma spre fața lui Hector.

– Cine ești și unde mergi? întrebă el.

– Sunt Suleiman Baghdadi. Mă duc la Berbera să iau feribotul spre Jeddah să fac pelerinajul la Mecca.

– Vorbești ca un porc saudit.

Bărbatul îl insultase în mod gratuit, dar fără răutate, apoi privi dincolo de el spre femeia grasă de pe bancheta din spate. Dădu din cap și râse de ea fără vreun motiv aparent. Apoi se întoarse și porni din nou spre ușă și sări pe drum. Strigă spre Tariq care porni mai departe. Mai fură opriți de încă două ori înainte să acopere cei treizeci de kilometri până la o așezare de colibe împrăștiate pe marginea șoselei. Lângă drum se aflau câteva femei bătrâne ghemuite sub o copertină de stuf vânzând arahide, batate și banane celor aflați în trecere. Tariq opri autobuzul și majoritatea pasagerilor coborâră să cumpere de la femeile bătrâne. Tariq cumpără niște alune prăjite și îi dădu bacșiș un dolar vânzătoarei, ceea ce îi câștigă imediat simpatia. Discutară cinci minute, apoi Tariq se întoarse la locul lui. Hector înaintă iar spre el și îngenunche în spatele lui. Tariq îi întinse bolul cu arahide și Hector luă o mână.

– Da? Ce ai aflat? întrebă el mestecând.

– Drumul vechi spre munți e doar la mică distanță de aici, chiar dincolo de prima vale seacă de care trecem. Femeia spune că sunt puțini oameni care știu de existența drumului, doar cei bătrâni ca ea. Nimeni nu îl mai folosește. Nici nu știe dacă se mai poate trece pe acolo.

– Știe dacă mai sunt multe baraje rutiere?

– Nu crede că mai sunt.

Hector se gândi doar câteva minute și apoi ajunse la decizia ce trebuia luată.

– În regulă, Tariq. Aici ne luăm la revedere de la pasagerii noștri. Știi ce să le spui.

Tariq coborî din autobuz și ordonă tuturor pasagerilor să facă același lucru. Apoi le dădu veștile proaste.

– Avem o scurgere de combustibil de la motor și un risc mare de incendiu care vă va arde pe toți sau măcar vă va distruge toate bunurile. Nu putem înainta în siguranță.

Se auziră strigăte de panică și de revoltă din partea pasagerilor, apoi vocea femeii grase cu peștii se ridică deasupra zgomotului.

– Ce se întâmplă cu banii pe care vi i-am dat? întrebă ea.

– Am să vă dau înapoi toți banii pe care i-ați plătit, plus încă zece dolari să cumpărați un loc în alt autobuz.

Strigătele de indignare se opriră imediat, pălăvrăgiră încântați între ei până când femeia grasă vorbi din nou.

– Promisiunile sunt ușor de făcut. Arată-ne banii sau n-o să mai ai nevoie de scurgere de combustibil. O să îți ardem noi autobuzul.

Dădu la o parte *niqabul* care îi acoperea fața ca să dea mai multă tărie amenințării ei și se uită urât la el.

– Vei fi prima plătită, bătrână mamă, o asigură Tariq și îi numără banii în palmele sale durdulii.

Toată încrâncenarea femeii dispăru. Gânguri ca un copil dolofan la sânul mamei. Ceilalți se îmbulziră și ei și, de îndată ce fură plătiți, își

descărcară bagajele pe pământul prăfuit. Apoi făcură cu mâna veseli autobuzului mult mai ușor care se îndepărta.

Și pasagerii rămași în autobuz aveau chef să sărbătorească.

– Nu cred că aș fi reușit să mai supraviețuiesc mult putorii, spuse Cayla, renunțând la partea de sus a veștmântului burqa și scoțându-și capul pe geam. Inspiră adânc și își flutură părul transpirat, lăsându-l să se usuce în vânt.

– Noi îl numim L'Eau d'Afrique, spuse Hector înțelegător. Dacă l-ai îmbutelia și vinde în Rue Faubourg Saint-Honoré ai face cu siguranță o avere.

Cayla își strâmbă nasul la un asemenea gând.

– Cred că valea pe care o căutăm este chiar în față, spuse Tariq, arătând prin parbrizul plin de praf.

– Atenție, toată lumea! strigă Hector deodată. Sunt două camioane ale adepților jihadului parcate pe marginea drumului. Bagă-ți capul înăuntru, Cayla și acoperă-l.

Ea se supuse de îndată și Hazel își trecu brațul în jurul ei și amândouă se ghemuiră pe locurile lor. Bărbații își ridicară baticurile pentru a-și acoperi partea inferioară a feței. Tariq conduse cu o viteză constantă.

Erau câteva grupuri de bărbați în uniformă jihadistă în picioare în jurul celor două camioane parcate, dar se opriră din vorbit și își întoarseră atenția spre autobuzul care se apropia. Unul dintre ei păși pe drum, coborându-și arma de la umăr. Își ridică mâna și Tariq frână ascultător. Omul veni la geamul șoferului.

– Unde mergeți?

– Berbera.

– De ce aveți atât de puțin pasageri?

– Ni s-a stricat mașina la Lascanood. Cei mai mulți nu au vrut să aștepte și au plecat, explică Tariq și omul mârâi.

– Ne e sete, spuse el.

Tariq se întinse sub scaun și scoase o sticlă de arak pe care o cumpărase din Lascanood tocmai pentru situații ca aceasta. Omul scoase

dopul cu dinţii şi amuşină conţinutul de foc al sticlei, apoi păşi înapoi şi le făcu semn să treacă. Toţi se relaxară şi Cayla îşi coborî din nou gluga de la burqa şi îşi scoase capul pe geam.

Autobuzul se îndreptă spre malul apropiat al văii, înaintă cu greu prin nisipul de pe albia uscată şi urcă cu dificultate pe partea cealaltă. Ajunseră fără să se aştepte în dreptul unui alt vehicul parcat în vârful malului. Era un Toyota Hilux de culoare albă. La volan se afla un bărbat şi în spatele camionului mai erau încă doi. Amândoi aveau câte un binoclu îndreptat spre munţii de la graniţa cu Etiopia, spre vest. Unul dintre oameni îşi lăsă binoclul în jos şi se holbă la autobuz.

– Rahat! spuse Hector şuierând. Este Uthmann Waddah. Ţineţi-vă feţele acoperite, îşi avertiză el oamenii.

Privi în spate, spre femei. Uthmann nu le văzuse niciodată pe Daliyah sau pe Cayla. Cayla îşi trăsese capul înapoi de îndată ce văzuse camionul, dar părul şi faţa îi erau descoperite. Rapid îşi trase un fald al veştmântului peste păr şi se întoarse să-şi ascundă tenul palid. Hazel nu îşi scosese gluga de la burqa. Singurii pe care i-ar fi putut recunoaşte Uthmann erau Hector sau oricare altul dintre foştii lui camarazi de arme. Când autobuzul ajunse în dreptul Hiluxului al doilea bărbat dintre spate îşi lăsă binoclul să cadă şi să îi atârne de cordon la piept. Îşi puse mâinile pe şolduri şi se holbă la feţele de la geamul autobuzului. Era mai tânăr decât Uthmann şi foarte frumos. Trăsăturile lui păreau sculptate în fildeş şlefuit. Îi privi faţa lui Hector. Deodată Hector îl recunoscu ca fiind personajul principal din filmarea cu violul Caylei. Înainte ca Hector să poată să îi avertizeze văzu privirea bărbatului îndreptându-se spre geamurile din spate ale autobuzului. Expresia lui distrată se schimbă instantaneu devenind feroce ca a unui lup. Cayla nu rezistase tentaţiei de a-şi întoarce capul pentru o scurtă ocheadă. Îl privise drept în ochi pe Adam.

– E ea! E scroafa târfă necredincioasă! urlă Adam în arabă.

În acelaşi timp Cayla strigă cuprinsă de frică.

– E Adam!

Se aruncă pe podeaua autobuzului şi îşi acoperi faţa cu ambele mâini. Tremura de parcă ar fi fost cuprinsă de un atac puternic de malarie. Hector îl lovi pe Tariq pe spate.

– Condu! Dă-i bine înainte ca un diavol. Ne-au descoperit.

Tariq smuci schimbătorul de viteze şi duse autobuzul până la viteza lui maximă. Hector fugi spre spatele vehiculului şi sparse geamul cu patul de la AK.

– Ai grijă de Cayla, îi spuse lui Hazel fără a se uita la ea. Fă-o să ţină capul jos. O să fie împuşcături.

Hector privea prin geamul din spate. Văzu că Uthmann rămăsese în picioare în spatele Hiluxului, dar Adam coborâse rapid şi intrase în cabină, iar camionul intrase şi el pe drum şi pornise în urmărirea autobuzului. Pentru că venise în viteză, autobuzul câştigase măcar două sute de metri în faţa Hiluxului. Dar Hector ştia că micul vehicul era mult mai rapid decât al lor. Adam ieşise bine prin geamul lateral şi îşi ţintea arma spre ei. Era încă la o distanţă prea mare. Prima lui rafală zbură atât de departe că Hector nici nu-şi putu da seama unde ajunsese. Mult mai experimentat, Uthmann nu trăgea încă. Chiar de la această distanţă, el şi cu Hector se studiau reciproc. Se cunoşteau atât de bine. Fiecare ştia că celălalt nu are slăbiciuni evidente. Amândoi erau rapizi şi letali. Cu mâna dreaptă, Uthmann îşi păstra echilibrul ţinându-se de bara de pe capota Toyotei. Îşi ţinea puşca în mâna stângă, dar Hector ştia că era ambidextru şi putea trage rapid şi precis de pe ambii umeri. Hector văzu că Uthmann avea încă noua lui Beretta din dotarea Cross Bow, una dintre cele mai bune arme pentru infanterie făcute vreodată. Hector avea vechiul AK-47 cu care nu mai trăsese niciodată. Uthmann avea o lunetă optică cu unghi larg şi, de pe o platformă stabilă, putea trage cu o precizie de centimetru la o distanţă de două sute de metri. Era, cu siguranţă, unul dintre cei mai buni trăgători pe care îi cunoscuse vreodată Hector.

„Cu excepţia subsemnatului, desigur, iar spatele unui camion în viteză nu e chiar o platformă stabilă nici măcar pentru Uthmann“,

se consolă Hector. „Oțelul de pe TATA ăsta bătrân ar trebuie să reziste la gloanțele NATO ușoare de 5.56 mm." Pe de altă parte, Hector avea o cătare rudimentară din oțel masiv. Țeava AK-ului era foarte uzată și gloanțele probabil aveau să se miște prin ea la tragere. Doar bunul Dumnezeu putea ști unde aveau să ajungă.

„Mai bine să o încerc", se hotărî el și ochi pe fereastră roata din față a Toyotei, ca să își facă o idee despre cum trăgea arma sa. Trase o rafală de trei gloanțe și văzu gloanțele ridicând praful de pe drum la doi metri stânga de roata spre care țintea. Își imagină rânjetul de pe fața lui Uthmann legat de calitatea tragerii sale. Privi înapoi rapid și strigă la Hazel:

– Du-te în față și întinde-te pe podea. O să tragă în noi imediat.

Hazel se conformă de îndată, trăgând-o pe Cayla după ea și cu Daliyah în urma lor. Ceilalți patru bărbați se târâră spre fundul autobuzului de fiecare parte a lui Hector cu armele pregătite.

– Nu trageți spre oameni, le ordonă el, trageți spre roțile din față. Sunt țintele cele mai ușoare. Sunteți gata? O rafală scurtă și după aia din nou la pământ. Îl știți pe Uthmann. Nu îi dați o țintă clară. Nu ratează.

Își apucară armele, încă ghemuiți sub pervazul geamului din spate.

– Sus și trageți! strigă Hector.

Toți săriră în picioare și deschiseră focul cu armele lor automate. Gloanțele se împrăștiară pe tot drumul, dar nu văzu nici unul lovind roțile din față. În spatele Toyotei, Uthmann își ridică Beretta cu o mișcare relaxată și ușoară. Trase două focuri într-o succesiune atât de rapidă, că sunetele lor se amestecară într-un singur zgomot unitar. Primul glonț îl lovi pe bărbatul de lângă Hector în cap, omorându-l pe loc. Omul se rostogoli pe spate peste scaun. Al doilea glonț al lui Uthmann șterse colțul turbanului lui Hector și el simți arsura de la rana pe care i-o făcuse la lobul stâng al urechii. Se ghemui și își prinse urechea cu mâna. Când văzu sângele din palmă deveni foarte, foarte furios.

– Ticălosul! exclamă el. Ticălos trădător!

Totuși, chiar în furia lui trebui să recunoască că loviturile lui Uthmann fuseseră magice. Două lovituri la cap din două gloanțe. Ridică iarăși capul și văzu că Toyota era mult mai aproape. Se aplecă apoi și glonțul lui Uthmann îi zbură deasupra capului. Totul fusese destul de rapid. Schimbă poziția și se ridică în picioare, trase o rafală de trei gloanțe și coborî doar cu o fracțiune de secundă înaintea glonțului lui Uthmann. Toyota era acum atât de aproape că putea auzi clar zgomotul motorului acesteia peste cel făcut de TATA. Agentul Cross Bow aflat cel mai departe de Hector sări în picioare cu AK-ul pregătit, dar Uthmann îl ucise înainte să reușească să tragă un singur glonț.

Folosindu-se de scurtul interval de timp de care știa că are Uthmann nevoie pentru a reveni în poziție după această lovitură, Hector țâșni din nou în picioare. Toyota ajunsese la nici patruzeci de metri în spatele autobuzului, distanță ideală de tragere chiar pentru jalnicul și bătrânul AK. Hector trase din nou spre roata din față, luând în calcul și devierea spre stânga a țintei AK-ului. Știu că avusese noroc când văzu roata din față explodând. Scăpată de sub control, Toyota viră necontrolat pe drum și ajunse în șanțul de drenaj de la marginea lui. Uthmann trăsese imediat după Hector, dar fusese aruncat de vehiculul care derapa sub el și glonțul îi zbură într-o parte. Toyota se roti într-un nor de praf și pietricele. Hector nu putu să vadă ce se întâmplase cu pasagerii și se gândi un moment că aceasta era șansa lui să se întoarcă și să-l omoare pe Uthmann care era încă amețit sau incapabil să se apere. Apoi văzu praful iscat de celelalte două camioane ale inamicilor care înaintau cu viteză mare pe drum în spatele Toyotei accidentate. Probabil că auziseră focurile de armă și veniseră să intre în luptă.

– Nu te opri! strigă Hector la Tariq. Condu cât de repede poți.

Porni înapoi de-a lungul autobuzului, dar își îndreptă privirea spre Hazel și Cayla. Tânăra era deznădăjduită. Avea o paloare cadaverică, tremura și plângea. Privea în sus spre el cu disperare.

– L-ai ucis, Heck?

– Îmi pare rău, iubito. Nu cred că am reuşit. Îl nimeresc pentru tine data viitoare.

Cayla izbucni în hohote deznădăjduite şi îşi îngropă faţa în umărul mamei ei. Fusese atât de puternică, de curajoasă şi de veselă până la acest moment, încât Hector crezuse – sau mai degrabă îşi dorise să creadă – că trecuse prin calvarul ei cu traume psihologice minime. Dar acum ştia că nu fusese decât o iluzie. Traumele erau atât de adânci că zguduiseră temeliile fiinţei ei. Era un drum lung până la vindecare. Ştia că avea să aibă nevoie de toată iubirea şi grija pe care el şi Hazel erau în stare să i-o ofere.

„Va veni un moment şi pentru asta, îşi spuse el. Dar prima mea datorie este să le scot din fălcile Bestiei." Le părăsi şi fugi spre Tariq.

– Nu trebuie să ratăm întoarcerea spre drumul vechi, spuse el încet, dar ferm.

– Bătrâna mi-a spus că nu mai există indicator, dar că a mai rămas stâlpul pe care se afla. Ăla de acolo trebuie să fie.

Arată spre o bucată de ţeavă de oţel înroşită de rugină, care se înălţa din buruieni pe partea stângă a drumului din faţa lor. Frână şi încetini ca să poată vira.

– Nu văd vreun drum.

– Acolo! Între cele două pietre. Alea trebuie să fie marcajele originale.

Autobuzul se zgâlţâi şi trecu printre cele două pietre mari fără vreo zgârietură.

– Acolo! Acum se văd urmele drumului.

Hector îl ghidă pe Tariq şi, odată ce depăşiră buruienile de la marginea drumului, poteca deveni mai vizibilă. Hector privi în urmă după praful camioanelor duşmanilor în acelaşi timp dirijându-l pe Tariq spre un grup de pietre mari aflate puţin mai în faţă. Evident, camioanele jihadiştilor se opriră să ajute Toyota răsturnată, întrucât nu se mai vedeau. Mai dură o vreme până se auziră traversând în viteză şoseaua. Până atunci, Hector ascunsese deja autobuzul în spatele pietrelor. Urmăritorii trecură de viraj şi înaintară pe autostradă

fără verificări sau ezitări. Hector îi privi prin binoclu şi îi recunoscu şi pe Adam, şi pe Uthmann în primul vehicul. Din nefericire, supraviețuiseră accidentului.

De îndată ce dispărură din raza lor vizuală, Hector îi spuse lui Tariq:

– Nu o să-i păcălim aşa prea multă vreme. Să plecăm repede de aici.

Reveniră pe poteca rudimentară şi accelerară de-a lungul ei. În anumite locuri furtunile de vară şi inundaţiile făcuseră să dispară urmele potecii în mod periculos şi autobuzul era nevoit să ţopăie peste terenul accidentat şi arbuştii joşi pentru a evita locurile cele mai rele. Pământul se ridica uşor sub ei şi nu erau aproape deloc acoperiţi. Hector privi în spate cu nervozitate. Ştia că atunci când Uthmann avea să descopere că ieşiseră de pe şosea, se va întoarce să găsească locul pe unde o luase. Avea să observe imediat autobuzul pe deal. Urcau anevoie spre creasta din zare şi spre munţii albaştri ai Etiopiei care se aflau chiar în faţa lor. Când se apropiară de creastă, Hector fugi înapoi de-a lungul autobuzului ca să privească prin fereastra din spate.

– La naiba, mormăi el. Observă praful vehiculelor adepţilor jihadului întorcându-se pe autostradă din nord. Privi în faţă şi îşi dădu seama că se aflau încă la vedere, pe deal, şi la o distanţă mare de creasta acestuia. Nu o să reuşim! mormăi Hector în şoaptă.

Nu avea rost să îl îndemne pe Tariq; mergea cu viteza cea mai mare a vehiculului şi pe un teren accidentat. Camioanele urmăritorilor se vedeau clar acum. Deodată primul camion se opri. Era încă prea departe ca Hector să recunoască oamenii din el, dar şi-l imagină pe Uthmann ridicându-se şi îndreptându-şi binoclul spre TATA. Apoi, la fel de brusc cum se opriseră, cele două camioane porniră din nou cu viteză. Ajunseră la locul unde autobuzul părăsise drumul principal şi încetiniră aproape până la o viteză de mers şi apoi ambele camioane virară pe vechiul drum pe care se afla autobuzul TATA.

– Uite-i că vin! se plânse Hector. Şi n-am câştigat nici doi kilometri.

Îi privi urcând dealul din spatele lor. Totuşi, erau nevoiţi să înfrunte acelaşi teren accidentat ca autobuzul. Viteza lor superioară nu mai constituia un avantaj. Autobuzul ajunse în vârful dealului. În faţă, drumul cobora în încă o vale îngustă, cam doi kilometri, până în locul în care ruta începea urcuşul final spre poalele lanţului muntos. Autobuzul zăngăni în josul văii, pierzându-i pe urmăritori din vedere. Pământul era mai neted pe fundul văii şi prinseră viteză. Hector privi peste umărul lui Tariq la terenul din faţă. Lanţul solid de dealuri care li se întindea în faţă părea de netrecut până când observă gura trecătorii înguste între crestele încruntate. Îşi scoase capul pe geam şi privi în spate tocmai când primul camion inamic apăru la orizont. Dar se opri doar puţin până când Uthmann îşi luă reperele şi apoi porni la vale după ţinta urmărită. Al doilea camion îl urma de aproape pe primul. Hector ştia că urmăritorii erau acum avantajaţi şi că aveau să profite de drumul neted până în vale mai bine decât puteau să o facă ei cu autobuzul. Sorţii se întoarseră acum înapoi în favoarea lui Uthmann. Hector privi spre gura trecătorii. Avea să fie o cursă strânsă ca să ajungă la ea înainte să fie ajunşi de cele două camioane. Hazel şi Cayla îl priveau şi el le zâmbi liniştitor.

– O să îl sun pe Paddy O'Quinn pe telefonul prin satelit. Nu poate fi la mare distanţă de noi. Putu vedea din expresia lui Hazel că ea ştia că fusese o mică minciună. Erau o duzină de motive pentru ca Paddy să nu se afle chiar dincolo de prima curbă a trecătorii, în armura lui albă strălucitoare, gata să le sară în ajutor. Totuşi, Cayla se înseninã puţin şi îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Nu o putu privi în ochi să vadă speranţa deşartă din ei. Hector se întoarse în spatele autobuzului şi privi camioanele urmăritoare în timp ce porni telefonul şi aştepta ca acesta să caute cel mai apropiat satelit de deasupra lor. Privi micul ecran nerăbdător, dar arăta doar un contact subţire care străluci puţin şi apoi dispăru aproape imediat.

– Ne blochează munţii, se agită el.

Îşi încercă norocul şi formă numărul lui Paddy şi auzi tonul de apel slab şi intermitent, după care dispăru. Apoi deodată auzi o voce

slabă și deformată, de neînțeles, care putea să fie a lui Paddy sau a oricui altcuiva.

– Dacă ești tu, Paddy, se întrerupe semnalul. Dacă mă poți auzi, asta e situația noastră. Suntem pe drumul vechi ce se îndreaptă spre munți, dar banditii ne urmăresc de aproape. Nu cred că putem fugi de ei. Vom fi obligați să ne oprim și să luptăm. Ne depășesc ca număr și au mai multe arme. Uthmann îi conduce. Ești ultima noastră speranță. Vino, dacă poți.

Repeta același mesaj încet și clar și când întrerupse legătura ridică privirea și văzu că și Hazel și Cayla auziseră fiecare cuvânt peste zgomotul făcut de motor. Nu le putu privi în ochi și se uită în spate prin geamul lipsă. Camioanele se apropiau de ei. Deja recunoscu silueta înaltă a lui Uthmann în spatele primului camion și putu auzi slab vocile oamenilor din jurul lui strigând triumfător, în timp ce își agitau armele. Privi în față și văzu că gura trecătorii nu era prea departe, cu cele două ziduri de piatră roșie-maronie înălțându-se amenințător de fiecare parte a deschizăturii. Luă armele și bandulierele celor doi oameni pe care îi omorâse Uthmann și le dădu femeilor. Știa că Hazel era o trăgătoare expertă cu pușca, așa că vorbi cu Cayla.

– Știu că tragi bine cu pistolul, domnișoară Bannock. Dar ești în stare să nimerești ceva cu un AK?

Era încă prea zdruncinată și nefericită să vorbească, dar dădu din cap și îi oferi un zâmbet nesigur. El își scoase pistolul Beretta de sub tunică și i-l dădu împreună cu încă două încărcătoare.

– Cere-i mamei tale să-ți arate cum să reîncarci AK-ul. Poți să ne încarci armele când intrăm în rahat.

Să reîncarce armele era o treabă care le-ar fi distras atenția de la amenințarea care venea din spate. Privi spre porțile de piatră care păzeau intrarea în trecătoare.

– Ei bine, doamnelor, o să ajungem la trecătoare, să fiu al naibii dacă nu, spuse el vesel și se întoarse să supravegheze dușmanul prin geamul din spate.

În acel moment se lăsară cu toţii pe vine când o rafală de foc automat făcu autobuzul să zdrăngăne şi să duduie şi un singur glonţ trecu prin geamul din spate, traversă întreaga lungime a autobuzului şi zdrobi parbrizul din faţa lui Tariq.

– Devin cam nerăbdători, observă Hector zâmbind liniştitor spre Cayla.

Ajunse la geamul din spate şi privi prin el. Primul camion era doar la câteva sute de metri în spatele lor, şi acum putea auzi clar strigătele duşmanilor, dar erau încă la prea mare distanţă ca să îi poată doborî cu bătrânul AK. Praful se ridica din drumul din spatele lor pe măsură ce adepţii jihadului goneau spre ei. Acum îl putea vedea pe Uthmann sprijinindu-se de cabina camionului cu arma pregătită, aşteptându-şi ocazia pentru încă o lovitură clară. Avea o zgârietură roşie de-a lungul feţei şi sânge pe tricou, probabil de la momentul când lovise pământul aruncat din Hiluxul în derivă. Hector se bucură că nu scăpase chiar nevătămat din accident.

Chiar înainte să ajungă la gura trecătorii încă o rafală de foc automat seceră spatele autobuzului. Lovi una din roţile din spate. Cauciucul explodă zgomotos şi autobuzul se clătină pe fund ca o femeie grasă în timpul unui dans din Hawaii. Un moment mai târziu, intrară huruind în gura trecătorii. Pentru moment, zidurile de piatră îi protejau de focurile de armă ostile.

Acum Hector era obligat să ia o decizie rapidă. Bătrânul autobuz se târa cu ultimele forţe. Auzea cauciucul stricat plesnind pământul cu fiecare întoarcere a roţii şi viteza lor scădea rapid. Nu mai puteau înainta multă vreme. Trebuia să aleagă un loc unde să se apere. Forma trecătorii îi dădu un licăr de speranţă. În aceste locuri închise, Uthmann nu va avea loc pentru încercuiri sau alte manevre. Va trebui să îi atace frontal. Hector îşi scoase capul pe geamul lateral şi văzu că trecătoarea nu era foarte largă în faţă. Poate va reuşi să folosească autobuzul să o blocheze şi şasiul de oţel ar putea acţiona ca o baricadă din spatele căreia să se apere.

Privi în sus spre zidurile de piatră roşie care se înălţau de fiecare parte. Din acest unghi nu era posibil să le aprecieze înălţimea. Zidurile fuseseră scobite de-a lungul vremii de inundaţii până ajunseseră la forma lor actuală – netede şi concave. Se înălţau deasupra bazei trecătorii de fiecare parte, ca acoperişurile a două verande aflate faţă în faţă. Lui Uthmann i-ar fi fost greu să urce oameni sus ca să tragă în jos, în trecătoare. Desigur, ar fi putut arunca grenade cu boltă. Asta ar fi însufleţit întreaga afacere, dar la naiba! Nimic în viaţă nu vine fără câteva probleme.

Privi în faţă şi văzu că urmează o curbă. Privi înapoi. Inamicul nu se vedea încă. Bătrânul autobuz ajunse la viraj şi se hurducă. Hector se holbă uimit la ce se afla înainte. Nu mult în faţă, drumul era complet blocat. Partea dreaptă a zidului de piatră roşie se prăbuşise în trecătoare, blocând-o dintr-o parte în cealaltă cu o barieră de netrecut de stânci prăbuşite. Unele bucăţi erau la fel de mari sau chiar mai mari decât autobuzul. Mintea începu să îi lucreze rapid în timp ce evalua obstacolul. Apoi deodată îşi dădu seama că această capcană a morţii putea să devină salvarea lor. Dacă ar fi reuşit să se urce în vârf înainte să ajungă Uthmann şi Adam, asta ar fi schimbat totul. Grămada de stânci ar fi devenit o redută formidabilă. Adam şi bandiţii lui ar fi fost forţaţi să îşi părăsească camioanele şi să se cţere ca să ajungă la ei, expunându-se la fiecare pas.

– Tariq! Apropie-te cât de mult poţi de stâncile alea, strigă el, şi apoi se întoarse spre cele trei femei şi le vorbi agitat, traducând pe parcurs şi pentru Daliyah. Acum, ascultaţi-mă. Hazel! Tu şi Daliyah mergeţi primele şi o luaţi pe Cayla între voi. Vezi în stânga acel spaţiu între cele două stânci mari prăvălite? Trebuie să treceţi pe acolo. Nu este prea departe. Nu vă opriţi până nu ajungeţi în vârf. Noi ceilalţi venim după voi. Fiecare om îşi cară singur arma. Eu o să car lada cu muniţie.

Asta însemna o greutate de aproape cincizeci de kilograme, însă el era singurul dintre ei care avea forţa să le care cu uşurinţă.

Tariq aduse autobuzul lângă baza peretelui, ieşiră din el şi începură să urce. Sunetul camioanelor inamice aflate în apropiere era amplificat de pereţi, făcând ecou în aerul închis şi încălzit, devenind mai puternic cu fiecare secundă. Gălăgia crescândă îi îndemna să înainteze. Cayla căzu când se aflau chiar sub despărţitura dintre cele două stânci. Hazel şi Daliyah furăi trase şi ele în jos. Hector lăsă lada de muniţie, o ridică pe Hazel în picioare şi o luă pe Cayla pe umăr. Fugi în sus cu ea şi o lăsă jos în partea îndepărtată a barierei de piatră. Hazel şi Daliyah o urmară îndeaproape. Fără să se oprească, Hector se întoarse şi alunecă pe pantă până în locul unde îşi lăsase muniţia.

– Nu, nu! strigă Hazel după el. Las-o. Întoarce-te.

Hector o ignoră şi ridică lada. Era singurul dintre ei încă aflat pe partea expusă a zidului. Ridică lada pe umăr şi porni din nou să urce. Ecoul zgomotului motoarelor camioanelor amplificat de pereţi devenise şi mai puternic. Auzi strigătele din spatele lui şi apoi pocnetul şi şuierul unei împuşcături. Simţi un glonţ lovind lada de lemn de pe umerii lui. Îl dezechilibră astfel că se împiedică peste vârful peretelui şi căzu în braţele lui Hazel.

– Doamne, credeam că o să te pierd, zise ea hohotind.

– Îmi pare rău, spuse el îmbrăţişând-o scurt, nu o să fie aşa uşor să scapi de mine.

Se întoarse rapid să dirijeze apărarea. Văzu că maşina lui Uthmann fusese obligată să frâneze atât de violent că se învârti pe loc în trecătoarea de sub ei. Al doilea camion se izbise în spatele primului. Jihadiştii coborâră din ambele vehicule şi începură să fugă spre ei, trăgând spre Hector şi oamenii lui. Dar Uthmann nu apucase să le dea ordine ferme. Hector, Tariq şi ceilalţi doi agenţi ai companiei Cross Bow se lăsară pe partea de sus a zidului şi porniră focul automat asupra lor. Oameni căzură seceraţi. Atacul se rupse; următorii se întoarseră în dezordine, lăsându-i pe cei căzuţi zăcând pe fundul trecătorii. De la această distanţă, până şi uzatul AK era eficient.

Unii dintre supraviețuitori se ghemuiră în spatele celor două camioane. Ceilalți fugiră înapoi spre curba din trecătoare. Rapid, șoferii celor două camioane își urniră mașinile și executară o serie de manevre de întoarcere în trei mișcări apoi goniră în direcția din care veniseră, dar gloanțe de AK le loviră caroseria. Când ambele camioane dispăruseră, Hector numără șase trupuri lăsate în urmă de inamic. Două se mișcau încă. Unul dintre bărbați striga spre camarazii lui după ajutor și celălalt se trăgea înapoi cu ambele picioare șerpuind inutile în spatele lui. Bărbații de pe perete deschiseră focul cu multă plăcere. Înainte ca Hector să-i poată opri, ambii adepți ai jihadului erau morți.

„Nu e chiar crichet, dar de fapt, aici, nimeni nu a auzit de sportul ăsta." Nu avea pic de compasiune pentru oamenii împușcați. Știa că se putea aștepta la fel de puțină compasiune sau bunătate dacă rolurile s-ar fi inversat, ceea ce se și putea întâmpla în viitorul apropiat.

– Tariq, pune pe unul dintre bărbați să adune încărcătoarele goale și să le dea femeilor să le reîncarce. Uthmann o să se întoarcă în curând, el nu va renunța.

Uthmann încercă de două ori în următoarea oră să ia cu asalt bariera de pietre. Ambele fură încercări costisitoare pentru el și acum erau paisprezece cadavre în fața poziției controlate de Hector și oamenii săi.

Liniștea de după respingerea celui de-al doilea atac fu spulberată brusc de zgomotul altor camioane ajunse la gura trecătorii.

– Adam a chemat prin radio întăriri. Acum probabil că are câteva sute de oameni acolo, îi spuse Hector lui Hazel. Câtă muniție mai avem?

– Mai avem cam trei sute de cartușe în lada pe care ai cărat-o sus. Le-ați folosit cam rapid. După o pauză, întrebă: De ce te tot uiți spre pantă?

– Încerc să-mi dau seama ce o să facă Uthmann mai departe, acum că și-a adus întăriri.

– Și ce crezi că o să facă?

– O să trimită treizeci sau patruzeci de oameni acolo sus să poată trage în noi. Aflați în poziție o să ne țină cu capetele la pământ și atunci Uthmann va lansa un alt atac direct asupra barierei. De data asta nu o să-i mai putem respinge.

– Ce facem atunci? întrebă ea.

– Ne băgăm sub lespedea aceea, ca oamenii de deasupra să nu poată trage direct în noi, explică el. Apoi construim un fel de parapet din pietre ca să ne putem feri de focul de mitralieră.

Cele trei femei stătură de pază în vârful barierei, în timp ce Hector și ceilalți bărbați construiau un parapet de pietre sub costișă. Munciră rapid îngrămădind pietrele aproximativ una peste cealaltă. Când terminară se întoarseră la pozițiile inițiale, în spatele femeilor, pentru a aștepta următorul atac frontal.

Hazel urmări pregătirile în tăcere o vreme și apoi vorbi încet ca să nu fie auzită de Cayla.

– Nu o să funcționeze, nu?

– Nu, recunoscu el, nu pentru multă vreme, oricum.

– Ce facem după asta?

– Cât de bine te pricepi la rugăciuni? Eu unul nu mai am exercițiu.

– Ai putea încerca să-l contactezi din nou pe Paddy O'Quinn, sugeră ea.

– Asta nu ne poate dăuna. Măcar mai trece vremea, îi dădu el dreptate și porni telefonul prin satelit. Între timp vreau să le duci pe celelalte femei la adăpost în spatele parapetului, înainte să tragă în noi de sus. Le privi plecând în timp ce se plimba în susul și josul barierei, încercând să găsească un loc din care telefonul s-ar fi putut conecta la satelit. Într-un final renunță. Parcă am fi într-o fântână, mormăi pentru sine. Se grăbi să ajungă lângă femei în spatele noului parapet ridicat și se așeză lângă Hazel. Calmul dinaintea furtunii, îi zise el încet.

– Să nu pierdem nicio secundă din el. Pune-ți brațul în jurul meu.

– Ce bine e, spuse el.

– Da, așa e. Dar, știi, ar fi așa o mare pierdere pentru noi dacă s-ar termina totul aici, în felul acesta. Aveam atâtea planuri minunate.

– Și eu.

– Dacă te-ai hotărî să mă săruți acum, ai întâmpina puțină rezistență, recunoscu ea.

– Cayla ne privește.

Amândoi zâmbiră spre Cayla și acesta le zâmbi și ea nesigură.

– Vă deranjează dacă o sărut pe mama dumneavoastră, domnișoară Bannock? întrebă Hector și de data aceasta Cayla dădu din cap și chicoti.

– Voi doi sunteți atât de neastâmpărați!

Îi privi cu interes cum se sărută. Sărutul dură multă vreme, dar fu întrerupt într-un final de ecoul vocilor de bărbați de pe pantele de deasupra lor. Toți trei priviră în sus.

– Nu pleca, îi șopti Hector lui Hazel. Mă întorc să continuăm de unde am rămas.

Se ridică și se întinse spre armă. Văzu că Tariq și bărbații se uitau deja spre vârfurile pantelor pentru a observa apariția primului inamic. Hazel și Cayla se ghemuiră la picioarele lui, în spatele parapetului, ambele privind spre vârful pantei trepidând. Hazel avea AK-ul sprijinit pe vârful peretelui cu patul pe umăr și Cayla avea pistolul Beretta în poală, ținându-l cu ambele mâini. Daliyah se ghemui în spatele lor.

– Poți să tragi cu arma, Daliyah? întrebă Hector.

Ea scutură din cap și își plecă capul.

– Atunci ai grijă de Cayla, îi spuse el și ea dădu din cap și zâmbi, în continuare fără să-l privească.

Le părăsi și se urcă pe zid, ghemuindu-se lângă Tariq. Acum puteau auzi și vocile bărbaților adunându-se după viraj în trecătoarea de sub ei. Pereții de piatră acționau ca un amplificator astfel că auzi vocea lui Uthmann Waddah ținându-le un discurs, pentru a le întări moralul de luptă.

Hector ştia că bărbaţii de pe panta de deasupra lor aveau să se arate primii, aşa că îşi concentră atenţia în acea direcţie. Văzu o mişcare pe furiş pe fundalul albastru al cerului şi aşteptă. Mişcarea se repetă, aşa că îşi ridică arma şi îşi puse patul pe umăr. Văzu capul unui bărbat uitându-se peste vârful pantei şi trase o rafală de trei focuri. Bucăţi de piatră zburară din vârful pantei şi capul dispăru rapid din vedere. Hector crezu că ratase. Aşteptă câteva secunde, pregătit pentru următoarea ţintă, apoi deodată o armă fără stăpân se rostogoli peste buza stâncii şi căzu în trecătoare. Se izbi de stânci aproape de locul în care se afla Hector. Câteva secunde mai târziu, un corp lipsit de viaţă alunecă din acelaşi loc al pantei. Veştmântul alb flutură ca un steag şi omul căzu peste armă. Mortul era întins pe spate privind spre cer cu un singur ochi şi cu o expresie speriată. Celălalt ochi îi fusese scos de glonţul lui Hector.

Hector se duse spre cadavru şi îl rostogoli de pe armă. Ridică arma şi o cântări în mâna cuprins de încântare. Era o Beretta SC 70/90. Pentru moment se întrebă de unde apăruse; apoi îşi aminti de oamenii săi din Cross Bow ucişi în oază de Uthmann. În mod clar, aceasta era una dintre armele lor. Cadavrul cu un singur ochi avea şi o bandulieră în jurul taliei. Hector o desfăcu. Verifică buzunarele şi găsi cinci încărcătoare, fiecare cu câte treizeci de runde de muniţie. Îşi trecu banduliera peste umăr.

Verifică rapid dacă luneta puştii fusese avariată. Înainte să-şi dea seama dacă era funcţională, auzi o altă mişcare pe panta de deasupra lui. Instinctiv îndreptă arma în sus şi în lunetă apăru imaginea capului unui inamic. Ţinta îi era perfect aliniată. Trase un singur foc. Glonţul nimeri exact unde ţintise. Adeptul jihadului se rostogoli peste margine şi se prăbuşi fără viaţă pe stânci la picioarele lui Hector.

Plăcerea lui Hector de a avea din nou în mână o armă adevărată nu dură foarte mult. Aproape imediat, zeci de alte capete cu turban apărură peste marginea pantei şi gloanţele răpăiră ca o ploaie tropicală pe pietrele din jurul lui. Strigătele războinice ale inamicilor

răsunau peste tot. Veneau de la trupa de asalt pe care Uthmann Waddah o adunase în trecătoare.

– Haideți, le strigă Hector lui Tariq și celorlalți doi supraviețuitori. Nu putem rămâne aici să ne zdrobească ca pe niște muște pe burta unui câine. Trebuie să ne adăpostim numaidecât.

Săriră în picioare și fugiră spre partea din spate a barierei. Aproape imediat unul dintre oamenii lui căzu lovit de gloanțele de deasupra. Se lungi la pământ cu acea ciudată moliciune de păpușă de cârpe pe care Hector o recunoștea ca fiind moartea. Chiar și așa, Hector se opri în mijlocul furtunii de foc să se asigure că omul căzut nu mai putea fi ajutat. Apoi sări din nou în picioare și porni după ceilalți doi. Înainte să ajungă la baza barierei și sub lespede Tariq fu lovit la rândul lui și doborât la pământ. Hector văzu sângele deschis la culoare țâșnind în spatele tunicii și o umbră întunecată îi trecu prin fața ochilor.

– Nu Tariq. Te rog, Doamne, nu el! Își trecu pușca în mâna stângă și fără vreo ezitare în fugă îl înșfăcă pe Tariq din locul în care căzuse. Tariq nu era un om masiv și Hector îl cără cu ușurință și îl lăsă în spatele parapetului de piatră. Fă ce poți pentru el, îi spuse lui Hazel.

Era furios din nou, se ridică în picioare și mătură panta de deasupra lui cu o rafală prelungă. Trei dintre inamici se rostogoliră peste margine și căzură cu zgomot pe stânci. Celelalte capete se ascunseră. Hazel și Daliyah aveau deja grijă de Tariq. Văzu că Daliyah plângea și asta îl surprinse.

– De ce boceşte aşa? îi scăpă lui întrebarea.

– Tâmpită întrebare. Pentru că-l iubeşte, desigur, răspunse Hazel fără să-și ridice capul.

– Dumnezeule! Toată lumea o face zilele astea, zâmbi Hector inconștient, cu nebunia bătăliei clocotindu-i prin sânge. Cât de rău e lovit?

Trase din nou spre capetele apărute în partea îndepărtată a trecătorii și mai ucise un om.

– Nu știu. E lovit în spate. Dar nu văd bule în sânge, așa că poate nu i-a trecut prin plămân.

– Aplică presiune pe rană. Încearcă să oprești sângerarea. Asta e tot ce putem face deocamdată. Dar, în numele a tot ce e sfânt, ține capul la pământ. Și tu, Cayla. Nu te poți pune cu ei cu pistolul ăla.

Își punctă fiecare cuvânt cu câte o împușcătură.

O rafală de gloanțe inamice se prăvăliră de-a lungul parapetului, împroșcându-i pe toți cu așchii de piatră și praf. Hector se ghemui și scuipă o bucățică de piatră. Apoi își ridică capul să asculte. Se auzeau strigătele războinice ale islamiștilor, la intrarea în trecătoare. Oamenii lui Uthmann urcau pe partea îndepărtată a barierei de pietre și ajungeau în vârful ei fără să întâmpine rezistență. Hector se târî pe burtă sub parapet până se afla într-o poziție din care să poată trage spre barieră, fără să fie expus focului oamenilor de deasupra. Era pregătit atunci când primul om își ridică capul deasupra vârfului barierei, dar nu trase, ci așteptă ca mai mulți inamici să se arate. Primul cap se lăsă din nou jos și, cum nu se auziră împușcături, se ridică din nou cu grijă. Apoi altele se ridicară și coborâră din nou. Hector așteptă ca ei să devină neglijenți. Trei se ridicară cu toată înălțimea și strigară: „Allahu Akbar!"

Hector trase cinci gloanțe atât de rapid, că sunară ca o rafală de foc automat. Oamenii căzură sau se aruncară la pământ, țipând de surpriză sau gemând de durere. În larma aceea nu putea să fie sigur, dar era posibil să-i fi nimerit pe toți trei.

– Nu m-am ramolit, se felicită el în șoaptă. Nu mi-am pierdut complet îndemânarea.

Restul inamicilor reacționară violent și atât din vârful dealului, cât și al barierei trimiseră o ploaie de foc automat spre costișă. Gloanțele smulseră bucăți din stâncă, umplând aerul cu o ceață albă de praf și apoi împrăștiindu-se în mai multe ricoșeuri. Hector puse un braț în jurul lui Hazel și celălalt în jurul Caylei și le împinse pe podeaua de piatră. Fețele le erau albe de la pulberea prafului fin de stâncă. Prin haosul împușcăturilor și al strigătelor războinice Hector deslușì zgomotul îndepărtat produs de mai multe motoare de camioane care se apropiau.

„Ce mai vrea să facă Uthmann acum? se întrebă. Nu e suficient de nebun să încerce să-şi aducă vehiculele peste barieră, oricât de mult mi-ar plăcea să văd aşa ceva." Dar duduitul motoarelor crescu, acoperind aproape schelălăitul islamiştilor. Deodată Hector îşi dădu seama că zgomotul de motor nu venea din cealaltă parte a barierei de piatră, ci de-a lungul trecătorii deschise din spatele lor. Împuşcăturile arabilor începură să fie mai puţine şi mai ezitante. Hector se rostogoli şi, încă ţinând cele două femei fixate la pământ, protejându-le cu propriul corp, se uită de-a lungul trecătorii spre virajul din pereţii de piatră dinspre capătul acesteia.

În acel moment, o coloană de camioane GM uriaşe intrară duduind în câmpul lui vizual, venind drept de-a lungul trecătorii spre ei. Pe marginea acestora trona logoul companiei Cross Bow şi în faţa fiecăruia erau montate câte o pereche de mitraliere grele Browning de calibru 50. În spatele mitralierelor din primul camion se afla Paddy O'Quinn. Rânjea fericit apucând mânerele de tragere şi întoarse mitralierele gemene spre islamiştii încă adunaţi deasupra barierei de piatră care bloca trecătoarea. În al doilea camion, Dave Imbiss se lăsă pe spate şi îndreptă Browningurile grele spre stânci.

– Paddy O'Quinn şi trupa lui de rock and roll ne vor cânta acum cântecul lor cel mai cunoscut, spuse Hector râzând şi îmbrăţişându-le pe cele două femei.

Armele izbucniră tumultuos, umplând trecătoarea de zgomot. Trasoarele lui Paddy smulseră vârful baricadei de piatră şi umplură aerul de praf. Arabii care fugeau încercând să treacă de vârful barierei dispărură în furtuna de împuşcături, seceraţi înainte să ajungă la ea. În al doilea camion, Dave mătură vârfurile stâncilor cu mitralierele lui. Trupurile cădeau în cascadă în trecătoare, ca fructele prea coapte scuturate din copacii unei livezi de o pală de vânt. În câteva secunde toate ţintele vizibile fuseseră distruse şi armele amuţiră. Paddy privi în jurul lui şi îi văzu ghemuiţi în spatele parapetului de sub stâncă şi le făcu vesel cu mâna.

– 'Neața bună, Hector. Ce surpriză plăcută să te găsesc într-o asemenea formă bună. Pot să vă ofer o tură până acasă?

– Încântat, desigur, strigă Hector înapoi, nu am apreciat niciodată cu adevărat răsăritul de soare din zâmbetul tău până în momentul acesta. Ușor, îl ridică pe Tariq. Cum te simți, fratele meu? întrebă el, cărându-l spre primul camion.

– Voi fi cu tine mulți ani de acum înainte. Eu și cu tine trebuie să îl ucidem pe acel fiu al diavolului, Uthmann Waddah, spuse Tariq.

Vocea îi era slabă, dar măcar nu avea sânge în gură. Hector știa că avea să supraviețuiască. Îl întinse pe Tariq în spatele camionului și femeile se urcară lângă el.

– Ai grijă bine de el, îi spuse lui Hazel.

Fusese mai mult o implorare decât un ordin.

– Nu-ți face griji, Hector, răspunse Hazel. Eu și Daliyah nu o să permitem să i se întâmple nimic rău.

– Unde sunt ceilalți? întrebă Paddy vesel când Hector se urcă lângă el.

– Ăștia suntem toți, Paddy, spuse Hector cu tristețe. Nu mai sunt alții, nu mai sunt.

Paddy nu mai zâmbi și următoarea remarcă glumeață îi îngheță pe buze.

– Dumnezeu să aibă în pază sufletele lor, spuse el sobru.

– Amin.

– Dar văd că ai reușit să salvezi fata.

– Nu e salvată până nu ajungem acasă. Să mergem, Paddy!

Merseră prin trecătoare spre granița cu Etiopia. Se părea că Uthmann nu reușise să își treacă vehiculele peste bariera de stânci prăbușite, întrucât nu îi urmări nimeni. Se opriră o dată, pentru ca doctorul companiei Bannock Oil pe care Paddy îl adusese cu el să poată să aibă grijă de Tariq. Acesta îi făcu o transfuzie de sânge, îi administră antibiotice și analgezice și îi pansă rana. Apoi merseră

mai departe, avansând rapid, deşi în anumite locuri drumul fusese distrus de apă. Oamenii lui Paddy îl reparaseră în grabă cât de bine putuseră la venire. Ajunseră la crestele dealurilor şi intrară într-un labirint de văi interconectate şi trecători montane, străbătute de bătrânul drum. Îl urmară spre vest restul zilei, urcând treptat spre locurile înalte. Până în acel moment nu văzuseră semne ale existenţei unor locuitori, aşa că riscară să folosească farurile camioanelor şi conduseră şi după lăsarea întunericului. Paddy naviga folosind GPS-ul de la camion. La patru ore după lăsarea nopţii anunţă că trecuseră în Etiopia. Totuşi, nu era niciun indicator care să marcheze graniţa. Opriră convoiul pentru puţin timp să sărbătorească reuşita recuperării cu o ceaşcă de ceai cald. În timp ce apa fierbea Hector porni telefonul prin satelit. Din punctul înalt recepţia era foarte clară şi vorbi cu Nella Vosloo la Sidi el Razig de parcă ar fi stat chiar lângă el.

– O să fim la Hopa Hopa chiar înainte de prima geană de lumină. Vino să ne iei, iubita mea.

– Eu şi Bernie o să fim acolo. Ai încredere în mine! îi spuse Nella.

Conduseră tot restul nopţii. Hector stătu în picioare lângă Paddy la postul de mitraliere, amândoi vigilenţi şi fără somn. Dar munţii întunecaţi prin care călătoreau erau pustii. Cu două ore înainte de răsăritul soarelui ajunseră la pista Hopa Hopa fără să fi întâlnit un singur om pe drum.

Se aranjară într-o poziţie defensivă în cerc la marginea pistei şi femeile pregătiră micul dejun. Cutia frigorifică a camionului lui Paddy avea douăzeci de ouă, o bucată de bacon şi patru pâini mucegăite. Făcură pâine prăjită pe cărbuni şi o unseră cu unt la conservă din Noua Zeelandă cât timp era încă caldă. Cu ajutorul lui Daliyah până şi Tariq se ridică şi, deşi era un musulman credincios, înfulecă un sandvici cu bacon. Încă îşi savurau ceştile de ceai negru aburind când auziră apropierea motoarelor avionului Hercules. Paddy ordonă parcarea câte unui camion de fiecare parte a pistei şi îşi aprinseră farurile. Nella coborî aeronava colosală fără probleme pe pista dintre

camioane şi, de îndată ce îşi lăsase rampa de încărcare din spate, Paddy conduse toate camioanele pe puntea de încărcare legându-le în siguranţă. Avionul era din nou în aer după nici douăsprezece minute de la aterizare.

Doctorul schimbă pansamentul lui Tariq şi îşi exprimă părerea:

– Are noroc. Se pare că glonţul nu a nimerit un organ vital. E la fel de dur pe cât de în formă este şi o să-şi revină rapid.

Daliyah plânse neajutorată când Hector îi traduse în arabă. Apoi, la cererea lui Hazel, doctorul îşi îndreptă atenţia spre Cayla. O duse în micuţa cabină a piloţilor din spatele punţii de zbor şi o examină cu atenţie.

– Fizic o duce destul de bine, se pronunţă el. Antibioticele pe care i le-a dat domnul Cross par să fi rezolvat toxiinfecţia alimentară. Totuşi, de îndată ce ne întoarcem la civilizaţie trebuie să o duceţi imediat să i se facă analizele. Desigur, este încă slăbită, dar, după calvarul prin care a trecut, era de aşteptat. Starea ei psihică pare mult mai precară. Desigur, acesta nu este domeniul meu; totuşi, vă recomand să o duceţi la un specialist de top cât de curând.

– Asta şi plănuiesc să fac, îi dădu Hazel dreptate. Avionul personal mă aşteaptă la Sidi el Razig. Deocamdată o să mă asigur că doarme. Se întoarse spre Hector: Şi tu! N-ai mai dormit de trei zile.

– Nu te agita atâta, protestă el când ea îl înfăşură în unul din sacii de dormit pe care îi găsise pe etajera din spatele paturilor.

– Să mă agit este unul dintre lucrurile pe care le fac cel mai bine. Ai dat ordinele până acum, Hector Cross. De acum înainte îţi dau să guşti din propria mâncare. Nu mă mai contrazice şi culcă-te!

Stinse lumina. Atât Hector, cât şi Cayla dormeau încă profund când Nella ateriză cu avionul Hercules la Sidi el Razig.

Din momentul în care aterizară, Hector se trezi lăsat la o parte. Nu o mai văzu pe Hazel tot restul zilei. Aceasta dispăruse în birourile directorilor din cartierul general Bannock, unde era prinsă în şedinţe

cu Bert Simpson sau în conferințe prin telefon cu biroul ei principal din Houston. De fiecare dată când Hector privea pe geamul din propriul birou, devenea foarte conștient că avionul Gulfstream care aștepta pe pistă cu toate bagajele ei deja la bord și cu piloții și echipajul pregătiți avea să le ducă pe ea și pe Cayla în cealaltă parte a lumii.

Nu era obișnuit cu astfel de sentimente. De-a lungul anilor numeroase femei intraseră și ieșiseră din viața lui, dar aceste intrări și ieșiri fuseseră întotdeauna dirijate de el. Se gândise la ele doar în treacăt după ce plecaseră. Acum trăia o frică de moarte. Își dădea seama cât de puține lucruri știa de fapt despre adevărata Hazel Bannock. Își dădea perfect seama că nu era o femeie obișnuită. Știa că putea să fie complet lipsită de scrupule; dacă nu ar fi fost așa nu ar fi ajuns în poziția importantă pe care o ocupa acum. Erau multiple straturi și adâncimi ale ei pe care le putea doar intui. Până în acest moment, fusese cu totul orb în privința posibilelor defecte din aceste adâncimi. Acum își dădea seama că era mai vulnerabil decât fusese vreodată. Se simțea dezbrăcat și lipsit de apărare. Pentru prima oară nu controla complet o relație. Atârna de firul pe care îl ținea Hazel Bannock în mână și pe care ea îl putea reteza la fel de lipsită de griji cum o făcuse el cu celelalte femei. Rolurile erau inversate și nu îi plăcea situația.

„Deci așa te simți când ești cu adevărat îndrăgostit, se gândi el întunecat. Mi se pare că este un mod supraestimat de a-ți petrece timpul." Hazel nu mai apăru pentru a lua prânzul împreună în cantina companiei. În schimb, Hector se duse în camera Caylei și o invită să i se alăture. Încercă să refuze, dar el insistă.

– Nu o să te las să te închizi în camera asta îngrozitor de mică și să te agiți.

Stătură la masă cu Paddy O'Quinn, Dave Imbiss și tânărul doctor al companiei. Cei trei bărbați tineri nu mai văzuseră o fată albă drăguță de luni de zile și concurară încercând să o impresioneze.

Hector se temea că va fi nevoit să petreacă restul zilei în biroul lui, așteptând să fie chemat de Hazel sau alt semn care să arate că ea

își amintise de prezența lui pe pământ. Îi lăsă un mesaj secretarei lui Bert Simpson să i-l dea lui Hazel atunci când va fi liberă. Își schimbă cizmele cu o pereche mai ușoară, apoi merse în deșert și începu să alerge. Patru ore și jumătate mai târziu se întoarse la bază leoarcă de transpirație. Fugise echivalentul unui maraton standard, dar nu reușise să își lase demonii în nisip. Secretara îl urmărise de la geamul biroului ei și se grăbi să îl întâmpine când intră pe ușă.

– Doamna Bannock a întrebat de dumneavoastră. Vrea să vă vadă în biroul domnului Simpson când sunteți disponibil, vă rog, domnule Cross.

Felul în care fusese formulat acest mesaj nu îl liniști.

– Spune-i, te rog, doamnei Bannock că o să vin imediat.

Hector merse în camera lui. Stătu sub dușul rece mai puțin de un minut, se uscă atât de rapid că tricoul curat pe care îl aruncase pe el avea pete de umezeală pe spate. Își pieptănă părul încă ud, se spălă pe dinți cu mai multă pastă pe periuță. Nu avea timp să se radă, așa că porni de îndată spre biroul lui Bert Simpson. Își dădu seama că se grăbea și se forță să încetinească și să meargă într-un ritm mai demn. Bătu la ușa biroului și vocea ei se auzi invitându-l să intre. Inspiră adânc de parcă s-ar fi pregătit să sară de pe o trambulină înaltă în apă rece și deschise ușa. Era singură în cameră, așezată la birou. Se uită la el din spatele mormanului de documente pe care le consulta. Privirea ei era netulburată, dar de necitit. Se ridică fără să zâmbească.

– Nu mai putem continua așa, spuse ea.

Hector simți că îi fuge pământul de sub picioare. Era la fel de rău pe cât se temuse. Știa că urma să fie aruncat la coșul de gunoi. Cu un efort uriaș, își înăspri expresia.

– Înțeleg, răspunse el.

– Nu cred că înțelegi, spuse ea ferm. Știi că trebuie să o duc pe Cayla la Houston mâine-dimineață la prima oră. Trebuie să fie consultată de un specialist imediat. Nu am văzut-o toată ziua. Asta a fost destul de rău. Dar acum trebuie să plec. Va fi ca și cum mi-aș smulge

o bucată din suflet. Nu mai putem continua așa. Vreau să îmi fii alături, zi și noapte, pentru totdeauna.

Hector simți bucuria crescând în el și umplând spațiul rece și gol care apăruse cu puțin timp înainte. Nu putu găsi cuvinte care să nu-l facă să pară un idiot. Își întinse mâinile spre ea și ea veni spre el. Se îmbrățișară cu un entuziasm nu departe de disperare.

– Oh, Hector! șopti ea. Cât de crud ai fost să mă lași să exist fără tine atâția ani plini de singurătate!

– În tot timpul ăsta te-am căutat, dar ai fost al naibii de greu de găsit, replică Hector.

După o vreme, ea îl conduse spre canapeaua de piele de sub fereastră. El o cuprinse cu brațul și ea se sprijini mai puternic de el.

– În regulă, acum trebuie să fim serioși. Trebuie să ne facem planuri înainte să fiu obligată să te părăsesc, spuse ea. Ar trebui să plec de îndată, dar nu pot să îmi refuz bucuria încă unei nopți împreună. Eu și Cayla o să plecăm dimineață devreme. M-am gândit să te întreb dacă nu vrei să vii cu noi. Dar ai lucruri de aranjat aici. Se întrerupse râzând. Mă cam grăbesc. Am o propunere la care să te gândești. Vrei să o auzi?

– Mă agăț de fiecare cuvințel ce iese prin buzele tale dulci, răspunse el.

– Mi-aș dori foarte mult să cumpăr Cross Bow Security. Prețul pe care îl ofer este de patruzeci și cinci de milioane de dolari, în mână la semnarea actelor. Dar asta este negociabil, spuse ea, iar Hector râse.

– Uau, te miști rapid. Dar, de ce ai vrea să-mi dai atâția bani?

– Nu ies cu sărăntoci. Îmi place ca bărbații mei să-și permită să-mi facă cinste cu o băutură sau să mă scoată la cină.

El râse din nou și apoi insistă:

– Ești conștientă că Cross Bow este evaluată la treizeci și cinci de milioane. Ce ar spune acționarii tăi dacă ai plăti cu zece milioane peste prețul de piață?

– În primul rând, am făcut şi eu calcule. Treizeci şi cinci de milioane subevaluează compania. Îşi merită fiecare dolar din cele patruzeci şi cinci de milioane. În al doilea rând, Hazel Bannock, şi nu Bannock Oil cumpără Cross Bow. Ne-am înţeles? întrebă ea întinzând mâna.

– Ne-am înţeles.

El dădu din cap şi îi strânse mâna.

– Vreau să-l pun pe Paddy O'Quinn în locul tău la conducerea Cross Bow. Vreau să îi cedezi locul cât de curând posibil într-o manieră organizată. De aceea sunt obligată să te las aici pentru moment.

Ea nu menţionă că avea de făcut şi planuri pentru primirea lui în noua lor casă din Houston.

– Te-ai gândit că aşa mă laşi şomer şi mort de foame cu patruzeci şi cinci de milioane amărâte? întrebă el.

– M-am gândit şi la asta. Întâmplarea face să existe un post de prim-vicepreşedinte disponibil la Bannock Oil. Poate ai vrea să te gândeşti la asta. Salariul s-ar apropia de cinci milioane plus avantaje şi bonusuri anuale.

– Voi lucra cumva aproape de preşedintele consiliului de administraţie?

– Vei munci direct sub ea în timpul zilei şi direct deasupra ei în timpul nopţii, răspunse ea cu o expresie lascivă în ochii albaştri.

– Cayla are dreptate. Eşti al naibii de perversă. El râse, dar deodată deveni serios. Dar nu sunt pregătit pentru slujba pe care mi-o oferi.

– Eşti un băiat deştept şi o să mă ai pe mine să te învăţ. Vei învăţa rapid.

– Din nou, trebuie să întreb ce părere vor avea acţionarii tăi despre promovarea mea. Nu vor face scandal? insistă el.

– Pot vota cu şaptezeci la sută din acţiunile Bannock Oil. Oamenii au tendinţa să facă ce le spun, fără să provoace scandal. Vrei slujba?

– Eu cu siguranţă nu o să fac scandal. Vreau slujba.

– Bun! Aşa rămâne atunci.

Îi luă ambele mâini şi îl privi adânc în ochi.

– Dumnezeu ne-a făcut unul pentru altul.

– Aleluia! În sfârşit cred!

– Lăsăm toate ororile în spatele nostru. Cayla o să fie bine şi noi doi o să ne distrăm, Hector Cross.

– Cu siguranţă o să facem asta, Hazel Bannock.

Bucătarul aranjase să le fie servită cina pe o terasă cu vedere la mare. Cornul lunii şi stelele erau magnifice, dar Hector şi Hazel abia îşi desprinseră ochii unul de la celălalt ca să le privească. Vinul era excelent, dar abia îl gustară. Aveau atât de multe să îşi spună că lăsară mare parte din delicioasele lor prepeliţe de deşert la grătar pe foie gras în farfurie când plecară spre dormitor cu mult înainte de miezul nopţii. Prima oară făcură dragoste cu o grabă furioasă. A fost minunat, dar nu la fel de bine ca cele care urmară. Într-un final, strânşi unul în braţele celuilalt, se cufundară într-un somn atât de adânc că îngrozitoarele ţipete nu îi aduseră decât foarte încet înapoi din locurile îndepărtate în care se aflau. Hector se trezi complet cu câteva secunde înaintea lui Hazel. Sări în picioare şi îşi apucă pistolul Beretta de pe noptieră.

– E Cayla, spuse el încărcând un glonţ pe ţeava pistolului şi pornind-o spre culoarul care despărţea cele două dormitoare.

Hazel îl urma îndeaproape. Fără să piardă timp întorcând clanţa, îşi propti umărul de uşă, smulgând broasca din cadru. Năvăli în camera Caylei. Ţipetele ei speriate îl îndemnară şi mai mult să se grăbească. Cu pistolul întins în faţă şi pregătit să atace orice ţintă, se asigură că nu era nimeni în încăpere înainte să aprindă lumina din tavan.

Cayla era ghemuită în mijlocul patului, îmbrăţişându-şi genunchii cu ambele braţe. Dar când îşi ridică privirea spre el, faţa îi era la fel de albă ca cearşafurile pe care stătea. Ochii îi erau înnebuniţi de groază. Gura îi era larg deschisă. Ţipetele care îi ţâşneau din gât erau ascuţite ca aburul de înaltă presiune ieşind din supapa unui boiler. Hector fugi spre geamuri şi le verifică rapid asigurându-se că

nu pătrunsese vreun intrus pe acolo. Apoi, deschise larg uşile dulapului şi privi sub pat. Hazel o cuprinse pe Cayla în braţe, încercând să o facă să tacă şi să o liniştească. Dar Cayla se zbătea atât de violent că Hazel nu fu în stare să o trezească din coşmar. Treptat, ţipetele ei deveniră mai coerente.

– Nu! Nu! Te rog nu-l mai lăsa să-mi facă rău.

Hector îşi lăsă pistolul pe noptieră şi o apucă de umeri. O scutură şi apoi o privi drept în faţă.

– Trezeşte-te, Cayla. Sunt eu, Heck. Ai un coşmar. Trezeşte-te!

Privirea i se limpezi. Se cutremură şi ţipetele încetară brusc.

– Heck! Of, mulţumesc, Doamne! Eşti chiar tu?

Apoi privi în jurul ei îngrozită.

– E aici. Adam e aici.

– Nu, Cayla. Aveai un coşmar.

– Îţi spun că e aici. Trebuie să mă crezi. Era atât de aproape că îi puteam mirosi respiraţia. Era oribil.

Fu nevoie şi de Hector şi de Hazel ca să o calmeze. Apoi ţinând-o strâns, Hazel se strecură sub aşternut cu ea şi o legănă ca pe un bebeluş, cântându-i încet. În timp ce stătea lângă pat, Hector îşi dădu deodată seama că era gol puşcă şi se retrase spre uşă. Imediat Cayla se sculă în capul oaselor şi vocea ei se auzi din nou isteric.

– Nu trebuie să pleci. Eşti singurul care ne poate proteja. Rămâi cu noi, Heck. Se va întoarce dacă pleci. Te rog să nu mă mai laşi niciodată singură.

El apucă rapid cearşaful pe care îl aruncase Cayla şi se înfăşură în el ca într-o togă romană. Apoi se aşeză pe o margine a patului. Cayla cedă uşor şi îşi închise ochii. De îndată ce crezu că adormise din nou, el se ridică să stingă lumina. Cayla se ridică iarăşi în capul oaselor.

– Nu! Nu le stinge. Se va întoarce dacă le stingi.

– Nu-ţi face griji, iubito, o linişti el. Luminile o să rămână aprinse, iar eu nu o să plec nicăieri.

Şi Hazel, şi Cayla adormiră într-un final, agăţate una de cealaltă cu capetele pe aceeaşi pernă. Hector le păzi tot restul nopţii. Le privi

chipurile minunate şi le ascultă respiraţia amestecată şi asta îi dădu un sentiment de mulţumire cum nu mai cunoscuse până atunci.

În zori merse cu ele până la avionul Gulfstream care le aştepta cu motoarele pornite şi cu cei doi piloţi deja la manete. Urcă scările cu ele.

– Mi-aş fi dorit să vii cu noi, Heck, spuse Cayla.

– O să vă urmez destul de curând.

– Cât de curând? întrebă ea, dar Hector privi spre Hazel pentru răspuns.

Ea era pregătită cu replica:

– Heck o să vină la sfârşitul lunii viitoare.

– E o promisiune, mămico?

– E o promisiune, puiule. Acum du-te să vorbeşti cu piloţii şi află în cât timp ajungem la Houston, sugeră ea, dar Cayla îşi dădu ochii peste cap.

– Nu e o idee bună să vă las pe voi doi, drăcuşorilor, singuri împreună. Nu pot avea încredere în voi.

– Du-te! spuse Hazel.

– Nu te agita! Mă duc.

Hector rămase singur în picioare şi privi avionul suplu parcurgând distanţa până la capătul pistei, apoi întorcându-se şi, cu un scrâşnet al motoarelor, se îndreptă din nou înspre el şi se ridică în aer. Prin una dintre ferestrele ovale ale fuzelajului, Cayla flutura o batistă roz spre el, iar la geamul din spatele ei, Hazel îi trimise un sărut cu ambele mâini. Apoi dispărură.

Hazel îi telefonă cu fiecare ocazie în următoarele câteva săptămâni. Primul telefon venise la patru zile după plecarea ei de la Sidi el Razig.

– Eu şi Cayla am fost deja împreună la doamna doctor Henderson, îi spuse lui Hector. E o doamnă adorabilă. Cea mai bună care există. Ea m-a ajutat să-mi revin după moartea lui Henry. A dus-o pe Cayla la sanatoriul ei unde o poate consulta ori de câte ori e nevoie. Cât

timp se află acolo, Caylei o să i se facă un control medical complet, iar eu o să-mi fac timp să-mi petrec măcar câteva ore pe zi cu ea. Tu cu ce te-ai mai jucat, băiete?

De fiecare dată când vorbeau, veștile erau tot mai bune. Cayla își revenea în forță, dar erau lucruri pe care Hazel voia să i le spună doar când se întâlneau față în față. Erau despărțiți de aproape o lună când Hector nu mai rezistă. Ea îl sună chiar în acea seară.

– Eu și cu Paddy ne-am întors de la Ash-Alman în dimineața asta. Am petrecut câteva ore cu emirul și cu prințul Mohammed. Erau îngrijorați că plec de la Cross Bow, dar când au aflat că trec la Bannock Oil s-au înveselit. Desigur, îl cunosc pe Paddy și îl plac. Așa că totul este rezolvat în Abu Zara.

– Care este destinația ta viitoare?

– Despre asta voiam să discut tine. Plănuiesc să mă duc cu Paddy la șantierele navale din Osaka. Ce părere ai?

Șantierul naval Sanoyasu din Osaka construia un nou petrolier pentru Bannock Cargoes Inc. Era un proiect cu totul revoluționar și, odată lansat la apă, avea să fie cea mai mare navă de transport. Întregul proiect se desfășura cu un buget de aproape un miliard de dolari. Construcția navei se făcea cu măsuri de siguranță extraordinare, măsuri pentru care era responsabilă compania Cross Bow.

– Te-ai gândit bine, Hector.

– Am mai avut un gând bun. Dacă ai vizita și tu Osaka în același timp? Cu siguranță poți traversa Pacificul pe furiș pentru câteva zile?

– Mă corupi, Hector Cross.

– Ce părere ai? Nu ne-am mai văzut de luni de zile.

– Săptămâni, îl corectă ea.

– Mie mi se par luni.

Ea tăcu o vreme.

– Nu ți-e dor de mine? o provocă el.

– De parcă mi-aș fi pierdut ambele mâini și picioare.

– Atunci vino!

– Sunt sigur că Cayla va fi bine îngrijită la sanatoriu. Dar trebuie s-o întreb pe doctorița Henderson dacă lipsa mea nu i-ar crea probleme fiicei mele, gândi ea cu voce tare. Te voi anunța mâine.

În seara următoare, când îl sună, aproape cânta.

– Doctorița Henderson a spus că e în regulă. Cayla mi-a zis că ar trebui să aduc o cutie plină cu iubirea ei pentru tine la Osaka. Ne întâlnim acolo marți.

– Mai am patru zile de așteptat, se plânse Hector. Nu știu dacă o să supraviețuiesc până atunci.

Petrecură cinci zile împreună în Osaka, predând frâiele operațiunii Cross Bow din Japonia în mâinile lui Paddy, întâlnindu-se cu proiectanții și cu directorii executivi ai Sanoyasu și inspectând cala de dimensiuni uriașe a noului petrolier. Ziua următoare, Hazel închirie un elicopter și, lăsându-l pe Paddy să se ocupe mai departe de îndatoriri, ei se furișară să viziteze un templu șintoist de la poalele muntelui Fujiyama pentru a vedea cireșii înfloriți. Plimbându-se prin livadă, dădură peste un copac antic cu un trunchi extraordinar de noduros. Hazel îl luă pe Hector de mână și îl conduse sub ramurile întinse. Se sprijini cu spatele de trunchi și privind rapid în jur să se asigure că nu îi urmărea nimeni, își ridică fusta albă plisată deasupra taliei și în același timp își trase chiloțeii într-o parte, dând la iveală cuibul de bucle aurii. Cu două degete își despărți tufișul și lăsă să i se întrevadă buzele trandafirii ale sexului.

– Uite ce am eu, flăcăule, spuse ea cu o voce răgușită. Acum arată-mi ce ai tu. Apoi se holbă spre el. Dumnezeule! Se face tot mai mare de fiecare dată! Cu ce îl hrănești?

– În momentul ăsta privește cu poftă la gustarea lui favorită.

Făcură dragoste îmbrăcați, amândoi excitați de gândul că ar putea fi descoperiți de unul dintre călugării de la templu. Cireșul se scutura și petale albe cădeau pe ei ca niște bucăți de confetti, intrând în buclele blonde ale lui Hazel. Prinsă în extazul propriului orgasm, era atât de frumoasă de privit, încât Hector știu că avea să-și amintească fiecare detaliu până în ultima zi a vieții lui.

Seara mâncară sashimi de ton şi băură sake cald din cupe străvechi de porţelan în micuţa şi caraghioasa căsuţă pentru oaspeţi administrată de călugării laici pe terenul templului. După aceea se retraseră în camera lor privată unde făcură dragoste pe o saltea de mătase, acompaniaţi de serenada susurată de fântâna din curte. În scurtele intervale când nu făceau dragoste vorbeau. Aveau atâtea să îşi spună unul altuia şi prea puţin timp să o facă. Subiectul care îi preocupă cel mai mult era progresul recuperării Caylei.

– Nu am ştiut cum să îţi spun până acum, dar este atât de oribil. Fetiţa mea a fost sfâşiată în interior de porcii aia împuţiţi. Ştii ce este o fistulă vaginală?

Era atât de şocat că nu putea vorbi; în schimb o strânse de mână şi dădu din cap.

– Doctorii au reparat problema prin operaţie, continuă ea. Dar în timp ce făceau asta, au descoperit că ea era însărcinată.

– Dumnezeule! Biata de ea.

– Au rezolvat şi asta. Cayla era complet anesteziată şi nu ştie nimic despre partea asta. Nu trebuie să-i spunem niciodată.

O ţinu aproape de el, încercând să o liniştească prin îmbrăţişarea lui. Hohoti uşor la pieptul lui şi îl îmbrăţişă cu toată puterea. Tăcură o vreme şi apoi ea se agită şi se retrase puţin.

– Dar acum totul o să fie bine. Primele teste arată că Cayla nu este infectată cu HIV sau cu altă boală transmisibilă sexual şi se recuperează bine după operaţie. Thelma Henderson face adevărate miracole cu ea. Cayla are încredere în ea. Pe lângă evenimentele traumatice prin care a trecut puiul meu, se pare că e şi copleşită de vinovăţie. După Thelma, Cayla crede că mi-a trădat atât încrederea, dar şi amintirea tatălui ei. Crede că e doar vina ei că a permis să fie sedusă de monstrul acela oribil. Totuşi, Thelma a făcut progrese semnificative cu ea. Nu mai are coşmaruri de ceva vreme. Spune că Cayla va fi în curând suficient de sănătoasă să meargă cu noi la ferma din Colorado. Întotdeauna ferma a fost locul ei preferat. Şi al meu. Cayla vrea să

viziteze mausoleul lui Henry şi, desigur, toţi caii ei de la fermă. Se sprijini într-un cot.

Prin întuneric, Hector îi putea simţi ochii aproape de el.

– Cred că este cu adevărat important ca tu să petreci ceva timp cu ea, continuă ea. Ştii cât de bine te înţelegi cu ea şi cât de mult te iubeşte. În mare parte ai umplut golul mare pe care l-a lăsat moartea lui Henry. Ai devenit un adevărat tată pentru ea, iubitule. Vezi tu, ambele fete Bannock au nevoie de tine.

– Desigur, m-aş putea întoarce cu tine chiar acum la Houston şi să îl lăsăm pe Paddy să se descurce singur cu operaţiunile Cross Bow din Nigeria şi Chile.

– Ştii că n-aş putea fi de acord cu aşa ceva. Ea îşi scutură capul. Contractele de securitate ale companiei sunt de cea mai mare importanţă. Nu, mă voi întoarce mâine în State cu o cursă de linie şi vă voi lăsa Gulfstreamul la dispoziţie ca să puteţi grăbi puţin acest transfer de responsabilitate. Te vreau în Houston până pe douăzeci şi cinci ale lunii. Ţii minte că asta i-am promis Caylei? Pe lângă asta, consiliul de administraţie se întruneşte de urgenţă lunea viitoarea ca să-ţi ratifice numirea. Am o presimţire ciudată că o să fie de acord cu ea. Ai prieteni la curte. Ea zâmbi pentru întâia oară. După asta, noi trei putem zbura împreună la fermă.

Trei săptămâni mai târziu, Hazel şi Cayla îl aşteptau pe Hector când Gulfstreamul ateriză pe aeroportul William P. Hobby din Houston.

– Dumnezeule! Mi-a fost dor de tine, şopti Hector îmbrăţişând-o.

– Nu la fel de mult cât mi-a fost mie.

– Când ai terminat cu el, mămico, îmi dai şi mie puţinul care a rămas? întrebă Cayla dulce.

Hector o privi pentru prima oară.

– Uau! Arătaţi grozav, Cay.

Minţea. Adevărul este că era încă destul de fragilă şi de palidă, dar el o pupă pe ambii obraji. Apoi le prinse pe ambele femei de câte un braţ şi porniră spre parcare, acolo unde şoferul în uniformă îi aştepta cu portiera de la Cadillac deschisă.

Hector se aştepta ca reşedinţa lui Hazel din Houston să fie pretenţioasă şi de mărimea unui palat. Era departe de adevăr. Se afla într-o zonă rurală din apropierea oraşului, într-o fermă de vite. Ca să ajungă la ea conduseră printre parcele de trifoi pe care păşteau turme de vaci albe. Apoi trecură de grajduri şi de dependinţe înainte să ajungă acasă.

– Seamănă cu bârlogul lui JR din *Dallas*, remarcă Hector.

– Eşti în Houston, Heck, îi aminti Cayla. Nu ne place să vorbim despre oraşe de mâna a doua aici. Aşteaptă numai să vezi dormitorul principal. Mămica l-a refăcut complet, special pentru tine.

– Cayla! spuse Hazel pe un ton sever.

– Hopa! îşi puse ea degetele la buze. Nu trebuia să îţi spun. Era evident că nu îi părea rău şi îi făcu cu ochiul conspirativ. Tot ce vrei să ştii pe aici, întreab-o doar pe vechea ta amică, Cay Bannock.

Şedinţa consiliului de administraţie trebuia să dureze o oră şi jumătate. Până la urmă, Hector le menţinu tuturor treaz interesul timp de patru ore. Hazel nu îl auzise niciodată vorbind în faţa unei mulţimi şi până şi ea era surprinsă. Inima îi crescu de mândrie ascultându-l. Era atât de arătos şi de sigur pe el! Înţelegerea pe care o avea asupra temelor în discuţie era solidă şi cuprinzătoare. Îşi prezenta gândurile într-o manieră clară şi logică şi totuşi cuvintele pe care le alegea erau fascinante şi te provocau să reflectezi asupra lor. Le răspunse la toate întrebările direct, iar răspunsurile lui îi făcură pe toţi să dea din cap aprobator. Desigur, John Bigelow, senatorul democrat pensionat din Texas, încercă să îl prindă în capcană. Dar Hazel îl avertizase pe Hector în privinţa lui, aşa că acesta întorsese lucrurile atât de bine în favoarea lui, că ceilalţi izbucniră spontan în aplauze. După cum anticipase Hazel, Hector fu ales de consiliu printr-o ridicare unanimă de mâini. Se strânseră în jurul lui să-l felicite.

Fără să pară că îl grăbeşte, Hazel îl scoase din mijlocul directorilor şi îl conduse înapoi la fermă în Maserati.

– E îngrozitor! se plânse ea de îndată ce se aflau pe autostradă. Mi se pare că nu avem niciodată timp doar pentru noi doi. Nici măcar nu ți-am povestit despre excursia mea la Washington. M-am întâlnit cu președintele. I-am spus că a trebuit să plătesc o recompensă pentru eliberarea Caylei. M-a dezaprobat și după aia mi-a ținut o predică despre cum trebuie să tratăm cu teroriștii. Apoi mi-a spus cât de mult se bucură pentru mine și Cayla. Evident că era bucuros să scape de mine.

– Nu a vrut să știe cine erau răufăcătorii?

– Desigur. Robert și o trupă de granguri de la CIA m-au interogat. Dar le-am spus că negocierile s-au făcut prin telefon. Plata s-a făcut electronic. Nu am știut nimic.

– Și te-au crezut?

– Probabil că nu. Dar nu m-au torturat ca să afle adevărul.

– Sunt curajoși, dar nu nesăbuiți. Recunosc ei o bucată tare când văd una, râse Hector.

Când opriră mașina în parcarea subterană, ea își privi ceasul.

– Ai depășit timpul la ședință. Avem doar o oră și patruzeci de minute până să ajungem la country club, îl avertiză ea. Vreau să te prezint unor oameni cu adevărat importanți din Texas.

– Deci, avem doar puțin timp să ne uităm la TLC. Ce părere ai? o întrebă el serios.

– Ești îngrozitor, Hector Cross, îi spuse ea serioasă. Ei bine, atunci. Presupun că îmi pot face timp și pentru asta.

Îl apucă de mână și fugiră spre liftul privat care ducea în aripa dormitoarelor. O oră mai târziu el o aștepta în sufragerie, când ea ieși din dressing. Stăteau în părți opuse ale camerei și se priveau unul pe altul fascinați.

– Nu e rău, își exprimă ea opinia într-un final. Nu e rău deloc.

– Întoarce-te! îi ordonă el și ea făcu o piruetă, poalele rochiei de bal dezvelindu-i picioarele atletice. Purta pantofi de catifea incrustați cu diamante. Încerc să îmi găsesc cuvintele să-ți descriu frumusețea,

dar e de neexprimat. Tot ce pot să spun este că eşti cea mai minunată femeie de pe pământ.

– Pot accepta asta, zise ea râzând.

– Dar stai! spuse el, schimbându-şi expresia. Porţi cumva diamantele Barbara Hutton?

Ea dădu din cap şi râse din nou.

– Desigur, dragul meu. Tot ce e mai bun pentru bărbatul meu.

El părea năucit.

– Dar... dar..., protestă el. Ai pierdut acel colier când s-a scufundat *Delfinul iubăreţ.*

Ea scuturâ din cap, încă zâmbind din cauza confuziei lui.

– Acel colier era o copie.

– O copie?

Era uimit.

– Dar cel pe care-l porţi acum? Este originalul?

– Normal că nu. Originalul este într-un seif, într-o bancă din Elveţia. Ştii cât m-ar costa asigurarea dacă aş purta originalul de fiecare dată când merg la mall sau să dansez la club?

Privirea lui se îndreptă brusc spre tabloul de Gauguin de pe peretele din spatele ei. Era un peisaj superb din Tahiti, cu femeile goale de pe insulă în fundal, înotând într-un râu albastru.

– La ăsta cât costă asigurarea?

Se întoarse să vadă ce privea el şi apoi zâmbi din nou.

– Oh, nici nu are rost să-l asigur.

– Este alt fals?

– Fals este un cuvânt prea urât. Să spunem că este o reprezentare a originalului, care se află în siguranţă într-un seif din Londra unde temperatura, umiditatea şi expunerea la lumină sunt controlate cu atenţie.

– Dar tablourile acelea care au dispărut de pe *Delfinul iubăreţ?*

– Aşa e. Şi acelea erau „reprezentări". În afară de pericolul furtului, imaginează-ţi daunele pe care clima marină în schimbare le-ar face unor asemenea lucrări sensibile. Toate copiile sunt făcute de o

echipă foarte talentată, soţ şi soţie din Tel Aviv, a căror realizare este aproape identică cu originalele. Cu prima ocazie intenţionez să te duc să le vezi. Vei fi primul care va avea acest privilegiu, în afară de Henry şi de mine.

El izbucni într-un râs încântat.

– Eşti o vulpiţă vicleană, Hazel, iubirea mea!

– Nici nu bănuieşti. Totuşi, am sporovăit destul. Du-mă la dans, te rog. Se opri, apoi privi în jur rezervată. M-am gândit că am putea să o luăm şi pe Cayla cu noi. Nu vreau să o las singură încă.

– Ce idee splendidă! Atunci am să le însoţesc pe cele mai frumoase două fete din Texas.

Sâmbătă noaptea clubul era plin, fiecare loc de la bar sau de la mese era ocupat. Hazel îi ştia pe toţi. La braţul ei, Hector trecea cu uşurinţă prin mulţime, fermecându-le pe doamnele de toate vârstele şi impresionându-i pe bărbaţi prin maniera sa directă şi replicile lui inteligente. El şi Hazel nu mai dansaseră împreună până atunci, dar erau amândoi atleţi foarte buni şi se potriviră fără efort. Majoritatea ochilor se îndreptară spre ei în timp ce alunecau de-a lungul ringului de dans.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, îl conduse pe Hector pe o terasă.

– Dragule, Cayla nu a dansat deloc toată seara. Unii dintre cei mai drăguţi băieţi din statul Texas se află aici. Nu i-a privit pe nici unul dintre ei. Vreau să discut puţin cu Sarah Longworth. Fii drăguţ şi dansează cu Cayla, ce zici? Încearcă să o faci să se simtă bine.

– OK, să văd ce pot face.

Cayla acceptă numaidecât invitaţia la dans.

– Mulţumesc că mi-ai salvat din nou viaţa, Heck. Muream de plictiseală.

Odată ce se aflară pe ringul de dans descoperi că era la fel de suplă şi de agilă ca mama ei, dar era încă atât de subţire, încât claviculele îi ieşeau în relief şi îi putea simţi coastele pe sub rochia Tom

Ford. Nici măcar machiajul aplicat profesionist nu-i putea ascunde paloarea. Putea vedea durerea adânc întipărită în ochii ei albaştri.

– Sunt câţiva băieţi chipeşi aici în seara asta. Am văzut că mai mulţi au încercat să te invite la dans. Ce-i cu tine? o întrebă el.

– Am terminat-o cu băieţii. Cu excepţia ta, desigur, Heck. Doar ţie îţi spun, mă gândesc la modul serios să devin lesbiană, numai că nu ştiu cum să încep.

– Nu te uita la mine pentru sfaturi, râse el. Sună distractiv, dar eu n-am încercat niciodată.

– Nu eşti şocat de idee? Speram să fii.

– Ştiu că asta sperai. Dar nu ţi-a mers. Am început să mă obişnuiesc cu năzdrăvăniile tale.

– Atunci să nu mai discutăm despre orientarea mea sexuală. Ştii că mămica a promis să ne ducă la ferma din Colorado weekendul care vine?

– Aştept cu plăcere momentul.

– Ştiu că o să-ţi placă la nebunie acolo. Avem cai în ţarcuri, elani şi urşi în pădure şi păstrăvi curcubeu imenşi în lac. Şi nu e lipsit de interes că acolo se află şi tăticul meu.

Vorbea despre tatăl ei de parcă era încă în viaţă. Nu-şi dădea seama dacă ăsta era un lucru sănătos, aşa că nu răspunse la această remarcă.

– Povesteşte-mi despre pescuitul păstrăvilor. Îi prindem şi le dăm drumul?

– Doamne sfinte, nu! Era şocată. Îi mâncăm. Eu şi mămica suntem nişte pescăriţe adevărate.

– Dar îi prindeţi cu muscă?

– Normal, nu suntem complet barbari. Eu sunt campioana familiei la lansetă. Dar tu? Te pricepi la pescuit?

– Nu prea mă pricep, recunoscu Hector. Va trebui să-mi dai câteva lecţii.

În drum spre aeroportul Steam Boat Springs schimbară cursul pentru a zbura pe deasupra fermei Bannock. Toţi trei se înghesuiră la

un geam să privească superbul peisaj: munți acoperiți de zăpadă, păduri verzi, râuri sclipitoare și lacuri. Hazel arătă spre hotare.

– Întinderea este de patru mii cinci sute de acri. Acela este lacul Chitară. Poți vedea după forma sa de unde și-a luat numele. Toate sunt pe proprietatea noastră, iar acolo, la capătul gâtului chitarei, se află ferma.

Părea să fie o clădire mare cu un acoperiș de țiglă roșie. Din construcție se ridicau numeroase hornuri, majoritatea degajând fum de lemn. Erau șase bărci de pescuit ancorate în fața pontonului larg și rânduri de grajduri și dependințe la liziera pădurii.

– Privește acolo, Heck, spre vârful muntelui Spyglass. Încântată, Cayla arătă spre edificiul strălucitor din marmură albă cocoțat pe sprânceana dealului de deasupra fermei. Ușile duble înalte erau străjuite de fiecare parte de coloane corintice, care îi susțineau acoperișul neoclasic. Acela este mausoleul lui tati. Nu e magnific? Sper ca într-o zi să fiu îngropată acolo, lângă el.

– Nu fi așa morbidă, iubito, o admonestă Hazel. Este o zi prea frumoasă și ești prea tânără și adorabilă să te gândești la moarte.

Când aterizară, Dickie Munro, administratorul fermei, se afla la aeroport să le întâmpine într-un Chevy Suburban pregătit să care bagajele femeilor Bannock. Se făcuse târziu când ajunseră la fermă. Mai era doar o oră până la apusul soarelui, suficient să se poată repezi pe ponton cu lansetele lor. Dickie aruncase momeală în apă și, oriunde ar fi privit, se ridica un păstrăv mare din apă.

– Ca invitat de onoare, ești rugat să faci prima lansare, Heck.

Cayla făcuse o plecăciune când rosti cuvintele. El păși pe marginea pontonului, derulă treizeci de metri de ață de pe mosor și apoi o aruncă pe toată deasupra apei într-o buclă care căzu ușor. Musca se așeză ca un fir de păr pe suprafața lacului. Rămase acolo câteva secunde înainte ca o rotire de sub apă să facă undița să se îndoaie aproape complet când un păstrăv de aproape cinci kilograme țâșni la suprafață.

– Doamne! Doamne! se văită Heck. Pare să se fi agățat ceva de fir. Ce să fac să scap de el, Cay?

– Ar trebui să mai spui adevărul din când în când. Chiar te-am crezut când ai spus că nu te pricepi deloc la pescuit, scutură Cayla din cap cu tristețe.

La cinci și jumătate dimineața următoare, Cayla bătu la ușa dormitorului lor și strigă prin gaura cheii.

– Haideți, leneșilor! Mergem să călărim înainte de micul dejun. Ne întâlnim la grajduri în douăzeci de minute. Nu întârziați.

Hazel mormăi ridicându-se în patul cel mare și cu o mișcare din cap își dădu părul de pe față.

– Îngrozitor copil! Nu vrei s-o duci la lac și s-o îneci?

Lângă ea, Hector se rostogoli pe spate, căscă și își alungă somnul din ochi.

– Este o moarte prea ușoară pentru orice mic barbar care tulbură sfințenia patriei.

Cayla încălecase deja pe armăsarul ei auriu când, patruzeci de minute mai târziu, Hector și Hazel o urmară pe poteca spre grajduri. Făcea sărituri cu calul în țarcul principal. Deși arăta foarte mică pe spinarea acelui animal mare, parcă se contopeau și erau o singură ființă. Expresia de pe fața ei era de extaz, pierdută în transă. Obrajii îi erau aprinși. Mâinile pe hățuri i se mișcau rapid și cu putere. Trupul ei abuzat părea din nou întreg.

– S-a transformat complet, șopti Hector. Privește-o, Hazel, asta o să fie salvarea ei.

– Îmi dau seama că am fost oarbă. Acum o văd prin ochii tăi pentru prima dată, spuse Hazel încet. Aveam propria viziune despre ce e bine pentru ea și am încercat să o forțez într-un tipar în care nu se potrivea.

În acel moment Cayla privi în direcția lor și îi văzu.

– Oo, v-ați târât din pat în sfârșit! strigă spre ei. Dickie v-a înșeuat deja caii. Să mergem! Călăriră în jurul lacului și Cayla îi spuse lui

Hector: Te ții destul de bine pe cal, dar nu la fel de bine cum pescuiești. Unde ai învățat lucrurile astea?

– Am crescut la o fermă de vite din Kenya. Tot ce făceam, făceam călare și aveam un râu cu păstrăvi în munți.

Galopară înapoi de-a lungul potecii din pădure, trezind un elan și făcându-l să alerge speriat spre munte.

– Heck, te duc să îl cunoști pe tati, îi strigă Cayla.

Fără să aștepte încuviințarea mamei ei, îl conduse în galop pe o cărare de munte abruptă și șerpuitoare. Ieșiră din pădure dintr-odată. Mausoleul se afla deasupra lor, chiar în vârful muntelui, cu soarele dimineții strălucind puternic pe pereții de marmură. Era mai mic decât își imaginase Hector când îl văzuse din aer, dar liniile elegante îl făceau să pară grandios și impunător. Un bărbat de culoare în vârstă, cu păr argintiu, îi aștepta în fața ușilor duble înalte. Se apropie să le salute pe Hazel și pe Cayla și le ținu caii cât descălecară.

– El este Tom. Este omul de bază al familiei, îi spuse Hazel lui Hector. A fost șoferul lui Henry, dar acum îi păzește mormântul. Uite în ce stare frumoasă păstrează totul.

Măgulit de compliment, Tom deschise ușile și Cayla îi luă de mână și îi conduse în interior. Podeaua era făcută din bucăți de marmură neagră și albă. În centru se afla o platformă de marmură ridicată, iar pe ea era așezat un sarcofag imens din granit roșu. Hector își dădu seama de îndată că fusese copiat după mormântul lui Napoleon Bonaparte din Domul Invalizilor din Paris. Hazel înaintă și îngenunche pe pernele de catifea albastră pe care Tom le așezase în fața sarcofagului. Își plecă tăcută capul. Cayla și Hector așteptară chiar lângă ușă până se ridică. Apoi tânăra înaintă și se cocoță pe capacul sarcofagului. Își întinse brațele peste el și sărută granitul șlefuit.

– Bună, tati. Mi-ai lipsit foarte mult.

Apoi se ridică și rămase cu picioarele încrucișate sub ea deasupra sarcofagului. Îi făcu semn lui Hector să înainteze.

– Tati, ți-am adus pe cineva în vizită, spuse ea. El e Heck. El e cel despre care ți-am zis că mi-a salvat viața. Știu că o să vă simpatizați. Salută-l pe tata, Heck!

Fără să fie jenat, Hector păși în față și își puse mâna pe coșciug.

– Bună, Henry. Ne-am mai întâlnit, ții minte. Mi-ai angajat compania, Cross Bow. O să încerc să am grijă de fetele tale la fel de bine cum ai avut tu când erai în viață.

– Ce drăguț din partea ta, Heck, îi spuse Cayla serioasă. Este exact ce ar fi vrut să știe tati.

Rămaseră la mormânt aproape o oră. Tom aduse buchete de flori proaspăt tăiate și fetele îl ajutară să le aranjeze în vaze de argint la capul și la picioarele sarcofagului. În sfârșit, Cayla și mama ei își luară la revedere de la Henry Bannock și tânăra îi promise să se întoarcă în curând. Ieșiră pe treptele din față și coborâră pe pajiște. O umbră trecu deasupra lor și toți trei priviră cerul din instinct. O gâscă albastră zbura la mică altitudine deasupra capetelor lor. Vântul șuiera ușor deasupra bătăii aripilor ei mari. Scoase un sunet puternic o dată și Cayla dansă și îi făcu păsării cu mâna.

– E tati! Îi place de tine. A venit să îți ureze bun venit în familie.

Când gâsca deveni mică la orizont, Hazel îi explică:

– Porecla familiei lui Henry era Goose. Douăzeci de ani a fost președintele Asociației Vânătorilor de Gâște din Texas. Deci, vezi, de acolo i-a venit Caylei ideea. Am impresia că are dreptate; păsarea aia se poate să fi fost umbra lui Henry venită să ne verifice.

Merseră la banca de piatră de pe pajiște orientată spre lac și fermă. Stătură tăcuți, reflectând la toate lucrurile prin care trecuseră împreună. Cayla sparse tăcerea într-un final.

– Mami, probabil că nu e acesta momentul potrivit ca să discutăm. Nu cred că o să fie vreodată un moment potrivit. Așa că o să-ți zic direct și o să sper că o să fie bine. Inspiră adânc. Nu vreau să mă mai întorc la Arte Frumoase. Am încercat din greu, dar niciodată nu mi-a plăcut cu adevărat studiul artelor și nici nu eram foarte bună – nu-i

aşa? Nu aşteptă un răspuns, ci continuă rapid: Şi după tot ce mi s-a întâmplat în acel oraş, urăsc Parisul.

Hector simţi dezamăgirea profundă a lui Hazel şi îi strânse mâna.

După un moment, Hazel o privi pe fiica ei şi zâmbi.

– E viaţa ta, puiule. Ştiu că m-am amestecat şi îmi pare rău. Spune-mi doar ce vrei să faci şi o să fac tot ce pot ca să te ajut.

– M-am înscris deja la Universitatea de Stat din Colorado la Colegiul de Medicină Veterinară şi mai târziu o să mă specializez în animale mari.

– Cai? întrebă Hector.

– Ce altceva? râse ea.

Hazel nu râse.

– Te-ai înscris deja şi ai fost acceptată? Hazel părea uimită.

Hector nu o văzuse niciodată atât de surprinsă. Îi strânse mâna din nou şi ea deschise gura să protesteze, dar o închise din nou. Pentru moment, păru tristă, dar apoi se adună şi zâmbi nesigur.

– Bine, dragă. Dacă te-au acceptat deja, ar fi bine să zburăm la Denver chiar luni.

– Mami, n-o să te întâlneşti cu decanul, sper.

– Normal că o să mă întâlnesc.

– Dar de data asta, e treaba mea. Nu mai sunt un copil. E probabil prima oară în viaţa mea când am făcut ce am vrut. Nu înţelegi?

Cele două femei se priviră lung. Hector îşi dădu seama că situaţia era pe cale să explodeze. Tuşi uşor şi amândouă se uitară la el.

– Spune-i, Heck. Ea nu înţelege, rosti Cayla.

– Desigur că înţelege, Cay. Mama ta este cea mai înţelegătoare persoană pe care am cunoscut-o. Ştie ce înseamnă să mergi pe propriul drum, aşa cum a făcut şi ea la vârsta ta. Aşa cum vrei să faci tu acum, a lăsat şi ea totul în urmă ca să-şi urmeze visele. Ştie, Cay. Crede-mă, ştie.

Ambele femei se liniştiră vizibil. Le lăsă să mai reflecteze o vreme.

– Tu eşti cea care a luat decizia, Cay, continuă el blând. Ai dreptate, nu mai eşti copil. Mama ta ştie asta şi acum îţi oferă sprijinul ei

total. Dar nu poți să fii atât de crudă să o scoți complet din viața ta, nu-i așa?

Pe chipul Caylei apăru o expresie înspăimântată. Sări în picioare și fugi la Hazel.

– Iubita mea mamă, nu asta am vrut să fac. Începu să plângă. A fost o răutate din partea mea. Vei fi mereu în centrul vieții mele.

– Îți mulțumesc, iubita mea fiică.

Hazel își înghiți lacrimile. Cele două se îmbrățișară suspinând amarnic.

„Ei bine! își spuse Hector, încercând să își ascundă rânjetul. Cel puțin nu mai sunt mămica și puiul ei. Cred că ne îndreptăm spre un nou început."

Uitaseră de existența lui. Se ridică și le lăsă singure. Coborî spre locul unde erau legați caii. Se aplecă pe gâtul unui armăsar și îl bătu cu palma pe gât. Rareori se simțise atât de mulțumit de sine. Cele două femei îl urmară o jumătate de oră mai târziu ținându-se de mână.

– Mergem toți la Denver luni să facem turul noului meu colegiu și ca să-l cunoaștem pe decan, spuse Cayla bucuroasă. Și tu, Heck!

Fugi la calul ei și sări în șa. Goni pe cărarea din pădure, chiuind ca un cowboy.

Hazel veni la Hector. Îl privi și îi spuse încet:

– Ești un geniu, dar mă gândesc că ești conștient de asta.

– Sunt forțat să recunosc că aveam o bănuială, spuse el, și ea îl sărută.

Cayla se duse la Școala de Medicină Veterinară din Denver la începutul primului semestru din noul an, în timp ce Hector își asuma noul rol de vicepreședinte al companiei Bannock Oil sub tutela lui Hazel. La început, nu jucă un rol activ în afacerile companiei. În schimb, privi și ascultă. El și Hazel stăteau până noaptea târziu, studiind și discutând împreună muntele de informații despre activitățile companiei din ultimii cinci ani. Întrebările lui dovedeau înțelegere și stimulau gândirea. Lui Hazel i se părură atât de pertinente că revăzu

prin ochii lui lucrurile pe care le făcuse bine şi situaţiile în care judecase greşit. Înţelese că toţi anii în care fusese de una singură, fără un suflet pereche care să o consoleze şi să o sfătuiască, îşi spuseseră cuvântul. Fără să îşi dea seama, îşi pierduse din avânt. Fusese o cursă lungă care îi slăbise determinarea. Acum, din nou, avea pe cineva lângă ea în a cărui judecată putea avea încredere şi asta o impulsiona. Nu se mai trezea dimineaţa temându-se de ziua care urma. Din nou se bucura de perspectiva conflictului şi a provocării, pentru ca potenţialul ei să fie exploatat la maximum.

– E ca în setul final de la Australian Open din ziua când am câştigat titlul. Dumnezeule, totul este din nou distractiv!

Pentru a adăuga şi mai multă bucurie în viaţa ei, Hector era în sfârşit pregătit să participe activ la derularea afacerilor companiei. Luni de zile fusese atât de tăcut în sala de consiliu, încât ceilalţi directori aproape că uitaseră de existenţa lui, dar acum începu să îşi exprime punctul de vedere. Când îşi reveniră din şocul iniţial, aceştia începură să asculte ceea ce le spunea el.

– Băiatul acesta al tău are nas şi instinct, îi zise John Bigelow pe un ton respectuos. Seamănă cu Henry când era la vârsta lui.

Afacerile Bannock Oil scăzuseră în ultima vreme, dar acum intrară din nou pe o pantă ascendentă, dar nu în totalitate, iar asta din cauza creşterii preţului petrolului. Hector zbură la Abu Zara şi, după cinci zile de discuţii cu emirul, reuşi să obţină drepturile de foraj în larg pentru întreaga coastă a Emiratelor ce înconjura Zara nr. 8. Aduseră prima sondă de petrol productivă unsprezece luni mai târziu. Întreaga operaţiune avu un succes răsunător.

Hazel şi Hector zburară împreună la Abu Zara să inaugureze noua sondă. Paddy O'Quinn, Bert Simpson şi alţi doisprezece directori de la Bannock Oil se aflau pe aeroportul din Sidi el Razig pentru a-i întâmpina. Hazel şi Hector îl îmbrăţişară pe Paddy şi dădură mâna cu ceilalţi. Apoi Hector privi în jurul lui.

– Unde e Tariq? întrebă el.

Paddy îl privi ciudat, pieziş.

– Se va întoarce în câteva zile.

Era ceva în tonul lui care îl alarmă pe Hector.

– Ce? întrebă el.

– Mai târziu! evită Paddy întrebarea.

Nu avură ocazia să mai vorbească până la clădirea terminalului. Când coborâră din vehicul Hector îi oferi mâna lui Hazel și în același timp îl privi pe Paddy.

– Ok, Paddy, acum spune-ne ce s-a întâmplat cu Tariq.

Erau doar ei trei în acel loc, despărțiți de ceilalți de camionul Humvee, dar totuși Paddy își coborî vocea.

– Tariq s-a dus la Ash-Alman să-și îngroape soția, Daliyah, și pe copilul lor și să țină doliu pentru ei.

Hector și Hazel se holbară la el cu gura larg deschisă. Hazel sparse tăcerea șocată.

– Daliyah? Moartă? izbucni Hazel. Nu! Nu pot să cred.

– Le-a ars casa. Daliyah și bebelușul au fost prinși în foc. Era noapte târziu și nu au avut nicio șansă să scape.

– Bebelușul? scutură Hazel din cap. Daliyah s-a măritat cu Tariq? Au avut un copil?

Paddy dădu din cap.

– Un băiat. S-a născut cu șase luni în urmă.

– Nu am știut, spuse Hector ușor.

– Tariq mi-a spus că ți-a scris.

– Atunci, nu am primit scrisoarea. Nu am știut.

Paddy nu îl văzuse niciodată atât de pierdut. Lângă el, Hazel începuse să plângă tăcută.

– Of, Doamne! murmură ea. Daliyah și copilul ei, morți. Of, Doamne. Câtă cruzime.

Hector își puse brațul în jurul ei și o conduse spre terminal.

Dimineața următoarea, când intrară în centrul de control al terminalului, Hazel era încă palidă și cu ochii roșii. Hector era abătut și taciturn. Bert Simpson și Paddy se ridicară de pe scaunele din fața computerelor instalate pe lunga masă de control.

– Tariq e aici, spuse Paddy. A auzit că ai venit şi s-a întors de la Ash-Alman dis-de-dimineaţă.

– Cheamă-l aici, spuse Hector.

Paddy se întinse spre interfon şi transmise mesajul. Peste câteva momente, se auzi o bătaie uşoară la uşă.

– Intră! strigă Hector cu vocea răguşită de emoţie.

Tariq stătea în pragul uşii deschise. Expresia îi era rece şi distantă. Hector merse spre el şi îl îmbrăţişă.

– E greu, bătrâne prieten, vorbi el şi vocea îi era încă răguşită.

– Da, este greu, încuviinţă Tariq.

Se depărtară unul de celălalt, ambii ruşinaţi de tăcerea ce se lăsase în jurul lor. Hazel merse la Tariq şi îl atinse uşor pe umărul drept.

– Sunt alături de tine. Daliyah a fost o femeie minunată. Îi datorez viaţa.

– Da, spuse Tariq uşor, a fost o soţie bună.

– Şi fiul tău?

– A fost un băiat bun.

– Cum s-a întâmplat un asemenea lucru îngrozitor? întrebă Hazel.

– I-aţi fost prieteni, răspunse Tariq pieziş. Putem să ne plimbăm împreună şi să ne amintim de ea?

„Sunt informaţii secrete, îşi spuse Hector. Le ţine foarte aproape de inimă."

O apucă pe Hazel de mână şi rosti cu blândeţe:

– Am fi onoraţi să ne plimbăm cu tine, Tariq.

Ieşiră în soarele puternic al Golfului. Cerul era lipsit de nori şi apa îi oglindea strălucirea. Părea prea frumos pentru atâta suferinţă. Hazel se plimbă de-a lungul plajei cu cei doi bărbaţi, în tăcere. Într-un final, nu se mai putu abţine.

– Paddy ne-a spus că a fost un incendiu la voi acasă?

Îşi formulase afirmaţia ca o întrebare.

– Da, doamnă Bannock. A fost un foc. Rămase din nou tăcut şi îi văzură ochii strălucind în soare plini de lacrimi şi de furie. Am încercat să îi ascund. Am luat o casă într-un sat unde nu eram cunoscuţi. Am

folosit alt nume. L-am pus pe fratele ei să stea cu ea și să o protejeze când eu nu puteam. Fratele ei a murit în flăcări cu ei.

– Nu a fost un accident, nu-i așa? întrebă Hazel.

– Nu a fost accident, confirmă Tariq. Îl privi pe Hector. Știi cine a făcut asta.

Hector dădu din cap.

– Știu, zise el direct.

Hazel îl privi în ochi și apoi știu și ea.

– A fost Uthmann Waddah! șopti ea. A fost Bestia, din nou. Nu-i așa?

Hector confirmă din cap.

– Dar de unde ai știut? întrebă ea.

– Doamnă Bannock, Hector a știut cu inima, nu cu mintea. La fel ca mine, explică Tariq. El și cu mine îl știm pe Uthmann la fel de bine ca pe un frate iubit sau un dușman de moarte.

– Știi unde se află Uthmann acum? întrebă Hector.

– Da. Este cu șeicul Adam Tippoo Tip la fortăreața din Oaza Miracolului.

– Ești sigur? întrebă Hector, iar Tariq dădu din cap.

– După înmormântarea soției, a fiului meu și a fratelui ei, după trei zile de doliu, i-am lăsat și am luat din nou autobuzul până în Golful Gandanga în zdrențe de cerșetor să îl caut pe ucigaș. Nu am putut ajunge la fortăreață. Era prea bine păzită. Dar am așteptat în golf douăsprezece zile. Am văzut multe lucruri. Am văzut noua flotă de nave de atac adunată de șeicul Adam de la moartea bunicului lui și comandată de unchiul lui, Kamal. Am văzut navele capturate care zac în golf. Am auzit oameni vorbind de Uthmann Waddah. Am auzit că este mâna dreaptă a lui Adam și că are mare putere în slujba noului lui stăpân.

– I-ai văzut, Tariq? întrebă Hector cu blândețe.

– I-am văzut pe amândoi. În a douăsprezecea zi au venit în Golful Gandanga însoțiți de mulți oameni. Adam este acum un om puternic și Uthmann este generalul lui. Nu am putut ajunge la el.

Erau prea mulți oameni și erau atenți. S-ar putea să trebuiască să aștept ani de zile, dar momentul va veni, încheie Tariq simplu.

Toți rămaseră tăcuți și apoi Hazel întrebă:

– Ce vei face acum, Tariq?

– Lucrurile astea se rezolvă doar cu pumnalul, răspunse Tariq. Sângele cere sânge. Este o datorie de onoare. Soția și fiul meu zac neîmpăcați în mormânt. Trebuie să le aduc liniștea.

– Chiar trebuie să faci asta, Tariq? Am pierdut-o pe Daliyah, trebuie să-ți riști și tu viața acum?

– Spune-i, te rog, Hector.

– Tariq nu are de ales, îi spuse Hector. Trebuie să facă ce îi cere datoria și onoarea. Se întoarse spre Tariq. Du-te acum, bătrâne prieten. Dacă pot să fac ceva, știi că poți să îmi trimiți un mesaj prin Paddy O'Quinn.

– S-ar putea să fie nevoie de... ani chiar, îl avertiză Tariq.

– Știu, dădu Hector din cap. Vei primi salariu de la Cross Bow cât timp ai nevoie. Întoarce-te la noi când ai terminat ce ai de făcut.

– Îți mulțumesc, Hector. Vă mulțumesc, doamnă Bannock.

Tariq îl îmbrățișă pe Hector și se înclină adânc în fața lui Hazel. Apoi se întoarse și plecă de-a lungul conductei în direcția aerodromului. Nu privi înapoi.

Hector și Hazel vorbiră adesea despre el în lunile următoare, dar cum nu aveau nici o veste, datorită vieții lor agitate, se gândiră mai rar la el. Nu îl uitară, dar în fiecare zi, era din ce în ce mai puțin prezent în gândurile lor. La un an de la ultima lor întâlnire cu Tariq Hakam la Sidi el Razig. Hazel își aminti cu drag de el. Cayla își petrecuse weekendul de Paște cu ei la fermă și luni se întorsese la Școala de Medicină Veterinară.

– Mulțumesc Domnului că fata mea este în siguranță aici, în America, și că toate ororile sunt la mare distanță și depărtare în timp.

La insistențele lui Hector, conducerea corporației Bannock începu să ia serios în calcul exploatarea energiei alternative. Hector

cumpără cinci patente de la un tânăr om de știință de care nimeni nu mai auzise. Patentele aveau atât de mult potențial să producă energie eoliană mai ieftină și mai eficientă că, în scurt timp, și Shell și Exxon făcueă oferte să participe la afacere. La finalul celei de-al doilea an financiar de când Hector se alăturase companiei, Bannock declară o creștere de șapte virgulă cinci la sută a dividendelor lor. Prețul acțiunilor, care stagnase ani de zile, urcă vertiginos la 255 de dolari.

Apoi, cireașa de pe tort pentru Hazel și Hector au fost rezultatele Caylei de la sfârșitul penultimului ei an la Școala de Medicină Veterinară. Terminase a treia din promoția ei de treizeci și șase. Thelma Henderson, psihiatrul ei, o declară pe Cayla complet vindecată. Se îngrășase puțin și sângele tânăr și proaspăt dădu din nou strălucire pielii ei. Fericirea lui Hazel era completă.

Încă un an trecu rapid pe lângă ei. De Ziua Recunoștinței, Cayla veni de la Denver să sărbătorească alături de ei la reședința din Houston. De data asta, aduse și un musafir cu ea. Era în ultimul la medicină la Universitatea din Colorado. Se numea Simon Cooper. Cayla stătu lângă el la masa festivă și îl privi cu ochi strălucitori. Hazel reacționă imprevizibil.

– Tatăl lui este fierar, i se confesă ea îngrozită lui Hector.

– Ești o snoabă îngrozitoare, draga mea. Râse de ea. De fapt, deține și conduce un lanț de peste o sută treizeci de magazine de feronerie. În comparație cu el, eu sunt un sărăntoc.

– Să nu îndrăznești să compari alt bărbat din lume cu tine.

– Este alegerea Caylei. Dacă i te opui, nu o să faci decât să o întărâți mai tare. Ai învățat asta deja, nu?

Pe când Cayla îl ajuta pe Hector la pregătirea grătarului în acea seară, ea îl rugă pe Simon să mai aducă o pungă de cărbuni și, de îndată ce plecă, Hector o întrebă:

– Ce s-a întâmplat cu dorința ta de a pătrunde în lumea safică a lesbianismului? Faci progrese serioase?

– O, asta! răspunse ea visătoare. Nu m-ai încurajat, așa că am renunțat la proiect. Mai luă o bucată de friptură de pe cărbuni și o

puse pe o farfurie, întrebând fără să-l privească: Te-am văzut vorbind cu Simon. Ce părere ai despre el?

– Îmi pare un băiat de păstrat, pe care te poți baza. Cred că ar trebui să te gândești de două ori înainte să-l arunci înapoi în lac.

– Te iubesc, Heck. Judeci impecabil caracterul unui om. Dar mama ce părere are despre el?

– Ar trebui să o întrebi pe ea, nu pe mine.

Cayla dădu din cap și, în acel moment, Simon reapăru cu punga de cărbuni. Cayla luă farfuria cu fripturi și o duse în bucătărie. Hector mai deschise încă două beri Budweiser și îi dădu una lui Simon. Discutară amical așteptând reapariția doamnelor. Hector află că avea douăzeci și șase de ani și că nu era doar plăcut și arătos, dar era și inteligent și îl interesau multe alte lucruri în afara medicinei: de la muzica jazz și istorie, la fotbal, pescuit cu muscă și politică. Hazel și Cayla apărură din bucătărie aducând tăvile cu mâncare. Cayla se afla la câțiva pași în spatele mamei ei și Hector o privi întrebător. Strălucea și îi făcu cu ochiul.

Simon plecă în dimineața următoare să-și petreacă restul vacanței cu familia lui. Hazel le dădu o zi liberă angajaților de la fermă. Erau din nou doar ei trei. Toată ziua Cayla fu exuberantă. Se uitară la fotbal la televizor și Cayla se duse în bucătărie întorcându-se cu un bol uriaș de popcorn cu unt, pe care îl devorară în timp ce femeile susținură zgomotos echipa Texas Longhorns. Hector se prefăcu că nu înțelege nimic din regulile jocului.

– Dumnezeule! protestă el. Gorila aia mare în roșu trișează. Aruncă mingea în față și arbitrul îl lasă.

Cele două femei îl contraziseră vesele și el rânji. Reușise să le provoace.

– Tot ce pot să zic e că nu e nici cricket, nici rugby.

Într-un final o lăsă mai moale și ele își dădură seama că le păcălise. Cayla trase un pumn.

– Nu a fost amuzant! insistă ea.

Într-un final Longhorns câştigară şi îi iertară acest sacrilegiu. Pacea era restabilită.

– Şi, ce vrem să facem acum? întrebă Hazel.

– Ce aş vrea să fac, mamă, este să vorbesc cu tine şi cu Heck foarte serios, răspunse Cayla. Cred că este un moment bun.

– Te ascultăm cu toată atenţia, spuse Hazel precaută.

Cayla se întoarse spre Hector.

– Tu, domnule, ai transformat-o pe mama într-o femeie expusă bârfelor. Lumea vorbeşte. Nu crezi că a venit momentul să faci o femeie cinstită din ea?

Hector clipi. Cayla trăia periculos; nu ştia cum să evite erupţia vulcanică iminentă. O privi pe furiş pe Hazel şi văzu că aceasta se îmbujorase. Priveliştea era atât de minunată, că îl lăsă fără respiraţie un moment, apoi Hazel zâmbi.

– Mulţumesc, Cayla. Ai dat glas perfect sentimentelor mele, spuse ea.

Se întoarseră amândouă cu interes să-l privească pe Hector.

– Ei bine? Să auzim ce are dânsul de spus acum, sugeră Cayla.

– Vrei să spui aici şi acum, în public?

– Te anunţ că nu suntem în public. Suntem clar *en famille*.

– În genunchi? Cu tot ritualul?

– Vezi ce deştept e, Cayla dragă. Înţelege exact ce trebuie să facă, doar cu un mic imbold.

Hazel zâmbi din nou, nu mai roşea. Hector se ridică şi stinse televizorul, apoi se luptă cu inelul de aur cu sigiliu de pe mâna lui dreaptă.

– Nu iese uşor, explică el. Este inelul cu sigiliu al tatălui meu. E tot ce mi-a lăsat. Ferma a revenit fratelui meu mai mic. Zâmbi îndurerat. Teddy are nevoie de ajutor, mi-a spus bătrânul, tu nu ai. O să te descurci de unul singur. Frecă inelul între degetul mare şi arătător privind-o pe Hazel. Eşti singura persoană pe care am iubit-o în viaţa mea mai mult ca pe bătrân. E potrivit să preiei acest inel de la mine. Se duse spre locul unde stătea ea pe canapea şi îngenunche în faţa ei. Hazel Bannock, spuse el, te iubesc la fel de mult – mai mult decât – a

iubit vreodată un bărbat o femeie. Îmi luminezi sufletul. Expresia ei se îmblânzi și ochii i se luminară. Vrei să te măriți cu mine și să îmi rămâi alături în toți anii plini de bucurie ce ne așteaptă?

– Cu siguranță și fără cea mai mică urmă de îndoială sau ezitare, da! răspunse ea.

Îi strecură inelul de aur masiv pe al treilea deget de la mâna stângă. Era făcut pe mărimea unui bărbat și era mult prea larg. Aluneca cu ușurință pe degetul ei.

– Acesta e doar temporar. O să-ți cumpăr un inel de logodnă adevărat mai târziu, promise el.

– Să nu faci așa ceva! spuse ea strângând inelul la piept protector. E cel mai frumos inel pe care l-am văzut vreodată. Îl iubesc. Îl iubesc!

– Acum îți poți săruta logodnica, îi invită Cayla. Se întinse și o strânse pe Hazel în brațe și Cayla râse de ei spunând: Nu a fost ușor, dar până la urmă v-am prins în țarcul conjugal și am și trântit ușa în urma voastră.

– Trebuie să mergem la Cape Town să o anunțăm pe mama, spuse Hazel. Vii cu noi, Cayla? Dacă tot ai preluat rolul de petitoare.

– Of, mămică dragă. Nu îndrăznesc să lipsesc o singură zi de la școală. Trebuie neapărat să îl întrec pe Soapy Williams la examenele finale de la sfârșitul anului viitor. N-ai idee cât de mult mi-a scos ochii.

– Cum se mai schimbă situația. La școala de artă căutai orice scuză să chiulești; până și ziua lui Edith Piaf a fost un asemenea pretext. Din câte țin minte.

Cayla păru la fel de confuză de parcă Hazel ar fi vorbit limba mongolă, nu engleza, așa că schimbă subiectul.

– Transmite-i dragostea mea bunicii Grace, spuse ea.

Bunica Grace îi aștepta la Thunder City, aeroportul din Cape Town, când avionul Gulfstream aterizează pe pistă. Hazel coborî treptele în grabă să o îmbrățișeze. Hector le lăsă câteva minute înainte să li se alăture pe pistă.

– Hector, vreau să o cunoşti pe mama mea, Grace Nelson. Mater, acesta este...

– Ştiu exact cine este, Hazel, o întrerupse Grace, întorcându-şi ochii de un albastru identic cu cel al lui Hazel şi al Caylei spre el. Bine aţi venit la Cape Town, domnule Hector Cross.

– De unde ai ştiut? Cine ţi-a spus? întrebă Hazel, apoi expresia i se lumină. Cayla! exclamă ea. O să o sun şi o să-i strâng gâtul de bârfitoare când pun mâna pe ea.

– O nedreptăţeşti pe nepoata mea. Trebuie să ţii minte, nu sunt complet senilă. Sunt încă în stare să citesc articolele cu bârfe din revistele cu vedete. După cum ştii, am abonament la majoritatea. Tu şi domnul Cross aţi înconjurat lumea, tânără doamnă. Totuşi, recunosc că informaţiile pe care nu am reuşit să le obţin în felul acesta mi le-a trimis Cayla prin e-mail. Nepoata mea are o părere foarte bună despre dumneavoastră, domnule Cross. Sper că este justificată.

Grace Nelson era o femeie subţire şi înaltă, în vârstă de aproape şaptezeci de ani cu un aer care te descuraja. Ceea ce trebuia să fi fost o frumuseţe în tinereţe se transformase la maturitate într-o prezenţă formidabilă, statuară. Pielea îi era încă netedă şi aproape fără riduri. Părul îi era de un argintiu lucios, coafat cu grijă. Totuşi, mâna dreaptă pe care o întinse spre Hector, deşi bine proporţionată şi cu manichiura făcută, era împestriţată de petele hepatice specifice vârstei. Hector îi apucă mâna şi i-o sărută. Grace zâmbi pentru prima oară de când el coborâse treptele.

– Se pare că nepoata mea avea într-o anumită măsură dreptate; sunteţi bine-crescut, domnule Cross.

– Acesta este cel mai mare compliment pe care îl face mama, murmură Hazel abia audibil.

– Sunteţi foarte cumsecade, doamnă Nelson. Aş fi onorat să îmi spuneţi Hector.

Grace se gândi la asta un moment şi apoi zâmbi din nou.

– Ei bine, având în vedere că îmi eşti ginere, presupun că ar fi acceptabil, Hector.

Șoferul lui Grace îi conduse printre munți și vii în Maybach. Trecură prin pitorescul sat Franschhoek și urcară prin valea Hotentoților olandezi până trecură de porțile impozante și văruite în alb ale domeniului Dunkeld, numit astfel după locul de naștere al lui Grace. Dincolo de porți, se aflau sute de acri de viță-de-vie curățată și îngrijită impecabil pe araci joși. Aceștia deveniseră vizibili, cu ciorchinii de struguri violet închiși atârnând de codițe.

– Pinot noir? întrebă Hector și Grace îl privi întrebător înainte să dea din cap.

– Deci știi câte ceva despre vii și struguri, tinere?

– Hector știe cam totul despre tot ce se poate ști. Uneori e o adevărată pacoste, explică Hazel.

– Nu fi vulgară, Hazel, o certă Grace.

Casa era construită în stilul Cape Dutch, proiectată de Herbert Baker în 1910. Fratele mai tânăr al lui Grace îi aștepta pe terasa din față pentru a-i întâmpina. Era un bărbat înalt și drept trecut de șaizeci de ani, bronzat, cu umerii largi și un abdomen plat de la munca manuală făcută în iubita sa vie.

Hazel făcu prezentările.

– Acesta este fratele mai mic al lui Mater, unchiul meu John, iar acesta este Hector. Unchiul John este cel care se ocupă de producerea vinului la Dunkeld.

– Bine ai venit la Dunkeld. Am auzit multe despre tine, Hector.

– Și eu despre tine, John. Treizeci și două de medalii pentru vinurile tale de-a lungul anilor și o clasificare de nouăzeci și opt de puncte din partea lui Robert Parker pentru cel mai recent Cabernet Sauvignon al tău.

– Îți place vinul? întrebă John extrem de încântat.

– Iubesc vinul.

– Poate că putem coborî în beciuri pentru o mică degustare când ne permit doamnele câteva momente libere.

Hazel privea cu un amuzament aproape vizibil felul în care Hector, cu stilul său aparte, îi fermeca familia. În cea de-a doua zi, Grace îl

duse în grădina ei de cicade. Era recunoscută de Societatea Botanică Regală de la Key Gardens ca fiind una dintre cele mai mari colecții private din Africa. Își petrecură împreună jumătate din după-amiază în grădină și, când se întoarseră la Dunkeld House, erau buni prieteni și lui Hector i se îngăduise să îi spună pe numele de botez.

În ultima seară a vizitei lor, întregii familii i se servi cina în beciul de vinuri al lui John. Se întoarseră în casă cu ochii sclipitori, obrajii dogoritori și cu limbile împleticite. Grace era doar puțin nesigură pe picioare. Totuși, invocă o mică durere de cap și se retrase devreme, dar înainte întinse obrazul spre Hector să fie pupată. În dimineața următoare, John și Grace îi conduseră la Thunder City cu mașina.

– Vii la nuntă, nu-i așa, Mater? Și tu, unchiule John.

– Ai promisiunea mea solemnă, Hazel, copilul meu. O să fim amândoi acolo, răspunse Grace și apoi îi permise lui Hector să o sărute pe ambii obraji și apoi îi spuse:

– Bine ai venit în familie, Hector. De multă vreme avea Hazel nevoie de un bărbat ca tine prin preajmă.

– O să fiu bun cu ea, Grace.

– Ar face bine să fie ea bună cu tine sau o să aibă de-a face cu mine.

Hazel alese prima zi din iunie pentru nuntă și reuși să reducă lista invitaților la doar 2 460. Hector invită doi oameni: pe fratele său Teddy și pe Paddy O'Quinn. Teddy refuză invitația. Nu îi iertase niciodată lui Hector că fusese preferatul tatălui lor. Paddy acceptă și, pe lângă asta, preluă și îndatoririle de cavaler de onoare. Unchiul John conduse mireasa spre altar și Cayla fu domnișoară de onoare a mamei ei. În cortul de nuntă un fotoliu special cu perne de catifea fu plasat în rândul din față pentru Grace Nelson care, după un pahar sau două de șampanie Louis Roederer, era cunoscută ca având tendința să se cam clatine.

Consiliul de administrație al corporației Bannock Oil votă să retragă avionul Gulfstream al lui Hazel din serviciu și să îl înlocuiască

cu un BBJ, un Boeing Business Jet. Boeing-ul 737 reconfigurat putea să zboare neîntrerupt de la Los Angeles la Paris cu o viteză 0,78 Mach[1]. Interiorul luxos fusese realizat de Gianni Versace. Avionul se putea lăuda cu un dormitor masiv şi o cameră de baie, ambele ale proprietarului, şi putea transporta încă douăzeci de pasageri. Acesta era micul cadou de nuntă al directorilor pentru Hazel.

Cadoul de nuntă al lui Hazel pentru Hector era un ceas Rolex Oyster Perpetual Day Date de platină şi diamante inscripţionat cu mesajul „H. pentru H. cu dragoste eternă", acompaniat de încă un mesaj scris de mână, reliefat în aur:

Iubitul meu,
Promit să merg întotdeauna la zece paşi
în urma ta. (Glumesc doar!)
Soţia ta ascultătoare şi supusă,

Hazel

Hector îi dădu lui Hazel o copie a inelului cu sigiliu al tatălui lui, care era diferit de original prin diamantul de 5 carate în formă de D care îi fusese incrustat şi prin mesajul gravat la interior, „De la H. pentru H. Pentru totdeauna". Mesajul care îl însoţea era:

Împărăteasa inimii mele,
Acum poţi păstra inelul original
în faimosul tău seif elveţian.
Toată dragostea mea până la capătul acestui drum,

Hector.

Nunta a fost un triumf, chiar după standarde texane. În ciuda obiceiului, festivităţile durară trei zile. Mult după miezul nopţii celei

1 Unitate de măsură a vitezei folosită în aviaţie. Un mach este egal cu viteza sunetului, adică 1 224 km/h (340 m/s) (n.red.)

de-a treia zile îşi luară în sfârşit la revedere emoţionaţi de la unchiul John, Grace şi Cayla lângă treptele avionului BBJ.

– Acum sunteţi în legalitate. Nici măcar bunica Grace nu vă mai poate dezaproba, le spuse Cayla. Mergeţi înainte cu toată puterea, copiii mei!

– Cayla Bannock, nu eşti o nevastă de pescar. Te rog frumos să nu vorbeşti ca una, spuse Grace şi izbucni din nou în lacrimi.

Într-un final, mirele şi mireasa se urcară în avionul vopsit în alb şi stacojiu şi traversară Oceanul Atlantic. Când aterizară la aeroportul Farnborough, în Anglia, un şofer îi aştepta cu un Bentley pe pistă să îi conducă la Londra. La hotelul Dorchester, directorul general îi conduse în apartamentul Oliver Messel. Nu mai ieşiră de acolo două zile. Îşi spuseseră unul altuia că trebuie să îşi revină complet în urma diferenţei de fus orar, dar ştiau amândoi că asta era o scuză slabă. În cea de-a treia seară se duseră să-i vadă pe scenă pe actorii Companiei Regale de Teatru Shakespeare în piesa *Cum vă place* la teatrul Globe.

– Dacă continuăm aşa, doar mâncând şi dormind, o să ne transformăm într-o pereche de leneşi graşi, îi spuse Hazel soţului la micul dejun servit pe terasa lor privată în dimineaţa următoare.

– Când spui asta aşa, cu zâmbetul tău dulce, ştiu că mai urmează ceva. În ce vrei să mă mai bagi?

– E o surpriză specială de lună de miere, iubitule. Maratonul Ramblers se ţine duminică. Eu şi cu tine suntem înscrişi.

– Patruzeci şi doi de kilometri! exclamă el.

– Nu uita nici ceilalţi o sută nouăzeci şi cinci de metri, îl corectă ea. Oricum, de ce te plângi? Ai trei zile în care să te antrenezi.

În ziua maratonului ploua şi un vânt răcoros bătea dinspre nord, dar se ţineau de mână când trecură linia de sosire la Mall, în faţa Palatului Buckingham pe poziţiile 2112 şi 2113 dintr-un total de 30 000 de alergători.

– Destul exercițiu pentru acum, îi spuse Hazel în acea seară, când stăteau la o masă specială ascunsă într-un colț al Mark's Club. Mâine e ziua pentru cultură și artă.

Hazel anunțase compania de depozitare cu o săptămâna înainte, așa cum era necesar, că vrea să își vadă tablourile pe care ei le țineau în seifurile lor. Ea și Hector stătură unul lângă celălalt pe o canapea albă într-o cameră ai cărei pereți erau acoperiți de perdele simple bej astfel încât să nu fie nimic care să distragă atenția privitorului de la tablouri. Acestea fură aduse pe rând, cu reverențe, de angajații companiei și plasate pe un șevalet alb de lemn în fața lor. Apoi oamenii se retraseră și îi lăsară să privească fascinați câteva dintre cele mai frumoase expresii tangibile ale geniului uman existente.

– Când David Livingstone a descoperit cascada Victoria a spus: „Asemenea privelişti trebuie să fi fost văzute de îngeri în zbor", îi spuse Hector ușor.

– Înțeleg cum se simțea, îi șopti Hazel.

Două zile mai târziu, conduseră până la Berkshire ca să participe cinci zile la Royal Ascot. Hazel era membră și avea acces complet la loja regală. Între curse, Maiestatea Sa regina și ducele de Edinburgh se plimbau printre membrii clubului. Hazel și Henry fuseseră adesea oaspeții reginei la Sandringham, așa că Maiestatea Sa se opri câteva momente să discute cu Hazel și să îi felicite pe ea și pe Hector cu ocazia căsătoriei. Prințul Philip îl apucă pe Hector de mână și îl privi cu una dintre faimoasele lui priviri sfredelitoare.

– Ești african, nu-i așa, Cross? întrebă el și ochii îi sclipiră răutăcios. Cum Dumnezeu ai reușit să intri?

Hector clipi o dată, apoi se adună rapid și îl înțepă și el:

– Afurisiții africanii și grecii ăștia! Se bagă peste tot. Nu-i așa, domnule?

Prințul Philip pufni de plăcere.

– Al treilea batalion, SAS, ai fost, nu? Am auzit că tragi bine, Cross. Trebuie să vii odată la Balmoral să ne ajuți la fazani.

Își privi secretarul.

– O să mă ocup de asta, domnule, murmură omul.

Când trecură mai departe, Hazel îi șopti lui Hector:

– Sunt atât de mândră de tine! I-ai dat diavolului acela bătrân exact ce căuta. Dar nu este regina cea mai drăguță doamnă pe care ai văzut-o vreodată?

În a cincea zi, calul lui Hazel, The Sandpiper, câștigă Golden Jubilee Stakes și ea se hotărî să nu își concedieze totuși noul antrenor. Ea organiză o cină de sărbătorire pentru douăzeci de oameni la Annabel's. Ambasadorul SUA era unul dintre invitați și, la rândul lui, îi invită la o recepție la Winfield House, reședința lui oficială, în săptămâna ce urma. Printr-un gest faimos, guvernul SUA achiziționase această casă de la Barbara Hutton în 1955 pentru o sumă simbolică de un dolar. Hazel hotărî că acesta era un moment potrivit să scoată diamantele ei Hutton originale din seiful de bancă în care lânceziseră.

Ambasadorul Norvegiei se afla și el printre invitați. El și Hector se înțeleseră de minune și, când auzi că Hector și Hazel erau pescari, îi invită să își încerce norocul pe cei nouă kilometri de ape pe care le deținea pe râul Namsen din Norvegia, unul dintre cele mai cunoscute râuri cu pești mari din Europa. Când Hazel îi spuse Caylei de ofertă, aceasta țipă atât de tare că Hazel trebui să țină telefonul la distanță.

– Cât mi-aș dori să fiu acolo cu voi, draga mea mamă. Te iubesc mult. Chiar că te iubesc. Te rog! Te rog frumos!

– Ce s-a întâmplat cu hotărârea ta de a-i face în ciudă lui Soapy Williams la sfârșitul anului?

– Mai e o vecie până atunci. Dacă mă lași să vin, o să muncesc de două ori mai mult când mă întorc, și o să te iubesc tot restul vieții.

Hazel trimise avionul BBJ să o aducă.

Râul Nansen era adânc și larg. În ultima zi, Hector și Cayla pescuiau pe maluri opuse. Cayla aruncă spre el undița ei Spey de patru

metri cu priză pentru ambele mâini și lăsă momeala să plutească. Hector văzu fulgerul argintiu de sub momeală ca pe o oglindă enormă reflectând lumina soarelui.

– Ușor! țipă el sălbatic. Te urmărește un afurisit de somon uriaș. Nu face nimic. Las-o să curgă. Când o apucă, pentru numele lui Dumnezeu, nu trage. O să-i smulgi cârligul din gură. Lasă-l să înghită și după aia ridică-l.

– Știu! Mi-ai spus de o sută de ori, țipă Cayla la rândul ei.

– Ușor. Uite-l că vine din nou. Îi privi vârful undiței. Uriașul pește argintiu străluci adânc în râu. Ușor, Cay. E încă acolo. Oh, la naiba, a refuzat. Scoate musca și schimb-o. Rapid, Cay, nu o să mai rămână mult pe-aici.

Ea stătea până la brâu în apa rece, dar își trase musca înapoi și rupse ața cu dinții ei albi puternici.

– Ce muscă să pun?

– Care-i cea mai mică și mai întunecată pe care o ai?

– Am un Munro Killer nr. 14. E minusculă!

– Leag-o și arunc-o în același loc ca înainte.

În graba ei, aruncă neîndemânatic și cam scurt.

– S-o scot, Heck?

– Nu, las-o să alunece. Așteptă tensionat. Nu se văzu nicio mișcare în apă, dar, deodată, linia încetă să se mai legene. Așteaptă! strigă el. Nu face nimic.

Văzu vârful undiței mișcându-se și lăsându-se în jos.

– Se joacă cu ea. Nu trage. Nu trage, te rog, Cay. Apoi vârful se lăsă în jos cu intenție. Ridică-l! Acum!

Ea se lăsă ușor pe spate punându-și toată greutatea și priceperea în lupta cu peștele, undița arcuindu-se. Nimic nu se mișcă preț de un moment lung.

– Cred că am agățat o piatră de la fund, se plânse ea.

– E un pește, o brută monstruoasă. Așteaptă-l. Nu și-a dat încă seama că e agățat.

Deodată, mulineta ei şuieră ca un suflet în purgatoriu şi aţa începu să se desfăşoare de pe ea, trasă în apele întunecate.

– Ia-ţi mâinile de pe fir sau ţi le rupe. O să sară!

Suprafaţa se deschise şi un somon ţâşni cu o împroşcătură, ca un proiectil argintiu din gura unui tun. Hector încremeni când văzu cât de mare era. Slăbuţa lor fată ducea o luptă peste categoria ei. Se ţinea îndârjită în timp ce firul se desfăşura şi peştele gonea ca un ogar în josul râului.

– Ţine-te bine, dragă! Vin acum, strigă el, dându-şi jos cizmele.

Apoi, în picioarele goale şi îmbrăcat doar în izmene se aruncă în curentul râului şi îl străbătu din bătăi puternice de mână. Ieşi de cealaltă parte a bazinului pleoscăind în spatele ei. Îşi puse mâinile pe umerii ei pentru a o stabiliza pe fundul plin de bolovani.

– Nu-mi atinge undiţa, îl avertiză ea posesiv. Ăsta e peştele meu, mă auzi?

Ştia că dacă el atingea undiţa, nu ar mai fi fost captura ei. Hazel, care pescuise în bazinul de deasupra lor, fusese alertată de agitaţie şi veni fugind în josul malului cu undiţa într-o mână şi aparatul de fotografiat în cealaltă.

– Ce se întâmplă? strigă ea, dar amândoi erau prea ocupaţi cu prada ca să-i răspundă.

– Trebuie să-l întorci, Cay, o avertiză Hector. E o cascadă după întorsătură. Dacă trece de ea poţi să-i spui ceao, calu'. Strânge firul uşor. Nu smuci.

Acum o ţinea de cureaua cizmelor ca să nu fie trasă în apa adâncă. Îşi puse undiţa în cârligul făcut de mâna stângă şi apucă mulineta cu mâna dreaptă ca să oprească înaintarea peştelui. Acesta începu să încetinească şi într-un final, când mai erau doar câţiva metri de fir pe mulinetă, se opri. Undiţa se smuci dintr-o parte în cealaltă în timp ce somonul îşi scutura capul masiv. Deodată, se întoarse şi porni spre ea cu aceeaşi viteză cu care fugise în direcţia opusă.

– Scoate firul din apă, îi spuse Hector. Bobinează-l!

– Nu trebuie să îmi ţipi în urechi, protestă Cayla. Fac ce trebuie.

– Dar nu suficient de rapid, la naiba! Nu te certa cu mine. Bobinează, fetiţă, bobinează! Dacă îi laşi o buclă să o muşte, îţi rupe firul uşor.

În acelaşi timp, Hazel contribuia cu propriile sfaturi de pe mal, şi încerca să îi şi fotografieze:

– Uită-te la mine, Cayla, şi zâmbeşte!

– Să nu îndrăzneşti să te uiţi la nebuna de maică-ta! Ţine-ţi ochii pe blestematul ăla de peşte! o avertiză Hector.

Peştele porni în amonte ca o stea căzătoare de argint. Hector îşi încolăci un braţ în jurul taliei ei şi o trase după el, stropindu-se şi împiedicându-se de bolovani. Urlând ca o pereche de evadaţi de la ospiciu fugăriră somonul. Peştele se întoarse din nou şi fură obligaţi să fugă cu el în josul râului. Îi duse din nou înapoi şi apoi încă o dată în jos. Deodată, după aproape o oră de nebunie, peştele se opri şi îl putură vedea într-un final, pe fundul râului scuturând din cap ca un buldog cu un os între fălci.

– L-ai învins, Cay. E aproape gata să vină la tine.

– Nu-mi pasă de el. Aproape că m-a învins el pe mine, dobitocul, se văită ea.

– Dacă mai înjuri, te spun bunicii Grace, fetiţo.

– Dă-i drumul. După asta nu mă mai tem de nimic, nici măcar de bunica Grace.

Uşor şi delicat trase somonul mai aproape de mal, săltându-l de pe fund cu câţiva centimetri la fiecare ridicare a undiţei şi apoi coborând vârful pentru a bobina firul.

– Când o să ne vadă, o să facă ultima încercare de fugă. Fii pregătită. Lasă-l să ia cât fir vrea. Nu încerca să-l ţii.

Dar peştele era aproape terminat. Ultima lui încercare de a scăpa nu depăşi douăzeci de metri şi apoi pescăriţa reuşi să îi întoarcă capul şi să-l aducă spre mal. În apele mici somonul se întoarse deodată pe spate recunoscându-şi epuizat înfrângerea, branhiile închizându-se şi

deschizându-se ca niște forje în încercarea disperată de a primi oxigen. Hector păși spre el și îi vârî două degete în branhii, atent să nu rupă membranele delicate, și îi ridică ușor capul până putu să îl ia în brațe ca pe un bebeluș. Duse peștele pe mal și Cayla se așeză lângă el, până la brâu în apa rece ca gheața.

– Cât cântărește? îl întrebă ea.

– Peste cincisprezece kilograme, dar mai puțin de douăzeci, îi răspunse el. Dar nu contează. E al tău pentru totdeauna. Asta contează.

Hazel îngenunche și îi fotografie cu marele somon în poală și cu fețele radiind de fericire.

Hector și Cayla duseră peștele între ei în apă adâncă și îl întoarseră cu capul în amonte ca apa să-i intre prin branhii. Își recăpătă echilibrul și puterea rapid și începu să se unduie să se elibereze. Cayla se aplecă să îl sărute pe nasul alunecos.

– *Adieu!* îi spuse ea pentru totdeauna. Du-te să faci mulți pești mici pe care să-i prind eu.

Apoi Hector își deschise mâna și coada peștelui zvâcni dintr-o parte în alta, iar el țâșni în adâncuri. Râseră și se îmbrățișară de fericirea momentului.

– E ciudat cum se întâmplă mereu lucruri bune când ești cu noi, Heck, spuse Cayla, devenind deodată serioasă. Hazel înregistră momentul cu aparatul ei Nikon. Așa avea să își amintească mereu de fiica ei.

Zburară la Paris și o îmbarcară pe Cayla pe cursa de linie spre Denver. Urmară patru zile de discuții cu oficialii francezi din Camera de Comerț, dezbătând tarife și alte probleme importante legate de importul de gaz natural necesar Franței. Cu toate acestea, găsiră timp și pentru o după-amiază petrecută la Musee d'Orsay admirând tablourile lui Gauguin și încă o zi întreagă la Musee de l'Orangerie în compania nuferilor lui Monet. Merseră apoi la Geneva pentru a participa la altă licitație de artă. Era o piesă de vânzare pe care

Hazel şi-o dorea cu disperare: un minunat Berthe Morisot cu o floră-reasă pariziană. De data aceasta, Hazel se găsi angajată într-o competiţie feroce cu un prinţ saudit. Într-un final, până şi ea fu nevoită să capituleze, dar era furioasă.

– Ai avut dreptate, Hector dragă. Oamenii ăştia sunt periculoşi.

– Năzdrăvană! Năzdrăvană! o certă el. Nu eşti deloc corectă politic.

În sinea lui nu era supărat de rezultatul licitaţiei. Trebuia totuşi să existe o limită a cheltuielilor ei.

– Nu am nicio problemă cu culoarea pielii lui. Mărimea portofelului lui mă enervează de fapt.

Avu nevoie de puţină vorbă dulce şi de multă iubire pentru ca ea să-şi recapete buna dispoziţie.

Rusia era următorul popas în caravana lunii lor de miere. Ca întotdeauna, Muzeul Ermitaj din Sankt Petersburg îi încântă cu vasta colecţie de comori pe care revoluţionarii bolşevici o prădaseră de la aristocraţi. Totuşi, la Moscova, lucrurile luară din nou o întorsătură urâtă. În ultimii doi ani, Bannock Oil fusese implicat într-un dans de împerechere cu gigantul rusesc Gazprom. Proiectul era o acţiune comună de explorare la mare adâncime a rezervelor de gaz natural din Golful Anadyr din Marea Bering. Bannock cheltuise zeci de milioane de dolari doar pentru a aduce propunerea lor la masa de discuţii. Acum se izbise de icebergul intransigenţei ruseşti şi se scufundase fără urmă.

– Rusnaci nesuferiţi! Trebuie să-i pedepsesc cumva, scoase Hazel fum pe nări spre Hector când se instalară din nou în luxul liniştitor al BBJ-ului şi decolară spre Osaka. Mă gândesc serios să le boicotez caviarul şi votca.

– Dacă distrugi economia Rusiei în felul acesta, gândeşte-te doar la milioanele de copilaşi ruşi adorabili care vor muri de foame din cauza ta.

– Dumnezeule! Eşti mama răniţilor, domnule Cross! În regulă. Cedez. Niciodată nu mi-a plăcut Marea Bering, oricum. Aud că e îngrozitor de frig acolo.

Hector chemă ospătarul principal prin interfon.

– Adu-i te rog doamnei Cross obişnuita ei votcă Dovgan cu suc de lămâie.

– Nu e rea! fu Hazel de părere gustând-o. Dar n-avem nimic pentru mai încolo? spuse ea privind spre uşa dormitorului lor Versace.

– Mă gândeam la ceva, recunoscu el.

– Ce bine! Ce bine! spuse ea.

În şantierele navale din Osaka măreţul petrolier era pregătit pentru lansare. Întregul consiliu de administraţie al Bannock Oil, împreună cu alţi demnitari, inclusiv premierul Japoniei, emirul din Abu Zara şi ambasadorul american în Japonia erau adunaţi pentru a fi martori la eveniment.

Interiorul navei era încă neterminat. Avea să navigheze împreună cu un echipaj de întreţinere spre Chi-Lung, în portul Taipei din Taiwan, unde aveau să i se facă ultimele modificări şi să-i fie instalate noile şi revoluţionarele rezervoare de mare capacitate. Un lift îi duse pe oaspeţi deasupra schelelor la prora navei. Se auziră aplauze când Hazel înaintă spre marginea platformei pentru a boteza şi lansa nava. De la o asemenea înălţime, ea se simţea ca şi cum s-ar fi aflat pe vârful unui munte, cu lumea la picioare. Substitutul de şampanie pe care avea să-l spargă de cala de oţel era o sticlă mare de chardonnay australian spumos.

Când Hector se mirase de alegerea ei, ea îi răspunsese serioasă:

– Nu o să îl bem, iubitule. O să-l pulverizăm pe marginea petrolierului. Nu vreau să capăt reputaţia de femeie cheltuitoare.

– Extrem de econom din partea ta, iubirea mea, îi dădu el dreptate.

Cincizeci de fotografi aveau aparatele fixate pe ea în timp ce îşi ţinea discursul în faţa platformei înalte. Vocea îi era amplificată de

boxe creând un ecou şi o reverberaţie care se auzea până în şantierul naval, unde mii de muncitori erau adunaţi.

– Această navă este un omagiu adus răposatului meu soţ, Henry Bannock. El a creat şi a condus Bannock Oil timp de patruzeci de ani. Porecla lui era Gâsca. Prin urmare, numesc această navă *Gâsca de aur*. Dumnezeu să o binecuvânteze şi să o protejeze pe ea şi pe cei care se vor afla la bordul ei.

Gâsca de aur alunecă în lateral pe cala de halaj şi, intrând în apă, creă un val care legănă toate celelalte nave din jur. Se auziră sirenele de ceaţă şi toţi spectatorii aclamară şi aplaudară. Mai urmară trei zile de întâlniri şi banchete înainte ca Hector şi Hazel să reuşească să plece din nou către alt tărâm.

Zburară la templul şintoist cu amintiri plăcute de la poalele muntelui Fujiyama. Itinerariul lor încărcat îi adusese pe amândoi la limita epuizării, aşa că, după vizita obligatorie la cireşul sacru din livada templului, se întoarseră în camera lor şi făcură o baie caldă împreună. Când stăteau înmuindu-se în apa aproape fierbinte, Hazel se întinse spre telefonul ei mobil şi îl porni.

– Cinci mesaje pierdute de la Dunkeld, murmură ea leneş gâdilându-i spatele cu degetele de la picioare. Mă întreb ce vrea Mater. De obicei nu e atât de insistentă. Oare care o fi diferenţa de fus orar?

– Cape Town este cam cu şapte ore în urmă. E abia trecut de ora prânzului acolo.

– OK, o să încerc să îi sun înapoi.

Hazel formă numărul şi i se răspunse după ce telefonul sună de vreo zece ori.

– Bună, unchiule John. Hazel sunt, rosti ea şi apoi tăcu, ascultând cu o uimire crescândă.

Apoi îl întrerupse.

– Unchiule John, de ce nu mă laşi să vorbesc cu ea? Furia îi creştea rapid. În regulă! La naiba. Ţi-l dau la telefon. Acoperi receptorul cu

mâna. Nu vrea să mi-o dea pe Mater, nu îmi spune nimic. Vrea să vorbească doar cu tine.

Hector îi luă telefonul.

– John? Sunt eu, Hector. Ce se întâmplă?

Urmă un moment de liniște la celălalt capăt al firului, dar apoi auzi suspinele unui bărbat în toată firea plângând.

– Pentru numele lui Dumnezeu, John. Vorbește cu mine.

– Nu știu ce să fac, boci John. A plecat și acum nu mai e nimeni care să-i ia locul.

– Nu ai nicio logică, John. Stăpânește-te.

– E vorba de Grace. E moartă. Tu și Hazel trebuie să veniți. Acum. Imediat. Te rog, Hector. Trebuie să o aduci pe Hazel. Nu știu ce să-i zic. Nu știu ce să fac.

Apelul se întrerupse. Hector o privi pe Hazel. Avea paloarea unui cadavru și ochii îi erau imenși, de un albastru atât de închis că părea negru.

– Am auzit, șopti ea, am auzit ce a spus. A murit mama.

Oftă o dată de parcă ar fi primit o săgeată prin inimă și se întinse spre el cu ambele brațe. Se îmbrățișară în apa fierbinte din cadă. După o vreme, Hazel se adună.

– Dragul meu, am nevoie de puțin timp să-mi revin. Vorbești tu, te rog, cu Peter pentru mine.

Peter Naughton era pilotul BBJ-ului.

– Spune-i că trebuie să plecăm de urgență spre Cape Town. Spune-i că vom fi la aeroport cel târziu în două ore.

Realimentară la Perth, în vestul Australiei, escală care dură mai puțin de o oră. Ultima lor oprire pentru combustibil a fost în insula Mauritius. Încercaseră în mod repetat să îl contacteze pe unchiul John, dar acesta nu răspundea la telefon. Hazel îi trimise un SMS din Mauritius anunțându-l ora sosirii lor la Cape Town, dar răspunsul veni din partea secretarei lui Grace care îi confirmă că aveau să fie așteptați la aeroportul Thunder City. Când aterizară la Cape Town, nervii le erau deja întinși la maximum. De când părăsiseră Japonia,

nu discutaseră despre altceva în afară de moartea lui Grace şi, într-un final, Hector insistase ca Hazel să ia un somnifer. Când aterizară, ea era încă ameţită de medicament. Hector nu o văzuse niciodată arătând atât de stoarsă de puteri şi de trasă la faţă.

De îndată ce urcară în Maybach şi se îndreptară spre munţi cu destinaţia Dunkeld, Hazel încercă să afle mai multe informaţii de la şofer. Chiar dacă ştia şi altceva în afara faptului că doamna Grace era moartă şi că trupul îi fusese luat cu ambulanţa, şoferul nu spunea nimic. Era clar că cineva îl sfătuise să tacă şi acea persoană era unchiul John. În final, îi scăpă totuşi ceva.

– Dar măcar a plecat poliţia, doamnă Hazel.

Hazel se năpusti pe această bucăţică de informaţie şi încercă să scoată mai multe de la el, dar şoferul părea îngrozit şi se retrase în spatele unei baricade de ignoranţă mimată. Într-un final, până şi Hazel fu obligată să renunţe să-l hărţuiască pe bietul om.

Unchiul John îi aştepta pe terasa din faţă a casei. Când coborî treptele să-i salute abia îl recunoscură. Părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani. Trăsăturile îi erau răvăşite. Hazel nu îşi amintea ca părul lui să fi fost aşa de alb. Se mişca exact ca un om foarte bătrân. Îl sărută formal şi apoi îl privi în ochi.

– Ce ascunzi, unchiule John? întrebă ea. De ce nu îmi spui ce i s-a întâmplat lui Mater? Ştiu că nu era bolnavă. Cum poate să fie moartă?

– Nu aici, Hazel. Vino înăuntru şi o să-ţi spun tot ce ştim.

În sufragerie, John o conduse la canapea.

– Stai jos, te rog. E o treabă şocantă. Eu nu m-am obişnuit încă.

– Nu mai pot aştepta. Spune-mi odată, naiba să te ia!

– Grace a fost ucisă, bolborosi el şi începu să bocească. Se lăsă în scaunul de lângă ea şi întreg corpul i se zgudui de durere.

Expresia lui Hazel se schimbă şi îl îmbrăţişă, încercând să-l liniştească. Se agăţă de ea ca un copil şocat.

– Grace era singura mea soră. Era tot ce aveam şi acum nu mai este.

– Spune-ne ce s-a întâmplat. Cine a ucis-o?

Hazel era blândă cu el, stăpânindu-şi propria suferinţă.

– Nu ştim. Un intrus. A otrăvit câinii şi a reuşit cumva să scurt-circuiteze alarma. Apoi, a intrat în dormitor. Dormeam doar la două camere mai încolo, dar nu am auzit nimic.

Hazel îl privea prostită. Îl lăsă pe Hector să pună următoarea întrebare.

– Cum a făcut-o, John? A sugrumat-o? A lovit-o până a murit?

John dădu din cap.

– E prea oribil, spuse bătrânul lăsându-şi capul în jos şi hohotind.

– Trebuie să ne spui, John, insistă Hector.

John îşi ridică capul încet şi vocea îi era atât de moale şi de tremurătoare că abia înţeleseră ce spunea.

– A decapitat-o. I-a tăiat capul, spuse el.

Hazel icni.

– Oh, Dumnezeule, nu. De ce ar face cineva aşa ceva?

– A furat ceva? întrebă Hector brusc. Tonul îi era dur şi lipsit de emoţie. John scutură din cap. Deci, vrei să spui că nu a luat nimic? Nu a luat nimic din casă? insistă Hector.

John îşi ridică capul şi îl privi direct pentru prima oară.

– Nu a luat nimic, în afară...

Se opri din nou.

– Hai odată, John! Ce a luat?

– A luat capul lui Grace.

Până şi Hector rămase fără cuvinte câteva momente.

– I-a luat capul? L-a găsit poliţia?

– Nu. A dispărut. De asta nu am putut să vă spun înainte. E prea oribil.

Hector îşi întoarse capul ca să o privească pe Hazel în ochi. Ea îi citi expresia şi se ridică în picioare acoperindu-şi gura cu mâna, holbându-se la el.

– Iisuse Hristoase! spuse el uşor. E din nou Bestia!

Ea îşi luă mâna de la gură.

– Cayla! Oh, Doamne, salvează-mi copilul! Cayla! Căzu în genunchi și își acoperi fața cu mâinile. Mi-e atât de teamă pentru copilul meu. Trebuie să merg la ea.

Hector își puse mâna în jurul ei și o ridică în picioare. Îl privi pe John de pe canapea.

– Trebuie să plecăm, John. Îmi pare nespus de rău. Totuși, cei vii au prioritate în fața celor morți. Cayla e în pericol de moarte. Dacă nu facem tot ce ne stă în putință, același lucru i s-ar putea întâmpla și ei.

Porni spre ușă încă ghidând-o pe Hazel.

– Nu mă puteți părăsi. Rămâneți, vă rog, măcar până după înmormântare, strigă John după ei.

Hector nu avea răspuns pentru el. El și Hazel fugiră pe treptele din față unde încă era parcat Maybachul. O așeză cu blândețe pe Hazel pe locul din spate și se așeză lângă ea cu brațele în jurul ei. Apoi îl repezi pe șofer:

– Du-ne la aeroport imediat!

De îndată ce decolară făcură primul apel de pe telefonul avionului. Sunară pe mobilul Caylei, dar apelul fu direcționat spre căsuța vocală. Următorul apel al lui Hazel fu către căminul Caylei de la Școala de Medicină Veterinară din Denver. La telefon răspunse o voce feminină veselă.

– Cayla Bannock? OK! Nu am văzut-o astăzi, dar trebuie să fie pe aici. Puteți aștepta puțin până o caut? Urmară șapte minute de așteptare agonizantă înainte ca fata să ridice din nou receptorul. Nu este în salonul comun. Am bătut la ușa camerei ei, dar nu mi-a răspuns nimeni. Niciuna dintre fete nu a mai văzut-o de luni. Puteți încerca la administrator? Vă dau numărul.

Mai dădură încă patru telefoane până să dea de Simon Cooper la Facultatea de Medicină.

– Bună ziua, doamnă Bannock. Mă scuzați. Am uitat că sunteți căsătorită acum. Bună ziua, doamnă Cross.

– Simon, trebuie să vorbesc cu Cayla. Știi unde este?

– Oh, nu am mai văzut-o de vineri seara. Învăț pentru examene. Cayla nu e foarte mulțumită de mine. Spune că o neglijez. Nu m-a sunat și nu vrea să-mi răspundă la telefoane. Cred că mă pedepsește. Mă gândisem că e cu dumneavoastră la Houston pentru weekend.

– Nu, Simon, nu suntem în Houston. Călătorim. Cayla a dispărut. Încearcă, te rog, să dai de ea. Când o găsești, roag-o să mă sune de urgență, în regulă?

– Desigur, doamnă Cross.

Hazel încheie apelul și ea și Hector se priviră.

– Nu trebuie să ne grăbim să tragem cele mai rele concluzii, spuse el atingându-i brațul.

– Nu, îi dădu ea dreptate. Probabil că există o explicație logică. O să o sun pe Agatha în Houston.

Asistenta personală a lui Hazel răspunse aproape imediat.

– Bună seara, doamnă Cross, spuse ea pe tonul ei obișnuit de afaceri. Sau bănuiesc că nu este seară acolo unde vă aflați.

Hazel nu avea nici timp, nici chef pentru amabilități.

– Agatha, ai văzut-o pe Cayla?

– Nu, mă tem că nu. Nu de la nuntă oricum.

– Te rog, încearcă să o găsești și spune-i să mă contacteze de urgență.

Încheie apelul și îl privi pe Hector. Ochii i se umpleau de lacrimi.

– A dispărut, spuse ea deznădăjduită. Și noi suntem aici, prinși în mașinăria asta blestemată deasupra Atlanticului. Ce putem face?

– Paddy este la Vancouver. Participă la un seminar acolo. Mi-a dat numărul lui.

Căută rapid prin numerele din agenda telefonului mobil.

– Uite-l.

Formă și în foarte puțin timp cunoscutul accent irlandez al lui Paddy se auzea din difuzoare:

– O'Quinn la telefon. Cu cine vorbesc?

– Paddy, Heck la telefon. Avem un cod roșu.

– Te ascult. Spune-mi despre ce e vorba, Heck.

– Mama lui Hazel a fost ucisă la Cape Town. Cadavrul i-a fost decapitat, și capul luat de ucigaș. Întreaga afacere duhnește a Bestie. Acum Cayla pare să fi dispărut de la școala ei din Denver. Ne întoarcem cât de repede putem, dar abia am decolat din Africa de Sud. Trebuie să iei un avion spre Denver, Colorado. Acolo a fost văzută Cayla acum șapte zile. Du-te și găsește-o, Paddy!

– Imediat, șefu'! spuse Paddy. În primul rând trebuie să anunțăm că a dispărut. Care e ultima persoană care a văzut-o?

– Din câte știm, prietenul ei, Simon Cooper.

Hector îi dădu numărul lui Simon lui Paddy.

– Spune-i lui Hazel să nu-și facă griji. Nu ajută la nimic.

– Sună-ne la fiecare oră, Paddy, chiar dacă nu ai nimic de raportat.

În mai puțin de opt ore, Paddy stătea alături de șeful poliției din Denver. Anunțară pe scară largă dispariția Caylei. Toate posturile de radio și de TV locale emiteau apeluri informative însoțite de fotografia Caylei. Ofițeri ai poliției fuseseră trimiși să-l chestioneze pe Simon Cooper și pe toți ceilalți studenți din anul și de la căminul Caylei.

– Nu am aflat nimic clar încă, Hector. Dar toată lumea lucrează la asta. Cayla nu a dormit în cămin în ultimele trei nopți și nici nu a fost la cursuri de luni. Abia am vorbit cu șeful poliției din Houston. O cunoaște bine pe Hazel. Îi transmite salutări. Își trimite oamenii să caute în toate locurile unde obișnuia Cayla să își petreacă timpul.

Când BBJ-ul aterizează la Atlanta să rezolve formalitățile vamale și de imigrare, Hector îl sună pe Paddy.

– Trebuie să luăm o decizie, Paddy. Zburăm la Houston sau la Denver? Care este sfatul tău?

– Acum o jumătate de oră am primit un pont de la un post TV local. Un telespectator crede că a recunoscut fotografia Caylei. Crede că a văzut o fată care arată așa acum două zile, pe avionul de la Denver la Houston. Deci căutarea principală se mută la Houston.

– Te rog, Doamne, să fie ea, respiră Hazel. Spune-i lui Peter să înainteze planul de zbor spre Houston. O să o sun pe Agatha să ne aştepte o maşină la aeroport. O să ajungem abia după miezul nopţii.

Amândoi reuşiră câteva ore de somn cu întreruperi în ultima parte a zborului, dar erau extenuaţi când ajunseră în sfârşit la reşedinţa Bannock. Toate luminile erau aprinse în casă şi Agatha îi întâmpină la uşa din faţă.

– Ai veşti? întrebă Hazel.

– Îmi pare rău, doamnă Cross. Nu am mai auzit nimic de când am vorbit ultima oară. Poliţia încearcă să contacteze toţi pasagerii de pe acel zbor pe care ar fi fost Cayla.

De îndată ce se aflară în cameră, îl sunară din nou pe Paddy.

– Nimic nou pentru moment, îi spuse el lui Hector. De ce nu încercaţi voi doi să dormiţi puţin? Se pare că o să treceţi prin momente agitate în următoarele câteva zile. Te voi suna de îndată ce am ceva nou de raportat. Îţi promit asta.

– În regulă. Aşa facem, Paddy.

Hector se întinse în somn, dar deşi cearşaful de lângă el era încă cald de la corpul lui Hazel, patul era gol lângă el. Se trezi de îndată şi se întinse după pistolul ce se afla mereu pe noptiera lui.

– Hazel! strigă el ascuţit.

– Sunt aici, spuse ea de lângă geam.

– Vino în pat, ordonă el.

– Mi s-a părut că am auzit ceva.

– Ce a fost? Nu am auzit nimic.

– Dormeai, spuse ea. Poate că visam.

– Vino în pat, iubirea mea.

– Trebuie să mă duc la baie sau explodez.

Traversă camera, o siluetă subţire pe fundalul lunii care se vedea prin geamuri. Intră în baie şi aprinse lumina. Se opri surprinsă. Se afla ceva pe măsuţa ei de toaletă din marmură, ceva ce nu fusese acolo când se culcase. Era un obiect masiv cu o pânză albă înfăşurată

în jurul lui. Traversă camera încet şi cu precauţie; apoi văzu un plic proptit de pachet. Era un plic cu model în relief, genul care de obicei conţine o felicitare sau un mesaj de la trimiţător, de la un iubit.

– Hector! şopti ea cu voce tare. Mă cunoaşte atât de bine; cât de mult iubesc cadourile de la el. Drăguţul încearcă să mă liniştească.

Ridică plicul. Nu avea adresă şi nu era sigilat. Îl deschise şi scoase cartonaşul din interior apoi îl privi uimită. Nu era scris în engleză, ci cu litere orientale. Arabă? Nu era sigură. Privi în jos spre obiectul acoperit, apoi se întinse şi apucă un colţ al pânzei. O trase într-o parte, scoţând la iveală două clopote mari de sticlă, de tipul celor în care sunt păstrate specimenele de laborator. Încă mirată, se aplecă să inspecteze mai cu atenţie conţinuturile clopotelor.

Apoi ţipă. Era o expresie a celei mai sălbatice şi adânci suferinţe a sufletului. Se trase în spate şi căzu pe podeaua cu lespezi albe. Cu mâinile şi picioarele se târî spre celălalt colţ al camerei şi se ghemui ca un animal într-o cuşcă. Începu să urineze cu un jet cald pe picioare. Îşi deschise gura să ţipe din nou, dar un jet puternic de vomă galbenă îi ţâşni din gură şi se vărsă la jumătatea podelei cu lespezi.

Ţipătul ei îl băgă în priză pe Hector. Sări din pat şi îşi apucă pistolul. Traversând în fugă dormitorul, încărcă o rundă de muniţie din încărcător pe ţeavă. Pătrunse în forţă în baie cu pistolul întins în faţă, ţinut cu ambele mâini. Se lăsă în genunchi lângă uşă acoperind întreaga cameră. O văzu ghemuită într-un colţ şi simţi mirosul acru al vomei şi al urinei din aer. Se simţi bolnav de frică.

„E rănită", se gândi. Se duse rapid în direcţia ei şi îngenunche lângă ea:

– Hazel, ce s-a întâmplat? A fost cineva aici? De ce eşti aşa îngrozită?

Îşi întinse mâna spre ea, dar ea se feri de el, scuturând din cap şi arătând spre măsuţa de toaletă. El se întoarse rapid cu pistolul îndreptat şi degetul pe trăgaci pregătit să riposteze rapid.

Apoi văzu cele două clopote de sticlă. Avu nevoie de un moment să-şi dea seama exact ce privea. Câte un cap retezat plutea în fiecare

clopot umplut cu alcool incolor de conservare. În cel din stânga se afla capul lui Grace Nelson. Ochii îi erau închiși și pielea galbenă de bătrânețe, încercănată și umflată. Șuvițele subțiri de păr argintiu i se lipeau de-a lungul feței ca algele. Părea foarte bătrână, de parcă ar fi murit de o sută de ani.

În clopotul din dreapta era capul Caylei Bannock. Ochii îi erau deschiși. Păreau să îl privească direct pe el. Nu mai erau de un albastru strălucitor. Erau monotoni și lipsiți de expresie ca niște pietricele. Buzele îi erau ușor deschise și dinții albi i se vedeau încremeniți într-un zâmbet cinic. Pielea îi era palidă, dar netedă și impecabilă. Părul îi plutea în jurul feței într-un nor de aur. Părea că tocmai se trezise dintr-un somn adânc. Știa că dacă avea să îi mai privească frumusețea încă o secundă inima i se va frânge.

Se aplecă și o ridică pe Hazel în brațe și o cără spre pat așezând-o pe el. Ridică interfonul de lângă pat și formă numărul Agathei. Aceasta răspunse aproape imediat.

– Pune paznicii să caute casa și terenul după intruși. Cheamă poliția. A avut loc o crimă. Apoi avem nevoie de un doctor pentru Hazel. Se opri. Este o urgență.

Îi dădu jos cămașa de noapte lui Hazel și îi șterse fața și corpul cu un prosop umed. Apoi o acoperi cu o pătură și o trecu pe sub ea, luând-o în brațele lui. Ea se agăță de el. Întregul corp îi tremura și dinții îi clănțăneau. Hohote teribile, care îți întorceau stomacul pe dos, veneau din adâncul ei. O ținu în brațe și îi șopti cuvinte de tandrețe până la venirea doctorului.

– Nevasta mea și-a pierdut fiica. A fost un șoc teribil pentru ea, îi explică Hector.

Doctorul îi făcu o injecție care o cufundă într-o stare totală de inconștiență.

– Vreau să o duc la clinica mea și să pun o asistentă să aibă grijă de ea zi și noapte până își revine, spuse el.

– Bun! îi dădu Hector dreptate. O să se întâmple lucruri aici în care ea nu ar trebui să fie implicată... Se opri auzind sirenele maşinilor de poliţie care străbăteau cu viteză câmpurile din jurul casei.

– O să chem o ambulanţă de îndată.

După ce o scoaseră pe Hazel pe targă, Hector îi sărută faţa inconştientă şi privi ambulanţa plecând. Se întoarse în baie şi acoperi cele două capete cu pânza albă. Deschise plicul şi citi mesajul în arabă.

– Datoria de sânge este de patru. Două capete au fost luate şi mai urmează încă două, până este plătită integral.

Şapte zile mai târziu, poliţia din Denver recuperă cadavrul decapitat al Caylei Bannock dintr-un canal de scurgere din spatele sălii de sport din campusul universităţii. Oamenii sunaseră plângându-se de miros. Cadavrul se afla într-un stadiu avansat de descompunere. Groparii sigilară trupul într-un înveliş de plumb şi apoi îl aşezară într-un sarcofag de marmură albă alături de capetele îmbălsămate ale Caylei şi ale bunicii ei. Capacul sarcofagului avea ambele lor nume gravate pe el. Un avion privat le duse la Steam Boat Springs şi un dric le cără la mausoleul Bannock din vârful Muntelui Spy Glass. În aceeaşi zi, în Africa de Sud rămăşiţele corpului lui Grace Nelson fură incinerate şi unchiul John îi împrăştie cenuşa prin viile Dunkeld.

Doar o mână de rude şi apropiaţi ai familiei asistară la înmormântarea de pe Muntele Spy Glass. Sarcofagul fu aşezat pe o coloană roz în dreapta tatălui Caylei. Preotul care o botezase pe Cayla efectuă ceremonia simplă. Nu au fost discursuri. După serviciul religios, fiecare dintre participanţi puse un singur trandafir roşu pe capacul sarcofagului în timp ce ieşeau. Simon Cooper se afla printre ei şi plânse nestăpânit.

– Nu o să mai cunosc o fată ca ea. Urma să ne căsătorim şi să avem propria casă şi copii. Era minunată. Se opri. Îmi pare rău, doamnă Bannock. Nu am vrut să mă dau în spectacol.

– Mă bucur că ai venit, Simon, îi spuse ea.

Când Hector şi Hazel rămaseră singuri, se plimbară de-a lungul pajiştilor şi stătură împreună pe banca de piatră. Hector privi spre cer. Hazel zâmbi cu tristeţe.

– Mi-e teamă că Henry nu o să se arate, spuse ea. Nu are timp să zboare pe aici ca gâscă. Acum e prea ocupat cu Cayla şi cu Grace.

– Mi-ai citit gândurile. Îl aşteptam pe Henry, recunoscu Hector. Cred că e prima dată când te văd zâmbind de când a început totul.

– Nu mai am lacrimi, îi spuse ea. Vremea de jelit e în urma noastră. Să-i lăsăm pe Henry şi pe Cayla singuri o vreme să se cunoască din nou.

Se ridică şi îl apucă de mână după care porniră în josul cărării de munte spre casa de lângă lac. În timp ce se plimbau continua să îi privească faţa pe furiş. „Nu e ca niciuna dintre femeile pe care le-am cunoscut, se gândi el. Celelalte ar fi fost complet distruse de o asemenea pierdere crudă. Dar ea parcă a căpătat putere şi hotărâre din ce s-a întâmplat. Acum îmi dau seama cum a realizat atâtea în scurta ei viaţă. E o luptătoare şi nu renunţă niciodată. Nu îşi plânge niciodată de milă. O să o jelească pe Cayla întotdeauna, dar asta nu o s-o împiedice să meargă mai departe. L-a pierdut pe Henry într-un moment crucial al vieţii ei. Îi duce dorul, dar totuşi a luptat de una singură şi i-a preluat mantia legendară. Sunt onorat că am primit darul iubirii ei. Este armura mea. Cu ea lângă mine, nu o să mai cunosc niciodată singurătatea."

Niciunul din ei nu avu poftă de mâncare la cină. Trimiseră bucatele înapoi la bucătărie. Hector deschise o sticlă de vin roşu şi o luară împreună cu două pahare pe ponton, unde stătură cu picioarele scufundate în apă. Băură vin în linişte şi priviră luna urcând deasupra lacului. Hazel vorbi prima.

– Poliţia nu a fost încă în stare să ia urma persoanei care a pus cele două capetele ale dragelor mele în baie să le găsim, oftă ea.

– Asta nu mă surprinde, răspunse Hector. Paza de la ferma ta din Houston nu este foarte severă. Sunt sute de angajaţi care au acces: oameni din exterior care se ocupă de grădinărit, cei care livrează

proviziile, zilieri, cei care citesc contoare, instalatori, zugravi, electricieni şi toţi ceilalţi.

– Dar cum putea Adam să ajungă la ei din Africa, de la mii de kilometri depărtare? Cu siguranţă că toţi aceşti oameni sunt americani.

– Plus latino-americani, europeni, asiatici, africani şi alţi imigranţi de douăzeci de naţionalităţi... inclusiv somalezi, din Puntland.

Ea se întoarse şi se holbă la el.

– Somalezi? Cum este posibil?

– Doar în Canada locuiesc un sfert de milion de somalezi care au intrat legal în ţară, iar graniţa americano-canadiană este larg deschisă. Ţara mamei tale, Africa de Sud, este inundată de refugiaţi din nordul continentului. Nu doar din Zimbabwe sau Malawi, dar foarte mulţi din Nigeria şi Somalia. Majoritatea somalezilor sunt din Puntland şi sunt încă sub influenţa clanului Tippoo Tip. Dacă poliţia îi prinde vreodată pe cei implicaţi în uciderea lui Grace şi Cayla, vor fi doar nişte peşti mărunţi care nici măcar nu vor şti cine a ordonat crimele. Hector se opri şi îşi puse braţul în jurul umerilor lui Hazel. Deci, vezi tu, draga mea, treaba noastră nu se termină aici. Adam abia a început. Are mii de subordonaţi pe care îi poate trimite după noi. Este inutil să tăiem tentaculele Bestiei. Cresc înapoi rapid. Trebuie să mă întorc să îi tai capul.

– Nu vezi că tocmai asta încearcă să te forţeze să faci? De aceea a lăsat acel avertisment că mai vrea încă două capete. Nu trebuie să-l laşi să te atragă în cursă. Nu trebuie să mergi acolo. Îşi puse mâna pe braţul lui şi vorbi deschis, dar cu pasiune: Dacă te pierd pe tine, atunci am pierdut totul.

– Nu avem de ales, îi spuse el.

– Dacă pleci, vin cu tine.

Tonul vocii ei era hotărât, nu accepta contraziceri. Urmă un scurt moment de linişte.

– Nu, draga mea. Nu te pot lăsa să vii. Ştii ce s-a întâmplat ultima oară. O să ne aflăm iarăşi acasă la Bestie.

– Trimite-l pe Paddy atunci. Pentru asta e plătit. La asta e bun, spuse ea.

– Nu pot să trimit alt bărbat să facă ceea ce mie mi-e teamă să fac eu însumi. Dacă nu mă duc eu, Bestia va veni după noi aşa cum a ameninţat.

– Da, asta e cea mai bună soluţie. Lasă-l să vină. Lasă-l să ne înfrunte la noi acasă de data asta. De data asta o să fim pregătiţi.

Hector se holbă la ea în lumina lunii.

– Da! rosti el gânditor, dar apoi scutură din cap. Nu. N-o să vină niciodată el însuşi. O să trimită asasini plătiţi după noi, cum a făcut şi înainte. Se poate baza pe hoardele de fanatici religioşi.

– Atunci trebuie să îi oferim o tentaţie irezistibilă, zise ea uşor, ceva atât de ademenitor încât să nu îi poată rezista.

– Sugerezi să îi dăm o momeală? E un gând inteligent, aprobă el din cap. Dar ce o să ni-l aducă pe el personal în câmp deschis?

– *Gâsca de aur,* răspunse ea.

– Dumnezeule! Ai dreptate, şopti el. Ştim că e lacom. Ştim că e răzbunător. Putem deduce şi că e plin de puterea şi de importanţa dată de noul lui statut – şeic al clanului. *Gâsca de aur* ar putea să fie singurul lucru care să scoată Bestia din peştera sa.

Acum că aveau ceva tangibil care să le distragă atenţia de la situaţia disperată în care se aflau, atât Hector, cât şi Hazel erau din nou plini de energie şi hotărâre. Când Hector reuşi să îl contacteze, Paddy se afla în sala de aşteptare a aeroportului Charles de Gaulle din Paris, aşteptându-şi zborul spre Dubai şi Orientul Mijlociu.

– Schimbare de plan, Paddy. Te vrem înapoi la sediul central Bannock Oil din Houston cât de rapid poţi ajunge acolo.

– Pentru numele lui Iisus, Heck! Ceva te-a readus din nou la viaţă. Pot să aud asta în vocea ta. Nu mai eşti ticălosul trist şi amărât pe care l-am lăsat acolo acum câteva zile.

– Încarcă pistoalele, bătrâne! Pornim iarăşi la război, îi spuse Hector, iar tonul vocii îi era ferm şi pătrunzător.

Hazel şi Hector discutară dacă să facă din Abu Zara sau din Taipei centrul operaţiunilor lor. Într-un final, căzură de acord că ambele amplasamente se aflau mult prea aproape de bârlogul Bestiei şi că puteau fi infiltrate de agenţii lui Adam. Într-un final, se hotărâră asupra casei Bannock, sediul central al corporaţiei din Houston. Casa Bannock se afla pe Dallas Street, la un pas de hotelul Hyatt. Etajul douăzeci şi cinci avea vedere la parc. Întregul nivel îi aparţinea doar lui Hazel. Paza era de fier, facilităţile complete şi confortul hedonist. Hazel se gândise la numele de cod al operaţiunii. Se hotărâse în final la „Operaţiunea Lampos". Sensul grec al cuvântului era „lumină strălucitoare". Lampos nu era doar numele calului lui Hector din opera clasică a lui Virgiliu şi Homer, dar era şi numele pe care Cayla îl alesese pentru iapa ei aurie preferată.

– Legătura cu tine şi Cayla este puternică, explică Hazel. Dar doar pentru cei care vă cunosc de aproape.

– Operaţiunea Lampos. Îmi place. Acum avem un nume pentru ea. Ne mai trebuie şi oamenii. Paddy ar trebui să ajungă mâine. Apoi putem discuta de cine mai avem nevoie.

Când Hector îi expuse Operaţiunea Lampos lui Paddy, acesta ascultă fără să comenteze. Nici după ce Hector termină de vorbit, nu răspunse imediat. Continuă să noteze pe blocnotesul său. Într-un final lăsă jos creionul şi privi spre Hector.

– *Gâsca de aur?* Cine s-a gândit la asta? întrebă el şi apoi ochii îi alunecară spre Hazel care stătuse în linişte la celălalt capăt al mesei. Are o aromă feminină.

– Nu-ţi place ideea, Paddy? întrebă ea.

– O iubesc. E un plan genial, hohoti el fericit.

– De cine avem nevoie, Paddy? îl întrebă Hector.

– Cât mai puţini oameni, răspunse Paddy, încă chicotind. Dave Imbiss pentru început. El e tocilarul nostru IT şi priceput la planuri şi la procurarea echipamentului şi a materialelor. Apoi avem nevoie şi de jumătatea ta, Tariq. Ne trebuie un războinic înnăscut, un

vorbitor arab nativ care poate gândi ca Bestia, cineva care cunoaşte bine inamicul şi câmpul de bătălie.

– Unde se află Tariq acum? întrebă Hector. Îl poţi contacta?

Paddy dădu din cap.

– Da. Eu şi Tariq am stabilit un semnal de apel. Este încă sub acoperire în Puntland, dar îl pot scoate foarte rapid de acolo.

– Foarte bine. Deocamdată suntem Hazel, eu, tu, Dave Imbiss şi Tariq. De cine mai avem nevoie la bord?

– Ajunge pentru moment. Aşa cum văd eu lucrurile noi patru şi, desigur, Hazel, o să gândim planul principal. Pe măsură ce adăugăm detalii s-ar putea să trebuiască să chemăm experţi să se ocupe de ele. Cât mai avem până este *Gâsca de aur* gata să navigheze?

– Are în plan să ia prima încărcătură de gaz natural din terenul de la Abu Zara la începutul lui octombrie, răspunse Hazel.

– Peste patru luni şi jumătate. Trebuie să ne mişcăm rapid, spuse Paddy.

– Adu-i pe Dave şi pe Tariq aici cât mai repede, ordonă Hector.

Dave Imbiss şi Tariq Hakam sosiră la Houston patru zile mai târziu cu avioanele de la Dubai şi Paris. Într-o oră de la sosirea lor, prima şedinţă de plănuire a Operaţiunii Lampos se desfăşură la etajul de sus al casei Bannock. Hector le explică conceptul de bază.

– Scopul acestui exerciţiu este de a-l momi pe Adam afară din fortăreaţa lui din Oaza Miracolului. Va fi destul de uşor să-i atragem subordonaţii, dar dacă vrem să punem capăt acestei vrăjmăşii de sânge pe care o poartă cu noi trebuie să-l eliminăm. Le privi feţele. Erau toţi concentraţi şi serioşi. Ştim că acţiunile piraţilor împotriva tuturor navelor străine din Oceanul Indian sunt plănuite şi controlate de şeicul Adam Tippoo Tip. Această campanie s-a intensificat şi a devenit mai sofisticată de când Adam a devenit succesorul bunicului său. Hector apăsă butonul de comandă de pe computerul din faţa lui şi ecranul de pe peretele din faţa lor se aprinse arătând rânduri de date şi cifre. Acestea sunt statisticile pentru numărul de atacuri ale

piraților din ultimul an al domniei bunicului lui. După cum vedeți, au fost douăzeci și opt de atacuri asupra navelor și toate s-au desfășurat în preajma Golfului Aden. Dintre acestea, doar nouă au avut succes, dar au strâns totuși bani de răscumpărare în valoare de o sută douăzeci de milioane de dolari. Schimbă imaginea de pe ecran. Acestea sunt statisticile pentru ultimele douăsprezece luni.

David Imbiss fluieră ușor a surpriză și Hector continuă:

– Poți într-adevăr să fluieri, Dave. O sută douăzeci și șapte de atacuri, nouăzeci și unu reușite. Bani adunați din răscumpărări – 1,25 miliarde de dolari.

Tăcură de uimire.

– Da, sunt mulți bani. Aproape toți intră în buzunarele lui Adam. Ceea ce este interesant este că, acum, navele de atac ale lui Adam operează la distanțe mari și până la o mie de mile de țărm. Și fac asta în mod sfidător. Cu toți banii strânși, Adam poate folosi acum nave-mamă pentru navele lui de atac. Știm de la Tariq că folosește nave de pescuit taiwaneze și ruseți pentru asta. Toate au la bord echipament electronic sofisticat, dar și mai important, a construit piste de aterizare pentru elicoptere pe nave. Are acum două sau posibil trei elicoptere Bell Jet Ranger în serviciu. Asta îi permite să cerceteze apele la câteva sute de mile în jur, pentru a ochi navele de război periculoase și țintele profitabile.

– De ce nu îi distrug puterile vestice navele de atac oriunde ar da peste ele? întrebă Dave.

– Din două motive, explică Hector. În primul rând, nu este ușor să găsești o barcă mică în sute de mii de mile pătrate de ocean. Pentru a face asta în mod eficient, costul supravegherii care ar trebui făcută ar fi exorbitant. Și, chiar dacă le-ar găsi, ar trebui să le prindă efectiv făcând o acțiune de piraterie. Nu pot pur și simplu să îi lovească navele lui Adam cât sunt ancorate în Golful Gandanga. Sunt legați de mâini de legile complexe ale mării și de vechile sensibilități de fată bătrână ale multor țări foste socialiste, care sunt mai preocupate de drepturile umane ale piraților capturați în timpul

atacului unor nave pe mare decât de cele ale victimelor. Fac vâlvă că un pirat capturat nu va avea parte de un proces cinstit și că ar putea fi împușcat direct. Este atât de inimos și de corect politic din partea lor. Între timp, Adam răvășește oceanele și strânge miliarde de dolari în pușculiță. Echipajele navelor comerciale sunt neînarmate, în conformitate cu termenii polițelor de asigurare ale proprietarilor, care le interzic să aibă arme la bord și cu propriul instinct de supraviețuire care le spune că, dacă deschid focul, pirații vor răspunde și o vor face cu o forță superioară. Pentru Adam este sezon de vânătoare, Crăciunul și Anul Nou în fiecare săptămână. Hector îi lăsă să se gândească câteva momente la ce le spusese. Și ce o să facem în privința asta? Dave și Tariq, ați ratat ce am hotărât deja, așa că am să vă spun și vouă.

Le explică pe scurt ce sperau să obțină prin Operațiunea Lampos.

– După cum știți, nevasta mea a plătit scump – uciderea și oribila mutilare a mamei și a fiicei ei. Tariq și-a pierdut și el soția, Daliyah, și băiatul, uciși de mâinile asasinilor lui Adam. Acesta a pus un preț pe capul meu și al soției mele și a făcut un jurământ în fața lui Allah că ne va ucide, așa cum i-a ucis și pe ceilalți membri nevinovați ai familiilor noastre. Căutăm răzbunare pentru cei morți și căutăm siguranță pentru noi și pentru toți oamenii care respectă legea și care traversează oceanele. Am fost amorțiți într-un sentiment fals de siguranță, crezând că suntem protejați de distanța care ne desparte de micul lui imperiu din Puntland și că suntem protejați de forțele de ordine din țara în care trăim. Adam ne-a arătat că are puterea să ne lovească oriunde ne-am afla. Nu ne-a lăsat ca alternativă decât să-l ucidem înainte să ne ucidă el pe noi.

Toți scoaseră sunete de aprobare.

– După multe discuții am hotărât că nu trebuie să pornim o expediție împotriva lui Adam în fortăreața lui din Oaza Miracolului. Am mai încercat asta o dată și am pierdut mulți oameni buni, inclusiv pe Ronnie Wells. Tariq a avut norocul să supraviețuiască dificilei operațiuni. Hector îi zâmbi. Cum ți s-a vindecat rana?

– O cicatrice foarte drăguță, spuse Tariq sumbru.

Nu mai zâmbea cu dragă inimă.

– Dacă intrăm în Puntland sunt prea multe variabile necunoscute. Trebuie să îi facem pe Adam și pe locotenentul lui, Uthmann Waddah, să iasă în câmp deschis. Trebuie să le pregătim amândurora o capcană cu momeală.

Chiar și Paddy, care asistase și la primele discuții, fu surprins să audă totul explicat cu atâta claritate. Dădea din cap aprobator, ca și ceilalți de la masă.

– Ne-am gândit la ce fel de momeală nu ar putea Adam să reziste. Soția mea a sugerat să folosim *Gâsca de aur*.

Și Tariq și Dave părură să nu înțeleagă. Paddy vorbi în numele lor.

– Cred că i-ai buimăcit pe Dave și pe Tariq, Heck. Eu știu despre ce vorbești. Securitatea pe șantierul din Osaka este responsabilitatea mea, dar tu va trebui să le explici.

Hector se întoarse spre Hazel.

– *Gâsca* este copilul tău. Vrei să ne oferi informații despre ea, te rog, Hazel.

– Bine, haideți să vă explic, spuse ea nerăbdătoare. Este destul de simplu, de fapt. Bannock Oil tocmai construiește una dintre cele mai mari și valoroase nave care au navigat vreodată pe ocean. Este un superpetrolier, proiectat pentru transportul gazului natural. A fost deja lansat la apă și adus în Taiwan pentru instalarea ultimelor echipamente. Până acum, am reușit să ținem proiectul secret, de aceea nu știți nimic. Nava a fost numită *Gâsca de aur*. Are o valoare de asigurare de peste un miliard de dolari. Chiar și Paddy păru profund impresionat. Era prima oară când i se spuneau aceste cifre. Acum Hector vă va prezenta restul planului.

– Odată ce *Gâsca de aur* va fi pregătită pentru primul ei voiaj vom genera publicitate masivă, inclusiv reportaje la televiziunea arabă Al Jazeera care trebuie să ajungă direct la Adam. Primul drum al petrolierului va fi spre Franța de la noile câmpuri de exploatare din Abu

Zara. *Gâsca de aur* este mult prea mare să poată trece prin Canalul Suez, aşa că nu poate urma ruta prin Golful Aden, pe sub nasul lui Adam. Totuşi, am discutat deja despre faptul că Adam foloseşte nave-mamă pentru navele lui de atac şi elicoptere, aşa că ştim că are capacitatea să-şi folosească navele până la o mie două sute de mile marine de Cornul Africii. Ruta pe care trebuie să o urmeze *Gâsca de aur* ca să ajungă la Capul Bunei Speranţe de la gura Golfului Persic o va duce la trei sute de mile marine de baza lui din Golful Gandanga. Ne vom asigura că Adam va şti când şi pe unde va naviga *Gâsca de aur* în estul Africii. Va şti valoarea navei şi cine îi sunt proprietarii. Ocazia va fi irezistibilă. Nu va ezita să lovească şi vom fi pregătiţi pentru el.

Se gândiră la proporţiile colosale ale acestui plan în tăcere. Apoi Tariq vorbi uşor.

– Adam nu va veni. Oamenii spun că a devenit precaut din cauza bogăţiei şi a puterii. Nu se va pune în pericol. Este un porc laş care se desfată torturând femei şi copii, dar care nu îşi mai asumă el însuşi riscurile.

– Crezi că nu va ataca *Gâsca de aur?* întrebă Hazel.

– Nu, nu o va face. Pentru că este un laş. Nici Uthmann Waddah nu o va face, pentru că aşa cum ştie Hector, Uthmann se teme de mare. Adam îl va trimite pe unchiul lui, Kamal Tippoo Tip, comandatul flotei de atac. Dar Adam nu va participa el însuşi la capturarea *Gâştei de aur*. Va rămâne în siguranţă în Golful Gandanga până îi aduc trofeul. Doar atunci se va urca la bord să ia nava în stăpânire.

Oamenii se lăsară neliniştiţi în scaune, iar Paddy şi Dave schimbară priviri. Hazel se duse la geam şi rămase în picioare privind spre parc. Copiii se jucau pe spaţiile verzi supravegheaţi de părinţii lor iubitori şi o fanfară exersa pe terenul de joacă. Totul părea atât de paşnic şi de banal; atât de diferit de realitatea brutală despre care discutaseră. Hazel simţi durerea pierderii ei cum creşte din nou în sufletul ei; dar se forţă să şi-o stăpânească şi se întoarse să către bărbaţii de la masă.

– Foarte bine. Trebuie să îl lăsăm pe Kamal să captureze *Gâsca de aur* şi să o ducă în Golful Gandanga.

Toţi rămaseră tăcuţi şi nemişcaţi, privind-o uimiţi. Începu să zâmbească şi, deodată, Hector izbucni în râs.

– Deci! Calul de război al lui Hector, Lampos, devine calul troian! Îi vei „oferi" lui Adam nu numai un vas de un miliard de dolari, ci şi un milion de metri cubi de gaz natural.

La această remarcă Paddy lovi masa şi râse puternic.

– Minunat! Doar dumneavoastră vă puteaţi gândi la asta, doamnă Cross. Trebuie să fii atent la nevasta asta a ta, Hector. Duplicitate, numele tău e femeie!

Apoi Dave Imbiss înţelese ce se întâmplă şi râse alături de Paddy.

– O să-i ascunzi pe oamenii noştri undeva în navă până când Adam urcă la bord, apoi ieşim cu toţii şi strigăm: „Surpriză! Surpriză!" chicoti el. După ce îl capturăm pe Adam putem lansa o operaţiune terestră. Vom distruge toate navele-mamă ale piraţilor, elicopterele şi flota de nave de atac. Vom elibera toţi marinarii străini captivi din temniţe. O să îi ducem la bordul navelor lor şi îi protejăm până scapă.

Dar Tariq nu era foarte convins.

– O să avem nevoie de o sută de oameni sau chiar mai mulţi ca să realizăm toate lucrurile pe care le plănuiţi. E loc pe navă pentru atâţia?

– Tariq, aceasta este probabil cea mai mare navă de transport construită vreodată. Aşteaptă numai să o vezi! Putem ascunde o armată întreagă la bordul ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Asta îmi dă o idee. O putem echipa cu baterii de artilerie, ca vechile nave Q din al Doilea Război Mondial.

Paddy era entuziasmat.

– Le putem bombarda oraşul şi să scufundăm orice navă care ni se opune sau care încearcă să fugă de noi.

– Nu! spuse Hazel hotărâtă. Fără bombardarea oraşului. Sunt sute de femei şi de copii care locuiesc acolo în locuinţe improvizate. Ar fi un masacru. Ne-ar face mai răi ca Adam. Totuşi, sunt de acord să trimitem o operaţiune terestră care să-i elibereze pe toţi marinarii străini captivi.

– Cât se scufundă *Gâsca de aur* când este complet încărcată? întrebă Hector şi apoi îşi răspunse singur la întrebare. Probabil că mai mult de treizeci de metri. Piraţii nu vor putea să o ducă mai aproape de o milă de plajă. Nu putem trimite bărci mici de la distanţa asta. Ar fi expuse la foc de pe ţărm. Ar fi o sinucidere. Dacă nava este atât de mare, am putea ascunde câteva AAV-uri în cală, spuse Dave Imbiss gânditor.

– AAV-uri? întrebă Hazel. Ce sunt astea?

– Vehicule amfibii de asalt este denumirea lor oficială. Sunt noua generaţie de tancuri plutitoare, precum cele care au asigurat debarcarea forţelor aliate pe plajele Normandiei în 1944.

– Este posibil să le lansăm de pe o navă cu punte înaltă? insistă Hazel.

– Desigur. Pot sări în apă de la o înălţime de zece metri, o asigură Dave.

– Chiar complet încărcată, bordul *Gâştei* va fi însă la o înălţime mai mare de atât. Şi apoi cum le-am recupera? vru Hazel să afle.

– Vom echipa nava cu macarale hidraulice pe suporţi mobili, ascunse pe puntea de încărcare până în momentul când pot fi folosite peste lateralele navei. AAV-urile pot părăsi *Gâsca* şi reveni la bord în acest fel, spuse Hector fără să-şi ridice privirea de la schiţa pe care o făcea pe blocnotesul lui.

– La fix! îi dădu Dave dreptate. Nu am vrea să abandonăm AAV-urile când ieşim din Golful Gandanga. Costă câteva sute de mii de dolari fiecare.

– Descrie-mi una dintre jucăriile astea, spuse Hazel.

– Arată în principiu ca un tanc obişnuit de luptă cu şenile şi turelă, doar că are laterale mult mai înalte. Tipul de care avem nevoie este de

transport de oameni, poate transporta douăzeci și cinci de infanteriști cu echipament complet, plus echipajul de trei oameni. Turela este înarmată cu mitraliere grele de calibru 50 pe suport și cu un aruncător de grenade. Blindajul rezistă la puști și la foc de mitralieră grea. Pe sol are o viteză de patruzeci și cinci de kilometri la oră și pe apă străbate aproape șaisprezece kilometri pe oră.

– Poți să ne obții câteva mașinării din astea, Dave? îl întrebă Hazel.

– Va fi greu să facem rost de una direct de pe linia de producție. Dar sunt sigur că pot găsi câteva care sunt folosite de câțiva ani, dar care au fost păstrate în stare bună și care funcționează bine. Coreea de Sud, Taiwan, Indonezia și alte țări din Orientul Îndepărtat le folosesc. Ar trebui să reușesc să ajung la o înțelegere cu una dintre ele.

Hazel îi privi pe Hector și pe Paddy.

– De câte avem nevoie? întrebă ea.

– Dacă reușim să îi luăm complet prin surprindere și să ducem cincizeci de oameni pe țărm, putem cuceri și păstra orașul măcar o zi înainte ca inamicul să se poată regrupa, răspunse Hector. Două AAV-uri ar trebuie să fie suficiente.

– Asta nu lasă loc de greșeală sau accidente, protestă Paddy. Trei vehicule și șaptezeci și cinci de oameni ar acoperi toate posibilele nevoi.

– Paddy face adesea pipi cu gheață, își ceru Heck scuze în numele lui.

– Mi-e frig la puțulică, dar măcar mă ține în viață, rânji Paddy spre el.

– Dave, te rog să-i găsești lui Paddy al treilea AAV. Vrem să rămână în viață, râse Hazel cu ei.

„Sunt atât de mândru de puterea și hotărârea ei, se gândi Hector încântat, e clar că a revenit la viață. Poate să râdă. Durerea a fost dată la o parte ca să facă loc gândurilor constructive. Nu va dispărea complet niciodată, dar acum o are sub control. Dacă te poți întâlni cu triumful și dezastrul și să-i tratezi pe cei doi impostori la fel... bătrânul Rudyard ar fi putut scrie având-o pe ea în minte."

Apoi deveni serios din nou.

– Cred că a venit momentul să chemăm o echipă de ingineri proiectanți din Taipei, ca să putem discuta despre reconfigurarea calei *Gâștei*, spuse el.

Cei trei ingineri sosiră cinci zile mai târziu aducând cu ei toate planurile de construcție ale *Gâștei de aur* în câteva tuburi mari și negre de plastic. Odată ce le deveniră clare cererile clientului, Hazel le dădu câteva camere la etajul de dedesubt unde ei se puseră să lucreze la schițe cu o dăruire exemplară. În a zecea zi reapărură să prezinte noile proiecte pentru a fi analizate.

Rezervorul gol de gaz natural cel mai apropiat de superstructura de la pupa navei era la fel de mare ca un hangar de avioane. Proiectanții despărțiseră acest sector de restul navei pentru a crea o zonă ascunsă. Apoi împărțiseră spațiul efectiv în trei niveluri distincte. Nivelul de sus era destinat depozitării de provizii militare incluzând muniția și armele de foc care trebuiau descărcate rapid. Incluseseră și o mică cabină interioară, de patru metri pătrați, în care se aflau două paturi înguste, unul lângă celălalt, o toaletă și un duș dincolo de ușa care făcea legătura. Această cabină era pentru uzul lui Hazel și Hector. Lângă aceasta se afla parcarea deschisă pentru cele trei AAV-uri. Direct deasupra, acoperișul era retractabil permițând vehiculelor să fie ridicate pe punte de macaraua hidraulică. Macaraua era montată pe un suport mobil care putea ridica AAV-urile unul câte unul spre lateralul navei pentru a le coborî apoi în apă. În cincisprezece minute de la deschiderea trapei din acoperiș cele trei AAV-uri puteau ajunge în apă îndreptându-se spre plajă cu șaisprezece kilometri la oră, purtând șaptezeci și cinci de oameni înarmați la atac.

Al doilea nivel al zonei ascunse din cală era proiectat pentru camerele și paturile oamenilor, cantina și locurile de spălare, toaletele și unitățile de aer condiționat menite să aducă o rezervă constantă de aer proaspăt în toate zonele. De asemenea, pe acest nivel se afla și zona de adunare de unde oamenii aveau să se îndrepte spre posturile lor de

luptă. Nivelul de jos era pentru bucătărie şi pentru păstrarea în congelatoare a mâncării. Dar cel mai mult spaţiu pe acest nivel era ocupat de sala de analiză tactică şi de echipamentul electronic. În fiecare parte a navei de deasupra aveau să fie montate camere cu circuit intern ascunse şi microfoane. Nu avea să existe un singur colţişor al navei, de la punte la fundul calei, care să nu fie monitorizat din această poziţie. Una dintre camere, plasată pe butucănosul catarg radio de pe punte, avea să le permită oamenilor din sala de analiză tactică de jos să aibă o vedere panoramică a mediului înconjurător al navei şi a orizontului.

Dinspre zona de adunare de la al doilea nivel pornea o reţea de tunele şi scări ascunse. Acestea aveau să fie incorporate în mod viclean în pereţii navei. Prin aceste tunele oamenii pregătiţi de luptă puteau să se deplaseze cu uşurinţă în orice parte a navei fără a se expune înainte de a ieşi prin trapele bine ascunse pentru a lua inamicul prin surprindere.

Ei cinci – Hazel, Paddy, Dave Imbiss, Tariq şi Hector – stăteau la masa lungă de consiliu faţă în faţă cu cei trei proiectanţi din Taipei şi dezbăteau plusurile şi minusurile proiectului. Una dintre problemele care avu parte de întreaga lor atenţie era izolarea fonică a zonelor ascunse. O sută douăzeci şi cinci de oameni trăind în compartimente de metal aveau să facă zgomot doar mişcându-se. Aceste sunete puteau avertiza inamicul despre prezenţa lor la bord. Acoperişurile, pereţii şi mai ales punţile trebuiau să fie acoperite cu plăci groase de poliuretan. Toate părţile mobile din zona ascunsă, uşile de la cuptoarele cu microunde şi congelatoare, chiar şi robinetele de apă sau mecanismele de tragere a apei de la toalete, toate trebuiau complet înăbuşite. Oamenii aveau să mănânce de pe farfurii din carton şi să folosească căni şi tacâmuri de plastic, ca să nu existe clinchete de metal sau de porţelan. Aveau să poarte doar cizme cu talpă moale. Când avea să se dea ordinul „Navă silenţioasă", aveau să vorbească doar când era necesar şi atunci numai în şoaptă. Echipamentul electronic avea să fie dat pe mut şi operatorii aveau să poarte căşti să asculte toate sunetele din celelalte

părți ale navei. Pompele de circulare a gazului din rezervoarele învecinate aveau să fie setate să funcționeze automat în cicluri continue pentru a masca orice mic sunet din zona ascunsă. Odată ce toate măsurile fură luate ca să asigure liniștea în timpul operațiunii, își îndreptară atenția spre instalarea armamentului și a echipamentelor de observație. Camerele cu circuit intern trebuiau ascunse sau mascate complet, dar plasate în așa fel încât să poată acoperi fiecare colț al navei. Aceleași cerințe se aplicau și la plasarea microfoanelor.

Puntea de comandă a navei era chiar la vârful turnului de la pupa, la aproape treizeci de metri deasupra punții de încărcare. Le oferea căpitanului, ofițerului de navigație și cârmaciului o vedere de 360 de grade în jurul lor. Pe nivelul de mai jos se aflau camerele căpitanului, camera de comunicații și navigare și apartamentul luxos al proprietarului. Pe nivelul de sub acesta se aflau cabinele ofițerilor inferiori și ale inginerilor navei, bucătăria și cantina. Proiectantul propusese construirea unui nivel suplimentar deasupra punții existente și transformarea nivelului superior ca să devină puntea principală, lăsând puntea de dedesubt goală. Spațiul gol avea să fie sigilat complet. Singura cale de acces aveau să fie prin intermediul scării tunel conducând de la zona ascunsă la acest nivel de sub punte. În spatele pereților goi de oțel aveau să fie instalate două tunuri ușoare MK44 Bushmaster 40 mm capabile să tragă la o rată de foc de 200 de runde pe minut. Prin acționarea unei manete pereții aveau să se lase în jos, iar tunurile deveneau astfel vizibile și pregătite să intre în acțiune imediat, lovind orice țintă ostilă cu puterea lor devastatoare.

Odată ce toate planurile fură aprobate, echipa se împrăștie. Dave Imbiss zbură spre Coreea de Sud unde în trei săptămâni reuși să facă rost de trei AAV-uri care aparținuseră armatei și de două tunuri Bushmaster. Toate aceste echipamente se aflau deja în drum spre portul Chi-Lun în Taiwan unde aveau să fie montate în zonele ascunse ale *Gâștei de aur*. În timpul drumului din Taiwan în Abu Zara, navigatorii și echipajul aleși să opereze AAV-urile aveau să fie

antrenați în utilizarea acestor mașinării cu aspect greoi, dar extrem de eficiente. În aceeași parte a călătoriei, tunarii aveau să fie învățați să folosească tunul Bushmaster.

Toți luptătorii aveau să fie aleși din totalul de o sută douăzeci și cinci de bărbați, plus o femeie, pe care Paddy trebuia să-i aducă la Sidi el Razig. Șaptezeci de oameni fură aduși cu avionul de la diverse operațiuni Cross Bow de pe glob. Restul fură aleși din lista extinsă de mercenari și de agenți liberi ai lui Paddy care erau pregătiți să accepte până și cele mai periculoase sarcini, dornici de senzații tari, dar și de bani. Singura femeie din această grupă a fost foarte atent aleasă nu numai pentru că era o expertă în arte marțiale, cât mai ales pentru asemănarea ei izbitoare cu Hazel. Era o rusoaică antrenată la Spetsnaz. Se numea Anastasia Voronova, dar i se spunea Nastiya.

Tariq zbură la Mecca și de acolo se alătură unui grup de pelerini musulmani care se întorceau în Puntland. Călători împreună cu ei pe feribotul spre Mogadishu și apoi cu autobuzul până în Golful Gandanga. Odată ajuns acolo, se amestecă printre localnici, prefăcându-se că-și caută o slujbă. Trăi greu alături de vagabonzi și cerșetori. Instrucțiunile primite de la Hector erau să nu noteze nimic, dar obținu rapid o hartă mentală a așezării orașului și a golfului. Studie poziția exactă unde era ancorat fiecare vas capturat. Localiză temnițele unde erau ținuți marinarii răpiți. Observă și reținu mental mișcările navelor-mamă și ale navelor de atac ale lui Adam. Una dintre cele mai importante sarcini ale lui în această misiune era să observe mișcările dușmanului lui de moarte, Uthmann Waddah. Era vital pentru Hector să afle dacă Uthmann se afla vreodată pe vreuna dintre navele-mamă sau pe bărcile de atac când părăseau golful sau se întorceau din raiduri. Planurile lui Hector depindeau de această informație, deoarece Uthmann era singurul dintre pirați capabil să o recunoască pe Hazel dacă o vedea din nou. Totuși, Hector era aproape sigur că Uthmann nu avea să iasă niciodată pe mare. Motivul simplu era că, așa cum le spusese Tariq mai devreme, Uthmann Waddah, invincibilul războinic, avea o frică patologică de apă.

Suferea în mod cronic de rău de mare, câteva ore pe ocean l-ar fi adus într-o stare jalnică – culcat la pământ gemând și vomitând, incapabil să-și ridice capul sau să se țină pe picioare. Apa de mare era singura lui slăbiciune.

În puținele săptămâni în care rămase în Golful Gandanga, Tariq văzu patru nave comerciale mari capturate, aduse în golf de Kamal Tippoo Tip și deveni martor la sărbătoarea sălbatică a piraților victorioși și a mulțimii care se aliniase pe plajă să-i primească la întoarcerea din incursiune. Întotdeauna Adam și Uthmann Waddah se aflau pe plajă în Golful Gandanga pentru a privi venirea navelor. Totuși, atunci când șeicul Adam pornea în splendida lui barjă regală să urce la bordul navei capturate ca să le arate bunăvoința lui piraților victorioși, Uthmann Waddah rămânea pe plajă. Era evident că era îngrozit până și de apele calme ale golfului.

Hector și Hazel zburară cu BBJ-ul la Taipei unde căpitanul *Gâștei* se afla deja la bord. Numele lui era Cyril Stamford. Se retrăsese din Marina SUA cu doar zece luni înaintea vârstei obligatorii de pensionare de șaizeci și doi de ani. Comandase un crucișător și avea încă o minte ageră și o sănătate robustă, dar era dornic să continue munca pe o navă mare.

Se trăgea dintr-o lungă linie de americani care luptaseră în războaie. Unul dintre strămoșii lui direcți luptase în războiul împotriva piraților berberi din nordul Africii din 1800 până în 1805. Cyril îi arătase lui Paddy o veche și prețuită scrisoare pe care îndepărtatul lui strămoș, căpitanul Thomas Stamford, i-o scrisese nevestei sale din Tunisia, în 1804. Îi citi lui Paddy acest fragment scris cu o cerneală îngălbenită:

> Este scris în Coranul lor că toate națiunile care nu îl acceptă pe Profet sunt păgâne, necredincioase și păcătoase și că este datoria celor credincioși să le jefuiască și să îi ia în

robie; şi că fiecare mahomedan ucis în acest război are un loc asigurat în paradis.

– Familia Stamford a luptat împotriva tiraniei, a bigotismului şi a fărădelegii în două războaie mondiale, continuă Cyril mândru. Recent, fiul meu cel mai mare Robert şi-a dat viaţa în munţii din Afghanistan, capturat de aceşti oameni şi torturat îngrozitor. Marina mea m-a scos din uz dar, în numele lui Dumnezeu, ar fi grozav să le mai dau o ultimă lovitură ticăloşilor ălora ucigaşi.

Înainte să preia comanda navei, Hector îi explică rolul clandestin pe care avea să îl joace şi pericolele care îl aşteptau. Cyril acceptă bucuros slujba. Zece dintre oamenii de la agenţia Cross Bow aveau să fie instruiţi de către el. Camera motoarelor *Gâştei* şi puntea de navigaţie erau dotate cu echipamente atât de sofisticate, astfel că un echipaj format dintr-un număr mic de membrii puteau să manevreze nava în cel mai eficient mod.

Dave Imbiss se afla şi el la bord supraveghind ultimele lucrări la *Gâsca de aur* – instalarea tunului în amplasamentul ascuns şi reconfigurarea deschiderilor din cală pentru a găzdui cele trei AAV-uri.

Gâsca de aur se afla într-unul din bazinele exterioare ale portului, iar perimetrul de siguranţă creat de oamenii lui Paddy în jurul ei era de netrecut. Ecrane de pânză fuseseră montate în jurul turnului de la pupa şi toată munca se desfăşura în spatele lor. Tunul, AAV-urile şi alte materiale sensibile fură aduse noaptea pe maşinării de transport joase acoperite cu straturi de plastic negru pentru a le ascunde forma.

Când pregătirile se apropiau de final, Paddy O'Quinn sosi la Taipei. În următoarele zile primii patruzeci de oameni din forţa expediţionară îl urmară în oraş în grupuri mici, deghizaţi în turişti. Grupurile includeau tehnicieni care aveau să opereze sofisticatul echipament electronic de ascultare şi camerele cu circuit intern. Fură urmaţi de tunarii pentru cele două tunuri Bushmaster şi de cei doisprezece şoferi şi membri ai echipajelor AAV-urilor. Omul pe care

Paddy îl alesese pentru comanda acestor vehicule era un fost ofițer care se aflase în subordinea lui în armată. Numele lui era Sam Hunter și era un bărbat vânjos cu o mare experiență în utilizarea vehiculelor amfibii blindate.

Nu în ultimul rând, mai era și Nastiya Voronova. Într-o mașină închiriată, Hector și Hazel îi luară pe Paddy și pe rusoaică de la hotel ca să-i ducă la șantier. La prima întâlnire, cele două femei se studiară reciproc, perfect conștiente de calitățile celeilalte. Hazel simți că cealaltă femeie este o pisică sălbatică, grațioasă și frumoasă la înfățișare, dar feroce. De cealaltă parte, Nastiya nu era obișnuită să nu fie cea mai frumoasă femeie din orice adunare.

Hazel și Nastiya stătură pe scaunele din spate ale mașinii și discutară precaut. În port, așteptând ca feribotul să le ducă la locul unde era ancorată *Gâsca*, Hazel îl apucă pe Hector de braț și îl luă într-o parte pentru a-i șopti la ureche.

– Paddy și rusoaica sunt deja atrași unul de celălalt ca o pereche de castori primăvara.

– Dumnezeule! De unde știi asta? Ți-a spus ea?

– Nu a zis nimic, prostuțule. Dulcea mireasmă a dorinței carnale care plutește deasupra lor este ca parfumul portocalului în floare. Nu ai observat?

– Da, dar în mod ciudat am crezut că este chiar un portocal în floare, râse Hector.

Acum că aflase de legătura Nastiyei cu Paddy, atitudinea lui Hazel față de ea se înmuie. Și întrucât știa că nu trebuie să îl păzească pe Hector de farmecele extravagante ale celeilalte fete, își dădu seama că începea să îi placă rusoaica.

Primul lucru cu care fură nevoiți să se obișnuiască recruții lui Paddy era mărimea efectivă a navei. Puntea pentru marfă era lungă cât cinci terenuri de fotbal. Când fură coborâți în zona ascunsă din cala reconstruită se treziră într-un labirint de compartimente și de tuneluri de oțel interconectate. Tunelurile erau prost luminate, slab

ventilate, scunde și înguste astfel încât un om înalt trebuia să se aplece în ele. Odată aflat în tunel nu aveai nici un punct de referință și nu era dificil să devii confuz. De exemplu, pentru a ajunge pe punte de la punctul de adunare de la nivelul doi trebuia să faci o urcare claustrofobă verticală de peste treizeci de metri, respirând aer stătut și trecând prin trape identice la nivelul fiecărui etaj intermediar. În consecință, oamenii ajunseră pe punte dezorientați și respirând greu.

Hector le dădu comenzi constructorilor să instaleze lumină și ventilație mai bună. Pe lângă asta, ordonă ca interiorul tunelurilor să fie clar semnalizat, cu variate culori de vopsea pentru a deosebi fiecare nivel. După aceea, Hector își îndreptă atenția spre trape. În proiectul inițial, deschiderea acestora implică deschiderea mânerelor de închidere duble. Acesta era un procedeu zgomotos și prelungit care avertiza inamicul de venirea lor. Hector propuse un nou sistem. Balamalele de la trape fură echipate cu arcuri, astfel că un cui de fixare care ținea trapa închisă putea fi dat la o parte cu o singură lovitură de ciocan. Deschisă cu putere, atacatorii puteau să iasă prin trapă în forță, luând pe oricine s-ar fi aflat de cealaltă parte complet prin surprindere.

Până în momentul în care *Gâsca* fu pregătită să navigheze spre Abu Zara toți oamenii reușiră să cunoască structura internă a navei. De îndată ce se aflară la o distanță de unde nu se mai vedea țărmul, Hector îi comandă căpitanului Stamford să încetinească. În timp ce nava aluneca pe valuri în pas de melc, Sam Hunter și echipajele lui de AAV își ocupară posturile de luptă și șoferii porniră motoarele. Apoi, la comanda dată din sala de analiză tactică din burta navei, trapele de deasupra vehiculelor se deschiseră și macaraua hidraulică ridică primul AAV pe puntea principală, îl cără spre lateralele navei și îl coborî peste bord.

Puternicele motoare diesel ale AAV-ului tunară și țâșniră în față cu Sam în turelă, eliberând drumul pentru vehiculele din urma lui. Unul după altul fură coborâte peste lateralele navei. Făcură stropi în apă,

scufundându-se un moment sub apă și apoi țâșnind din nou la suprafață într-un nor de spumă albă. În formație, cele trei vehicule greoaie înconjurară *Gâsca* și se întoarseră în lateral, de unde fură ridicate din nou pe puntea de marfă. Când ultimul vehicul era fixat în siguranță sub punte, trapa de deasupra lor se închise. Macaraua fu legată în așa fel încât să stea lipită ascunsă de punte până în momentul în care avea să fie din nou nevoie de ea. În următoarele patru zile, repetară procedura de mai multe ori în fiecare zi. Tunarii din AAV-uri avură și ei ocazia să tragă cu mitralierele lor grele în diferite ținte plutitoare de la diferite distanțe înainte să revină pe *Gâscă*.

Când nava se afla la o sută cincizeci de mile de țărmul Taiwanului și pe radar nu mai apărea nicio altă navă, Hector ordonă efectuarea unui exercițiu cu tunul. La comanda lui, căpitanii de tun deschiseră ușile de oțel care ascundeau amplasamentul tunului. Acestea scoaseră la iveală cele două tunuri Bushmaster cu țevile lor lungi îndreptate în față.

Tunurile erau echipate cu proiectile cu explozie în aer. Fiecare din aceste proiectile conținea sute de bile de oțel. Cronometrul din vârful proiectilului era setat electronic de operatorul tunului pentru distanța necesară folosind computerul incorporat. Tunarul își alegea ținta în lentila optică și apoi apăsă trăgaciul. Computerul începea să calculeze în mod continuu distanța țintei și să dea informații fitilului din proiectil. Când tunarul elibera trăgaciul, distanța era fixată și în același moment tunul trăgea. Proiectilul exploda în aer cu precizie deasupra țintei.

În timp ce Hector, Paddy și cele două femei priveau de pe punte, echipajul navei lăsă la apă butoaie goale de petrol de fiecare parte pentru a servi drept țintă. Fiecare tun trase pe rând câte o salvă de cinci runde spre butoaie. Rezultatele fură spectaculoase. Norul de bile zburătoare de tungsten transformară suprafața mării într-o coloană înaltă de spumă și stropi, împroșcând butoaiele și tot ce se afla în jurul lor pe o distanță de zece metri cu o puzderie de metale

zburătoare. Când valul scăzu, nu mai rămăsese nimic pe suprafaţa apei în afara micilor unduiri.

– În numele Domnului şi al Sfântului Patrick! strigă Patrick. Abia aştept să văd ce se întâmplă cu una din navele de atac ale lui Adam.

– Aş spune că suntem aproape pregătiţi să facem o vizită în Golful Gandanga, remarcă Hector.

– Să fiu al naibii dacă nu ai dreptate! îi dădu Paddy dreptate zâmbind.

– Paddy chiar a spus la naiba, spuse Hazel, dându-i un ghiont lui Hector. Ai observat că nu înjură niciodată în prezenţa Nastiyei? Ai putea să iei câteva lecţii de maniere de la el, băiatul meu.

Paddy părea şocat. Până în acel moment crezuse că relaţia lui înfloritoare cu nubila rusoaică era un secret militar bine păstrat. Aflată lângă umărul lui, Nastiya păstră o expresie rezervată şi de nepătruns.

Din necesitate, Hazel şi Nastiya petrecură multe ore împreună în apartamentul principal de pe nivelul de sub puntea principală, încercând să mărească asemănarea fizică dintre ele. Hazel îi tăie şi îi uscă părul Nastiyei în acelaşi stil în care îl purta ea.

– Cum de eşti atât de pricepută cu foarfecele? întrebă Nastiya, admirându-se în oglindă.

– A existat o vreme când a trebuit să îmi aranjez singură părul.

Nastiya păru să nu înţeleagă şi Hazel îi explică:

– Am fost săracă. Abia îmi permiteam să mănânc, darămite să mai vizitez şi un salon de înfrumuseţare.

– Asta e o prostie! Când arăţi ca tine, nu este nevoie să fii falit, niciodată.

– Poate că am fost prea pretenţioasă.

– Şi să fii pretenţios e o prostie, îşi oferi Nastiya părerea înţeleaptă.

De îndată ce terminară cu aranjarea părului, Hazel deschise dulapurile mari de haine de fiecare parte a oglinzii care conţineau cosmeticele ei şi se puse pe treabă. Reţinerea Nastiyei dispăru şi chicoti ca o şcolăriţă văzându-şi transformarea ce se petrecea în oglindă.

După aceea, își canalizară atenția spre o îmbrăcăminte potrivită. Nastiya era vrăjită de lucrurile care se aflau în dulapul spațios al lui Hazel. Era o comoară de mătase, satin și dantelă. Desigur, purtau mărimi similare la haine și pantofi – Nastiya fusese aleasă pentru asemănarea ei. Pantofii Chanel și Hermes arătau la fel de bine pe picioarele Nastiyei ca pe ale lui Hazel.

Când Hazel termină să o aranjeze, făcură un mic show pentru bărbați. Nastiya defilă prin sală cu aplombul modelului care fusese odată, și cu aceeași expresie disprețuitoare pe fața ei adorabilă. Hector și Paddy se lăsară în scaunele lor cu un pahar de whisky în mână și o aplaudară cu entuziasm, în timp ce Hazel își privea creația cu mândria unui proprietar.

Misiunea Nastiyei îi cerea să imite gesturile specifice ale lui Hazel: mersul ei, felul în care își ținea capul și modul expresiv în care își folosea mâinile. Rusoaica era o actriță naturală și intră rapid în rol. Într-un final, Hazel încercă să îi șlefuiască puțin pronunția. Datorită instruirii ei la Spetsnaz, Nastiya vorbea limba engleză destul de bine, cu doar câteva puncte slabe. Ordinea cuvintelor era adesea confuză și încurca w și v.

– Cu mare plăcere, erau cuvinte pe care Nastiya le folosea adesea, și Hazel abia își putea ascunde amuzamentul când Nastiya le pronunța greșit.

Una dintre pronunțiile greșite era la cuvântul „Okay" care pe buzele ei suna „Hokay". În cele din urmă, au ajuns la concluzia că va trebui să își țină gura închisă în timpul perioadei de captivitate în tabăra piraților. Din fericire, această restricție nu o deranja deloc. Navă silențioasă era modul preferat de acțiune al Nastiyei.

Pentru a fi absolut siguri că Adam va ataca nava trebuiau să-l facă să creadă că Hazel și Hector se află la bord. Trebuiau să permită unei echipe de filmări de la Al Jazeera să-i filmeze pe cei doi când nava sosea la terminalul rezervorului de gaz natural.

Chiar după ce *Gâsca* pleca de la terminal, Hector trebuia să rămână la bord pentru a conduce Operațiunea Lampos. Totuși, în

timp ce el spera să o convingă pe Hazel să părăsească nava și să ajungă într-un loc sigur, ferit de atacurile lui Adam, iar Nastiya Voronova îi lua locul, argumentele lui aveau același efect asupra lui Hazel ca o picătură de ploaie într-un ocean.

Hector nu își putea permite să fie capturat atunci când pirații ar fi atacat nava. Nu ar fi putut comanda Operațiunea Lampos în timp ce se afla în lanțuri și era păzit de o bandă de pirați înarmați până în dinți. Așa că trebuiau să găsească o sosie pentru a-l înlocui și pe el. Printre recruții lui Paddy se aflau câțiva care s-ar fi potrivit acestui rol, pentru că aveau părul negru și erau foarte robuști. Era unanim acceptat că pentru un arab majoritatea caucazienilor seamănă între ei și viceversa. Când sosia lui Hector va fi luată în captivitate de pirați s-ar putea ca el să fie bătut, așa că Paddy l-a ales drept sosie pe Vincent Woodward, un om dur care putea îndura multe. După cum i-a spus Paddy lui Vincent, dacă era capturat, spre deosebire de Nastiya, cel puțin nu era în pericol de a fi violat. Pentru zece mii de dolari în plus, Vincent se oferi voluntar să fie sosia lui Hector.

Totuși, în acest moment târziu, Hazel începu să aibă reticențe în legătură cu trimiterea Nastiyei în fălcile diavolului în locul ei. Rusoaica îi devenise prietenă. Își exprimă rezervele în fața lui Paddy.

– Mi-e milă de orice arab care ar încerca să dea jos chiloțeii Nastiyei fără să aibă acordul și cooperarea ei în întregime, spuse Paddy zâmbind.

Asta nu îi ajunse lui Hazel care insistă să aibă o discuție deschisă cu Nastiya în care să îi spună totul. Se întâlniră cu toții în sufrageria camerei proprietarului. Hazel ținu o lungă cuvântare despre pericolele cu care s-ar fi confruntat Nastiya dacă ar fi fost capturată. Își exprimă afecțiunea și respectul pe care le avea pentru Nastiya și îi oferi ocazia să se retragă din această misiune. Nastiya rămase tăcută, frumoasă și de nedescifrat în timpul întregului discurs, privind-o concentrată pe Hazel.

Când Hazel termină, ea întrebă:

– Deci, *o sută de mii dolari nu vreți să mă plătiți?*

– Nu, nu, răspunse Hazel, asta nu este drept față de tine, Nastiya. Având în vedere că ai să-ți riști viața pentru mine, meriți măcar dublu.

Nastiya aproape zâmbi.

– Știm cu toții că oamenii aceștia nu vor încerca să mă omoare, orice le-aș face, atâta timp cât cred că sunt Hazel, *da* sau *nyet?*

– Nu credem că te-ar ucide. Vor răscumpărarea. Dar ar putea încerca să-ți facă rău. Ar putea încerca să te forțeze, să te violeze.

– Ei bine, pot foarte bine să încerce, spuse Anastasia Voronova, ceea ce încheie orice alte discuții despre acest subiect.

Trei zile mai târziu, *Gâsca de aur* intră în Golful Oman și se îndreptă spre Strâmtoarea Hurmuz și spre intrarea în Golful Persic. De îndată ce se aflară la o distanță suficient de mică de uscat, elicopterul ce aparținea Bannock Oil Corporation zbură să îi întâmpine. Era un Sikorski mare cu douăzeci și șase de locuri, înlocuitorul vechiului MIL-26 rusesc care fusese pierdut în Puntland. Îi duse pe oamenii lui Paddy la țărm la o bază de antrenament dintr-o zonă izolată a deșertului Abu Zara, unde celelalte trupe se pregăteau intens pentru expediția din Puntland. Cu mai puțini oameni la bord, *Gâsca de aur* navigă spre terminalul de petrol să-și preia încărcătura.

Directorul de publicitate al Bannock Oil Corporation invită televiziunea Al Jazeera să trimită un echipaj de filmare la noul terminal de gaz natural din largul golfului emiratului Abu Zara să înregistreze primul voiaj al *Gâștei de aur*. Acceptară cu promptitudine și Bert Simpson le puse elicopterul Sikorski la dispoziție. Îi preluă pe membrii echipajului de filmare Al Jazeera la sosirea lor în Sidi el Razig și îi duse direct în Strâmtoarea Hormuz. Când echipajul TV înconjură nava, aceasta le oferi o imagine cu adevărat impresionantă. Rezervoarele de gaze îi erau goale, așa că se ridica la înălțimea ei maximă în apă, un munte impunător de oțel. Echipajul de filmare era încântat de imaginile pe care le obținuseră.

Când *Gâsca* ancoră la terminalul de gaz, o serie de vizitatori urcară la bord. Toate televiziunile de știri din Orientul Mijlociu trimiseră

jurnaliști să transmită acest eveniment. Când plecară jurnaliștii, emirul și anturajul său, inclusiv majoritatea miniștrilor săi sosiră la banchetul regal pe care Hazel îl comandase în onoarea lui.

Un cort mare de beduini era ridicat pe puntea de marfă a *Gâștei de aur* care era acoperită cu covoare turcești colorate. Emirul, cele trei neveste ale sale împodobite superb cu bijuterii și toți ceilalți oaspeți fură așezați pe perne de mătase, iar cel mai faimos bucătar arab împreună cu cincizeci de ajutoare pregăti banchetul. O formație de corzi cânta muzică tradițională în fundal. Ministrul de externe era unul dintre frații mai tineri ai emirului. Era absolvent al Universității Oxford și ținu un discurs într-o engleză cu inflexiuni minunate preamărind calitățile Bannock Oil Corporation și rolul pe care compania îl jucase în dezvoltarea resurselor emiratului.

Apoi Hazel li se adresă distinșilor invitați. Le dădu câteva informații despre *Gâsca de aur* și despre capacitatea ei de transport. Vorbi despre costuri și despre etapa de planificare a construcției și a lansării navei și despre beneficiile ce avea să le obțină emiratul Abu Zara. Le explică faptul că nava era mult prea mare să treacă prin Canalul Suez și că prima călătorie avea să fie în josul coastei de est a continentului african și în jurul Capului Bunei Speranțe. Apoi se va îndrepta spre nord prin Oceanul Atlantic către portul Brest din Franța să descarce gazul. Hazel le zise celor prezenți că această călătorie avea să înceapă peste cincisprezece zile. Continuă spunând că pentru Bannock Oil era un eveniment atât de important că ea și soțul ei, Hector Cross, aveau să se afle la bord până la Cape Town, în punctul cel mai sudic al Africii.

Cameramanul aflat în spatele cortului filmă în mod discret întreaga ceremonie. În camera de analiză din cala navei, Paddy și Nastiya urmăreau desfășurarea evenimentelor pe ecranele camerelor cu circuit intern și Nastiya imită aproape perfect fiecare mișcare, fiecare gest făcut de Hazel.

Cinci zile mai târziu, Hector și Hazel stăteau împreună cu Nastiya și Paddy în camera de analiză tactică și priveau un reportaj de șapte

minute pe Al Jazeera, reportaj ce acoperea toate principalele elemente ale primei călătorii a *Gâștei de aur*. Imaginile acestei nave enorme pe mare erau impresionante și elementele din discursul lui Hazel conțineau toate detaliile importante: valoarea enormă a navei și a încărcăturii sale, ruta propusă în jurul Africii, data estimată de plecare și faptul că atât Hazel Bannock, cât și soțul ei aveau să fie la bord în prima parte a călătoriei, până la Cape. La sfârșitul programului, Hector privi în cealaltă parte a camerei la Paddy.

– Ei bine, ce părere ai?

– Cred că doamna Cross ar trebui să se apuce de filme, răspunse irlandezul. Ar putea să o lase pe Nicole Kidman fără slujbă, pe bune că da.

– Îți mulțumesc, Paddy, spuse Hazel zâmbind. De la un asemenea judecător al feminității acesta este într-adevăr un compliment deosebit. Crezi că Adam va mușca momeala?

– Cu capul înainte și fundul în sus, n-am nici un dubiu.

– Ce înseamnă fund în sus? întrebă Nastiya.

– Exact același lucru ca expresia cu capul înainte, explică Hector și Nastiya îl privi pe Paddy cu milă.

– De ce trebuie tot timpul să folosești atât de multe cuvinte?

Hazel zâmbi la această demonstrație a autorității pe care Nastiya o exercita deja în relația lor.

Plină cu încărcătura ei de gaz, *Gâsca* se întoarse prin Strâmtoarea Hormuz de ochii lumii pentru a-și începe prima parte a călătoriei ei spre Franța. De îndată ce nu se mai putea vede țărmul, elicopterul Sikorski începu să care oamenii lui Paddy de la tabără din deșert pe puntea de marfă. Ajungând la bord, ei primiră armele și echipamentul necesar. Fiecare om căra câte un pistol Beretta automat de 9 mm și câte o pușcă de asalt Beretta SC 70/90. Li se dădu armură de corp și câte o stație portabilă cu unde scurte Falcon, ce se folosește în luptă. Cei care sosiseră cu nava de la Taipei începură o instruire intensă a noilor veniți, care învățară rapid despre așezarea tunelelor

ascunse şi cum să le folosească ca să ajungă la orice punct de la bordul *Gâştei* rapid, în linişte şi nevăzuţi. Exersară urcarea în AAV-uri şi debarcarea din ele. Nava încetini şi AAV-urile fură din nou lăsate peste bord, dar de data aceasta încărcate complet cu trupe, apoi fură ridicate şi ascunse din nou sub punte.

Oamenii se aflau într-o condiţie fizică excelentă şi Paddy îi păstră aşa folosindu-se de cala imensă de marfă ca de un teren de antrenament. Fiecare om făcea douăzeci de ture pe punte de două ori pe zi cu Hector şi Paddy aproape în spatele lor hărţuindu-i. Paddy îi împărţi în echipe de câte zece oameni care concurau unii cu ceilalţi în competiţii de tragere şi în jocuri zgomotoase de rugby. Paddy organiza o cursă de ştafetă zilnică de la nivelul de jos al punţii de marfă până pe punte şi înapoi, folosind scările din tunelele de oţel. Le înregistra timpul cu un cronometru şi Hazel oferi un premiu de o mie de dolari zilnic pentru cea mai rapidă echipă. Ea şi Nastiya formară o echipă a doamnelor şi înregistrară cele mai bune timpuri individuale în trei zile consecutive, spre amărăciunea profundă a bărbaţilor.

Gâsca de aur se afla încă la şase sute mile marine est de Marele Corn al Africii când sirenele ei dădură semnalul de ascundere chiar în timpul unui meci extrem de disputat şi dur de rugby. Oamenii se grăbiră să elibereze puntea. Hector şi Hazel ajunseră pe punte în câteva minute.

– Ce se întâmplă? îl întrebă Hector pe căpitanul Stamford.

– A apărut ceva pe radar la patruzeci şi două de mile la un unghi de douăzeci şi şapte de grade. Pare să fie un avion care se deplasează încet, aproape sigur un elicopter uşor. Se îndreaptă spre noi.

– Probabil ne-a detectat deja pe radarul lui, spuse Hector. Suntem o ţintă destul de mare. Nu ne putea rata. Păstrează direcţia şi viteza, Cyril.

Apoi se întoarse spre Hazel.

– Dacă este cine credem noi, ar putea să fie o idee bună ca noi doi să ne afişăm pe punte.

– Nu ar trebui să facă dublurile noastre asta?

– Nu, este posibil ca Uthmann Waddah să fie la bordul elicopterului. Ar observa imediat. Haide !

Se grăbiră să iasă pe puntea principală abandonată şi fugiră de-a lungul ei pentru a ajunge la prora. Apoi se aplecară peste balustradă şi priviră pata îndepărtată materializându-se la orizont, dinspre vest. Pata crescu din ce în ce mai mare până când se transformă într-un elicopter Bell Ranger. Se holbară la el. Hector stătea în spatele lui Hazel şi îşi strecură mâinile în jurul taliei ei, râzând şi strângând-o în braţe, în timp ce ea începu să fredoneze melodia din filmul *Titanic My Heart Will Go On.* Imitară faimoasa scenă a lui DiCaprio şi Winslet stând la bompresul blestematului vapor în film.

Hector ordonase ca o mică secţiune din centrul calei să fie pictată cu vopsea roşie şi ca scările din frânghie şi platforma muncitorilor să fie lăsată atârnând peste lateralul navei chiar deasupra nivelului apei ca şi cum vopsirea calei era în desfăşurare. Echipamentul era o invitaţie deschisă. Avea să fie observat cu siguranţă de pilotul elicopterului şi raportat lui Kamal.

Elicopterul înconjură nava o dată la o altitudine joasă. Pilotul era singurul ocupant al aeronavei. Purta ochelari întunecaţi şi partea inferioară a feţei îi era acoperită cu un keffiyeh. Hazel îi făcu cu mâna. Nu răspunse în vreun fel, ci întoarse aparatul în direcţia din care venise şi dispăru în curând din vedere. Paddy şi Dave Imbiss îi aşteptau pe punte.

– În regulă. E greu de crezut că nu sunt ei şi că forţa lor principală le este departe, le spuse Hector. Raza de deplasare dus-întors a acelui elicopter este mai mică de o sută cincizeci de mile. În mai puţin de o oră şi jumătate va ateriza pe puntea navei-mamă a piraţilor. Hector intrase deja în starea de luptă şi mintea îi era ascuţită ca un brici. De acum înainte, oamenii nu au voie să urce pe punte. Toţi trebuie să se întoarcă în camerele lor din zona ascunsă şi să rămână acolo până când inamicul face următoarea mişcare. Toate trapele ascunse trebuie închise şi verificate. „Nava silenţioasă" trebuie menţinută tot timpul. Eu şi Hazel ne vom muta din camera proprietarului într-o

mică cabină de pe puntea cu AAV-urile. Nastiya şi Vincent ne vor lua locul în apartament.

– Sper însă din suflet să nu vă copieze şi comportamentul când sunt închişi acolo, spuse Paddy acru.

– Poţi să îi supraveghezi pe camera cu circuit intern din dormitor, sugeră Hector, iar Paddy dădu din cap gânditor.

Deşi Paddy era prea gentleman să o spioneze pe femeia pe care o iubea, se întâmplă ca la scurtă vreme după aceea, în timp ce verifica funcţionalitatea camerei din apartamentul proprietarului, să fie martor la un incident între Nastiya şi Vincent Woodward în timp ce se instalau. Cu un ton letal în voce, Nastiya îşi clarifica poziţia faţă de Vincent.

– Dacă tu crezi că te poţi purta cu mine ca cu o nevastă adevărată, Wincent Voodvard, îi voi spune domnului O'Quinn şi el te va ucide, dar întâi îţi voi îndepărta chestiile alea rotunde ce îţi atârnă între picioare şi ţi le îndes în nas.

Paddy fu îmbărbătat auzind această emoţionantă dovadă a sentimentelor ei pentru el.

Unchiul lui Adam, Kamal Tippoo Tip, stătea în timoneria traulerului taiwanez de patruzeci de metri capturat privind elicopterul ce aproape atingea valurile întorcându-se din misiunea sa de recunoaştere. Întoarse prora navei în briza uşoară pentru a facilita aterizarea aparatului. Arborele şi cea mai mare parte a suprastructurii fuseseră îndepărtate de pe trauler, nu doar pentru a uşura mişcările elicopterului, dar şi pentru a oferi o ţintă mai mică pe radarul altor nave. În faţa timonei o platformă de aterizare de lemn fusese aşezată pe punte. Materialul fusese ales ca să reducă amplitudinea semnalelor radarului. Acum elicopterul Bell Ranger plana deasupra platformei, apoi coborî delicat până se aşeză pe platformă cu o smucitură abia perceptibilă. Echipajul fugi cu liniile de ancorare să asigure aparatul.

Kamal dădu aprobator din cap. Pilotul era un iranian care fusese antrenat de forţele aeriene ale acelei ţări şi era un recrut entuziast al

jihadului islamic împotriva necredincioşilor. De îndată ce aeronava fu asigurată, pilotul opri motorul şi sări pe puntea traulerului. Se grăbi spre timonerie, dându-şi la o parte ochelarii de zbor şi desfăcându-şi eşarfa care îi acoperea partea de jos a feţei.

– Slavă şi mulţumiri lui Allah şi Profetului lui! îl salută el exaltat pe Kamal.

– Pentru ei numai slavă şi devoţiune, îi răspunse Kamal. Ce veşti aduci, Mustapha, fratele meu?

– Necredinciosul ne-a fost adus în mână. Nava este la doar o sută cincisprezece mile în faţa noastră şi se apropie de noi cu o viteză de douăzeci de noduri.

– Eşti sigur că este nava pe care o căutăm?

– Nu mai poate fi alta ca ea în toate oceanele din lume. E mai mare ca un munte şi numele îi este la prora şi la pupa. Este *Gâsca de aur*. Slavă lui Allah, Profetului lui şi toţi sfinţilor lui.

– Toată slava şi devoţiunea lui Allah! Spune-mi tot ce ai văzut.

– Pe punte se vedeau trei oameni, dar chiar în partea din faţă erau un bărbat şi o femeie. Femeia are păr blond şi nu era bătrână. Faţa şi părul nu îi erau acoperite.

– Slavă lui Allah! Este târfa Bannock! Şi bărbatul?

– E înalt cu părul negru. O mângâia în mod deschis pe femeie, în felul cel mai obscen şi lipsit de ruşine.

– Este asasinul Hector Cross! De data aceasta nu va mai scăpa furiei noastre juste, spuse Kamal mândru de el.

Mustapha descrise detaliile structurii navei şi posibilele ei puncte slabe, fără să uite structura de lemn care atârna convenabil pe una din margini.

– Trebuie să-l informez pe şeic despre marele nostru noroc, zise Kamal întorcându-se spre ansamblul electronic din spatele lui şi pornind telefonul prin satelit.

Urmă o întârziere cât timp apelul lui era transmis mai departe şi, într-un final, auzi vocea nepotului lui.

– Cu cine vorbesc?

– Kamal sunt. Salutările și binecuvântarea lui Allah fie asupra ta, mărite șeic.

– Și asupra ta binecuvântări, venerabil unchi, răspunse Adam.

– Am găsit ceea ce căutai, iubitul meu șeic. Ne-a fost adus în mâini împreună cu bărbatul care l-a omorât pe tatăl tău și pe al meu.

– Cum poți fi sigur că porcul Cross se află la bord? insistă Adam.

– Mustapha l-a văzut pe punte, cu târfa lui, fie slăvit Allah.

– Slavă lui Allah și Profetului lui. Dar nu e vreo greșeală? E femeia Bannock? Ești sigur?

– E sigur, șeicul meu. Capul îi era descoperit. Părul îi era blond. Ea este! Nava este încărcată și plutește pe apă. Încărcătura ei este aproape la fel de valoroasă ca nava însăși. Idioții de marinari necredincioși au lăsat scări de frânghie atârnând în lateral. Va fi ușor să o capturăm, stimatul și iubitul meu nepot și șeic.

– Dacă vei face asta ne îmbogățești pe amândoi, unchiul meu. Când vei ajunge la comoară?

– Este pe ruta de intercepție, navighează spre noi cu douăzeci de noduri la oră. Dacă Allah este bun, vom fi lângă ea în mai puțin de cinci ore. Înainte să răsară soarele, mâine, nava și tot ce e în ea va fi a noastră. Datoria de sânge poate fi în sfârșit plătită. Așa cum faci și tu, și eu jelesc uciderea tatălui meu și a bunicului tău.

– Fie ca Allah și Mohamed, Profetul lui, să ne binecuvânteze acțiunea, venerabil unchi. Asigură-te că necredinciosul câine Cross și târfa lui să-mi fie aduși în viață. Vreau să vorbesc cu ei înainte să moară.

Singurele sunete din camera de analiză din secțiunea ascunsă a *Gâștei de aur* erau cele catifelate făcute de apa care se izbea de cală, duduitul și șuieratul pompelor de gaz din calele alăturate și zumzetul jos al echipamentului electronic. Hector, Paddy și David Imbiss erau așezați la masa lungă cu fața spre ecranele de calculator. Tariq își dăduse scaunul în față și își încrucișase mâinile pe piept. Vorbeau rar și, când o făceau, era în șoaptă. Hazel era ghemuită pe

o băncuță îngustă căptușită din cabină cu o pătură în jurul umerilor. Dormea în liniște. Majoritatea luminii provenea de la multiplele ecrane ale circuitului de supraveghere. Ceasul de pe peretele de deasupra lor arăta că mai erau zece minute până la miezul nopții. Senzori cu infraroșu din fiecare cameră ascunsă detectau orice mișcare în interiorul și în jurul navei. Atunci când detectau ceva porneau automat camera și imaginea filmată devenea prioritară pe ecrane. În acel moment ecranele arătau puntea și pe Cyril Stamford plimbându-se în sus și jos, privind în întuneric peste prora. Ecranul evidenția doi membri ai echipajului stând în cantină, bându-și cafeaua și fumând țigări. Pe alt ecran apărură abrupt imagini din dormitorul apartamentului proprietarului. Apartamentul era în întuneric, dar camera era pe infraroșu. Imaginile de pe ecran erau monocrome. Nastiya Voronova dădu la o parte cuvertura și se ridică. Purta un combinezon negru dintr-o bucată. În timp ce traversa puntea spre ușa băii o scurtă imagine cu Vincent apăru în fundal. Acesta dormea singur pe canapeaua de la perete.

– Nu ai motive să te îngrijorezi, Paddy, murmură Hector.

Nastiya intră în baie și închise ușa. Camera de acolo fusese dezactivată la ordinele lui Hazel. Era ca și cum ar fi privit una dintre acele emisiuni de la televizor, cum ar fi *Big Brother,* se gândea Hector, și la fel de plictisitoare. Paddy își închise ochii și își sprijini capul pe masa din fața lui. Hector se ridică și se întinse. Se duse să își toarne o ceașcă de cafea neagră din termos și se întoarse la locul lui.

– Nu mai avem mult de așteptat. Aproape că pot să-i miros, îi spuse el ușor lui Paddy, care își deschise ochii și dădu din cap, apoi și-l plecă din nou.

Hector o privi pe Hazel și aceasta, de parcă i-ar fi putut simți ochii îndreptați spre ea și-i deschise pe ai ei și îi zâmbi. Apoi își schimbă poziția și își aranjă perna sub cap. În apartamentul principal, ușa de la baie se deschise și Nastiya se întoarse în patul ei de dimensiuni imperiale. Își trase cuvertura peste cap și dispăru din vedere.

– Oare tot timpul doarme ca o cârtiță în gaură? întrebă Hector.

– Vezi-ți dracului de treabă, Cross, îi răspunse Paddy prefăcându-se indignat.

Hector rânji și privi a doua limbă roșie a ceasului înaintând neobosită în jurul cadranului. Se făcuse ora douăsprezece și un sfert. Apoi, deodată, unul dintre ecranele întunecate de la capătul ansamblului se aprinse. Arăta o imagine în infraroșu a punții principale de marfă a petrolierului. Hector se îndreptă în scaun și expresia i se schimbă, ochii i se micșorară și buzele i se strânseră formând o linie dreaptă. Această cameră, fixată în vârful turnului de la pupa, detectase o mișcare, dar imaginea de pe punte era întunecată, monocromă și neclară.

– Dave! spuse Hector scurt. Mărește imaginea de la camera numărul patru. Se mișcă ceva la balustrada din spate a punții.

Dave Imbiss clipi alungând somnul din ochi și bătu un mesaj pe tastatură către comenzile camerei. Mări imaginea punții de sub cameră. Acum puteau vedea cadrul de care erau suspendate scările de frânghie și platforma muncitorilor. Deodată, un om păși din spatele troliului unde se ascunsese. Era îmbrăcat complet în negru și trăsăturile îi erau mascate de o eșarfă înfășurată în jurul feței. Își întoarse capul și privi în spate. Trebuie să fi dat un ordin sau să fi făcut un semnal pentru că imediat un șir de siluete înveșmântate asemănător se îngrămădiră peste balustradă și fugiră în josul punții spre turnul de la pupa. Fiecare dintre ei avea câte o armă.

– Bestia a sosit, spuse Hector ușor.

Paddy, Tariq și Hazel țâșniră de la locurile lor și se îngrămădiră în jurul mesei, de unde priviră ecranul în liniște. Hector apăsă butonul de apel de pe stația lui radio Falcon.

– Puntea! Cross! spuse el în microfon și pe un alt ecran se văzu imaginea lui Cyril Stamford întinzându-se din scaunul lui de comandă spre propriul aparat radio.

– Cross! Stamford aici.

– Sunt la bord, spuse Hector, încă privind ecranul. Cincisprezece deja, dar urcă alții pe scară în fiecare secundă. Nu îi mai pot număra. Nu luptați cu ei. Trebuie să creadă că ne-au luat complet prin surprindere.

Ordinele erau inutile; Stamford și echipajul lui repetaseră de multe ori acest exercițiu.

– Am înțeles, spuse el. Luptăm cât de puțin posibil și ne predăm rapid.

– Asta-i ideea, Cyril, încuviință Hector și schimbă frecvența radioului.

Pe celălalt ecran o văzură pe Nastiya ridicându-se de sub cuverturi și întinzându-se spre echipamentul ei radio.

– Voronova.

– Pirații sunt la bord. Vor fi la tine în cabină în câteva minute. Nu aprinde luminile. Ia-l pe Vincent în pat cu tine. Grăbește-te.

– 'Nțeles!

– Ține minte, nu trebuie să te lupți cu ei!

– 'Nțeles! spuse ea și Hector schimbă frecvența.

Rânji spre Paddy.

– Fătuca asta a ta e o adevărată vorbăreață, nu-i așa?

– Una dintre multele ei calități, răspunse Paddy serios.

Își îndreptară atenția spre ecranele TV care se aprindeau rapid, urmărind pirații gonind pe culoarul spre turnul de la pupa, spre puntea de comandă. Cinci dintre ei se năpustiră în camerele echipajului. Cei doi bărbați așezați la masa din cantină fură bătuți și aduși pe punte și ceilalți fură târâți din paturile lor și forțați să stea în genunchi în timp ce încheieturile le erau prinse în față cu legături din cablu de nailon. O altă echipă de pirați luă cu asalt puntea de comandă urlând amenințări și comenzi în arabă.

Cyril Stamford se ridică și fugi spre ei țipând:

– Cine naiba sunteți? Nu aveți voie să fiți aici. Ieșiți afară, naiba să vă ia. Ieșiți afară!

Unul dintre pirați îl dărâmă cu o lovitură cu patul puștii AK-47 și alți doi săriră pe el și îi legară încheieturile cu un cablu. Cârmaciul și operatorul radio avură parte de același tratament. Unul dintre pirați merse rapid spre puntea de comandă și opri toate motoarele.

– O să fie nevoie măcar de zece mile până se oprește nava, spuse el în arabă și își scoase masca pentru a-și arăta fața.

Trăsăturile îi erau sălbatice și respingătoare, iar barba avea reflexe argintii.

– Este Kamal Tippoo Tip! exclamă Tariq, holbându-se la imagine. Este unchiul lui Adam și comandatul flotei piraților. L-aș recunoaște oricând.

– Îl așteptam, spuse Hector. Cel care mă îngrijora era Uthmann Waddah. Este singurul dintre toți care și-ar fi putut da seama că Nastiya nu este Hazel și că Vincent nu sunt eu. Fiți cu ochii pe el.

Pe ecran Kamal încă le dădea ordine oamenilor lui.

– Găsiți-o pe târfa Bannock și pe asasinul creștin. Se află cu siguranță într-una dintre cabinele de pe puntea de sub noi. Capturați-i, dar nu le faceți rău. Dacă puneți preț pe viața voastră, asigurați-vă să fie teferi.

Cinci dintre oamenii lui părăsiră rapid puntea să-i îndeplinească ordinele. Kamal se întoarse spre oamenii rămași.

– Împărțiți-vă în echipe de câte cinci. Căutați în fiecare colț al navei. Verificați să nu mai fie alți membri ai echipajului necredincioșilor ascunși undeva la bord!

Pe ecranele din camera de analiză se putea vedea cum piraților alergau prin navă. Dacă o ușă era încuiată, o dărâmau. Smulseră ușile de la dulăpioarele unde erau ținute vestele de salvare și cele de depozitare. Traseră rafale de AK în dulapurile de haine încuiate din cabine. În camerele echipajului se găsea un crucifix prins pe perete deasupra unuia din paturi. Un pirat îl smulse râzând și îl aruncă în vasul de toaletă.

Între timp, oamenii pe care Kamal îi trimisese în apartamentul principal dărâmaseră uşa cu lovituri de picioare şi cu patul puştilor. Odată căzută, năvăliră prin uşă şi răvăşiră cabinele. Cu o violenţă brutală distruseră mobila şi ornamentele, până când, într-un final, se năpustiră în dormitorul unde Nastiya şi Vincent erau îmbrăţişaţi într-un colţ, mimând o groază cumplită. Ca şi ceilalţi, fură luaţi pe sus şi legaţi cu cablu. Apoi fură forţaţi să îngenuncheze pe podea în mijlocul cabinei principale. Doi arabi stăteau deasupra lor cu armele AK 47 îndreptate spre capetele lor, după care unul dintre ei se îndreptă spre punte să-i raporteze jubilând captura lui Kamal.

– Prinţ venerabil, cu multă bucurie vă anunţ că i-am capturat pe ucigaşul sfântului dumneavoastră tată şi pe târfa lui. Toate mulţumirile şi slava lui Allah şi Profetului lui!

Kamal privi spre panoul de control să se asigure că nava se oprea şi că aluneca uşor pe apă şi apoi spuse:

– Voi coborî să inspectez prizonierii.

Când intră în cabina din apartamentul proprietarului, se îndreptă direct spre Vincent Woodward şi îl izbi cu piciorul în faţă.

– Tu eşti animalul care mi-a ucis tatăl şi trei dintre fraţi. Când ajungem în port o să ai parte de o tortură atât de groaznică, că în final o să te vaiţi ca un căţeluş şi o să implori să ţi se termine agonia.

Kamal vorbise într-o engleză fluentă, dar cu accent puternic. Lovitura îi rupsese nasul lui Vincent şi un şuvoi de sânge îi şerpuia peste buze picurându-i peste bărbia nerasă. Vincent nu arătă vreo emoţie şi îi înfruntă privirea lui Kamal. Aceasta era de neîndurat pentru Kamal, care urlă spre faţa întoarsă în sus a lui Vincent:

– Taci acum, dar vei guiţa suficient de tare când o să simţi fierul încins intrându-ţi în anus.

Îl izbi din nou în faţă, dar Vincent îşi plecă bărbia şi primi lovitura în frunte. Kamal îl lăsă, merse spre locul unde era îngenuncheată Nastiya şi se aplecă deasupra ei. Apucă un smoc din părul ei blond des şi îi răsuci capul pe spate. O privi în faţă. Expresia lui era

bucuroasă și răzbunătoare. În camera de analiză, Hazel privea ceea ce se temuse că avea să se întâmple. Îl apucă pe Hector de mână și i-o scutură violent.

– Trebuie să oprim asta! Are s-o omoare, bolborosi ea.

– Nu! Nu va face asta. Se teme prea mult de Adam, o liniști Hector.

Ea își înfrână următorul protest, dar strânsoarea mâinii ei deveni mai puternică și neliniștea ei privindu-l pe Kamal aplecându-se să se holbeze la fața Nastiyei crescu.

– Ochii îi sunt albaștri, spuse el în arabă. Ochii unui diavol. Mi s-a spus să mă aștept la asta, dar Uthmann Waddah ar trebui să fie aici ca să putem fi siguri de identitatea scroafei ăsteia.

În camera de analiză, Hector dădu din cap și zâmbi sumbru.

– Ei bine, asta rezolvă principala mea grijă, îi spuse el soției lui. Uthmann nu se află printre ei. Nu e nimeni la bord care să ne poată recunoaște.

– De unde știm că unii dintre bandiții lui Kamal nu ne-au văzut la TV sau că nu ne-au văzut pozele în ziare? întrebă Hazel agitată.

– Nu trebuie să ne facem griji pentru asta. Nu există semnal de televiziune în Puntland sau presă de limbă engleză. Adam Tippoo Tip are toată media sub control, sub amenințare de moarte.

Îl priviră cu toții pe Kamal scuipând-o pe Nastiya în față.

– Priviți ce insolentă este târfa asta! Ar trebui să-mi las câțiva oameni să scoată diavolul din ea cu rângile lor pentru carne.

Oamenii din jurul lui zâmbiră pofticioși și se aplecară să se holbeze la fața Nastiyei. Îi privi cu atâta răceală că își plecară ochii și se îndepărtară din nou de ea.

– Curvuliță mică!

Kamal își puse mâna pe fața ei pentru a o împinge în spate. La fel de rapid ca un crocodil înșfăcând o antilopă care se adapă de pe mal, capul Nastiyei țâșni în față și își înfipse dinții în mâna lui. Kamal urlă de șoc și de durere. Cu mâna liberă o plesni peste față, încercând să o facă să-i dea drumul.

– Târfă ordinară! Dă-mi drumul sau te omor!

Îi zâmbi cu dinții încleștați și sângele lui i se amestecă cu saliva scurgându-i-se pe bărbie. Își ridică cealaltă mână pentru o nouă lovitură, dar deodată mână rănită îi fu eliberată și o retrase strângând-o la piept. Se holbă la ea îngrozit. Cele două falange din vârful degetului mic îi lipseau. I le smulsese cu dinții.

– Vaco! Scroafo, se văicări el, animal murdar.

Nastiya își deschise gura și îi scuipă falangele la picioare. Îi zâmbi din nou și sângele îi păta dinții.

– E un diavol din iad. Kamal se retrase. Omorâți-o! Tăiați-i capul și dați-l la câini. Doi dintre oamenii lui își scoaseră pumnalele, dar Kamal se calmă la timp și reuși să îi oprească. Așteptați! Nu, nu o ucideți, gâfâi el. Șeicul a ordonat să îi fie adusă în viață. Făcu o grimasă scoțându-și *keffiyeh*-ul din jurul gâtului și înfășurându-l în jurul ciotului rămas din deget.

– Nu o omorâm încă, dar o să o umilesc și o să o pedepsesc. Trageți la sorți și câștigătorii o să i-o tragă cum i-o trage câinele unei cățele. Dar întâi o să vorbesc cu șeicul. Acum închideți-l pe bărbatul ăsta, Cross, într-o cabină separată. Lăsați cinci oameni să păzească târfa. După aceea, trebuie să pornesc din nou nava și să o pun pe ruta spre Golful Gandanga.

Kamal se întoarse și ținându-și mâna rănită la piept, părăsi apartamentul proprietarului și se întoarse pe punte. Păși încet și neîndemânatic, ca un om bătrân.

În camera de analiză, priviseră întreaga scenă violentă și se holbau încă la ecranele camerei cu circuit intern. Hector sparse liniștea provocată de șocul celor văzute.

– Rezistență minimă și predare rapidă, spuse el repetând instrucțiunile pe care le dăduse Nastiyei. Ar fi trebuit să-i spun în rusă ca să înțeleagă, Paddy?

– Mai lasă fătuca în pace. S-a abținut cât a putut. Nu te poți plânge. Nu i-a smuls decât două falange, ce Dumnezeu!

– Eu zic că a fost splendidă, spuse Hazel pe un ton admirativ. Cam năstrușnică pentru că nu te-a ascultat, dar splendidă oricum.

– Asta nu-i nimic. Să o vedeți când se înfurie cu adevărat. Cred că are ceva sânge irlandez, spuse Paddy cu mândrie.

Kamal era așezat în scaunul căpitanului pe puntea de comandă a *Gâștei de aur*. Fața îi era descompusă de durere și își îngriji mâna cu tandrețe, în timp ce ordonă ca Cyril Stamford să fie adus în fața lui.

– O să-ți dezleg mâinile, îi spuse lui Cyril. Dacă încerci să scapi, vei fi bătut. O să-mi asculți ordinele. Vei duce nava unde și cum îți ordon eu. Înțelegi?

– Dacă îmi scoți legăturile de la mâini, o voi duce, fu Cyril de acord.

Kamal dădu din cap și le comandă oamenilor lui să taie legăturile din cablu gros de la încheieturile căpitanului. Cyril merse spre panoul de comandă și porni motoarele. Apoi privi spre Kamal.

– Dă-mi o direcție de navigat.

– Direcția este doi-opt-cinci grade magnetic, îi spuse Kamal și Cyril confirmă și introduse datele în computerul de navigație.

Puse turația motoarelor la 120 rpm. *Gâsca* începu să execute o întoarcere grandioasă spre babord pentru a ajunge în direcția cerută. Kamal își verifică busola și apoi îi făcu semn unuia din oameni și pocni din degetele mâinii tefere. Obedient, omul îi înmână telefonul prin satelit portabil. Kamal formă un număr și la apel îi răspunse aproape imediat Adam în persoană.

– Am capturat nava, mărite șeic!

Kamal se ridică de la locul de comandă și se mută înspre aripa de la babord a punții, unde recepția prin satelit avea să fie mai bună.

– Toate mulțumirile și slava lui Allah! exultă Adam. Și târfa Bannock și ticălosul Cross?

– I-am luat prizonieri. Ți-i aduc împreună cu nava, domnul și stăpânul meu.

– Te voi recompensa cu orice îmi vei cere, unchiul meu.

– Îți cer un singur hatâr, mare căpetenie.

– Cere și ți se va da.

– Târfa Bannock este o diavoliță, un monstru cu sufletul unui dulău al iadului. Mi-a smuls degetul cu dinții! Adam râse puternic și tonul lui Kamal deveni ascuțit, fierbând de furie. Șeicul meu, doresc să o pedepsesc. Vreau să o umilesc, așa cum m-a umilit și ea pe mine în fața oamenilor mei.

Adam se opri din râs.

– Ți-am spus de mai multe ori deja că execuția femeii este privilegiul meu, unchiule! Îmi dă plăcere să mă gândesc la modul în care va muri. În acest moment nu m-am hotărât încă între a o vâna cu ogarii sau să o întindem între două camioane, cu câte o încheietură și o gleznă legată de fiecare. Conducând încet în direcții diferite, membrele o să-i fie smulse de corp ca aripile unui pui prăjit. Adam chicoti cu această imagine în minte. Vei fi lângă mine să privești toate acestea.

– Va fi o privelişte interesantă și amuzantă de privit, îl asigură Kamal. Nu îți cer permisiunea să o omor. Vreau doar să o pedepsesc. Vreau să o dau oamenilor mei să o batjocorească. Voi fi acolo tot timpul ca să mă asigur că niciunul dintre ei nu merge prea departe.

– De ce nu vrei să te bucuri chiar tu de ea? îl tachină Adam și Kamal se cutremură la un asemenea gând.

Nepotul lui știa foarte bine că preferințele lui se îndreptau puternic către băieții tineri și gândul de a lăsa acea târfă din nou destul de aproape să-l atingă îi făcu degetul să pulseze și mai dureros, înghețând orice rămășiță de dorință pe care le-ar mai fi avut Kamal față de o femeie.

– E sub demnitatea mea, stăpâne. Mai degrabă m-aș împreuna cu un porc turbat.

– Foarte bine, venerabilul meu unchi. Lasă oamenii să i-o tragă în ambele găuri. Și din față și din spate. Totuși, trebuie să îi oprești dacă începe să sângereze puternic.

– Mulţumirile mele loiale, mărinimosul meu şeic şi stăpân.

– Ce dracu' mai face Kamal acum? se întrebă Hector cu voce tare privindu-l pe unul dintre ecrane apropiindu-se dinspre aripa navei.

Din camera de analiză, nu reuşiseră să-i urmărească conversaţia telefonică cu Adam. Îl priviră pe Kamal vorbind din nou cu Cyril Stamford.

– Îmi las patru oameni aici să îţi supravegheze fiecare mişcare. Nu vei modifica viteza sau direcţia. Nici tu, nici alt membru al echipajului nu trebuie să atingeţi echipamentul electronic ca să transmiteţi vreun mesaj. Ai înţeles?

– Am înţeles, confirmă Cyril aspru.

În camera de analiză, Hector dădu din cap a aprobare.

– Bun băiat, Cyril. Măcar cineva de la bord îmi urmează instrucţiunile.

Îl priviră pe Kamal adunându-şi restul oamenilor şi conducându-i spre apartamentul principal de pe puntea de dedesubt. Bărbaţii râdeau cu toţii şi discutau înflăcăraţi. Când se îngrămădiră în sufragerie, Kamal se aşeză într-unul din fotoliile de piele şi dădu o serie de instrucţiuni oamenilor lui. Aduseră masa din sufrageria de alături şi o plasară în faţa şefului lor în centrul cabinei. Odată ce se declară satisfăcut de felul în care aranjaseră camera, Kamal dădu un alt ordin şi patru bărbaţi trecură în dormitor unde Nastiya era încă îngenuncheată în centrul cabinei. Paznicii ei o supravegheau precauţi. Văzuseră cum îşi pierduse Kamal degetul. Aveau baionete fixate la puşti şi păstrau o distanţă sigură de ea, chiar dacă mâinile îi erau legate în faţă ei.

– Kamal ne-a ordonat să ducem târfa la el, le spusese aceştia paznicilor, care părură uşuraţi.

Doi dintre arabi se apropiară de Nastiya şi la un semnal o apucară de braţe şi o ridicară în picioare. Apoi fugiră cu ea în sufragerie şi o îngrămădiră pe masa din centrul camerei. Încă ţinând-o de

mâini o lungiră pe spate cu picioarele atârnând în afara mesei. În timp ce o țineau imobilizată, unul din ceilalți se apropie de masă cu un pumnal curbat în mâna dreaptă. Își trecu două degete prin deschizătura din față a combinezonului ei negru și ținând pânza departe de piele, strecură vârful pumnalului în deschizătură și tăie combinezonul până la vintre. Apoi sfâșiară combinezonul de pe corpul ei și o lăsară goală pe masă. Brațele îi erau prinse în continuare în fața ei de cablul verde de nailon din jurul încheieturii. Privitorii din camera de analiză de dedesubt erau șocați și stăteau într-o liniște tensionată în timp ce scena se desfășura pe ecranul TV din fața lor.

Kamal stătea aplecat în față în fotoliu, mângâindu-și barba și privindu-i cu fascinație pe bărbați pregătind-o pe Nastiya pentru pedeapsă. Din când în când le dădea câte un ordin ce să facă mai departe, și oamenii se supuneau rapid. Sub luminile din tavan, corpul Nastiyei era palid și longilin, dar musculos. Părul îi era încâlcit în jurul feței și buzele îi erau umflate, iar unul din ochi îi era pe jumătate închis, vânăt și tumefiat acolo unde Kamal o lovise. Părea foarte tânără și fragilă prin comparație cu bărbații aflați deasupra ei. Aceștia râdeau și glumeau unul cu celălalt, excitați de goliciunea ei. Cel care îi tăiase hainele întinse mâna și îi strânse sânul, apoi îi ciupi sfârcul și îl trase puternic, lungindu-l până la limita elasticității pielii. Ceilalți hohotiră și apoi, rând pe rând, îi mângâiară și îi ciupiră sânii. Urlară de veselie în timp ce ea stătea supusă în mâinile celor doi bărbați care o țineau. Torționarii ei se întărâtau reciproc, prostindu-se și încercând să se întreacă unul pe celălalt. Unul dintre ei îi apucă sfârcul între unghiile murdare. O ciupi cu atâta cruzime că un strop de sânge apăru din rană. Apoi linse sângele de pe rană spre deliciul tovarășilor lui. Apoi altul întinse mâna spre părul ei pubian și o prinse de buclele blonde. Cu o smucitură sălbatică smulse un smoc, și îl mirosi de parcă ar fi fost un buchet de flori. Apoi îl dădu mai departe celorlalți să-l savureze. Nastiya nici nu se mișcă, nici nu plânse.

– Poate să facă asta, şopti Paddy. Autohipnoză. Poate bloca mental durerea.

– E oribil, spuse Hazel. Nu asta am vrut să se întâmple. Eu sunt de vină.

– Nu! interveni Hector. Nu tu. Kamal şi Adam sunt vinovaţi. Dar vine vremea socotelii în curând.

La o comandă rapidă din partea lui Kamal, bărbaţii care erau adunaţi în jurul Nastiyei se retraseră şi Kamal se aplecă în faţă şi îi arătă mâna rănită.

– Ascultă-mă, târfă creştină. O să te pedepsesc pentru rana pe care mi-ai făcut-o. Fiecare dintre oamenii mei se va implânta în corpul tău murdar şi te va umple de spermă musulmană bună. Vei sângera, târfă. O să plângi să mă îndur de tine, scroafă murdară.

Nastiya nu îl privi. Ochii îi erau atenţi undeva departe şi expresia ei era calmă şi străină.

– Se pregăteşte să acţioneze, spuse Paddy aproape fără să respire.

Pe ecran îl văzură pe Kamal devenind mai furios şi mai frustrat de calmul femeii. Îşi întoarse spre bărbaţi ochii scăpărători.

– Care dintre voi vrea să fie primul să călărească iapa asta? strigă el.

– Bayhas, leul! strigară ei. Bayhas cu lancea măreaţă! El a fost primul care a încălecat-o pe fiica târfei în Oază. Trebuie să fie primul să i-o îndese mamei târfă.

Îl împinseră pe Bayhas în faţă. Acesta chicoti şi se deschise în faţă la pantaloni şi îşi scoase organul sexual monstruos. Acesta se întări şi se alungi la mărimea maximă pe măsură ce omul trăgea de el şi îl masa.

– Ţineţi căţeaua, ordonă el oamenilor din jurul ei. Va înnebuni de poftă când vei simţi chestia asta intrând în ea. Deschideţi-i picioarele.

Oamenii aflaţi de fiecare parte a mesei îi traseră coapsele la o parte cu duritate şi Bayhas păşi între ele. Îşi scuipă în mână şi îşi unse cu salivă capul penisului.

– Trebuie să opresc asta, izbucni Hazel. Trebuie să intrăm şi să o scoatem de acolo.

– Stai! Nu poţi opri războiul la prima victimă, îi spuse Hector.

– Nastiya nu este un soldat, spuse Hazel furioasă.

– Oh, ba da, este, o contrazise Paddy. Nu te-ar ierta niciodată dacă ai scoate-o acum de acolo. Pentru asta a fost antrenată. Asta este meseria ei. Profesia ei. Priviţi-o!

Arată spre ecran. Bayhas, leul, îşi freca penisul lubrifiat de deschizătura sexului ei, mişcând din picioare, pregătindu-se pentru prima intrare în ea. Deodată corpul mlădios al Nastiyei forfecă sub el. Scăpă din strânsoarea pe care cei doi arabi o avuseră asupra gleznelor ei. Genunchii i se îndoiră deasupra umerilor cu o graţie ce părea lipsită de efort, apoi porniră din nou în faţă cu o asemenea putere că părură învăluiţi în ceaţă. Călcâiele ei goale izbiră baza pubisului lui Bayhas. Prin microfon putură auzi clar osul pelvisului crăpând, pârâind la articulaţia simfizei, în două jumătăţi diferite. Penisul lui umflat fu prins între călcâiele Nastiyei şi muchia ascuţită a propriei centuri pelviene. Fu zdrobit de forţa loviturii şi corpii cavernoşi, camerele cu sânge ale penisului fură rupte astfel încât atunci când omul fu azvârlit spre peretele navei penisul lui împroşcă sânge, nu spermă. Gemu când genunchii se îndoiră sub el şi se scurse pe perete în jos, după care căzu pe podea strângându-şi cu mâinile organele afectate.

Nastiya îşi forfecă din nou corpul, dar de data aceasta fiecare dintre picioarele ei se strânse în jurul gâtului unuia dintre cei doi bărbaţi care o ţineau de umeri. Folosindu-se de propriul elan şi de puterea picioarelor lungi şi atletice, se lansă din nou în faţă şi azvârli bărbaţii de-a curmezişul cabinei de parcă ar fi fost pietre aruncate dintr-o catapultă. Ambii se izbiră de perete. Unul dintre ei se lovi cu capul şi partea din faţă a craniului i se zdrobi. Celălalt reuşi să-şi ridice o mână pentru a-şi proteja faţa, dar cotul resimţi impactul loviturii şi articulaţia se crăpă. Se rostogoli pe punte văitându-se şi cerându-i lui Allah să aibă milă.

Nastiya se forfecă din nou şi sări în picioare într-un echilibru perfect. Se aplecă deasupra corpului omului mort şi în continuare cu încheieturile legate în faţă îi scoase pumnalul de la curea şi se roti să facă faţă atacului celorlalţi paznici. Îl spintecă pe primul de-a lungul burţii şi când el se aplecă să încerce să împiedice maţele să i se reverse din rana lungă, ea folosi mânerul argintiu din corn de rinocer al pumnalului ca pe un ciocan lovindu-l la baza craniului. Omul era mort înainte să se întindă pe podea. Unul din ceilalţi paznici se apropiase de ea din spate, îndemnat de strigătele de furie ale lui Kamal. Nastiya nu se întoarse cu faţa spre el, ci lansă o lovitură cu piciorul atingându-l sub bărbie şi dându-i capul pe spate cu atâta violenţă că vertebrele din gât îi fură zdrobite şi omul se lungi pe punte ca un tricou aruncat. Tovarăşii lui se înghesuiră în uşă dornici să scape din apartament.

Cu pumnalul încă strâns în mâinile ei legate, Nastiya sări peste primul cadavru şi se îndreptă spre Kamal. Acesta o văzu venind, sări din fotoliu, se întoarse şi o luă la fugă. Fu ultimul om care trecu prin uşă. Chiar când ajungea la ea, Nastiya îşi înfipse vârful pumnalului prin pantalonii lui strâmţi, în fesă. Cu încă un urlet de durere şi de furie se aruncă prin uşa deschisă şi unul dintre oameni trânti uşa în spatele lui. Nastiya trase zăvorul la uşă, apoi se întoarse în salon, păşind graţios peste cadavre şi se cocoţă pe marginea mesei. Cu pumnalul strâns între genunchi, strecură vârful lamei sub legătura de cablu şi cu o mişcare rapidă de ridicare din încheieturile legate tăie legătura dură de nailon. Când legăturile căzuseră, îşi masă rănile umflate din jurul încheieturilor, se ridică şi se apropie de locul unde ştia că se află camera. Stătu în faţa ei goală puşcă, fără ruşine, şi privi spre spectatorii din camera de analiză din adâncurile navei. Expresia îi era calmă şi de nepătruns. Apoi îşi lăsă în jos o pleoapă făcând cu ochiul conspirativ înainte să zâmbească. Zâmbetul îi era angelic şi seren de parcă nu ar fi avut nicio legătură cu oamenii morţi împrăştiaţi pe podeaua cabinei în jurul ei ca răsadurile unui grădinar dement.

De-a lungul întregii scene, spectatorii din camera de analiză stătuseră într-o tăcere uimită. Într-un final, Hazel își găsi cuvintele.

– Ce face acum? întrebă ea când Nastiya își întoarse atenția spre panoul de control al aerului condiționat de pe peretele de lângă ușă.

– Dă temperatura cât de jos poate, explică Paddy.

– De ce ar face asta? întrebă Hazel mirată.

– E foarte mofturoasă, spuse Paddy pe un ton de înaltă apreciere. Mă gândesc că nu vrea să înceapă să pută cadavrele dacă trebuie să împartă apartamentul cu ele.

– Și eu mă agitam de era să fac o cădere nervoasă în legătură cu siguranța ei! râse Hazel, aproape isterică de ușurare. Este unică!

– E chiar perfectă, îi dădu Paddy dreptate. Ezitam, dar după această mică reprezentație mă gândesc serios să îi cer să îmi fie nevastă.

Nastiya se întoarse de la controalele aerului condiționat și porni încet spre dormitorul apartamentului, fesele tremurându-i ca două pungi de mătase pline de șerpi vii.

– Dumnezeule! Este atât de drăguță, spuse Dave Imbiss pe un ton de admirație deloc religioasă.

– Mult prea drăguță pentru tine, băiatul meu, fu de părere Paddy. Pe viitor, când te mai uiți la ea, fii amabil și ține-ți ochii închiși.

Când Nastiya intră în dormitor, următoarea cameră îi preluă din nou imaginea. Închise ușa în spatele ei și se duse spre oglindă. Se așeză în fața ei și cu una din periile lui Hazel își rearanjă coafura pe care i-o stricase Kamal. Când fu mulțumită de păr își pudră vânătăile de pe față și folosi rujul și parfumul Chanel ale lui Hazel. Juca în fața spectatorilor ascunși, perfect conștientă că ochii lor erau îndreptați spre ea. Se ridică în picioare și merse spre garderoba din partea îndepărtată a cabinei. Fără să se grăbească, scotoci printre rafturile cu lenjerie ale lui Hazel și într-un final se hotărî asupra unui set asortat de chiloței și sutien Janet Reger făcuți din catifea de culoare scoicii și dantelă venețiană. Ținu chiloțeii de-a lungul părții inferioare a corpului și privi în sus spre cameră cu capul ei blond înclinat într-o parte, evident căutând aprobare pentru alegerea pe care o făcuse. Nu

putură întrerupe tăcerea ca să o aplaude, dar Dave îşi puse două degete în gură şi dădu drumul unui fluierat pofticios care nu se auzi.

– Perfect! Nici eu n-aş fi putut face o alegere mai bună, murmură Hazel uşor.

De parcă i-ar fi putut auzi, Nastiya zâmbi din nou.

Una dintre unităţile din ansamblul electronic de navigare din vârful arborelui de deasupra punţii *Gâştei de aur* conţinea o legătură cu camera de analiză din zona ascunsă. Operatorul din cala navei putea astfel să urmărească radarul şi sistemul de poziţionare globală prin satelit. În camera de analiză oamenii erau la fel de bine informaţi despre distanţa parcursă de navă ca şi oamenii aflaţi pe puntea de comandă.

Tensiunea era prezentă la maximum în întreaga zonă ascunsă. Oamenii nu vorbeau aproape deloc şi când o făceau era şoptit. În cea mai mare parte, îşi petreceau timpul verificând şi pregătindu-şi echipamentul: ascuţind muchiile cuţitelor cu boxuri, descărcând rundele de muniţie şi apoi lustruind şi lubrifiind fiecare glonţ în parte pentru a intra uşor în ţeavă, curăţând ţevile până străluceau şi ajustând garda trăgaciului până devenise dulce şi uşoară ca oftatul unei fecioare. Hector şi ofiţerii lui îşi păstrară concentrarea în camera de analiză, monitorizând ecranele de navigare şi pe cele ale camerelor cu circuit intern.

Vincent Woodward era încuiat în continuare în una dintre cabinele mai mici aflate pe acelaşi nivel cu apartamentul proprietarului. Încheieturile de la mâini îi erau imobilizate cu legături de cablu şi doi paznici înarmaţi până în dinţi stăteau pe patul îngust pe care se afla acoperindu-l cu puştile lor AK-47. Alţi trei paznici erau postaţi la uşa cabinei. De trei ori în timpul zilei, Kamal coborî din camera de comandă să-şi verse furia pe Vincent. Începuse prin a-l scuipa şi a invoca furia lui Allah pe capul lui jegos de necredincios pentru că îi omorâse tatăl şi fraţii, apoi îl lovi din nou cu cizmele, ţintind spre burtă şi zona genitală. Vincent se adună în poziţie de minge pentru

a-şi proteja organele vitale şi continuă să se rostogolească dintr-o parte în alta evitând forţa loviturilor. Când într-un final Kamal obosi, luă o puşcă AK-ul de la unul din paznici care se desfătaseră până atunci de spectacolul oferit, şi termină bătaia cu două sau trei izbituri cu patul de oţel al armei ţintite spre capul lui Vincent. Totuşi, mâna rănită a lui Kamal era atât de dureroasă, că loviturilor sale le lipsea forţa reală. Vincent reuşi cu uşurinţă să le devieze direcţia.

– Vincent chiar că îşi merită cei zece mii de dolari, comentă David.

– Va trebui să îi adaug un bonus la salariu pentru servicii dincolo de cerinţele slujbei, spuse Hazel, zguduită de sălbăticia furiei lui Kamal.

– Prostii! o contrazise Paddy. Pentru Vic, o gâdilitura ca asta nu e cu nimic mai dăunătoare ca un sărut din partea unei fete urâte. Se gândi puţin la asta şi apoi adăugă: Cred că ar prefera bătaia unei fete urâte.

Mai erau cinci oameni care păzeau uşa de la cabina Nastiyei. Nici unul dintre ei nu îndrăznise să intre în salonul unde se aflau cadavrele tovarăşilor lor. Blocaseră uşa şi îngrămădiseră mobilă grea în faţa ei pentru a se proteja. Nu îşi puteau ascunde agitaţia. Se ţineau cât mai departe posibil de uşa baricadată, cât le permiteau limitele cabinei, şi nu îşi desprindeau ochii de pe aceasta. Cu degetele pe trăgaci, erau pregătiţi să respingă următoarea tornadă de picioare, a prizonierei, lovituri neaşteptate şi letale, ce puteau rupe orice.

Kamal ieşi din cabina din partea opusă unde îl bătuse pe Vincent şi acum se întoarse spre proprii oameni, mustrându-i cu furie.

– Aţi lăsat corpurile bravilor voştri tovarăşi înăuntru cu diavoliţa aia? Nu aveţi niciun respect pentru obiceiuri şi lege? Trebuie îngropaţi sau aruncaţi în mare înainte de venirea nopţii. Scoateţi-i imediat!

Niciunul dintre ei nu se grăbea să mai întreprindă o incursiune în apartamentul proprietarului, dar într-un final adunară suficient curaj cât să înlăture cu precauţie baricada şi să deschidă puţin uşa. Când priviră înăuntru precaut şi văzură că Nastiya nu îi aştepta se

repeziră împreună în cabină, apucară cadavrele și le traseră afară de călcâie. Apoi închiseră rapid ușa și o baricadară din nou cu mobile.

Între timp, în cabina apartamentului, Nastiya era așezată într-unul din fotoliile negre din piele de vițel, mâncând ciocolată din cutia pe care o găsise în frigiderul din bucătărioară și răsfoind alene paginile uneia dintre revistele de modă din teancul aflat pe măsuța de cafea. Abia își ridică privirea de la revistă când îi auzi pe arabii din cabină alăturată recuperându-și morții. Nastiya purta o pereche de pantaloni vernil, frumos croiți din stofă de lână pură, și în partea de sus un top colorat Emilio Pucci din garderoba lui Hazel.

– Doamna are gusturi excentrice, observă David Imbiss.

– Cu siguranță are, îi dădu Hector dreptate. Doar s-a cuplat cu Paddy, nu? Asta face excentricul să pară banal.

Se mai întâmplă un singur incident semnificativ pe care reușiră să îl urmărească pe ecranele camerelor cu circuit intern din camera de analiză. După ce pirații morți fură aruncați peste bord cu o scurtă ceremonie, Kamal era încă agitat. Părăsea cabina de comandă deseori și ciudat, atât ziua, cât și noaptea. Unul dintre locotenenții lui îl păzea pe Cyril Stamford în timp ce Kamal se plimba prin restul navei examinând pereții dintre compartimente și diferitele planuri. Kamal părea să aibă un sentiment sâcâitor că îi scăpase totuși ceva important și era neliniștit.

Când începu să bată cu pumnalul în secțiuni ale calei și să asculte concentrat ecoul, Hector începu să se îngrijoreze din ce în ce mai mult. Nivelul de sub punte care fusese transformat să adăpostească tunul Bushmaster fu inspectat îndeaproape de Kamal. Acesta îl examină cu atenție, chiar coborând pe puntea de marfă să se holbeze la peretele gol care ascundea puntea tunurilor. Când Kamal se întoarse în cabina de comandă, Hector auzi o conversație între Kamal și Cyril Stamford despre această secțiune. Ca de obicei, Cyril avea o explicație plauzibilă, dar în totalitate fictivă. Îi explică

cum în această zonă se aflau echipamente delicate care controlau pompele din adâncul navei. Pompele controlau temperatura și distribuția gazului în rezervoare. Dacă trecea de o anumită temperatură, gazul devenea atât de volatil că putea exploda spontan și distruge întreaga navă. Cyril îi explică lui Kamal că echipamentul era controlat de la distanță, prin satelit, de la departamentul tehnic al Bannock Corporation din Statele Unite. Nici măcar el, căpitanul vaporului, nu avea voie să intre în zone sensibile cât timp vaporul se afla pe mare.

– Deci acești oameni vor putea citi schimbarea noastră de direcție? întrebă Kamal.

– Te îngrijorează asta, căpitane? întrebă Cyril.

– Deloc, zâmbi Kamal și scutură din cap. În câteva ore o să fim în siguranță în apele noastre teritoriale și nu au ce să ne mai facă.

Totuși, explorările lui continuară și își băga nasul în aproape fiecare cotlon al navei. Într-o după-amiază, descoperi o trapă care ducea spre tunelurile de întreținere care conectau calele de gaz diferite și în care se aflau uriașele pompe care făceau să circule și să răcească încărcătura de gaz natural, transferând-o dintr-o parte în alta după nevoie pentru a echilibra nava.

În Taiwan, când cala fusese reconfigurată să facă loc zonei ascunse, mutaseră trapa din centrul navei spre partea dinspre babord a turnului de la pupa. Fusese un compromis stângaci al constructorului și nemulțumitor pentru armator care avea să atragă atenția unui marinar versat precum Kamal. Curios, Kamal deschise trapa și coborî în labirintul de tuneluri de sub rezervoarele de petrol și le cercetă îndelung. Observatorii din camera de analiză aflați chiar deasupra capului lui îi urmăreau înaintarea cu neliniște pe senzorii cu infraroșu. La un moment dat, Kamal bătu cu mânerul pumnalului în una dintre țevile de gaz și sunetul loviturii lui se transmise cu atâta claritate de parcă ar fi fost în cameră cu ei. Își ținură respirația până când, spre ușurarea lor, părea că Kamal se hotărâse într-un sfârșit că nu era nimic periculos în această zonă a *Gâștei de aur*. Îi auziră pașii

pe barele de oțel ale scării urcând pe lângă camera de analiză spre puntea de marfă.

Gâsca înghițea milele de apă tropicală strălucitoare sub prora ei uriașă și fiecare oră îi aducea mai aproape de continentul african.

– Știm ora aproximativă când vom ajunge în Golful Gandanga? întrebă Hazel în timp ce stăteau la masa din cantină.

– GPS-ul dă ca timp estimat de sosire marți 14, la ora 9, adică peste trei zile, îi răspunse David.

Mâncau file de bizon canadian și chipsuri cu ketchup. Doar Hector prefera sosul iute din ardei jalapeno. Deși această masă rustică era servită pe farfurii de plastic și mâncată cu tacâmuri de plastic, cupele de polistiren erau umplute cu vin Malconsorts Burgundy de colecție. Hazel îl păstrase pentru ocazii speciale și se hotărâse că aceasta era potrivită. Hector îl gustă cu reverență.

– Unul dintre cele mai rare și mai divine vinuri de pe acest pământ, spuse el cu tristețe, băut în cele mai insalubre condiții.

– Mâncați, beți și fiți veseli, îi sfătui, pentru că mâine putem să fim...

– Taci odată, Paddy! interveni David rapid.

– Mâine putem să fim fericiți? sugeră Hazel ridicându-și paharul. Să prosperăm? Să reușim? Să avem succes?

– Pentru că mâine băieții răi o să moară, spuse Hector și toți își băură vinul cu solemnitatea cuvenită.

Când își lăsau jos paharele, Tariq veni în grabă pe culoar dinspre camera de analiză.

– Hector! Paddy! Veniți repede!

– Ce s-a întâmplat, Tariq? întrebă Hector sărind în picioare.

– A mai apărut ceva pe ecran. O navă ciudată se apropie de noi. Cred că o să avem necazuri.

Își abandonară masa, chiar și paharele cu Malconsorts, și străbătură în grabă culoarul spre puntea inferioară unde se adunară în fața ecranelor. Contactul care apărea pe replica radarului navei era luminos și solid.

– Este o navă mare, spuse Dave. Să îi iau viteza. Calculă rapid cu distanțierul și se lăsă pe spate în scaun. 43,6 noduri. Navele comerciale nu ating o asemenea viteză. E o navă de război.

Verifică și celelalte instrumente. Cyril menține o viteză și o direcție constante.

– Poți să fii convins! spuse Hector sumbru. Nu are cum să fugă de un asemenea ogar. Sper numai că nu este cavaleria SUA, venind în forță să ne salveze, distrugându-ne toți trandafirii.

Priviră neliniștiți imaginile transmise de camera din vârful arborelui de comunicații al *Gâștei*. Nava ciudată apăru rapid la orizont. Era gri și austeră, la fel de funcțională ca lama unei halebarde.

De pe puntea de comandă a *Gâștei de aur* nava care se apropia se afla încă sub linia orizontului. Kamal nu avea același avantaj al înălțimii pe care îl avea camera ascunsă pe arbore, dar studia imaginea de pe radar cu atenție. Când nu mai avu nici un dubiu se întoarse spre Cyril Stamford.

– Ești yankeu, nu? întrebă el.

Cyril venea de la sud de linia Mason-Dixon, dar nu credea că era înțelept să discute astfel de detalii.

– Sunt american, da.

– Nava ciudată o să ne intercepteze. Este cu siguranță o navă de război a necredincioșilor; poate engleză, dar mai probabil americană. Vei vorbi cu ei. Îl apucă pe Cyril de umăr și îl întoarse spre el privindu-i fața amenințător. Dacă vor să urce la bord și să facă cercetări îi vei opri. Nu-mi pasă ce și cum, dar o să le spui ceva ca să ne lase în pace. Ai înțeles, ok?

– Am înțeles, ok, spuse Cyril încet.

– Dacă încearcă să urce la bord, o să fii mort înainte să poată ajunge. Kamal își scoase pumnalul și îl înțepă pe Cyril în gât. Un strop de sânge strălucitor apăru din mica rană. Înțelegi că sunt hotărât?

– Înțeleg, încuviință Cyril. Stătea nemișcat, dar își roti ochii și continuă pe același ton silențios. Nava ciudată se vede deja.

Kamal se întoarse rapid şi se holbă peste tribord. Suprastructura navei care se apropia se vedea clar la orizont şi în acel moment canalul pe frecvenţă marină de 156.5 MHz cârâi în camera de comunicaţii a *Gâştei* din spatele punţii de comandă.

– Către petrolier! Aici este comandantul Robins, la bordul distrugătorului USS *Manila Bay* al Marinei Statelor Unite. Ce navă sunteţi?

Cyril îl privi pe Kamal.

– Vrei să răspund?

– Da. Dar ţine minte că eşti primul care moare dacă faci vreo greşeală.

Cyril dădu din cap. Traversă puntea spre camera radio şi ridică microfonul din furcă. Nu se grăbi. Nu dorea să pară prea dornic sau eficient. Celălalt căpitan avea să se aştepte la o anumită neglijenţă din partea unui vas comercial.

– Bună! *Manila Bay*. *Gâsca de aur* aici. Căpitanul Stamford. Pe ruta Sidi el Razig în Golful Persic spre Jeddah în Arabia Saudită.

Urmă o tăcere lungă, apoi Robins reveni pe frecvenţă.

– Căpitanul Stamford, domnule! Nu sunteţi cumva cetăţean american, din întâmplare?

– Să fiu al naibii! De unde-ai ştiut? îşi exageră puţin Cyril accentul. E al dracului de adevărat că sunt american. Cyril Stamford, fost căpitan al crucişătorului american *Reno*. M-au scos la pensie pentru că sunt prea bătrân şi senil.

Chicoti. De pe distrugător mai urmă un moment de tăcere.

– Care vă este portul de înregistrare şi numele proprietarului?

– Proprietarul meu este Bannock Cargoes şi portul de înregistrare, Taipei.

– Ok! Se potriveşte. Căpitan Stamford, domnule! Aţi avut cumva un fiu care a absolvit Anapolis în 1996?

– Cu siguranţă, comandante.

– Prenumele era Timothy?

– Știi foarte bine că nu. Numele lui era Bobby. Și al tău e Andy. Ați fost colegi de navă. Bobby te-a adus la noi acasă la un grătar o dată. Ai uitat?

– Nu, domnule căpitan. Îmi amintesc destul de bine. Voiam doar să mă asigur. Soția dumneavoastră face o plăcintă cu mere grozavă.

– Îți mulțumesc. S-ar fi bucurat să audă asta, Andy. Dar, din păcate, a murit acum patru ani.

– Îmi pare rău, domnule.

– Și mie, Andy.

În camera de analiză Hector fluieră ușor.

– Unde naiba l-ai găsit pe tipul ăsta, Paddy? E un prinț.

– Brici ca o sabie de samurai, îi dădu Paddy dreptate. Hai să vedem cum refuză să îi lase la bord.

Cu delicatețe, Andy Robins reveni la situația curentă.

– Căpitane Stamford, aveți controlul complet asupra navei dumneavoastră?

Cyril râse ușor.

– Eu sper că da. Nu sunt senil încă, în ciuda a ceea ce crede Marina despre mine.

– Dacă aveți nevoie, aș putea să trimit oameni la bord să vă ajute, domnule.

– Foarte drăguț din partea ta, Andy, dar asta ne-ar întrerupe programul amândurora. Te asigur că nu este necesar. Totul este sub control. Circul după un program foarte strict.

Dar Andy reveni.

– Sunteți conștient că navigați într-o zonă a Oceanului Indian unde mișună pirații? Acum doar patru zile o balenieră japoneză a fost capturată de pirați în Golful Aden.

– Am auzit despre asta, încuviință Cyril. Totuși, proprietarii mei au făcut un acord cu guvernul din Puntland, care ne-a asigurat trecerea în siguranță prin apele ei teritoriale. Ar trebui să putem trece fără probleme.

– Aveți încredere în cuvântul unui pirat, căpitane?

– Proprietarii mei au, răspunse Cyril. Asta ar trebui să fie suficient pentru mine.

– Cum doriți, domnule, consimți Andy șovăielnic. Drum bun, căpitane. Dar spune-mi înainte să plecați, ce mai face vechiul meu amic, Bobby?

– L-au omorât talibanii în Afghanistan, Andy.

– Ticăloșii! spuse Andy încet, dar intens.

În camera de analiză, urmăriră *Manila Bay* întorcându-se și pornind înapoi în direcția din care apăruse. Hector se ridică și se întinse.

– Poftiți aici, doamnelor și domnilor. Drum liber spre Golful Gandanga, prin bunăvoința căpitanului Cyril Stamford. Haideți să radem sticla aia de Malconsorts până nu cade și ea pradă piraților.

Șeicul Adam luase hotărârea să își mute întreaga curte din Oaza Miracolului în Golful Gandanga pentru a primi *Gâsca de aur* atunci când Kamal Tippoo Tip avea să intre cu nava necredincioasă în golf. Sosirea trofeelor capturate devenise un lucru atât de obișnuit, încât Adam părăsea arareori siguranța și confortul fortăreței sale.

Avea șapte neveste. Cu trei mai multe decât permitea Coranul. Mullahul îl asigurase însă că un conducător de importanța lui putea lua mai multe neveste decât un om de rând. Pe lângă neveste, avea peste o sută de concubine. Nu era niciodată sigur de numărul lor exact, pentru că se schimbau în permanență. Cei care i le aduceau căutau prin toată țara tinere fete nubile. Pe măsura ce Adam înainta în vârstă gustul lui pentru femei devenea din ce în ce mai pedofil. Orice fată de peste treisprezece ani nu îl mai interesa. Îl interesau doar până le apăreau primele semne ale pubertății. Îi plăcea să le simtă sfâșiindu-se când le pătrundea cu forță. Îi plăcea sângele cald împrăștiindu-se pe burtă și sunetul țipetelor și plânsetelor lor. În acel moment, avea treisprezece astfel de micuțe închise în harem, așteptându-i atențiile. Se bucura de ele o singură dată, apoi le trimitea

familiilor lor în satele lor, împreună cu un cadou de o sută de dolari pentru tatăl lor. Gusturile lui ciudate şi generozitatea îi erau atât de cunoscute în Puntland că atunci când oamenii lui ajungeau într-unul din satele îndepărtate se găseau mereu câteva familii care să îi aştepte oferindu-le pe cele mai tinere dintre copilele lor. Adam discutase acest tratament al fetelor cu mullahul, care îl asigurase că toate femeile fuseseră puse pe pământ de Allah pentru un singur motiv, să satisfacă toate dorinţele bărbaţilor, inclusiv procrearea, nefiind limitate doar la această sarcină.

Adam adunase o gardă de corp personală de aproape două sute de oameni, înrolaţi şi antrenaţi de Uthmann Waddah. Reţeaua lui de spioni se întindea de-a lungul întregului Orient Mijlociu, de la Cairo până în Iordania şi dincolo de ea. Avea un centru de comunicaţii dotat cu echipament electronic de ultimă generaţie, prin care era mereu în contact cu bancherii şi consilierii săi de investiţii din Iran, China, Taiwan şi alte ţări din Orientul Îndepărtat care se aflau dincolo de ghearele câinilor de pază ai Rezervei Federale Americane şi a altor instituţii vestice de reglementare financiară. Adam învăţase demult cum să deschidă uşi secrete cu sume mari de bani.

Construise o pistă de aterizare în deşert, în apropierea fortăreţei sale. Zilnic avionul lui personal îi aducea toate poftele şi extravaganţele pe care şi le putea imagina sau dori. Erau puţine motive ca să părăsească vreodată Oaza şi să se aventureze în lumea pe care nu o controla complet. Mai ales că era conştient că Hector Cross şi târfa lui americană îl aşteptau să iasă din bârlogul său. Chiar foarte puţine motive să se aventureze, cu excepţia primirii în Golful Gandanga a celei mai mari capturi care navigase vreodată pe ocean: *Gâsca de aur* şi cei mai înverşunaţi adversari ai săi în faţa lui legaţi şi implorându-i mila.

Servitorii lui ridicaseră un oraş de corturi colorate pe terenul mai înalt cu vedere la Golful Gandanga. Toţi membrii apropiaţi din familia sa, cei mai loiali servitori şi bodyguarzii lui, caii şi câinii de

vânătoare, şoimii cu dresorii lor şi patru dintre fetele lui încă neatinse fuseseră cu toţii aduşi jos pe coastă cu un convoi de camioane. Când se instalaseră în oraşul de corturi şi toate erau pregătite să-l primească, Adam şi Uthmann Waddah zburară de la Oaza Miracolului la Golful Gandanga în unul din elicopterele Bell Jet Ranger. Uthmann pilota. Învăţase să piloteze în Iran cu forţele aeriene ale acelei ţări, care vedea cu ochi buni Puntlandul şi pe noul său şeic. Iranienii aprobau puternic devoţiunea lui Adam faţă de Islam şi îi susţineau cu entuziasm războiul nedeclarat cu navigatorii necredincioşilor. În ultimii ani, Uthmann Waddah devenise un pilot de elicopter abil. Arătase o aptitudine naturală pentru această muncă şi dobândise rapid coordonarea mână-ochi de care avea nevoie.

Înconjură golful la mică altitudine, planând deasupra fiecăreia dintre navele capturate pentru ca Adam să le poată admira, în timp ce unul dintre ofiţerii lui aşezaţi în spatele elicopterului contabiliza tonajul şi valoarea fiecărei cale şi a încărcăturii ei. Erau câteva sute de milioane de dolari de marfă ancorate sub ei. Totuşi, Adam nu era mulţumit. Îşi ridică ochii de la nave şi privi flămând spre apele deschise ale oceanului dinspre est.

– În curând! Foarte curând va veni Kamal, aducându-mi nu doar o bogăţie imensă, dar şi pe bărbatul care mi-a omorât jumătate din familie. Va fi cea mai dulce zi din viaţa mea când voi vedea *Gâsca de aur* intrând în golf. Tot ce am realizat până acum va fi nimic faţă de această comoară.

Era cuprins de nerăbdare. Privi pieziş spre Uthmann Waddah aflat în scaunul de pilot şi se gândi să îi comande să părăsească golful şi să zboare în întâmpinarea navei. Puteau să aterizeze pe puntea petrolierului şi să înceapă să se bucure de triumful lor cu două zile mai devreme. Apoi scutură din cap. Ştia că ar fi fost inutil să îi ceară lui Uthmann să zboare deasupra mării. Uthmann era un pilot capabil şi descurcăreţ. Totuşi, intensitatea hidrofobiei sale era atât de mare, că dacă s-ar fi îndepărtat prea mult de ţărm ar fi devenit de-a

dreptul paranoic şi complet incapabil să gândească sau să acţioneze raţional. Era posibil să-şi agraveze comportamentul şi mai mult la vederea rechinilor uriaşi care străbăteau apa din golful de sub ei. Aceşti prădători fuseseră atraşi de resturile menajere şi de alte gunoaie aruncate peste bordul navelor capturate. Apoi, Adam se gândi să ia una dintre navele de atac de mare viteză şi să pună un echipaj să-l ducă în întâmpinarea petrolierului. Dacă ar fi fost cu zece ani mai tânăr nu ar fi ezitat, dar în ultima vreme devenise moale şi se obişnuise cu o existenţă sigură şi confortabilă. O barcă mică şi rapidă pe orice fel de mare ar fi fost nesigură şi simţi crescându-i înţelegerea faţă de ura de apă a lui Uthmann.

Nu, se hotărî el, erau prea multe surse de distracţie în tabăra de corturi care să-i permită să-şi petreacă timpul suficient de plăcut până la venirea lui Kamal. Toţi conducătorii şi toate căpeteniile până la o sută cincizeci de kilometri împrejur veniseră să-i aducă un omagiu. Adam îşi dezvoltase gustul pentru laudele extravagante şi slugărnicia greţoasă. Pe lângă asta, Uthmann îi promisese execuţia unui număr de criminali care fuseseră capturaţi de oamenii lui sau aduşi de căpeteniile care îi cunoşteau interesul în împărţirea dreptăţii şi a pedepselor. Se putea baza pe Uthmann să fie creativ şi inventiv. Aceasta era de fapt o repetiţie generală pentru sentinţele pe care avea să le dea lui Cross şi târfei lui. Uthmann avea să se asigure ca ogarii să îi fie bine fugăriţi. Când acest sport sinistru avea să îl plictisească se putea oricând juca cu copilaşii lui. Se bâţâi în scaunul elicopterului de plăcere şi apoi îl bătu pe Uthmann pe umăr şi arătă spre multitudinea de corturi multicolore de pe deal. Uthmann dădu din cap şi aterizâ cu elicopterul. Adam zâmbi la vederea gloatei adunate să îi ureze bun venit. Dansau, fluturau steaguri şi stindarde şi îşi descărcau armele în zare într-un *feu de joie.*

Marea de sub cala *Gâştei* îşi schimbă culoarea şi unduirea pe măsură ce nava se apropia de continentul african. Îşi pierdu strălucirea

de safir specifică mării adânci şi deveni gri şi mohorâtă, valurile erau mai mici şi fugeau din calea vântului unul după altul. Curentul aducea grămezi de alge de mare şi alte rămăşiţe, iar păsările de mare planau şi plonjau de sus în mijlocul bancurilor agitate de peşti mici. Când soarele apunea şi începuse să îşi domolească flăcările în apă, sistemul de poziţionare satelitar arătă că distanţa până la intrarea în Golful Gandanga era de şaizeci şi opt de mile marine.

În timpul nopţii, a patra de la capturarea navei, Hector şi Hazel erau de pază în camera de analiză. Prin intermediul uneia dintre camerele ascunse în camera de comandă îl auziră pe Kamal ordonându-i lui Cyril Stamford să reducă viteza şi să schimbe direcţia cu patru grade spre vest. De când Cyril reuşise să-l convingă pe căpitanul american să-l lase să-şi conducă nava conform indicaţiilor sale, tratamentul lui Kamal faţă de prizonieri nu devenise neapărat blând, doar ceva mai permisiv. De patruzeci şi opt de ore nu mai coborâse în cabina în care se afla Vincent Woodward ca să-l înjure şi să-l lovească cu picioarele şi în cap cu patul puştii. Le dăduse chiar voie paznicilor să îi dea lui Vincent o cană cu apă şi o farfurie cu lături. Niciunul dintre ei nu îndrăznise să-i ducă mâncare sau de băut Nastiyei. Uşile apartamentului rămăseseră închise şi baricadate, dar în spatele lor Nastiya era aranjată confortabil. Descoperise conserve mari de caviar Beluga în frigiderul din bucătărioară, pe lângă pachetele de carne de gazelă sud-africană, somon afumat şi ciocolată elveţiană.

În cabina de comandă, Cyril îi sugerase lui Kamal că ar trebui să îi trimită unul dintre oameni la dispensarul navei ca să aducă trusa de prim ajutor; acesta fu de acord şi Cyril dezinfectă şi bandajă ciotul rămas din degetul lui Kamal şi îl obligă să înghită un pumn de antibiotice şi analgezice puternice. Starea de spirit a lui Kamal se îmbunătăţi semnificativ. Preluă controlul de la Cyril Stamford şi îl lăsă pe acesta să se întindă şi să doarmă pe patul din camera cu echipamente radio câteva ore. Când îşi trimise unul dintre oameni să îl trezească pe

Cyril şi să îl aducă la postul lui de comandă, în loc să îl forţeze să se ridice în picioare sub ameninţarea armei, îl lăsară să stea pe scaunul căpitanului şi discută cu el destul de amical despre caracteristicile de navigare şi de operarea ale *Gâştei de aur*, despre folosirea consolei de navigaţie şi despre structura motorului navei. Părea interesat în mod deosebit de echipamentul de sondare a adâncimii apei. Acum că ordonase schimbarea direcţiei şi a vitezei îşi permise să discute această mutare cu Cyril.

– Ne apropiem foarte mult de destinaţia noastră, dar nu vreau să ajungem pe întuneric. Ruta şi intrarea în port sunt dificil de realizat pe întuneric. De asemenea, iubitul meu şeic şi mii de oameni vor fi adunaţi să ne întâmpine. Când vor vedea mărimea şi importanţa acestui vas se vor umple de fericire. Nu vreau să le răpesc această plăcere. Trebuie să vadă splendoarea capturii pe care le-o aduc în plină zi, cu soarele răsărind din spatele ei. Trebuie să o aduc cât mai aproape de plajă.

– Mă bucur foarte mult pentru dumneavoastră, domnule. Cyril nu făcuse greşeala fatală să-i arate lui Kamal că ştia cine este. Totuşi, îmi puteţi spune ce se va întâmpla cu nava mea, pasagerii mei, echipajul meu şi cu mine când ajungem în port?

– Pasagerii tăi vor deveni oaspeţi de onoare ai şeicului, zâmbi Kamal cu răceală la propria afirmaţie care nu spunea totul. Tu, echipajul tău şi nava veţi rămâne cu noi o perioadă, dar doar până facem aranjamentele necesare cu proprietarii şi compania lor de asigurare. Dacă aceste aranjamente se vor realiza, vei fi liber să-ţi continui drumul fără să se mai atingă cineva de tine. *Inshallah!*

– Dacă este voia Domnului, încuviinţă Cyril.

Kamal păru speriat şi apoi zâmbi.

– Mi-a făcut plăcere compania ta, yankeule. O să-mi pară rău când ne despărţim.

– Poate dacă Domnul este bun ne vom întâlni din nou, rosti Cyril.

Unul dintre dinții din față îi fusese spart când unul dintre piraţii lui Kamal îl lovise cu patul puştii. Lipsa dintelui îi dădea un aspect neplăcut când vorbea.

– Îi iubesc pe tipul ăsta, tu nu? zâmbi Hazel privindu-l pe Cyril pe ecran. E atât de super mişto, cum ar fi spus Cayla.

– E un tip tare, băiatul nostru, îi dădu Hector dreptate.

Era încântat să o audă pe Hazel spunându-i numele Caylei atât de natural. „Începe să se împace cu faptul că fiica ei nu mai este?" se întrebă el.

„Nu!" îşi răspunse. „Nu se va încheia, nici pentru Hazel, nici pentru mine, până nu ne îndeplinim misiunea în bârlogul piraților."

Deşi acum ştia ora exactă la care aveau să intre în Golful Gandanga, Hector îşi lăsă oamenii să mai doarmă patru ore. Cu patruzeci de minute înaintea răsăritului dădu semnal de trezire. Încet, fiecare om îl trezi pe cel de lângă el şi, în zece minute, erau în echipament complet şi armură în zona de adunare de pe al doilea nivel. Îi priviră cu nerăbdare chipul lui Hector când acesta se înălţă în faţa rândurilor lor strânse. Le făcu semn să îşi insereze căştile de la stațiile Falcon, apoi îşi închise mâinile în jurul microfonului de la setul lui şi vorbi încet în el. Deşi vorbea direct în căştile oamenilor, nu se auzea niciun sunet care să aibă ecou şi să îi alerteze pe piraţi.

– Suntem pe punctul să intrăm în portul piraților. Aţi studiat cu toții hărțile pe care ni le-a desenat Tariq Hakam, aşa că, în general, ştiți cam la ce să vă aşteptaţi. Totuşi, nu putem şti exact unde va alege Kamal să ancoreze *Gâsca*. Sam, s-ar putea să fie un drum lung în AAV-uri până pe plajă, dar tunarii lui Dave le vor anihila sau face inofensivi până ajungeți în siguranță pe țărm. După cum ştiți, obiectivul nostru principal este să capturăm sau să neutralizăm doi oameni anume. Le-aţi văzut feţele pe video de atâtea ori deja, dar o să vi le mai arăt o dată. Aceşti domni preţioşi constituie premiul întâi pentru mine.

Hector se întoarse spre ecranul video uriaș de pe peretele din spatele lui și începu proiecția. Primele imagini care apărură erau din arhivele Cross Bow Security. Erau câteva poze excelente cu Uthmann Waddah, vorbind cu Hector, ținând o prelegere despre arme de foc pe poligon și pregătind noii recruți.

– Mulți dintre voi îl știți pe acest bărbat, le spuse Hector. A fost la un moment dat membru al agenției Cross Bow. Este extrem de periculos. Fiți foarte atenți cu el. Am pus o recompensă de cincizeci de mii de dolari pe capul lui, mort sau viu. Oamenii care îl priveau se agitară încântați. Hector schimbă imaginile proiectate. Întâi apărură câteva fotografii de pașaport pe care le obținuse de la omul lui din Interpolul francez. Erau imagini frontale și de profil ale subiectului.

– Numele acestei persoane este Adam Tippoo Tip și este un om important în Puntland; este șeic și căpetenia tribului lui. Este și conducătorul piraților, le explică Hector. Țineți minte că aceste fotografii au fost făcute acum aproape șapte ani. Tariq l-a văzut recent și spune că acum are o barbă mare și neagră. De asemenea, s-a mai îngrășat. Hector mai puse o imagine pe ecran. Acum să vedem un filmuleț făcut acum patru ani.

Hector dădu drumul clipului cu cererea de răscumpărare pe care Adam o trimisese de pe telefonul mobil al Caylei. Afișat pe ecran, acest filmuleț era ușor granulat și neclar. Adam privea spre cameră și vorbea, dar sunetul fusese scos de pe înregistrare așa că Adam își rostea amenințările în tăcere. În spatele sălii de adunare, Hazel se ridică în picioare și fugi din cameră, incapabilă să privească din nou chipul ucigașului Caylei. Hector puse înregistrarea de trei ori. Apoi opri filmarea și vorbi în microfon, direct în urechile lor.

– Prețul pus pe capul lui Adam este de o sută de mii de dolari.

Ascultătorii zâmbiră toți ca niște lupi și câțiva dintre ei chiar dădură din cap când auziră valoarea recompensei. Hector îi privi cu satisfacție. Erau la fel de înfierbântați ca o ceată de ogari cu mirosul prăzii în nări, gata să fie eliberați din lesă. Îl trimise pe Tariq să o aducă

înapoi pe Hazel şi când aceasta se întoarse, Hector vorbi din nou în radio.

– Schimb acum pe camera de pe arborele navei. A venit momentul adevărului.

Imaginea se schimbă spre o vedere cu unghi larg a coastei africane ce se întindea în faţa *Gâştei de aur*. Erau încă la patru sau cinci mile distanţă. Timpul afişat la baza imaginii era 0617. Vâltoarea căldurii nu estompase încă linia albastră a dealurilor vizibilă la orizont spre vest. Soarele care răsărea le reliefa. Priveau înspre deschizătura largă a unui port natural, străjuit de fiecare parte de două promontorii joase. În adâncurile golfului se putea vedea o adunătură pestriţă de nave.

– Deci, ajungem în sfârşit în staţiunea Golfului Gandanga, perla litoralului african! spuse Hector cu o ironie puternică. Au pregătit până şi un comitet de primire pentru noi.

O flotă de nave de atac ale piraţilor se revărsă din gura golfului şi se îndreptă direct spre *Gâscă* cu mare viteză. Jeturile lăsate în spate de puternicele motoare externe învolburară apa făcând-o să arate ca laptele în fierbere. Fiecare barcă era plină de oameni bărboşi cu ten închis. Apropiindu-se, deveni clar că erau îmbrăcaţi în uniforma adepţilor jihadului, pantaloni largi şi turbane negre şi că îşi arătau fie puştile, fie iataganele.

– A venit timpul să vă ocupaţi poziţiile, le spuse Hector. Ţineţi minte! Nu ieşim din ascunzătoare până nu suntem siguri unde se află exact şi Uthmann Waddah şi şeful lui, Adam. S-ar putea să dureze ceva timp pentru că o să fie foarte mulţi oameni în jurul lor, dar când îi identificăm în mulţime va trebui să ne mişcăm rapid. Încercaţi să prindeţi cele două ţinte în viaţă. Totuşi, dacă scapă de voi nu ezitaţi să îi ucideţi. Veţi primi oricum răscumpărarea. Hector făcu o mişcare de rotire cu mâna dreaptă. OK! Pregătiţi-vă pentru începerea misiunii!

Echipajele de tunari ale lui David Imbiss se grupară într-o liniște sinistră și Dave îi conduse spre intrarea în sistemul de tunele ascunse. Urcară scara rapid spre platforma tunurilor de sub punte. În câteva minute, Dave îi raportă lui Hector prin stația radio Falcon.

– Ambele tunuri sunt încărcate și pregătite, Heck.

Hector confirmă și apoi vorbi cu Sam Hunter. Deși se aflau în contact vizual direct își folosi stația pentru a păstra nivelul zgomotului la minim.

– Ok, Sam. Încarcă oamenii în AAV-uri. Dar suntem încă în faza „Nava silențioasă". Nu porniți motoarele până nu dau ordinul.

Sam aprobă scurt și apoi își conduse cei nouăzeci de oameni din trupele de asalt pe culoarul spre nivelul de sub puntea de marfă. Le luă mai mult timp decât fusese necesar tunarilor, dar într-un final vocea lui Sam se auzi prin stație:

– Toate AAV-urile sunt încărcate. Cablurile de ridicare sunt atașate și suntem pregătiți să fim ridicați. Trapele de la turelă sunt închise și motoarele sunt oprite. Suntem gata de lansare.

– Foarte bine, Sam! aprobă Hector.

Apoi privi spre oamenii rămași în sala de adunare. Acestea erau trupele lui de asalt. Aveau să conducă atacul de la bordul navei. Desigur, Hector era comandantul suprem, dar locotenenții lui erau Paddy și Tariq.

Grupa de șase oameni a lui Hector era o adunătură pestriță. Erau doi frați gemeni, Jacko și Bingo Macduff din Glasgow, doi irakieni, un australian din Queensland și un afrikaner neamț din Namibia. Toți erau luptători și ucigași. Dacă norocul avea să fie de partea atacatorilor și Adam și Uthmann veneau pe barja regală să întâmpine *Gâsca* și urcau direct pe punte să-l salute pe Kamal, asta avea să simplifice problema de o sută de ori. Hector și echipa lui îi puteau captura dintr-o singură lovitură.

Dar, oricum s-ar fi desfășurat lucrurile, Hector și oamenii lui trebuiau să îl captureze pe Kamal și pe cei patru adepți ai jihadului

aflați cu el în cabina de comandă. Apoi le puteau da drumul lui Cyril Stamford și celorlalți membri ai echipajului ținuți captivi. De la înălțimea punții de comandă, Hector avea să se găsească într-o poziție de unde să poată privi întregul golf și să identifice locul în care se aflau Adam și subalternul lui. Avea să poată să îi direcționeze pe tunarii lui Dave Imbiss spre aceste ținte principale. După aceea, aveau să distrugă flota de nave de atac ale lui Kamal și să acopere debarcarea celor trei AAV-uri pe plajă și întoarcerea lor de la clădirile unde erau ținuți marinarii de pe navele capturate.

Paddy și echipa lui aveau să atace al doilea nivel. Primul lor obiectiv era să-i înfrângă pe paznicii de la apartamentul proprietarului navei și din cabina mai mică de la același nivel unde erau ținuți Nastiya și Vincent. Odată ce aceşti ostatici erau salvați aveau să fie pregătiți să se repeadă în orice parte a navei în care ar fi avut Hector nevoie de ei.

Tariq și echipa lui aveau să atace la nivelul cel mai de jos al camerelor de locuit de pe *Gâscă*, acolo unde restul echipajului era ținut captiv de pirați. Odată ce anihilau orice rezistență la acest ultim nivel se obținea controlul asupra punții principale de marfă. După ce avea să coboare și echipa lui Paddy pentru a le da ajutor, aveau să-și concentreze toate forțele pentru, capturarea lui Adam, oriunde s-ar fi aflat acesta.

Având în vedere frica lui patologică de mare părea improbabil ca Uthmann Waddah să își însoțească șeicul, dar avea cu siguranță să se afle pe plajă ca să fie martor la intrarea triumfală a *Gâștei de aur* în Golful Gandanga. Hector era încrezător că avea să fie capabil să îl găsească cu ajutorul lentilelor telescopice ale camerei de pe arborele navei. Apoi era posibil să fie nevoit să pornească după el și să îl vâneze.

În toate momentele acțiunii, Hazel și cei patru asistenți ai ei aveau să le transmită lui Hector și celorlalți ofițeri informați în legătură cu poziția fiecărui pirat de la bord. Ei cinci aveau să rămână în camera de analiză să monitorizeze toate camerele și echipamentul

de ascultare. Bărbații din subordinea lui Hazel erau toți vorbitori nativi de arabă și aveau să îi traducă fiecare cuvânt spus de Kamal și gașca lui.

În zori, *Gâsca de aur* intră încet și cu atenție între promontoriile nisipoase ale Golfului Gandanga. Sub îndrumarea lui Kamal nava înainta prin canalul îngust. Hector, Paddy și Tariq priviră scena din fața lor pe ecranul de pe peretele zonei de adunare. Suprafața golfului roia de ambarcațiuni mici. Haita de lupi alcătuită din nave de atac dădea deja târcoale în jurul petrolierului. Duduitul motoarelor, pocnetele armelor de foc, țipetele și cântecele erau atât de puternice, că Hector putea să le audă până și din cala petrolierului.

Hector vorbi în microfonul stației lui:

– Hazel! L-ai văzut pe Adam? Ar trebui să vină spre noi în barja lui regală. Din ce spune Tariq, o să fie îmbrăcat în haină albă cu o bentiță aurie în jurul turbanului. Ar trebui să fie ușor să îl identifici.

– Negativ, Hector. Nu văd pe nimeni care să se potrivească acestei descrieri, răspunse Hazel.

Hector fusese absolut sigur că Adam va dori să fie primul la bordul *Gâștei de aur*. Întregul lui plan pornea de la această presupunere ce părea de netăgăduit, dar acum simți junghiul ascuțit al îndoielii.

„Rahat! Dacă primul lucru merge prost, se gândi el, totul va merge prost!"

Dar nu trebuia ca îndoielile sale să-i afecteze pe ceilalți, își spuse calm.

– Hazel! Unde se află Kamal? Îl vezi pe vreunul dintre ecrane?

– Afirmativ, Hector. Kamal se află la aripa de la tribord a punții de comandă cu trei dintre piratii lui. Face cu mâna oamenilor din bărcile mici și ei îl aclamă. Cyril Stamford este la cârma navei. Totul devine destul de confuz.

– Ok, Hazel. Fii cu ochii pe porcul de Kamal. Nu mai pot amâna. Trebuie să intrăm în tunele şi să ne ocupăm poziţiile de atac de sub trape.

Hector făcu un semn din cap spre Paddy şi Tariq. Apoi porni spre intrarea tunelului şi urcă rapid. Scara era doar atât de largă cât să permită unui singur om să urce. Cei şase oameni din echipa lui îl urmară rapid. Imediat ce ultimul dintre ei dispăruse în tunel, Paddy îşi conduse echipa în spatele lor. Se opriră la nivelul apartamentului proprietarului. Paddy putea vedea tălpile moi ale bocancilor oamenilor din echipa lui Hector pe treptele de oţel de deasupra capului său. Când privi în jos, putu să vadă vârful căştii lui Tariq. Era la nivelul camerelor echipajului şi al punţii de marfă. Scara era încărcată cu oameni înarmaţi pregătiţi să acţioneze.

Hector îşi propti umărul de uşa folosită pentru intrarea clandestină spre cabina de comandă şi şopti în microfon.

– Hazel! Unde este Kamal acum?

– Hector! Se apropie dinspre aripă. Este cu Cyril la cârmă. Cred că se pregăteşte să lase ancora.

– Cât de departe suntem de plajă?

Urmă o pauză până Hazel citi distanţatorul.

– Şapte sute treizeci şi patru de metri, spuse ea. Kamal ne-a adus foarte aproape. Hector deveni conştient de un uruit slab şi de o vibraţie şi Hazel continuă: Da! Kamal a lăsat cele două ancore de la prora.

– Nu vezi niciun semn al barjei lui Adam?

– Nu. Niciunul .

– Urcă vreunul dintre oamenii din bărcile de atac la bordul *Gâştei?*

– Nu. Urlă şi trag în aer, dar rămân la o distanţă destul de mare de nava noastră. De parcă ar aştepta să înceapă ceva.

– Poţi vedea vreun semn al lui Adam sau al barjei lui pe plajă?

– Sunt sute de oameni acolo, dar nu îl pot vedea pe el sau pe Uthmann Waddah.

– Unde naiba e ticălosul ăla? Nu putem face nimic până nu se arată, se agită Hector.

– Stai puțin! Kamal s-a dus iarăși spre aripa punții de comandă, spuse Hazel ușor. Sună pe cineva de pe telefonul lui prin satelit.

– Poți să fii sigură că vorbește cu stăpânul lui, ghici Hector.

Cu poalele hainei strânse între genunchi, Uthmann Waddah stătea chircit în luminișul de la periferia orașului său de corturi de deasupra Golfului Gandanga. Era cu telefonul prin satelit lipit de ureche și în fața lui avea o priveliște grozavă spre locul în care ancorase uriașa navă. Deși o privise de peste o oră intrând prin gura golfului și cum fusese ancorată lângă plajă, era încă uimit de dimensiunea ei. Nu îi venea să creadă că ceva de o asemenea mărime putea pluti. Puntea părea mai mare decât noul aeroport pe care Adam îl construise în Oaza Miracolului Puntea părea suficient de spațioasă ca să aterizeze un 737 pe ea și, mai mult, se afla la mai puțin de un kilometru de plajă. Uthmann se simțea mult mai optimist în legătură cu ordinele pe care i le dăduse Adam. Îi asculta vocea lui Kamal la celălalt capăt al telefonului și din când în când confirma ordinele pe care le primea.

– Cum spuneți, nobile prinț!... Îi voi transmite mesajul de îndată, Alteță Regală!

Titlurile erau extravagante pentru un asemenea altoi neimportant al unei familii de tâlhari de rând, dar Kamal le acceptă de parcă i s-ar fi cuvenit. Uthmann încheie apelul și se ridică. Își aranjă banduliera de muniție peste umăr și își ridică pușca de asalt. Apoi păși îndrăzneț spre cel mai mare cort din tabără. Adam privi spre Uthmann care se întindea la pământ în fața lui.

– Ai vorbit cu unchiul meu?

Adam era așezat pe o pernă făcută din lâna unui miel alb. Hainele îi stăteau bine și erau uimitor de albe. Turbanul era confecționat

din același material. Bentița de pe cap era din aur filigranat de optsprezece carate.

– Chiar acum! răspunse Uthmann. M-a rugat să vă asigur că totul este în regulă. Are control complet asupra navei. A căutat în fiecare colțișor al ei și nu există inamici ascunși la bord. Toți prizonierii necredincioși sunt legați și neajutorați. Dar vestea care vă va lumina inima este că Hector Cross și târfa lui, Hazel Bannock, sunt încă prizonieri. Sunt complet supuși, așteptându-ți neajutorați judecata și execuția. Unchiul dumneavoastră vă invită umil să veniți la el și să intrați în posesia măreței comori pe care v-a adus-o.

– Mai ești dispus să mă duci cu elicopterul la navă, Uthmann?

– Sunt dispus și dornic să vă fiu de folos în orice fel posibil, șeicul meu.

– Ieri și alaltăieri nu erai atât de dispus, îi aminti Adam.

– Ieri nava se afla la sute de mile în largul oceanului. Mi-era teamă pentru siguranța dumneavoastră, șeicul meu. Dacă aparatul s-ar fi stricat la o asemenea distanță de țărm ați fi fost în mare pericol. Dar astăzi nava se află la mai puțin de un kilometru de uscat. Sfânta dumneavoastră persoană va fi în siguranță. Chiar dacă se oprește motorul elicopterului, tot am să-l pot manevra și să aterizez în siguranță.

– Sunt profund emoționat de grija pe care o porți siguranței mele, spuse Adam sarcastic, iar Uthmann se aplecă și mai mult să-și ascundă furia din ochi.

Lui Adam îi făcea plăcere să îl tachineze pe Uthmann pentru frica lui de apă. Această unică slăbiciune îl aducea cumva la același nivel cu Adam, nemaifiind astfel războinicul îndrăzneț și de neînvins.

Adam își ținea servieta din piele neagră în poală. Devenise aproape o parte a corpului său. Servieta era mereu cu el. Nu o scăpa niciodată din vedere. Nu avea încredere în nimeni să o care. Un lanț din oțel inoxidabil era atașat de cadru și atârnat de el se afla o cătușă din același oțel. Adam prinse cătușa de propria încheietură.

Uthmann ştia că avea un lacăt cu combinaţie. Ţinând strâns servieta, Adam se ridică în picioare şi cu mâna dreaptă făcu un gest regal spre intrarea în cort.

– Foarte bine, Uthmann Waddah. Mă poţi duce la duşmanul meu de moarte, Hector Cross. Răzbunarea mea a fost amânată prea multă vreme.

– Hector! Lucrurile se mişcă. Vocea lui Hazel era catifelată în urechea lui Hector. Kamal a părăsit puntea de comandă. Cyril Stamford este păzit de patru războinici. I-au legat încheieturile şi coatele la un loc şi l-au forţat să stea jos pe punte. Kamal a coborât la al doilea nivel. Oamenii lui l-au legat pe Vincent şi l-au scos din cabină. Acum toată gaşca s-a adunat în faţa apartamentului proprietarului. Au pornit! Au forţat uşa şi se îngrămădesc în cabină. Nastiya nu face nicio mişcare să se apere. Îi leagă mâinile la spate la încheieturi şi coate. Acum o ţin la pământ şi îi fixează un laţ scurt între glezne. Sunt îngroziţi de acele picioruşe drăguţe ale ei. Cu laţul abia o să poată să meargă. Dumnezeule! Acum îi fac o buclă dintr-o frânghie groasă în jurul gâtului. Kamal nu îşi mai asumă niciun risc cu ea. Acum şase tâlhari o trag afară din apartament. Doi dintre ei o ţin de frânghie. Kamal nu s-a aventurat mai aproape de zece paşi de ea. Se pare că o duc pe ea şi pe Vincent la lift. Nastiya se poartă foarte docil...

Vocea lui Paddy întrerupse transmisia.

– Hector! Îi pot auzi prin trapă. Kamal e la câţiva centimetri de locul unde mă aflu. Îi pot auzi vocea clar. Aş putea să intru acum şi dintr-o mişcare să-i scot pe Kamal şi pe oamenii lui din joc.

– Negativ, Paddy! Repet, negativ! Trebuie să aşteptăm să apară Adam înainte să acţionăm. Confirmă ordinul!

– Recepţionat şi înţeles! spuse Paddy cu o voce decepţionată.

„Ticălos bătrân, se gândi Hector, i-au prins femeia şi este neajutorat." Hector suferea pentru el.

– Hector, coboară în lift, interveni Hazel. Au părăsit al doilea nivel. Acum au ajuns la puntea de marfă. Oamenii lui Kamal îi duc pe cei doi prizonieri de mâini și de picioare pe puntea deschisă.

– Paddy! Coboară pe scară și alătură-te echipei lui Tariq pe nivelul de sub tine, comandă Hector.

– Am înțeles! răspunse Paddy formal.

„Chiar că e furios pe mine", se gândi Hector zâmbind sumbru. Deodată vocea lui Hazel îi străpunse urechea. Tonul îi era ascuțit de încântare.

– Hector, se apropie un elicopter dinspre țărm. Seamănă cu aparatul care ne-a înconjurat și înainte să urce Kamal la bordul *Gâștei*.

– Hazel, spune-mi tot ce se întâmplă, ordonă Hector. Poți să vezi cine se află în carlingă?

– Negativ! Soarele se reflectă din parbriz direct în lentila mea. Totuși, toți pirații din bărcile de atac și-au întors atenția spre elicopter. Își flutură steagurile spre el și strigă ca o adunătură de babuini la ora de masă. Cei patru bărbați pe care i-a lăsat Kamal pe puntea de comandă să-l păzească de Cyril s-au îngrămădit toți spre aripa punții să privească elicopterul și să se alăture agitației și strigătelor! Hazel respiră și apoi continuă rapid: Stai puțin, elicopterul s-a întors perpendicular pe soare. Pot vedea carlinga acum. Sunt doi bărbați pe scaunele din față. Pilotul și un pasager. Pasagerul de pe locul din dreapta poartă un turban alb și o bentiță aurie. Jur că este Adam!

– Să mulțumim pentru asta, spuse Hector ușurat. Acum ascultați-mă, toți. O să capturez puntea de comandă. Dacă oamenii de acolo privesc toți în altă parte, o să pot să îi elimin fără prea mult zgomot și agitație. De acolo o să pot lua cea mai bună decizie. Paddy și Tariq, păstrați-vă pozițiile actuale de la nivelul punții de marfă, dar fiți pregătiți să acționați. Dave, rămâi pe poziție. O să avem nevoie de tunurile tale în curând.

Toți confirmară și Hector urcă pe muchia îngustă de sub trapă. Era loc doar pentru trei dintre oamenii lui pe muchie lângă el, și ceilalți

trei erau îngrămădiți la capul scării de oțel chiar sub ei. Hector slăbi strânsoarea cuțitului său în teaca de la centură și le făcu bărbaților semnul de confirmare cu degetul mare în sus, apoi îl bătu pe umăr pe omul cu ciocanul aflat lângă el. Acesta ridică ciocanul și dintr-o singură lovitură zburătă cuiul de prindere și trapa se deschise. Hector îi conduse într-un asalt organizat. Cei patru pirați stăteau în grup la aripa îndepărtată a punții de comandă. Toată atenția le era îndreptată spre elicopterul care se apropia și, asemenea tovarășilor lor din bărcile de atac, urlau, țopăiau și trăgeau în aer. Erau atât de concentrați că nici măcar nu auziră trapa deschizându-se în spatele lor. Hector traversase deja jumătate din puntea de comandă înainte ca unul dintre pirați să se întoarcă și să privească peste umăr. Se holbă la Hector absolut uimit. Înainte să-și poată reveni Hector îl crestă de-a lungul gâtului cu lama din mână. Căzu pe punte și rămase întins fără să zvâcnească. Hector sări peste el și folosi mânerul cuțitului cu boxuri pentru a-l lovi pe somalezul aplecat peste balustrada de lângă el. Omul căzu peste prima victimă a lui Hector. Mânerul greu al cuțitului lăsă o gaură de forma și de mărimea unei pahar în spatele craniului piratului. Oamenii care îl urmau pe Hector, frații MacDuff, îi înjunghiaseră pe ceilalți doi pirați rămași, dar nu făcuseră treaba până la capăt. Unul dintre pirați era întins pe punte dând din picioare într-o baltă din propriul sânge. Ultimul se târa spre culoarul care cobora la un alt nivel. Sângele îi țâșnea din rana de cuțit din spate și omul schelălăia sălbatic în arabă:

– Fiți atenți! Necredincioșii sunt aici!

Piratul avea să fie pe scări înainte ca Hector să poată traversa puntea lată să-l prindă. Hector își scoase pistolul de 9mm din tocul cu desprindere ușoară. Era ca o extensie a propriului corp și foarte precis. Abia era conștient că apăsase pe trăgaci, dar o lovi perfect. Capul piratului zvâcni și întregul corp i se înmuie ca un baton de ciocolată în cuptorul cu microunde. Căzu inert pe scări și se prăbuși

pe primul palier. Din momentul în care intraseră pe punte până la focul de pistol al lui Hector nu trecuseră mai mult de cinci secunde.

– Crezi că au auzit împuşcătura? întrebă micuţul scoţian de lângă Hector ştergându-şi lama murdară de sânge de pantaloni.

– Mă îndoiesc, Bingo, scuturã Hector din cap. Nu cu tot zgomotul făcut de băieţii ăia trăgând din AK-uri. Apoi privi spre piratul care încă se văita şi se târa pe punte pe burtă. Spune-i fratelui tău să termine ce a început. Apoi îi puteţi elibera pe căpitanul Stamford şi echipajul lui.

Jacko se aplecă deasupra omului rănit şi îl apucă de un smoc din barbă. Îi trase capul în spate pentru a-i scoate la iveală gâtul. Hector se întoarse şi merse spre aripa punţii de comandă. În spatele lui, auzi icnetul în arabă şi bolborositul final al omului când Jacko îi tăie curat gâtul.

Ţinându-se în afara razei vizuale sub geamul punţii de comandă, Hector privi spre cer în căutarea elicopterului. Îl văzu la o înălţime joasă venind foarte încet peste prora petrolierului, cu rotorul învârtindu-se. Pilotul trase de manşă şi începu o coborâre controlată. Hector observă aparatul aşezându-se uşor pe puntea de oţel.

Uşa de la cabina de pasageri se deschise şi o siluetă impozantă păşi pe punte. Era un om înalt într-un veşmânt şi cu un turban albe, strălucitoare. Barba îi era mare, neagră şi creaţă. Burta de sub veşmântul alb era uşor evidenţiată. În mâna stângă căra o mică servietă neagră de piele. Îşi ridică cealaltă mână într-un gest de binecuvântare avansând pe punte spre Kamal şi oamenii lui. Toţi căzură în genunchi şi îi traseră pe cei doi prizonieri spre ei.

– Salutare, mărite şeic! strigă Kamal. Fiu războinic al unor măreţi războinici!

Pe puntea de comandă înaltă de deasupra grupului de piraţi, Hector îşi puse buzele la un centimetru de microfonul staţiei.

– Paddy, unde eşti?

– Sunt cu Tariq, în poziţie la trapa de intrare numărul 1.

– Elicopterul a aterizat. Adam a coborât. Kamal este pe puntea de marfă să îl întâmpine, Nastiya și Vincent sunt acolo cu ei. Kamal o să-i prezinte lui Adam. Toți sunt relaxați. Ăsta e momentul să atacați, înainte să-și dea seama că Nastiya și Vincent sunt niște impostori. Du-te, Paddy! Hai! Hai! Hai!

– Am înțeles! fredonă Paddy cu o bucurie feroce. Pornim!

Hector mai verifică o dată situația de pe puntea de marfă de sub el. Foarte puține se schimbaseră de când vorbise cu Paddy, cu excepția faptului că pilotul lui Adam coborâse din carlingă și stătea sprijinit de fuzelaj. Ținea degajat o pușcă de asalt. Hector îl privi doar în treacăt. Kamal și Adam erau principala lui grijă. Apoi, cu întârziere, își dădu seama cine era pilotul elicopterului. Privirea îi fugi din nou spre bărbat și un junghi îi străbătu inima.

„Nu! E imposibil. Uthmann nu poate pilota elicoptere. Dar el este. E Uthmann!"

În timp ce gândea asta, Kamal strigă un ordin și doi dintre oamenii lui săriră de pe punte și îi traseră pe Vincent și pe Nastiya în picioare și îi împinseră în față spre Adam, care se apropia.

– Privește, mărite șeic! strigă Kamal. Așa cum mi-ai ordonat, ți-l aduc pe asasinul Cross și pe târfa lui!

Adam se opri și se holbă la cei doi prizonieri nesigur.

Apoi, din spate Uthmann Waddah urlă:

– Ăla nu e Cross! Aia nu e Hazel Bannock! E o capcană, șeicul meu! Ai grijă! Necredincioșii o să lovească.

Nu așteptă ca Adam să fugă înapoi spre elicopter, ci își aruncă pușca prin ușa deschisă și o urmă rapid, ca un dihor într-o gaură de iepure. Lăsase motorul pornit și rotorul învârtindu-se leneș. Acum se aplecă pe scaunul pilotului și își ținu capul jos apucând manșa și turând motorul. Elicopterul se ridică de pe punte și se întoarse pe axă îndreptându-se spre plajă.

Adam fugea încă pe punte urlând în arabă:

– Aşteaptă-mă, Uthmann! Ţi-o poruncesc. Nu mă lăsa la mila lui Cross!

Uthmann nici măcar nu îşi întoarse capul să privească în direcţia lui. În schimb, coborî botul aparatului şi plecă în grabă, la altitudine mică deasupra apelor golfului.

Hector îi vedea puţin distorsionat capul lui Uthmann prin geamul elicopterului. Aparatul urca şi cobora rapid. Ţinta era infimă, unghiurile – imposibile. Cu disperare, Hector trase şi văzu geamul din plexiglas zdrobindu-se, lăsând o gaură prea departe în coada aparatului pentru a-l opri pe Uthmann. Elicopterul nu se destabiliză şi zbură direct spre plajă, câştigând altitudine şi viteză. Hector ridică microfonul staţiei la buze.

– Dave! Dave! Scoate tunurile la vedere. Trage în elicopter. Uthmann este pilotul. Nu-l lăsa să scape. Doborâţi-l, pentru numele lui Dumnezeu, trageţi în el!

– Recepţionat! răspunse Dave de îndată.

De pe puntea de sub el Hector auzi căderea uşilor de oţel care ascundeau amplasamentul tunurilor, scoţând la iveală cele două tunuri Bushmaster. Dar elicopterul se apropiase deja de ţărm la o distanţă de 700 de metri. Hector îl privea disperat. Îl auzi pe Dave transmiţând ordinele spre tunarii de pe puntea de sub el. Apoi urmară exploziile şi uimitoarele pocnete multiple în timp ce tunurile gemene Bushmaster traseră trei runde de proiectile cu fragmentaţie spre aparatul în fugă. Hector văzu norii de fum şi de flăcări în urma exploziei în aer a proiectilelor apărând deasupra elicopterului. O singură salvă fu de ajuns. Văzu elicopterul încetinindu-şi zborul când furtuna de bile de oţel îi sfâşie fuzelajul. Pilotul trebuie să fi fost ucis pe loc şi motorul distrus, întrucât rotorul se opri în aer. Botul se lăsă în jos şi aparatul intră într-un picaj necontrolat către suprafaţa mării.

Apoi se întâmplă miracolul. Hector văzu cum elicopterul se redresează, ajungând cu botul ridicat, în poziţie de autorotaţie. Rotorul începu să se învârtească din nou, dar acum fluxul de aer peste pale

era inversat. Nu făcea aparatul să înainteze, dar îi frâna căderea. Plana spre plajă şi Hector transmise o comandă prin microfon spre Dave să continue să tragă spre elicopter. Nu veni niciun răspuns. Vocea lui Hector fusese acoperită de bubuitul tunurilor. Dave Imbiss nu auzise ordinul lui Hector. În schimb, îşi schimbase ţinta şi ambele tunuri trăgeau acum spre navele de atac ce înconjurau petrolierul.

Proiectilele cu fragmentare explodau deasupra lor şi bilele de oţel transformau calele de lemn ale bărcilor în surcele, secerând oamenii de la bordul lor. Bărcile rămase se întoarseră în mare viteză şi se îndreptară spre siguranţa ţărmului. Elicopterul îşi continuă planarea prin auto-rotaţie spre plajă, dar Hector îl văzu prăbuşindu-se la mică distanţă, ridicând o trombă de apă către înălţimi. Câteva moment dispăru, dar apoi reapăru la suprafaţă şi pluti pe o parte.

„Cu siguranţă, nici măcar Uthmann nu putea supravieţui", se gândi Hector, dar uşa din partea de sus a elicopterului se deschise încet şi o siluetă umană se târî afară agăţându-se de fuzelaj. Era prea departe să îl recunoască, dar ştia că e Uthmann. Nu avea nimic în mâini. Îşi lăsase puşca în cabină. Oricum, distanţa era de şase sau de şapte sute de metri, prea mult până şi pentru o Beretta.

– Ticălosul nu ştie să înoate şi este îngrozit de apă, vorbi Hector cu voce tare, fără să fie prea convins.

Privi silueta din depărtare sărind de pe fuzelajul elicopterului în apă şi se aşteptă să îl vadă dispărând sub ea. Dar apa îi ajungea lui Uthmann doar până la subsuori. Neajutorat, Hector îl privi îndreptându-se spre plajă cu mişcări agitate şi lipsite de coordonare şi apoi ajungând împleticit la ţărm.

Hector privi din nou spre puntea de marfă chiar când echipele de asalt combinate ale lui Paddy şi Tariq ţâşniră prin uşile inferioare ale arborelui de la pupă şi se repeziră la grupul de arabi ce îl înconjura pe Kamal. Imediat cele două forţe începură o luptă încleştată. Forţele erau apropiate ca număr şi lupta se desfăşura

corp la corp. Niciunii nu puteau risca să tragă de frică să nu-şi lovească propriii oameni.

Hector îl văzu pe Paddy încercând să înainteze spre Nastiya în confuzia creată, dar doisprezece bărbaţi intervenirăşi Paddy trebui să se întoarcă spre ei ca să se apere. În cealaltă parte a încăierării Kamal apucă capătul frânghiei din jurul gâtului Nastiyei şi o trăgea în spate, în acelaşi timp strigând disperat spre Adam în arabă.

– Pe aici, şeicul meu. Urmează-mă. Elicopterul şi navele ne-au abandonat. Urmează-mă.

Unul dintre oamenii lui Paddy îl apucă pe Adam de un colţ al pânzei de pe cap în trecere, dar şeicul se întoarse spre el şi cu pumnalul încovoiat îl înjunghie în ochi. Omul căzu cu pânza înfăşurată în jurul degetelor şi Adam fugi după Kamal şi Nastiya cu capul descoperit.

Hector se află la o distanţă prea mare de puntea de marfă pentru a putea interveni. Încercă să îşi dea seama ce avea să facă mai departe Kamal şi apoi îl văzu fugind spre trapa din colţul turnului de la pupa. Kamal ştia foarte bine că aceasta era calea de acces spre tunelurile de întreţinere dintre rezervoarele de gaz care găzduiau pompele uriaşe care făceau să circule gazul prin rezervoare. Doar cu câteva zile în urmă îl priviseră pe camerele cu circuit intern din camera de analiză explorând acest labirint întunecat şi încâlcit din adâncurile navei. Kamal probabil că se hotărâse să le folosească acum ca zonă de apărare. O trase pe Nastiya care se zbătea spre trapă, iar Adam îi urmă, împingând-o pe rusoaică în josul scării după Kamal. Trânti şi blocă trapa de oţel în spatele lor.

– Paddy! îl apelă Hector prin staţie, apoi îl văzu privind spre el. Kamal şi Adam au luat-o pe Nastiya cu ei pe tunelul de întreţinere spre pompă. Kamal are o puşcă, dar Adam doar un pumnal. Pune pe cineva să păzească ambele ieşiri ale tunelului de întreţinere. Kamal şi Adam nu au cum să iasă. Sunt blocaţi acolo. Putem să-i scoatem de acolo. Dar întâi trebuie să lansezi AAV-urile lui Sam şi să le trimiţi

pe țărm să cucerească orașul și să elibereze marinarii capturați din temnițe. Îți predau comanda *Gâștei de aur*. Eu mă duc la țărm să mă ocup de Uthmann.

În timp ce vorbea, Hector își dădea jos armura grea și restul echipamentului care i-ar fi putut încetini deplasarea prin apă. Își păstră doar cuțitul, stația și pistolul Beretta de 9 mm care îi erau atașate de centura funcțională. Privi în jurul lui și îl văzu pe Jacko MacDuff lângă umărul lui.

– Mă duc pe țărm, Jacko. Preia comanda echipei. Am terminat treaba aici. Coboară și pune-te pe tine și pe oamenii tăi sub comanda lui Paddy O'Quinn pe puntea de comandă. Noroc, Jacko, spuse Hector.

În timp ce vorbea, se gândea la următoarea lui mișcare. Majoritatea bărcilor de atac fugiseră spre țărm în încercarea de a scăpa de tunurile lui Dave Imbiss. Totuși erau câțiva pirați vicleni care se foloseau de cala *Gâștei* ca de un scut. Se aflau atât de aproape de lateralele navei că tunurile nu aveau cum să tragă spre ei. În acel moment, unul dintre vasele inamice se ascundea chiar sub locul unde stătea Hector pe aripa navei. Deși era o cădere înfricoșătoare în apă de la această înălțime, Hector nu ezită. Își luă avânt de la consola de navigație din centrul punții de comandă. Bingo MacDuff tocmai îl eliberase pe Cyril Stamford și acesta stătea lângă consolă. Cyril înțelese de îndată ce voia să facă Hector și rosti pe un ton plin de respect.

– Ai o pereche sănătoasă de boașe, domnule Cross.

– Uite cine vorbește! zâmbi Hector sumbru spre Cyril și apoi începu să fugă.

Când ajunse la balustrada aripii era la viteză maximă. Plonjă cât de departe îi permiseră puterea și elanul. De la o asemenea înălțime nu putea risca o săritură cu capul înainte. Dacă se rotea în aer și ateriza pe spate coloana avea să i se sfărâme ca un covrig. În schimb, de îndată ce se află în aer se făcu minge, cu genunchii strânși la piept, capul aplecat și degetele ambelor mâini împreunate la

ceafă. Stomacul i se ridică sub coaste în căzătură și apoi lovi suprafața apei. Impactul îi scoase aerul din plămâni și îi amorți fesele, cu care lovi prima oară apa. Intră sub apă ca o ghiulea de tun. De la mare adâncime privi în sus și văzu deasupra lui silueta ambarcațiunii contra luminii. Luptându-se cu impulsul de a respira, înotă spre ea. Se împinse în sus ultimii metri și țâșni din apă în dreptul calei lungi a navei de atac. Își prinse degetele peste copastie și se ridică peste margine în același timp inspirând o gură dulce de aer.

Erau doi pirați la bord. Erau goi pușcă, cu excepția cârpei soioase de la brâu și a turbanelor. Se holbară la Hector uimiți. Unul din ei sări în picioare cu o pușcă de asalt în mână. Înainte să își poată ridica arma, Hector îl izbi cu umărul și îl trimise rostogolindu-se în mare. Hector simți un regret trecător că nu își luase pușca cu el. Celălalt bărbat era ghemuit lângă motorul extern de 220 de cai de la pupa bărcii. Vru să se ridice în picioare, dar nu fu suficient de rapid. Hector sări peste piedică și mai făcu doi pași zburând spre el, apoi îl lovi cu piciorul sub bărbia ridicată de parcă ar fi degajat o minge de fotbal. Capul omului zvâcni în spate și acesta se întinse peste uriașul motor extern apoi alunecă în burta bărcii și se zbătu la fel de neajutorat ca un pește pe uscat. Hector se aplecă deasupra lui, îl apucă de călcâie și îl aruncă peste bord. Piratul se scufundă în apă cu fața în jos. Hector se întoarse spre motorul extern. Era încă pornit, țeava de eșapament bolborosind sub pupa. Apucă schimbătorul de viteze și întoarse manșa de accelerație. Nava țâșni în față.

Totuși, chiar în acel moment, un corp plonjă din înălțimea petrolierului și străpunse apa chiar în fața prorei navei. Hector îl recunoscu pe săritor când trecu pe lângă el. Opri accelerația și scoase barca din viteză, apoi fugi în față și privi peste prora în apa tulbure unde plonjase corpul. Îl văzu pe bărbat înotând din adâncuri și apoi capul ieși prin suprafață. Trăgea aer în piept.

– Tariq! Prostule! Puteam să te fac carne tocată cu elicea.

Se întinse peste margine și îl prinse pe Tariq de mână ridicându-l la bord. Apoi fugi înapoi spre motorul mare extern de la pupa și roti puternic manșa de accelerație. Sub el, barca țâșni în față și o alinie cu epava elicopterului care încă plutea lângă plajă. Privi alarmat în spate peste pupă spre *Gâsca de aur* și văzu cele două țevi ale tunurilor Bushmaster întorcându-se spre ei, începând să îi urmărească.

Strigă spre Tariq pentru a acoperi zgomotul făcut de motor:

– Rapid! Ridică-te în picioare și fă-i semn lui Dave Imbiss. E pe punctul să facă o mică greșeală și să ne spulbere din apă.

Tariq sări în picioare și se echilibră în barca în mișcare făcând semn cu ambele mâini deasupra capului. Dintr-odată, țevile de tun se ridicară și văzură capul lui Dave apărând din spatele tunului de la tribord. Își flutură casca prin aer într-un gest de scuză. Apoi dispăru din nou în spatele scutului de explozie și tunul se întoarse spre dreaptă și continuă să tragă spre alte nave de atac care se împrăștiau prin apele golfului. Tariq se târî înapoi de-a lungul bărcii care țopăia și plonjă spre Hector aflat la cârmă.

– Ce se întâmplă, Hector? Cât eram încă în tunel te-am auzit spunându-i lui Dave să tragă în elicopter. Ai spus că Uthmann se află în el. Până am ajuns la puntea de marfă cu Paddy nu am mai putut vedea elicopterul. Am fost prins în lupte. Apoi te-am auzit avertizându-l pe Paddy prin stație că Adam și Kamal au scăpat prin tunelul de întreținere al pompei. Până atunci, ceilalți pirați fuseseră înfrânți deja. Nu mai era niciun motiv să rămân, mai ales când te-am văzut sărind peste aripa punții de comandă. Desigur, a trebuit să te urmez. Tariq părea agitat. Am făcut ce trebuia, Hector?

– Exact ceea ce trebuia, Tariq, răspunse Hector în arabă și Tariq trecu pe aceeași limbă.

– Îți mulțumesc, Hector. Dar unde este Uthmann acum? Ce s-a întâmplat cu elicopterul? Unde mergem?

– Dave a lovit elicopterul și aparatul s-a prăbușit chiar lângă țărm. Arătă în acea direcție. Acolo, poți vedea epava plutind în apă.

– Și Uthmann? Ce s-a întâmplat cu el?

– A scăpat din epavă. L-am văzut ajungând pe țărm. Am sărit de pe punte ca să merg după el.

– Mă bucur că te-am urmat. Îl vreau mai mult decât îl vrei tu, spuse Tariq ușor.

– Știu, dădu Hector din cap. Îți aparține. O să îl vânăm împreună, dar tu o să fii cel care se răzbună.

– Mulțumesc, Hector.

Tariq inspiră adânc ca să se calmeze.

– E singur? E înarmat? Niciunul nu avem pușcă.

– Da, Uthmann este singur. Avea o pușcă când a decolat de pe puntea de marfă, dar după ce s-a prăbușit elicopterul l-am văzut înaintând cu greu spre țărm. Era prea departe ca să fiu sigur, dar nu cred că mai avea pușca cu el. Probabil a intrat în panică când a ajuns în apă și a uitat de armă. Cred că singurul lui gând era să ajungă pe uscat. O să căutăm rapid prin cabina elicopterului dacă încă plutește când ajungem la el.

Traversau golful cu cincizeci de mile pe oră, lăsând un jet lung și drept în spatele lor îndreptându-se spre elicopterul avariat. Întinderea de cocioabe care alcătuiau orașul erau la un kilometru în josul golfului. Hector se ridică și studie terenul de dincolo de epavă unde evadase Uthmann. Era nelocuit, cu dune de nisip acoperite cu tufișuri dese de arbuști duri acoperiți de sare.

– Nu e un loc bun să urmărim un leu rănit, constată el.

Uthmann era la fel de periculos ca un animal sălbatic. Hector încetini barca în apropiere de elicopterul care plutea. Prora se izbi de rămășițele elicopterului. Aerul mirosea a combustibil. Tariq se urcă pe fuzelajul zdrobit și îngenunche să privească prin ușa deschisă.

– Uite-o! strigă el și dispăru prin ușă.

Ieși din nou câteva secunde mai târziu arătând o pușcă Beretta de asalt.

– Muniție? întrebă Hector.

– Nimic, răspunse Tariq, doar ce are în încărcător.

– Poate douăzeci de runde, dacă avem noroc. Ar trebui să ne ajungă.

Hector băgă motorul exterior în viteză şi se apropie încet de plajă. Amândoi văzură urmele de paşi pe care Uthmann le lăsase pe nisipul galben. Porneau de la marginea apei pe panta primei dune şi dispăreau într-un tufiş sărat de pe creastă. Nu pierdură timp încercând să ancoreze nava. Hector opri motorul, dar lăsă barca să plutească. Săriră în apa care le venea până la genunchi şi Hector îl conduse pe Tariq în fugă spre prima dună. Se opriră puţin să examineze urmele şi apoi verificară armele pe care le aveau la ei.

– Uite, ia asta! îi spuse Tariq, oferindu-i puşca Beretta lui Hector. Tragi mai bine cu puşca decât mine. Dă-mi mie pistolul.

Schimbară armele. Şi puşca, şi pistolul erau pline de apă sărată. O scuturară cât de bine putură şi se asigurară că ţevile nu aveau nisip în ele.

– Mai mult nu avem ce face. Sunt proiectate să funcţioneze în condiţii extreme, mormăi Hector. Mergi tu în faţă, Tariq. Te pricepi cel mai bine să iei urma. Eu o să fiu în stânga ta.

Urcară în vârful primei dune unde găsiră locul în care stătuse Uthmann întins printre tufişuri. Tariq îngenunche lângă adâncitura lăsată de corpul lui. Nisipul desprins se scurgea încă în ea. Trebuie să îi fi privit coborând pe plajă, înainte să plece mai departe. Altceva îi mai atrase atenţia lui Hector – o pereche de sandale aflate sub cel mai apropiat grup de arbuşti. Erau încă ude şi cureaua uneia dintre ele se rupsese la cataramă. Uthmann probabil că renunţase la ele ca să-şi continue fuga. Urmele pe care le lăsase confirmau asta.

– Nu e cu mult înaintea noastră, şopti Tariq. Probabil că se uită la noi chiar acum.

– Înaintează cu atenţie. Nu şi-o fi luat arma, dar are tot timpul cuţitul la el, îl avertiză Hector.

Câteva secunde se gândiră amândoi la cadavrele celor patru tovarăși ai lor rămase în Oaza Miracolului. Apoi își scoaseră din minte tot, în afară de ceea ce aveau de făcut în acel moment. Înaintară în formație suprapusă astfel ca fiecare din ei să fie în stare să acopere un flanc precum și ceea ce se afla imediat în față. Nu puteau să își lase ura să le copleșească respectul pe care i-l purtau lui Uthmann ca luptător. Nu îndrăzneau să îl lase să se apropie suficient de mult ca să-și folosească cuțitul.

Pâlcurile de arbuști erau dense, țepii încovoiați, ascuțiți. Erau forțați să înainteze cu cea mai mare atenție pentru a face cât mai puțin zgomot. Avură nevoie de șase minute și zece secunde după ceasul de la mâna lui Hector ca să acopere prima sută de metri. Apoi găsiră următorul popas al lui Uthmann, unde îi așteptase să se apropie de el. Dacă ar fi fost câtuși de puțin neatenți sau i-ar fi creat fie și un mic avantaj celui urmărit în acest moment știau că acesta ar fi fost locul în care i-ar fi atacat. Dar plecase din nou chiar din fața lor. Urmele de picioare goale pe care le lăsase în locul unde stătuse ghemuit ca să îi aștepte încă se distingeau.

„Acum știe că nu o să tăbărâm peste el, se gândi Hector sumbru. Următorul truc o să fie să încerce să ne înconjoare și să vină din spate." Pocni ușor din degete și Tariq îl privi rapid. Făcu un gest de înconjurare ca să-l avertizeze. Tariq dădu din cap; înțelegea pericolul. Continuară. Încă de două ori îl alungară pe Uthmann din locul unde stătuse întins. De fiecare dată se deplasă încet chiar în fața lor.

„În momentul ăsta se gândește că ne-a păcălit prin repetiție. Acum o să ne înconjoare să ne pice în spate." Hector își schimbă propria tactică în anticipare. După fiecare douăzeci de pași lenți se oprea și se întorcea încet, studiind terenul pe care îl străbătuse deja dintr-un unghi nou. Apoi se ghemuia din nou pe pulpe și studia același teren dintr-o perspectivă mai joasă, deplasându-se la baza copacilor unde rădăcinile erau strânse și răsucite, în spatele cărora se putea ascunde un om cu o lamă subțire în mână.

Deodată Hector clipi când ceva ciudat îi atrase atenția. Se holbă la acel lucru cu toată atenția. Se mișcă ușor și întreaga imagine deveni clară. Privea piciorul gol al unui om care ieșea de după o grămadă de rădăcini răsucite. Talpa piciorului era roz și prăfuită și pielea de deasupra ei era maro ca tutunul. Hector își simți părul de pe ceafă ridicându-i-se. În numele lui Dumnezeu, Uthmann era aproape. Aproape călcase peste el.

Stătea la nu mai mult de cinci pași lungi de locul în care se afla Hector. Hector știa că putea să acopere distanța respectivă cu viteza unui ghepard la vânătoare. Aproape că îi putea simți ochii lui Uthmann pe el, privindu-l prin una din spărturile existente în abundență ale tufișurilor sărate. Uthmann avea un truc prin care își ținea ochii întredeschiși cu atenție atunci când privea un dușman, genele negre ascunzându-i albul demascator al ochilor. Hector văzu tendoanele piciorului drept al lui Uthmann îndreptându-se când degetele acestuia se proptiră în pământul moale, pregătite înaintea atacului asupra lui Hector.

Hector stătea ghemuit pe pulpe. Pușca îi era întinsă de-a lungul coapselor. Avea un glonț pe țeavă și siguranța era trasă. Mâna dreaptă îi era pe trăgaciul armei, dar știa că n-ar fi reușit să aducă patul la umăr înainte ca Uthmann să acopere distanța până la el. În acest caz, pușca mai mult l-ar fi încurcat. Trebuia să tragă din mână și trebuia să o facă rapid. Piciorul lui Uthmann era singura lui țintă vizibilă și trebuia să tragă fără să ridice arma din poală. Nu putea să țintească înainte să tragă. Trebuia să-și lase instinctul să preia controlul. „Aceasta era răsplata pentru sutele de ore petrecute în poligon," își spuse el. Făcu o mișcare ușoară de parcă era pe punctul să se ridice, dar lăsă țeava pușții ușor în jos și o întoarse în unghi îngust spre țintă și trase ca o acțiune reflexă. Văzu călcâiul piciorului gol al lui Uthmann pulverizat într-o puzderie de bucățele de os, țesut și sânge.

Uthmann mormăi la fel de sălbatic ca un leu împușcat și se ridică din tufișul sărat. Dar piciorul schilodit îl țintui pe loc. Durerea îl obligă

să se lase într-un genunchi. Hector îi văzu lama din mână şi disperarea din ochi. Uthmann ştia că pierduse, dar continua să încerce. Se ridică din nou într-un picior şi încercă să se apropie de Hector ţopăind cât să-şi poată folosi lama. Dar deja Hector se afla în picioare şi se năpustea spre el. Îşi lansă patul armei spre cotul lui Uthmann. Îl lovi puternic şi simţi încheietura zdrobindu-se. De data aceasta Uthmann ţipă şi cuţitul îi zbură din degetele inerte. Piciorul schilodit cedă şi omul se lungi pe nisip. Tariq fugi din spatele lui şi apucă încheietura braţului lovit al lui Uthmann. I-o întoarse şi oasele zdrobite scrâşniră unul de celălalt. Tariq îşi puse cizma pe spatele gâtului lui Uthmann şi îl obligă să-şi ţină faţa în nisip. Ochii, gura şi nasul i se umplură de nisip. Începu să se sufoce.

– Stai! îi ordonă Hector lui Tariq.

– Mi-ai spus că răzbunarea este a mea, protestă Tariq.

Hohotea necontrolat, cuprins de puterea propriei uri.

– E o moarte prea bună pentru el, Tariq. Hector îl trase în spate. E prea rapid. Creatura asta ţi-a ars soţia şi fiul. Ne-a omorât tovarăşii. Ne-a trădat Bestiei. Trebuie să plătească pentru toate păcatele astea cu vârf şi îndesat.

Tariq scutură din cap şi îşi ridică pistolul, împingând gura ţevii în scalpul omului, dar deşi faţa lui Uthmann se contorsiona de agonie acesta refuza să ţipe.

– Tu mi-ai dat foc la casă, spuse Tariq gâfâind, tu i-ai ars pe Daliyah şi pe fiul meu! Neagă dacă poţi, Uthmann Waddah.

Uthmann încercă să zâmbească, dar era o păcăleală dureroasă şi vocea îi era plină de durere. Scuipă nisipul din gură.

– Puteau a porc ars când i-am gătit, şopti el, dar m-am desfătat cu aroma lor.

Tariq hohoti şi îl privi pe Hector cu lacrimile curgându-i de-a lungul obrajilor.

– L-ai auzit! Ce putem să-i facem ca să egalăm un asemenea rău?

– Apă, răspunse Hector încet. Doar apa de mare va spăla ruşinea asta de om de pe faţa pământului.

Văzură groaza apărând în ochii lui Uthmann şi Tariq se bucură.

– Desigur, ai dreptate, Hector. Apa de mare e soluţia. Sus, Uthmann Waddah! Ridică-te în picioare. Ultima plimbare o să o faci pe plajă până la mare.

Tariq îşi coborî pistolul şi îl apucă de încheietură. O răsuci cu răutate spre articulaţia zdrobită a cotului. Uthmann ţipă din nou. Sfidarea lui feroce şi curajul nepăsător erau diminuate de ameninţarea singurului lucru de care se temea cu adevărat.

– Te provoc să o faci aici, dacă ai curajul, Tariq. Împuşcă-mă şi termină cu asta, Tariq. Împuşcă-mă şi termină odată, laş ticălos!

– Te grăbeşti prea mult, îi spuse Tariq. Acesta este actul final din existenţa ta infectă. Trebuie să savurezi fiecare moment din ea. Gustul apei de mare pe gâtul tău, arsura din plămâni când o să se umple, o să te înţepe în ochi pe măsură ce îţi dispare vederea.

Trase de mâna ruptă şi Uthmann nu putu rezista presiunii. Se lăsă ridicat în picioare şi încercă să-şi menţină echilibrul pe singurul picior bun, dar Hector îl apucă de cealaltă mână şi amândoi îl târâră până pe plajă. Într-un final, priveau din nou în jos spre golf de pe creasta ultimei dune.

Gâsca de aur era ancorată unde o văzuseră ultima oară, iar majoritatea bărcilor piraţilor erau abandonate de-a lungul ţărmului ca rămăşiţele unor corăbii după o furtună. Tunul de pe *Gâsca de aur* trăgea cu intermitenţe în ţinte pe care ei nu le puteau vedea din locul în care se aflau şi se auzea un zgomot îndepărtat de foc de armă automată din cartierele oraşului. Câteva clădiri luaseră foc şi fumul se înălţa deasupra golfului. Chiar sub ei, barca pe care o abandonaseră se izbea de plajă.

– Haide, Uthmann, îi întoarse Tariq mână cu putere. Nu mai avem mult de mers.

Uthmann căzu în genunchi și acum teroarea îl copleșise complet. Se smiorcăia și bolborosea lipsit de coerență.

– Nu, Tariq! Împușcă-mă aici. Termină odată. Vreau să îți spun ceva. Ți-am aruncat plodul în flăcări primul. După aia ți-am regulat nevasta. M-am gândit la tine de fiecare dată când am intrat în ea. Când am terminat cu ea, am aruncat-o peste bastardul tău. Părul ei lung a ars ca o torță. Acum trebuie să mă împușți. Dacă nu o faci, amintirea lor te va urmări până la capătul zilelor tale.

Vocea i se ridica într-o tânguire disperată. Hector îl apucă de cealaltă mână și cei doi îl târâră pe burtă, văitându-se și guițând în josul dunei în mare. Când apa le ajunsese până la genunchi, Hector îl rostogoli cu fața în jos și îi ridică gleznele la un loc în spatele lui. Tariq îl apucă de umeri și cu toată forța îi obligă să-și țină fața sub apă. Uthmann încerca să-și țină respirația sub apă și în același timp să-și exprime întreaga teroare. Mișcările îi deveniră mai sălbatice și mai necontrolate, iar apoi mai slabe. Gura i se deschise sub suprafață și un șir de bule îi ieșiră dintre buze. Tușea încercând să respire și vomita, sunetele fiind înăbușite de apa de deasupra capului. Când părea că e aproape gata, Hector îl scoase afară de călcâie și îl lăsă cu fața în jos pe nisipul umed. Tariq îi sări în spate. Apa de mare și voma îi țâșniră din gât și reuși să respire de câteva ori înainte ca întregul corp să îi fie cuprins din nou de convulsii paroxiste de tuse. Vomită din nou și jumătate din bila gălbenă îi intră în plămâni când respiră. Încet, foarte încet, Uthmann reuși să își curețe plămânii de apa și vomă, dar era prea extenuat să se ridice sau să vorbească. Hector și Tariq se aplecară de fiecare parte a lui și îl priviră luptându-se pentru viață.

– L-ai auzit lăudându-se cu ce i-a făcut lui Daliyah și băiatului meu? șopti Tariq.

– Am auzit.

– Trebuie să fie ceva de făcut care să fie la fel de rău. O simplă înecare este prea miloasă.

– Ar mai fi ceva, spuse Hector încuviințând din cap. Avem o frânghie de ancorare în barcă. Leagă un capăt de inelul ăla din cadrul pupei și adu-l pe celălalt aici.

Părea că Tariq avea să pună o întrebare, dar fără să o articuleze sări în picioare și fugi spre barcă. Se întoarse desfășurând frânghia pe nisipul umed. Uthmann încercă să se ridice cât stătea Tariq deasupra lui, dar Tariq îl izbi făcându-l să cadă din nou pe spate și îl privi pe Hector.

– Leagă-i încheieturile, ordonă Hector și Uthmann începu să se zbată și să țipe din nou.

Tariq îi întoarse mâna ruptă pentru a-l face să se supună în timp ce Hector îi trecea o buclă de frânghie de-a lungul încheieturilor și o strânse până când îi intră în carne.

– Știi ce ești acum, Uthmann Waddah? întrebă Hector încet și imediat își răspunse la întrebare. Ești momeală vie.

– Nu înțeleg, recunoscu Tariq și Hector continuă să explice.

– Toate bărcile capturate au fost ancorate luni de zile în golf. Oamenii care au locuit în ele și-au aruncat resturile și gunoaiele peste bord. Asta atrage rechini, mulți rechini mari, mai ales rechini-tigru, pentru că ei sunt omnivori, dar și alții – rechini-balenă, rechini-taur și din cei cu botul negru.

Tariq zâmbi și groaza se citi în ochii întunecați ai lui Uthmann.

– Sângerezi abundent, Uthmann. Hector îl lovi în piciorul rănit și Uthmann gemu. Știi că rechinii sunt atrași de sânge? Să mergem la pescuit!

Împinseră nava eșuată de pe nisip în timp ce Uthmann se zbătea slab la un capăt al frânghiei de ancorare. De fiecare dată când reușea să se ridice în genunchi, Tariq trăgea de celălalt capăt și îl făcea să se lungească din nou la pământ. De îndată ce barca se află în apă, Hector sări la bord și porni motorul. Întoarse prora dinspre plajă și acceleră treptat. Uthmann fu tras pe spate de-a lungul nisipului ud, țipând de durere și de frică.

Tariq sări stropind în barcă şi se trânti peste copastie. El şi Hector se holbau peste pupa cum Uthmann era tras în apa mică. Frânghia îl trase sub apă, dar ieşi zbătându-se ca o balenă eşuată, şi apoi se rostogoli din nou sub suprafaţă. Apa de mare îi intră prin nas şi pe gură, ajungându-i în gât. Reuşi să tuşească o parte din ea înainte să se scufunde din nou sub apă, dar acum apa care-i intrase în urechea dreaptă îi fisură timpanul. Durerea trebuie să fi fost teribilă, dar nu mai avea suflu să ţipe. Urma pe care o lăsa pe suprafaţă era pătată de sânge şi când ajunseră la apă adâncă, aripioara primului rechin apăru în dâra de sânge. Hector văzu dungile de pe spatele lat al ucigaşului marin.

– Uthmann, vine un rechin tigru din spatele tău, strigă el. Nu unul foarte mare – mai mic de trei metri. Dar suficient de mare să muşte o bucată bună din tine.

Rechinul nu se repezi dintr-odată, dar îl urmări pe Uthmann precaut până când un alt rechin mare ieşi din apele verzi. Acesta îl întârâtă pe primul şi împreună atacară. Rechinul mai mare îşi deschise fălcile, căscând gura ca o peşteră, şi muşcă glezna zdrobită a lui Uthmann. Acesta ţipă dându-şi seama ce i se întâmplă. Rechinii îl traseră sub apă şi Hector opri motorul şi lăsă barca să fie purtată uşor de valuri. Nu dorea ca Uthmann să se înece înainte ca rechinii să termine cu el. Nu dură foarte mult. De fiecare dată când Uthmann ieşea la suprafaţă se zbătea mai puţin şi ţipetele îi erau mai slabe. Apa din jurul lui se înnegrise de propriul sânge. Bucăţi din carne pluteau lângă el. Apoi intră din nou sub apă şi nu mai ieşi la suprafaţă. Când Tariq trase frânghia cele două mâini retezate ale lui Uthmann erau încă legate la capăt. Le aruncă din nou peste bord. Se duse să stea lângă Hector care întorcea barca cu botul ascuţit şi porni în viteză de-a lungul golfului spre *Gâsca de aur*. Rămaseră în tăcere o vreme şi apoi Hector îşi ridică vocea peste zgomotul motorului.

– N-am putut să întreb, dar spune-mi acum, care a fost numele băiatului tău?

– Se numea Tabari.

– Am făcut ce trebuia. Dar nu ajută prea mult, aşa-i? întrebă Hector gânditor. Răzbunarea este o mâncare lipsită de gust.

Tariq dădu din cap şi îşi întoarse faţa în altă parte. Nu voia ca nici măcar Hector să vadă prea adânc în sufletul lui, acolo unde fantomele lui Daliyah şi a lui Tabari aveau să trăiască pentru totdeauna.

Întorcându-se în viteză sub cala înaltă a *Gâştei de aur*, Hector se ridică la pupa navei echilibrându-se printr-o răsucire a frânghiei de ancorare în jurul încheieturii. Încerca să îşi dea seama ce se întâmplase cât el şi Tariq îl urmăriseră pe Uthmann. Văzu că formaţia celor trei AAV-uri conduse de Sam Hunter se apropia de plaja din faţa oraşului. Simţi o uşoară izbucnire de mânie. Deja ar fi trebuit să ajungă la temniţa de dincolo de oraş şi să-i fi eliberat pe ostatici. Lătră în microfonul staţiei, furia fiindu-i evidentă din ton.

– Sam, ce mama naibii v-a luat atâta? Sunteţi cu aproape o oră în urmă.

– Una dintre macarale a fost avariată de focul de mitralieră de pe plajă. Am avut nevoie de timp să o punem din nou în funcţiune. Îmi pare rău, Hector.

– Bun, dar acum hai să ne scoatem degetele din fund.

Hector încheie apelul şi privi AAV-urile. Acestea spărgeau valurile cu prorele ieşind pe ţărm. Împuşcături din arme mici de foc din cocioabele de deasupra plajei împroşcau apa din jurul lor. Totuşi, trapele de la turele erau închise şi mitralierele grele de calibru 50 ciuruiau casele din sat. Proiectile din tunurile Bushmaster ale lui Dave Imbiss se alăturau şi ele bombardamentului, explodând în aer deasupra caselor dărăpănate. Unele dintre acoperişurile din tabla îndoită se prăbuşiră în urma loviturilor şi piraţii supravieţuitori ieşiră în patru labe de sub ruine şi fugiră spre dealuri. Furtuna de şrapnel explodă deasupra lor şi majoritatea fură seceraţi la pământ.

Hector privi cele trei AAV-uri ajungând pe plajă împreună şi rulând pe ţărm cu şenilele de oţel, zdrobind nisipul şi împingându-le

în susul pantei, în sat. Străzile întortocheate erau prea înguste pentru uriașele mașinării blindate și acestea trecură direct prin cocioabele fragile fără să ezite, strivindu-le la pământ și apoi dispărând din vedere, înaintând spre temnițele în care se aflau prizonieri marinarii.

Când Hector și Tariq ajunseră cu barca lor în lateralul *Gâștei*, macaralele care coborâseră AAV-urile atârnau încă la nivelul apei. Își abandonară barca și săriră pe rama macaralei. Hector chemă operatorul macaralei prin stația Falcon. Îi ridică pe puntea de marfă unde Paddy îi aștepta. Părea agitat.

– Spune-mi ce s-a mai întâmplat, Paddy, îi comandă Hector.

– Toți pirații care au venit cu Kamal la bord au fost neutralizați. Opt dintre ei sunt morți, inclusiv cei patru pe care i-ai doborât tu pe puntea de comandă. Se opri și respiră adânc. După cum știi, Adam și Kamal s-au blocat în tunelul de întreținere al pompei. Au luat-o pe Nastiya acolo cu ei. Hazel le urmărește mișcările pe senzorul infraroșu.

Hector apăsă butonul de transmitere de pe stația lui.

– Hazel, unde sunt acum?

– Hector, sunt în sectorul numărul 2, chiar sub intersecția principală a țevilor de scurgere. Nu s-au mai mișcat de douăsprezece minute.

Hector se încruntă. Tunelul de întreținere era sectorul cel mai dificil al navei în care să lucrezi. Închis și claustrofob, majoritatea spațiului era ocupat de bucăți de țevi de oțel precum și de uriașele pompe de gaz. Zgomotul făcut de pompe era asurzitor și ventilația slabă. Acolo jos, cel care se apăra era clar avantajat în fața celui care îl ataca, încercând să-l scoată. Toți așteptau ordinele lui Hector; chiar și Paddy părea lipsit de sugestii despre cum să procedeze. Hector încerca să vizualizeze zona cu pricina.

– În regulă! ajunse el într-un final la o decizie. Sunt doar două intrări în sistem și Paddy le are pe amândouă sub pază, corect? Paddy încuviință din cap. OK, atunci abordăm tunelul din ambele părți simultan cu două echipe și încercăm să îi prindem pe Kamal și pe Adam între ele. Sunt aproape doi kilometri de tunel acolo jos. Va fi al

naibii de greu să îi scoatem, dacă nu... Hector se opri o clipă să se gândească. Dacă nu... repetă el

– Dacă nu ce? întrebă Paddy nerăbdător, dar Hector nu îi răspunse imediat.

– Vino cu mine, rapid. Nu trebuie să pierdem timpul, comandă Hector şi se repezi în sus pe scări pe culoarul care ducea la puntea de comandă. Paddy fugi în spatele lui. Cyril Stamford îi aştepta acolo.

– 'Neaţa bună, căpitane, îl salută Hector. Ai recăpătat controlul complet al navei?

– Asta da. Rânjetul lui Cyril era strâmb. Faţa îi era încă umflată şi decorată cu vânătăi mov şi verzi acolo unde îl lovise Kamal cu patul puştii. Motoarele sunt pornite şi stăm într-o singură ancoră, pregătiţi să plecăm când spui tu.

– Mai avem câteva lucruri de rezolvat înainte, Cyril. Te rog să ne spui mie şi lui Paddy care sunt procedurile de stingere a focului în tunelul de întreţinere a pompei.

– Am avut o ciudată premoniţie că o să mă întrebi asta, când am auzit că Kamal a luat-o la fugă cu şeful lui şi cu fermecătoarea doamnă rusoaică, răspunse Cyril. Veniţi în camera cu planuri.

Camera cu planuri se afla în spatele punţii de comandă. Hector ştia că planurile calei *Gâştei de aur* erau depozitate în sertarele largi de sub masă. Totuşi, de îndată ce intrară în cabină, Hector văzu că Cyril întinsese deja desenele punţii inferioare pe masă. Hector şi Paddy se aplecară deasupra lor, în timp ce Cyril le explică configuraţia celor opt compartimente care alcătuiau tunelul de întreţinere al pompei.

– Fiecare compartiment poate fi închis cu uşile hidroizolante şi etanşe, corect? Hector ştia răspunsul, dar întrebă pentru informarea lui Paddy. Poţi să întrerupi şi circuitul electric şi să închizi orice lumină şi ventilaţia din tunel?

– Corect, confirmă Cyril.

– Şi poţi acţiona uşile de pe puntea de comandă?

Ca răspuns, Cyril arătă prin ușa deschisă.

–Acolo este panoul de comandă al pereților de la tribord. Deasupra consolei de navigație, spuse el.

– Poți să controlezi și fluxul de CO_2 de acolo?

– Afirmativ! dădu Cyril din cap din nou. Pot să umplu câte un compartiment pe rând sau pe toate deodată.

– Gaz CO_2? întrebă Paddy. Ce naiba?

– Pentru controlul focului. Stinge flăcările, îi răspunse Hector brusc, dar este și otrăvitor pentru oameni. Se întoarse spre Cyril. Unde ținem echipamentul pentru combaterea focului?

– La nivelul întâi. Avem costume ignifuge...

– Nu avem nevoie de ele, îl întrerupse Hector. Dar măști de oxigen?

– Da! Avem costume de respirație cu circuit închis Draeger. Oferă patru ore de autonomie într-un mediu toxic.

– Dar ochelari cu vedere pe timp de noapte? insistă Hector.

– Vin împreună cu costumele. Poți să vezi când e întuneric beznă sau fum.

– Câte costume ai la bord?

– Doar două.

– Rahat! spuse Hector. Se pare că suntem doar noi doi, Paddy.

– Nu sunt sigur că știu la ce te gândești, Heck. Dar la naiba, pot să fac asta și de unul singur și stând în cap!

– Știm cu toții că ai o motivație puternică rusească, dar o să facem asta împreună, Paddy. Hector nu așteptă contraargumentul. În regulă, Cyril, așa facem. O să intru în tunel prin trapa din față. Paddy intră prin trapa de la pupa. Își menține poziția când ajunge la puntea de jos. Eu o să vin din sens invers prin tunel. Vei inunda fiecare compartiment cu CO_2 când intru în el. Apoi vei închide ușile etanșe după ce trec prin ele. Hazel va monitoriza situația din camera de analiză. O să ne informeze tot timpul despre poziția exactă a piraților și a ostaticei.

– Sunt foarte mulțumit că ți-ai amintit și de existența Nastiyei. Ești un mare sufletist, spuse Paddy sarcastic. O să fie acolo jos, în gaz. O să fie neprotejată. Cât timp are?

– Cu Hazel dirijându-ne o să reușim să fim aproape de Nastiya și să ajungem la ea rapid. O să avem un cilindru de oxigen de rezervă cu noi.

– Asta nu-mi răspunde la întrebare. Cât timp are după ce intră gazul?

– Patru sau cinci minute până își pierde cunoștința, răspunse Hector încet.

– Și...? insistă Paddy.

– Și opt până la douăsprezece minute până survine decesul.

– La naiba cu gazul tău, Hector Cross. N-am nevoie de el. Lasă-mă să intru singur. Mă ocup de Kamal și o scot pe Nastiya fără să o gazez.

– Îmi pare rău, Paddy. Facem cum zic eu, vorbi Hector hotărât. Am pierdut destul timp pălăvrăgind. Să trecem la treabă!

Hector se afla la nivelul lanțului de ancoră din cala navei. Tariq stătea în spatele lui și îi verifica armele; pistolul Beretta, rezervele de muniție și cuțitul din teacă. Se asigură că toate îi erau la îndemână lui Hector.

La șold, Hector atârnă un rezervor de oxigen de doi litri de rezervă echipat cu o mască de respirație. Putea să ofere douăzeci de minute de respirație oricărei persoane prinse într-o încăpere cu gaz CO_2. Paddy avea la el un cilindru identic. Unul din ei trebuia să ajungă la Nastiya înainte ca CO_2-ul să o ucidă.

Principalul costum cu oxigen Draeger era masiv și greoi și nici el, nici Paddy, nu mai folosiseră unul înainte. Totuși, unul dintre membrii echipajului lui Cyril cunoștea echipamentul bine și le ținuse un scurt curs de folosire. Casca avea un aspect extraterestru și devenea și mai stranie cu ochii în relief pentru vedere de noapte cu infraroșu. Tehnicianul legă stația Falcon la intrarea pentru microfon din cască.

– Gata de acțiune, domnule, îi spuse lui Hector. Țineți minte să dați drumul la robinetul de oxigen înainte să închideți masca pentru față, nu după. Ați fi surprins cât de mulți începători uită să facă asta.

Hector dădu din cap și o apelă întâi pe Hazel.

– Hazel, sunt pe punctul să cobor prin trapa din față.

– Hector, te avem pe ecran. Ai drum liber. Ținta a rămas pe loc în compartimentul numărul 2.

– Mulțumesc, Hazel, confirmă Hector. Cyril, mă auzi?

– Tare și clar, Hector, răspunse Cyril de pe puntea de comandă.

– Paddy, mă auzi?

– Vocea ta de miere îmi răsună dulce în ureche, Heck.

Paddy deveni mai relaxat întrucât acțiunea pentru salvarea Nastiyei era iminentă.

– Menține poziția până te anunț să acționezi.

Hector păși pe bara de sus a scării de oțel și le arătă lui Tariq și celorlalți membri ai echipajului degetul mare. Apoi coborî rapid scara spre nivelul inferior. Tunelul era înghesuit și închis, flancat de oțel pictat într-un verde otrăvitor și respingător. În ciuda asigurărilor lui Hazel că tunelul era liber în față, micșoră strânsoarea pistolului în toc și îl apucă cu ambele mâini îndreptându-l spre tunelul de sub el.

– OK, Cyril, poți stinge luminile acum. Deși el dăduse ordinul, întunericul era atât de brusc și de intens că trebui să își înăbușe un oftat. Porni vederea cu infraroșu și împrejurimile reapărură într-un roșu întunecat și monocrom. Hazel? întrebă el.

– Nicio schimbare, Hector, ținta este încă nemișcată în compartimentul numărul 2.

Hector înaintă prin tunelul îngust. Era uimit de lungimea compartimentelor. Mergând rapid, avu nevoie de patru minute să ajungă la prima ușă etanșă. Păși prin ea și îl apelă din nou pe Cyril.

– Cyril, am trecut prin trapa numărul 8. Închide-o în spatele meu.

Privi trapa închizându-se cu un fâsâit hidraulic făcut de pistoanele de acționare în spatele lui.

– Să gazez compartimentul din spatele tău, Hector? întrebă Cyril.

– Negativ, îl opri Hector. Compartimentul este gol. N-are rost să-l gazăm.

Mai trecu pe lângă altă pompă uriașă. Aceasta duduia și șuiera făcând gazul să circule. Deasupra ei era o nișă îngustă verticală care ducea țeava de scurgere de la pompă spre vârful rezervorului principal. Mai era o scară care urca în susul acestei nișe, dar era un drum închis. Nu aveai cum să ieși prin partea superioară a nișei.

Hector mai trecu pe lângă încă opt pompe masive și prin alte patru trape. De fiecare dată când ajungea la una din trape o apela pe Hazel și ea îi spunea că ținta rămăsese nemișcată în compartimentul 2. Hector trecu prin trapă în numărul 5 și de pe puntea de comandă Cyril o închise în spatele lui. Dar când ajunse la următoarea trapă și păși în numărul 3 se petrecu o schimbare bruscă. Trapa se închidea în spatele lui Hector când Hazel anunță brusc prin stație.

– Hector, fii atent! Ținta s-a despărțit. Doi au rămas pe loc în timp ce al treilea vine prin tunel spre tine.

Hector fu surprins. Care dintre ei părăsise grupul? Nu putea fi Kamal; nu și-ar fi abandonat niciodată ostaticul ca să plece singur. Nu putea fi Nastiya din același motiv; Kamal nu ar fi lăsat-o niciodată să scape. Putea fi doar Adam. Ce impuls egoist îl făcuse să părăsească protecția lui Kamal? Probabil întunericul beznă îi afectase nervii până îl făcuse să cedeze nervos. De aceea îi ordonase Hector lui Cyril să stingă toate luminile.

– Bun! mormăi Hector. Cyril, deschide din nou trapa din spatele meu. Rapid! De îndată ce se deschise Hector trecu din nou în compartimentul pe care tocmai îl părăsise. În regulă, Cyril. Sunt din nou în compartimentul numărul 4. Închide trapa din nou.

Așteptă în liniște șase minute până când Hazel îl apelă din nou.

– Hector, al treilea om a ajuns lângă poziția ta. E de cealaltă parte a trapei de locul în care te afli tu. Pare că cercetează trapa, încercând să găsească lacătul și să deschidă ușa.

– În regulă, Hazel. Sunt sigur că al treilea om este Adam Tippoo Tip şi că acum îl avem unde l-am vrut. Cyril, închide trapa din spatele lui Adam şi anunţă-mă când ai făcut-o.

Un minut mai târziu, Cyril reveni.

– Trapa e închisă, Hector, raportă el. Adam este prins în compartimentul numărul 3.

– În regulă, Cyril. Acum inundă compartimentul cu CO_2.

Urmă o altă pauză lungă, după care Cyril explică întârzierea.

– E nevoie de timp ca gazul să ajungă în tot compartimentul.

Nimeni nu mai vorbi o perioadă, după care Hazel apelă din nou.

– Funcţionează! Adam fuge înapoi pe unde a venit. A intrat evident în panică. CO_2-ul îl afectează.

– Cyril, deschide trapa şi lasă-mă să intru.

Hector deschise robinetul de oxigen şi îşi închise masca. Păşi prin trapă în compartimentul plin de CO_2 şi fugi pe culoar după Adam. Trebuia să ajungă la el înainte să-l ucidă gazul. Îl găsi ghemuit lângă una dintre pompele de gaz într-o poziţie de rugăciune şi îi recunoscu veştmântul alb înainte să-i vadă faţa. Când Hector îl întoarse spre el, văzu că era deja inconştient, dar încerca să tragă aer în piept. Hector observă că avea o geantă diplomat de piele legată cu cătuşe de încheietura mâinii stângi şi încercă să i-o scoată, dar lanţul din oţel inoxidabil şi lacătul erau de calitate superioară, similare cu cele folosite de curierii diplomatici. Avea să aibă nevoie de un aparat de tăiat cu flacără să detaşeze geanta. Nu era timp de pierdut acum, aşa că îl târî pe Adam spre una din ţevile verzi de petrol care mergeau orizontal de-a lungul laturilor tunelului şi îl aşeză cu faţa în jos pe ea. Îi înfăşură membrele în jurul ţevii, cu tot cu diplomat şi folosi cablu ca să-i lege încheieturile şi gleznele. Adam era legat bine de ţeavă, ca o bucată de porc pe o frigăruie de kebab.

– O să te ţină bine astea, spuse Hector încet şi se întinse spre tubul de oxigen de doi litri care îi atârna la curea. Plasă masca mulată din cauciuc poliuretanic pe nasul şi gura lui Adam şi deschise

robinetul. Oxigenul șuieră ușor în gura deschisă a lui Adam. Hector prinse masca în loc cu banda elastică la spatele capului lui Adam și apoi îl apelă pe Cyril.

– Așa cum credeam, fugarul este Adam. L-am legat bine. E încă inconștient, dar i-am pus o mască de oxigen. Ar trebui să-și revină în câteva minute. Pornește lumina în compartimentul ăsta și dă drumul la ventilație să scoată CO_2-ul.

Când oxigenul începu să-și facă efectul, Adam se înecă și începu să facă grimase. Își deschise ochii și mormăi, cu membrele convulsionând și încercând să se elibereze. Apoi îl privi pe Hector în monstruosul lui costum Draeger și urlă sălbatic și incoerent. Încercă să-și dea jos masca de oxigen, dar când își dădu seama că nu poate începu să hohotească în ea.

– Unde sunt? Ce mi se întâmplă?

Hector îl ignoră. Mai așteptă încă zece minute după ceasul lui de mână și apoi își deschise propria mască și testă calitatea aerului. La nivele scăzute de concentrație, CO_2-ul este inodor, dar la concentrații ridicate are un miros înțepător de acid și lasă un gust acru pe limbă. Aerul era curat.

Hector smulse masca de oxigen de pe fața lui Adam și închise robinetul înainte să-l atârne din nou la curea.

– Cine ești? Ce o să faci cu mine? întrebă Adam cu o voce tremurătoare.

– O să discutăm despre asta mai târziu, îi promise Hector în arabă verificând legăturile de cablu de la încheieturi și glezne.

– Știu cine ești. Ești asasinul, Hector Cross! Vocea lui Adam deveni ascuțită. I-ai ucis pe tatăl meu și pe bunicul meu și acum o să mă ucizi pe mine.

– Da. Sunt șanse mari să se întâmple asta, îi dădu Hector dreptate îndreptându-se și apelându-l pe Cyril prin stație. Adam este legat și și-a recăpătat cunoștința. Deschide trapa compartimentului numărul

2. Mă duc după Kamal și Nastiya acum. Închide trapa după ce am trecut.

Trapa se deschise în fața lui și el se aplecă să treacă în compartimentul numărul 2. Apoi se opri.

– Hazel, unde este Kamal? întrebă el.

– Hector, nu s-a mișcat din loc. Este încă în numărul 2, chiar în fața ta. Cred că a găsit vreo gaură în care să se ascundă în siguranță și acum așteaptă să vii după el.

– Atunci trebuie să-l dezamăgim, îi spuse Hector. OK, Cyril, închide ambele trape de la compartimentul numărul 2 și fii pregătit să îl umpli cu gaz la comanda mea.

– Recepționat, Hector. L-am prins pe Kamal la înghesuială. Nu are cum să scape.

– Paddy, mă auzi?

– Te aud, Hector.

– Apropie-te și așteaptă la trapa de la numărul 2 în partea ta. Eu o să aștept pe partea mea. Cyril o să pompeze gaz și de îndată ce Kamal va fi inconștient intrăm în același timp și o luăm pe Nastiya înainte să ajungă gazul la ea.

– O să trebuiască să te miști rapid ca să mi-o iei înainte, Cross. E fata mea cea cu care te joci.

– O să fie bine, Paddy. E prea dură și frumoasă să moară de tânără.

– Lasă flecăreala, Cross. Să o facem!

– Hazel, ultima verificare. Unde este ținta?

– Hector, nu s-au mișcat. Sunt încă prinși în mijlocul compartimentului. Nu-mi place asta. Cred că Kamal mai are un ultim truc de jucat. Te așteaptă. Fii foarte atent, iubitul meu.

– Atent este porecla mea, o liniști Hector. Dar cred că puțintel CO_2 o să-l facă pe Kamal puțin mai prietenos. Dă drumul la gaz, Cyril.

– Recepționat, Hector. Deschid cilindrii de CO_2 acum!

– Paddy, intrăm peste exact patru minute. Până atunci, Kamal ar trebui să fie la pământ.

– Sigur, şi Nastiya la fel, răspunse Paddy cu amărăciune.

Hector îl ignoră şi privi minutarul luminos al ceasului său Rolex. Se mişca în jurul cadranului cu încetineala unui gheţar din Alpi. Ajunse în dreptul orei 12 şi îşi începu cel de-al doilea circuit când Hazel vorbi din nou, cu vocea plină de nelinişte.

– Am pierdut contactul! Kamal şi Nastiya au dispărut de pe ecranul nostru.

– E imposibil. Mai funcţionează senzorul infraroşu din tunel? Poate Kamal l-a găsit şi l-a deconectat.

Chiar când era sigur că are totul sub control, Hector simţi că îi scapă din nou situaţia din mână.

– Afirmativ. Încă funcţionează, dar Kamal a dispărut. Am pierdut contactul! repetă Hazel alarmată.

Hector se ţinu tare pentru a nu lăsa panica pe care o simţea crescând să-l copleşească.

„Gândeşte ca vulpea! se gândi. Gândeşte precum Kamal! Ce face ticălosul?" Intuiţia începu să-i funcţioneze şi găsi răspunsul la întrebare.

– Paddy, Kamal probabil că a mirosit gazul. Mirosul este inconfundabil. Ştie că e CO_2 şi ştie că e mai greu ca aerul. Ştie că trebuie să fie deasupra lui ca să supravieţuiască. Dar cum poate să facă asta? Avu nevoie de doar câteva secunde pentru a găsi şi răspunsul. Puţul de ventilare din compartimentul numărul 2! Ticălosul s-a urcat în vârful puţului şi a luat-o pe Nastiya cu el. Nu există senzor infraroşu în puţ şi aerul curat este prins acolo. Acolo poate respira şi o ţine pe Nastiya ca scut. Nu putem să tragem în puţ fără să o lovim.

– Trebuie să intrăm acum, Hector, se ridică vocea lui Paddy într-un strigăt. Lasă-mă să intru. În numele lui Dumnezeu, lasă-mă să intru după ea.

– Ai dreptate, Paddy. Trebuie să intrăm, spuse Hector hotărât. Cyril, deschide toate trapele! Apoi întrerupe gazul şi începe ventilarea

compartimentului. Respiră adânc şi apoi continuă. Hazel, trimite doctorul aici. Cineva o să fie rănit.

– Vin cu doctorul, îi spuse Hazel.

Hector se gândi să o contrazică, dar ştia din experienţă că ar fi fost inutil. Pe lângă asta, trapa se deschidea şi trebuia să intre. Se aplecă prin trapa deschisă şi sprintă de-a lungul culoarului. Nu avea timp să fie precaut. Ştia exact unde se afla Kamal. Puţul de ventilare se ridica din mijlocul compartimentului deasupra pompei de gaz; în ritmul acesta putea să ajungă la puţ în două minute. Fără să se oprească, îl apelă din nou pe Paddy.

– Paddy, când ajungi acolo, adăposteşte-te în spatele pompei de petrol. Eu o să fiu de cealaltă parte. Spune-mi când eşti pe poziţie. Trebuie să lucrăm împreună. Să nu o faci pe haiducul acum.

Paddy nu răspunse şi Hector văzu silueta întunecată a pompei de petrol apărând în faţa lui. Deasupra ei, intrarea puţului de ventilare se deschidea ca gura unui monstru fără dinţi. Hector se strecură sub protecţia pompei şi ieşi în genunchi. Pistolul Beretta de 9 mm îi era în mâini şi îndreptat spre gura deschisă a puţului.

– Ok, Paddy, te afli pe poziţie? întrebă el încet şi răspunsul veni imediat.

– Sunt pe poziţie, Hector!

– Cyril, recepţionezi?

– Recepţionez, Hector.

– Când ajung la cinci, aprinde toate luminile. Unu. Doi. Trei. Patru. Luminile!

Din întuneric beznă, compartimentul se lumină cu strălucirea puternică a electricităţii. În vârful puţului de ventilare se afla un bec de 180 de waţi închis într-o cuşcă de sârmă. Îi lumină pe Kamal şi pe Nastiya din spate cu un efect scenic. Kamal era ghemuit pe palierul îngust de oţel. Nastiya se afla pe bara scării de sub el. Avea ambele mâini legate cu cablu în faţa ei. Avea o frânghie în jurul gâtului. Kamal ţinea celălalt capăt al frânghiei într-o mână şi o puşcă automată în

cealaltă. Țintea cu pușca în josul puțului și de îndată ce îi văzu pe Hector și pe Paddy în puț la zece metri sub el trase o rafală folosindu-se de o singură mână. Chiar înainte să tragă, amândoi se feriră în spatele pompei.

Ecoul împușcăturii era asurzitor în zona închisă a puțului. Gloanțele zângăniră lovindu-se de pereții de oțel și de țevile grele de gaz, trimițând trombe de scântei în aer. De îndată ce rafala încetă, Hector riscă încă o privire de după pompă. Nu avea cum să tragă în Kamal. Corpul Nastiyei îl proteja aproape complet, deși văzu că ea reușise cumva să își înfășoare o bucată din frânghia lui Kamal în jurul încheieturilor legate. Nu o mai putea folosi ca un știreang. Ea se balansa precar pe una din barele scării, fără să se poată ține cu mâinile. Hector văzu de îndată ce plănuia ea să facă chiar înainte să strige sălbatic „Prinde-mă, Babu!". Apoi se aruncă subit cu spatele în puț. Frânghia se încordă puternic, dar suportă cea mai mare parte a strânsorii mai degrabă în încheieturi decât în gât. Capătul frânghiei fu smuls din mâna lui Kamal și acesta aproape fu aruncat din locul unde stătea. Se agită sălbatic încercând să-și mențină echilibrul.

„Cine naiba este Babu?" se gândi Hector în mod irelevant. Întrebarea nerostită primi un răspuns de îndată când Paddy țâșni din spatele pompei de petrol și stătu sub gura puțului cu brațele larg deschise, privind în sus spre Nastiya care se prăvălea spre el. Își făcuse corpul minge, strângându-și coatele și genunchii lângă corp și căderea era de aproape zece metri. Accelera spre o viteză de zdrobit oase, dar Paddy nici nu clipi. O prinse din aer în brațe și fu dărâmat de elan pe puntea de oțel, absorbind cea mai mare parte a șocului cu propriul corp. Impactul sună ca un sac de cărbuni aruncat din spatele unui camion pe o stradă pietruită și Hector auzi pârâitul oaselor rupte. Dar Paddy nu îi dădu drumul. O ținu pe Nastiya la piept.

Hector nici măcar nu privi spre cele două corpuri împreunate de la picioarele lui, dar își concentră fiecare părticică a minții și mușchilor lui spre silueta de deasupra lui din puțul de oțel.

Kamal se agăța de una dintre barele de oțel, dând din picioare și luptându-se să își mențină echilibrul. Prima împușcătură a lui Hector cu Beretta ricoșă din treapta scării de oțel chiar sub el. Glonțul deformat își pierdu doar puțin din viteză rotindu-se prin aer și intră printre picioarele lui Kamal, perforându-i perineul și îngropându-se adânc în intestinele lui. Întregul corp al lui Kamal se încordă și i se convulsionă. Se agăță de scară cu disperarea dată de iminența morții, dar nu putu menține controlul armei. Aceasta căzu, zângănind de pereți și lovindu-se de treptele scării. Hector se feri când aceasta îi trecu pe lângă cap și apoi mai trase trei gloanțe rapid unul după celălalt. Fiecare dintre el trecu prin carne, os și organe vitale. Încet, degetele lui Kamal se desprinseră de scara de oțel și acesta căzu în puț cu veștmântul larg fluturând în jurul lui până când se izbi de podea la picioarele lui Hector. Hector se aplecă deasupra lui și îi mai trase două gloanțe în cap înainte să se întoarcă spre locul unde erau întinși Paddy și Nastiya.

Tunelul era încă plin de CO_2 care nu fusese evacuat încă de ventilatoare. Nastiya se afla în pericol. Hector îngenunche lângă ea și desfăcu tubul de doi litri de oxigen de la curea. Deschise robinetul și îi puse masca peste nas și gură.

– Vezi întâi de Paddy! îi spuse Nastiya cu vocea înăbușită de masca de plastic. Paddy încerca să se ridice, dar era rănit. Corpul nu stătea într-o poziție normală, unul din umeri îi era lăsat în jos.

„Claviculă zdrobită și probabil și câteva coaste", se gândi Hector. „Cu siguranță câteva întinderi și mușchi rupți, dar oare are și daune cerebrale?" Apoi spuse cu voce tare:

– Haide, Babu. Doamna spune să am grijă de tine.

– Într-una din zilele astea o să mergi prea departe, Cross, îl avertiză Paddy, fără răutate însă.

Fața îi era schimonosită de un amestec de durere și adulare când Nastiya îngenunche deasupra lui și el o privi în ochi.

– Nu sunt daune cerebrale. Băiatul e încă ascuțit ca o lamă! spuse Hector rânjind și dădu drumul microfonului de la stație. Ascultați cu

toții! Kamal e mort. La fel Uthmann Waddah. Adam e capturat. Paddy și-a rupt câteva oase, dar e dur și o să i se vindece. Vestea bună este că eu și Nastiya suntem bine. Deci, nu mai fiți îngrijorați!

Hector și Hazel stăteau împreună pe puntea *Gâștei de aur*. El avea brațele în jurul ei și ea se sprijinea de pieptul lui. În tăcere, priviră ultimele bărci venind de pe plajă, încărcate cu marinarii pe care oamenii lui Sam Hunter îi eliberaseră din temnițele de pe țărm. Marinarii erau duși spre navele lor din golf.

Oamenii lui Sam ardeau clădirile din oraș, după ce se asiguraseră că nu fuseseră lăsate văduve sau orfani în urmă de către populația fugară. Hazel fusese foarte clară în această privință. Deja majoritatea navelor piratate din golf aveau aproape toți membrii echipajului la bord și își porniseră motoarele pregătindu-se să navigheze. Opt nave care fuseseră ancorate mulți ani se deterioraseră atât de rău că motoarele le ruginiseră complet și calele le erau atât de pline de rugină că nu puteau fi navigate. Hector ordonă ca aceste nave să fie scufundate, pentru a nu le lăsa piraților nici măcar aceste capturi sărace. Când calele le fură umplute de apă multe se răsturnară, în timp ce altele se scufundară într-o poziție dreaptă doar cu suprastructura rămasă la suprafață. Într-un final, escadronul de AAV-uri al lui Sam Hunter rulă de-a lungul plajei în mare și porni înapoi spre *Gâscă*, lăsând orașul în flăcări. Hazel sparse tăcerea.

– Deci, dragul meu, am terminat ce aveam de făcut, rosti ea aproape șoptind.

– Aproape, dar nu tocmai. Mai e un singur lucru pe care trebuie să îl rezolvăm, răspunse Hector și ea se întoarse în cercul făcut de brațele lui privindu-i fața.

– Știu. M-am temut de momentul acesta. Oftă. Unde e?

– Tariq l-a încuiat în arsenal, în partea ascunsă a navei.

– Ar trebui să o facem de îndată și să terminăm cu asta înainte să-mi pierd cumpătul.

– O să o facem doar când suntem pe mare, o contrazise el. Dar nici unul din noi nu-şi va pierde cumpătul. Le datorăm asta Caylei şi lui Grace.

– Ştiu, şopti Hazel şi se agită la pieptul lui. Trebuie să facem dreptate pentru ele. Fără asta, niciunul din noi n-o să-şi găsească vreodată pacea. Când, dragul meu? Când trebuie să o facem?

– Plecăm în seara asta. O să o facem mâine-dimineaţă la răsărit, când nu mai putem vedea ţărmul.

– Doar tu şi cu mine? întrebă Hazel uşor. Nimeni altcineva?

– Şi alţii au suferit, îi aminti Hector. Tariq, Paddy şi Nastiya.

– Foarte bine. Dar eu trebuie să o fac. E datoria mea sacră.

Soarele apunea şi mai era doar suficientă lumină cât să vadă canalul prin care *Gâsca de aur* conduse convoiul de nave pestriţe din Golful Gandanga. Navigară spre sud-est tot restul nopţii. Cât era încă întuneric înainte de a se lumina, Hector şi Hazel se îmbăiară şi se îmbrăcară în haine curate. Apoi băură fiecare câte o cană de cafea tare, stând împreună în bucătărioara din apartamentul principal al navei fără să-şi vorbească. La ora cinci fix, Tariq bătu la uşă şi Hector o deschise.

– Totul este pregătit, îi zise Tariq.

– Îţi mulţumesc, vechi prieten.

Hector îl lăsă la uşă şi se întoarse pentru a o vedea pe Hazel stând pe pat. Ea se uită în sus spre el. Ochii ei aveau o nuanţă de albastru pe care nu o mai văzuse înainte, reci şi întunecaţi ca Oceanul Îngheţat.

– Da? întrebă ea.

– Da! spuse el şi luând-o de mână o ridică în picioare.

O conduse spre lift şi coborâră la nivelul cel mai de jos. Când uşile se deschiseră o apucă de cot şi o ghidă pe puntea de la pupa. O secţiune a punţii fusese izolată cu o prelată masivă. Tariq păşi în faţa lor şi le ţinu deschizătura din pânză să treacă. După ce trecură o închise în spatele lor.

Paddy și Nastiya îi așteptau. Paddy stătea într-un scaun rabatabil din pânză. Pieptul îi era legat cu bandă elastică, iar brațul, pansat. Nastiya stătea lângă el cu un braț odihnindu-se ușor pe umărul lui. Hector și Hazel merseră să stea în cealaltă parte a lui Paddy. Hector îl privi pe Tariq.

– Adu-l pe Adam, comandă el.

Tariq merse spre deschizătura din pânză și se întoarse aproape imediat. Doi dintre agenții Cross Bow îl urmară. Îl aveau pe Adam între ei. Picioarele îi erau paralizate de teamă. Paznicii lui îl trăgeau pe jumătate și pe jumătate îl cărau pe sus. Îl lăsară să cadă în genunchi în fața lui Hazel. Hector făcu din cap spre ei și oamenii plecară să păzească deschizătura.

Adam îngenunche cu fața la Hector și la Hazel și ochii îi erau întunecați și plini de lacrimi. Servieta neagră îi era încă legată la încheietură și o ținea lipită de piept cu ambele mâini.

– De ce mai are încă servieta aia? Luați-i-o, ordonă Hector.

– Lanțul are un lacăt cu cifru, răspunse Tariq. Nu vrea să ne spună combinația. Nu putem să i-o luăm.

– Taie-i mâna la încheietură, Tariq. Lanțul va aluneca destul de ușor peste ciot, comandă Hector. Folosește-ți cuțitul cu boxuri.

Tariq se aplecă deasupra lui Adam, își scoase cuțitul și îl apucă de mână. Adam guiță ca un porc jugănit.

– Nu! Nu folosi cuțitul. Vă dau servieta.

O puse în poală și cu degetele tremurânde formă combinația de la cifru. La a doua încercare lanțul căzu de la încheietură și el se târî de-a lungul punții și îi oferi servieta lui Hector cu ambele mâini.

– Noi doi putem ajunge la o înțelegere, boci el. Știu că ești un om care își ține cuvântul, Hector Cross. În această mică servietă sunt codurile bancare și parolele de la aproape două miliarde de dolari depozitați în douăzeci și șase de bănci din întreaga lume. Îi putem împărți eu și cu tine. Eliberează-mă și poți lua jumătate din bani.

– Banii nu sunt ai tăi, Adam. I-ai furat de la oamenii ale căror nave și bunuri le-ai prădat.

– Atunci, îi poți lua pe toți, imploră Adam. Două miliarde de dolari! I-ai pe toți, dar dă-mi drumul.

– Da! O să îi iau pe toți, Adam, spuse Hector dând din cap, și o să te las să mergi la Iblis, djinnul cel rău. Te așteaptă. Ia-i servieta, Tariq.

Adam se jelui și încercă să se împotrivească agățându-se de lanț. Tariq își întoarse cuțitul și îl lovi cu mânerul peste tâmplă. Adam dădu drumul lanțului pentru a-și apuca craniul cu ambele mâini. Tariq îi dădu servieta lui Hector. Acesta o puse într-o parte și își concentră toată atenția spre nenorocitul de la picioarele lui.

– Adam, te faci vinovat de înfăptuirea a nenumărate acte de piraterie, viol și crimă. Chiar sub legea Sharia pe care susții că o respecți, toate acestea sunt crime capitale. Ești evident vinovat. Totuși, una dintre victimele tale a fost o tânără femeie numită Cayla Bannock. Ai violat-o și ai torturat-o fără milă. Într-un final, ai ucis-o pe Cayla și pe bunica ei, Grace Nelson, ordonându-le subalternilor tăi să le decapiteze. Apoi ai trimis cele două capete lui Hazel Cross împreună cu un mesaj batjocoritor. Hazel Cross, care este fiica lui Grace Nelson și mama Caylei Bannock, se află în fața ta cerând răzbunare.

Adam își ridică capul și o privi pe Hazel. Sângele i se scurgea pe obraji de la lovitura dată de Tariq. Plângea și lacrimile îi diluau sângele și îi cădeau pe veștmântul alb.

Hector continuă încet.

– Mama Caylei Bannock se află acum în fața ta. Cere de la tine dreptul de răzbunare garantat de legea Sharia. Viață pentru viață.

– Te rog! Își împreună mâinile spre Hazel implorând ca un cerșetor. A fost datoria mea. Am făcut doar ce era datoria mea față de Allah și de strămoșii mei. Te rog să înțelegi. Ai milă, te rog.

Hector privi spre Tariq și dădu din cap. Tariq avea o bucată de pânză împăturită la picioare. Acum o întinse pe punte. Apoi cei doi

agenți Cross Bow aduseră un sac greu cu nisip și îl plasară în mijlocul pânzei.

– Adam, du-te pe pânză și întinde-te pe ea cu capul pe sacul de nisip, îi ordonă Hector.

– Nu! bolborosi Adam. V-am dat banii. Am plătit datoria de sânge conform legii Sharia și ai acceptat-o. Trebuie să îmi dai drumul.

Hector își scoase pistolul din toc și îl întoarse pentru a i-l da lui Hazel. Ea îl luă, încărcă un glonț pe țeavă și îndreptă gura pistolului spre punte. Apoi Hector se duse spre locul unde era îngenuncheat Adam. Vocea lui Adam se ridică aidoma unui țipăt.

– Milă! Vă implor, milă.

Hector apucă una din încheieturile lui Adam și, aparent fără efort, îi întoarse mâna la spate și îl ridică în picioare. Îl duse spre pânza întinsă și îl forță să se întindă cu burta pe ea.

– Pune-ți capul pe sacul de nisip, îi ordonă Hector încet. Va opri glonțul după ce îți trece prin craniu. Apoi, sacul îți va îngreuna corpul când te vom arunca în mare.

Adam țipă, un sunet incoerent și lipsit de noimă. Hector îl împinse în jos până când sunetul fu înăbușit de sacul de nisip. Apoi privi spre Hazel.

– Ești pregătită? întrebă el și ea dădu din cap.

Plângea în tăcere. Merse și stătu lângă Hector și îndreptă pistolul spre capul lui Adam, dar umerii îi urcau și coborau și pistolul îi ezită în palme. Îl ridică și îndreptă țeava spre cer. Tremura din cap până-n picioare și încerca să respire de parcă s-ar fi înecat. Nastiya Voronova plecă de lângă Paddy și veni lângă ea. Puse mâna ușor pe umărul lui Hazel.

– O să o fac eu pentru tine, Hazel. Sunt antrenată pentru asta, tu nu ești, îi zise; dar Hazel clătina din nou din cap.

– Nu, șopti ea, e datoria mea față de Dumnezeu, mama mea și fiica mea.

Coborî pistolul și ținti spre ceafa lui Adam. Mâinile i se întăriră deodată ca piatra și nu mai hohotea. Trase un singur foc. După aceea, nu se mai auzi alt zgomot în afară de duduitul motoarelor.

Hector luă pistolul din mâna lui Hazel și îi scoase încărcătorul. Scoase și glonțul de pe țeavă. Apoi își trecu brațul în jurul umărului soției lui și rosti:

– Acum s-a terminat. S-a împlinit și s-a împlinit bine. Grace și Cayla sunt libere și noi la fel.

Își îngropă fața la pieptul lui și nu privi în timp ce Tariq și cei doi paznici se apropiară. Îl întoarseră pe Adam și sacul de nisip pe pânză și cu o sfoară de nailon legară grămada bine. Apoi, între ei, cărară pachetul spre balustrada de la pupa și îl aruncară peste ea în jetul alb și clocotitor al navei. Dispăru fără urmă.

Crucișătorul USS *Manila Bay* interceptă flotila la treizeci de mile marine în afara apelor teritoriale. Comandantul Andrew Robbins era sceptic când apelă *Gâsca de aur*.

– *Gâsca de aur,* aici *Manila Bay*. Este căpitanul Stamford disponibil?

– Bună, Andy, Cyril Stamford aici.

– Mă bucur să vă aud din nou, domnule. Am primit rapoarte despre niște incidente în Golful Aden. Într-un loc numit Golful Gandanga mai ales.

– I-auzi, Andy! Oare despre ce o fi fost vorba?

– E bine, domnule, atâta timp cât n-ați avut neplăceri. Am fost puțin îngrijorat pentru dumneavoastră.

Urmă o pauză.

– Văd că navigați acompaniat.

– A naibii chestie, Andy, cum s-au agățat tipii ăștia de mine. Se pare că se pierduseră.

– Câți sunt, domnule?

– Nouăsprezece, ultima oară când i-am numărat.

– Ordinele mele sunt să sar în ajutorul oricărei nave ieşite din Golful Gandanga care îmi cere ajutorul.

– Atunci ţi-i predau pe toţi, Andy, şi îmi continui drumul.

– Ultima oară când am vorbit, spuneaţi că vă îndreptaţi spre Jeddah, în Arabia Saudită, căpitane Stamford?

– Schimbare de plan, Andy. Proprietarii mei pur şi simplu nu se pot hotărî unde vor să merg. Acum înconjurăm Capul Bunei Speranţe.

– Se pare că zvonurile despre incidentele din Golful Gandanga au fost o exagerare. Ultimul raport prin satelit arătă că golful este complet părăsit.

– Asta îţi arătă, Andy, că nu poţi să crezi chiar tot ce auzi..

– Să zicem că aţi marcat un gol pentru băiatul dumneavoastră, pentru Bobby?

– Dumnezeu să te binecuvânteze, Andy Robbins!

– Mări calme şi vânt blând, unchiule Cyril!

După discuţii lungi între Hazel, Hector şi Paddy se hotărâră că, indiferent de costuri, trebuiau să scape de orice echipament incriminant de la bordul *Gâştei de aur*. Prin urmare, tunurile Bushmaster fură demontate de pe amplasamentele lor şi, împreună cu toată muniţia lor, au fost aruncate în Bazinul Mascarene la o adâncime de o mie cinci sute de metri. Cele trei AAV-uri le urmară cu turelele şi valvele deschise.

Odată golită, *Gâsca de aur* se opri în portul Dar es Salaam şi trimise 146 de oameni la ţărm cu feribotul. Fiecare pasager era îmbrăcat în haine civile şi avea cu el un cec gras garantat de Corporaţia Băncilor din Hong Kong şi Shanghai. Bernie şi Nella Vosloo aşteptau la aeroportul Dar es Salaam să îi ducă spre Qatar cu avionul Hercules. De acolo se împrăştiară pe tot globul cu ajutorul avioanelor de linie. Paddy nu era încă în stare să călătorească aşa că rămase la bord cu asistenta lui rusoaică, Nastiya. Navigară până la Cape Town unde îi aştepta

BBJ-ul. Îi duse pe Paddy și pe Nastiya la Moscova, unde Nastiya dorea aprobarea mamei pentru ceea ce aveau ei doi de gând.

Hector și Hazel rămaseră o săptămână la Domeniul Dunkeld pentru a gusta cea mai nouă recoltă și ca să îl aline și să îl sprijine pe unchiul John pentru moartea iubitei lui surori, Grace. Când află că se răzbunaseră și că Hazel fusese cea care îl executase pe Adam, John începu să își revină simțitor. BBJ-ul se întoarse de la Moscova și îi duse pe Hector și pe Hazel înapoi la Houston.

În timpul zborului spre casă discutară ce era de făcut cu conținutul servietei lui Adam Tippoo Tip. Într-un final, căzură de acord că fondurile puteau fi recuperate din conturile băncilor folosind parolele și numele de utilizator pe care le obținuseră și apoi puteau fi returnate proprietarilor de drept. De îndată ce se aflară din nou în Texas făcură prima încercare. Întâi deschiseră un cont numeric în Elveția. Apoi Hector intră online și se folosi de araba lui fluentă pentru a tasta numele de utilizator și parola contului lui Adam de la Banca Centrală a Republicii Islamice Iran.

– Rahat! Funcționează! respiră el văzând fișierele deschizându-se pe ecran cu o rapiditate miraculoasă.

– Nu înjura, dragule, spuse Hazel serios, o să ne aducă ghinion.

Hector indică spre soldul contului bancar.

– Crezi că opt sute cincizeci de milioane de dolari SUA sunt ghinion?

– Sunt, dacă nu îi poți transfera în contul numeric din Elveția.

– Ține-ți respirația și roagă-te, îi spuse el și tastă instrucțiunile. Pornim! Apăsă butonul de „trimitere", apoi scoase un strigăt de triumf. Ne-a acceptat comanda! Banii au fost transferați!

– Verifică dacă au intrat, sugeră Hazel.

Deschise rapid contul elvețian.

– Sunt aici! spuse el bucuros. Uită-te la ei! Opt sute cincizeci de milioane de dolari!

O luă în brațe și înconjurară camera de două ori în pași de vals.

– Acum, să fim serioşi, îl opri ea în sfârşit. Să luăm şi restul mălaiului.

Se aşezară din nou în faţa calculatorului şi lucrară în următoarele trei ore. La final, se holbară uimiţi la ecran.

– Am luat tot! spuse el pe un ton sepulcral. Am luat toţi banii. Până la ultimul cent. Doar un pic peste două miliarde.

– Ok! Dă-i drumul şi înjură. Am greşit. Se pare că ne aduce noroc.

– E o sticlă de şampanie Roederer Cristal în frigider. Ce crezi? Să îndrăznim?

– Eu zic că e obligatoriu, consimţi ea.

Închinară unul pentru celălalt şi pentru prietenii absenţi şi apoi trecură la următoarea parte a afacerii.

– În regulă! spuse Hazel. Putem afla cine a virat banii în conturile lui Adam?

– Da, desigur. Trebuie doar să deschidem extrasul de cont al lui Adam. E totul acolo.

– Şi avem numerele lor de cont ca să putem returna toţi banii? întrebă ea.

– Nu chiar pe toţi. Trebuie să virăm nişte bani către Bannock Oil pentru toate costurile pentru echipamente şi expediţia din Golful Gandanga.

– Da, desigur. Dar trebuie să ne ţinem la distanţă de incident. Nu putem recunoaşte vreodată că am fost implicaţi în raidul asupra piraţilor. Am încălcat aproape toate legile existente când am făcut-o.

– Cât despre banii datoraţi Bannock Oil, voi vorbi cu prinţul Mohammed din Abu Zara. Putem direcţiona banii prin el ca bonificaţii de la petrol.

– Va face asta pentru noi?

– Nu pentru noi, dar pentru un mic comision, spuse Hector ridicând din umeri. Pe lângă că este premier şi ministrul minelor, este şi şeful poliţiei şi al armatei şi guvernator al Băncii Centrale din Abu Zara. Oamenii tind să facă ce le spune prinţişorul fără prea multe comentarii.

Hazel râse.

– Sună ca genul meu de om. Dar cum transferăm banii celorlalți pe care i-a jefuit Adam Tippoo Tip?

– Ai un avocat pe care te poți baza cu adevărat?

– Un întreg batalion, spuse ea.

– Avocatul pe care îl alegi îi va contacta pe fiecare dintre ei sub auspiciile unui acord de confidențialitate. Le va explica fiecăruia că un client anonim a negociat cu piraţii şi că a primit o rambursare substanțială a fondurilor sustrase. Dacă semnează că garantează păstrarea secretului primesc o parte din sumă. Fii convinsă că o să accepte oferta.

Hector avu dreptate; prințul Mohammed trecu banii în conturile Bannock şi proprietarii navelor şi companiile de asigurare care fuseseră păgubite săriră pe oferta lor ca nişte atleți participanți la Olimpiadă.

Cât se întâmplau toate astea, Hector şi Hazel îşi făcură timp să zboare la Moscova pentru nunta Nastiyei Voronova cu Paddy. Pe drum îl luară şi pe Cyril Stamford din Taiwan, unde *Gâsca de aur* era în reparații. Cyril era acum în mod oficial căpitan al navei şi Nastiya o rugase în mod excepțional pe Hazel ca el să fie prezent la nuntă. Hector nu putu să înțeleagă de ce prezența lui Cyril fusese plănuită cu atâta atenție de fete. Doar când Nastiya îl prezentă pe Cyril mamei ei problema se clarifică. Galina Voronova era o doamnă înaltă şi impunătoare de cincizeci şi şapte de ani, al cărei păr lung devenise blond argintiu. Privind-o, devenea evident de la cine moştenise Nastiya frumusețea sa spectaculoasă.

Cyril şi Galina îşi strânseră mâna şi ea spuse într-o engleză perfectă.

– Sunteți căpitan pe mare. Cât de romantic!

Cyril bâlbâi ceva neinteligibil şi păli în spatele bronzului. Părea chiar să se clatine pe picioare holbându-se la ea. Hazel îi strânse mâna lui Hector şi murmură suficient de tare ca doar el să audă „Bingo!". Apoi, ea şi Nastiya schimbară priviri mulțumite de sine.

După ceremonia de la Catedrala lui Iisus Mântuitorul, Hazel îi înmâna Nastiyei contractul cu Cross Bow Security. O numise pe Nastiya noul director adjunct al companiei. Când Hector şi Hazel zburară înapoi la Houston, Cyril Stamford nu se afla la bordul avionului. Mai erau trei luni până când *Gâsca de aur* avea să fie pregătită să navigheze şi el avea destul timp de pierdut. Din motive pe care el le credea cunoscute doar de el, Cyril hotărî să rămână la Moscova o vreme.

Hazel şi Hector aveau o grămadă de treabă aşteptându-i la Houston, inclusiv întâlnirea acţionarilor Bannock Oil şi o delegaţie japoneză nerăbdătoare să discute forajul la mare adâncime în Groapa Marianelor din Oceanul Pacific, aşa că dură aproape o lună până reuşiră să zboare la ferma din Colorado. După micul dejun, în prima zi, urcară pe jos la mausoleul din vârful Muntelui Spy Glass. Bătrânul Tom îi întâmpină la uşă.

– Mi-au spus că veniţi, doamnă Hazel şi domnule Hector, spuse el, aşa că am adus flori. Crini rodul pământului pentru domnul Henry şi trandafiri pentru domnişoara Cayla, ca întotdeauna.

– Eşti un om bun, Tom.

Hector privi din prag cum Hazel aranja florile şi apoi, când terminase, îl chemă. Îngenunchează unul lângă celălalt pe pernele din catifea mov pe care Tom le pusese la capul sarcofagului de marmură al Caylei.

– Nu sunt prea priceput la treaba asta cu rugăciunile, o avertiză Hector blând.

– Ştiu. Lasă partea asta în seama mea, îi răspunse ea.

Era foarte bună la rugăciuni. Lacrimi năpădiră ochii lui Hector ascultând-o.

În mai puţin de două ore erau din nou pe pajişte. Cerul era gri cu nori grei de zăpadă. Stătură împreună pe banca de piatră. Un fulg de zăpadă se aşeză uşor pe nasul lui Hazel. O gâdilă aşa că îl şterse.

– Iarna vine devreme anul acesta, zise ea. Dickie îmi spune că gâștele au zburat deja spre sud.

– Cayla și Henry au zburat cu ele, îi dădu Hector dreptate. Nu au fost aici azi.

Privi din nou spre mausoleu.

– Ai simțit și tu asta?

– Nu se mai întorc, Hazel. Au plecat pentru totdeauna. Ne mai rămâne doar amintirea lor.

– Știu.

– Nu fi tristă, draga mea.

– Nu sunt tristă. Sunt fericită pentru ei. I-am eliberat în sfârșit.

Se apropie mai mult de el și el își puse brațul în jurul ei. Seara se lăsa rapid și devenise foarte rece.

– Hector? întrebă ea.

– Sunt încă aici, răspunse el. Nu am în plan să plec undeva fără tine.

– Nu am mai luat pilula azi-dimineață.

– Dumnezeule, de ce ai făcut asta?

Era uimit.

– Vreau un alt copil. Asta e ultima mea șansă. Sunt trecută de patruzeci de ani. În curând va fi prea târziu. Trebuie să am un copil. Trebuie să am o parte a ta în mine. Asta o să fie afirmarea supremă a iubirii noastre. Oh! dragul meu, nu înțelegi? Trebuie să am un copil care să ia locul Caylei. Nu vrei și tu unul?

– La naiba! Da! Sigur că vreau, rosti el.

– Deci nu ești supărat pe mine?

– La naiba! Nu! Se ridică și luând-o de ambele mâini o ridică în picioare. Haide, femeie! zise el.

– Unde mergem?

– Înapoi în Patrie, unde altundeva? Eu și cu tine avem o treabă importantă de rezolvat.

Mână în mână fugiră în josul Muntelui Spyglass, râzând tot drumul până la casa de lângă lacul Chitară.

De același autor a apărut

SAGA FAMILIEI COURTNEY

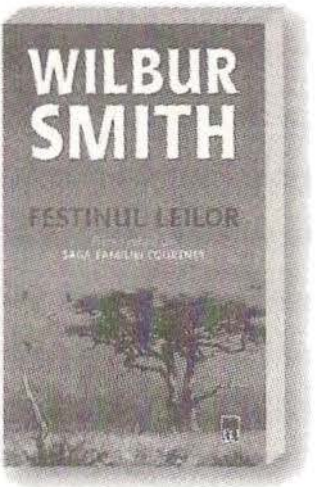

Festinul leilor

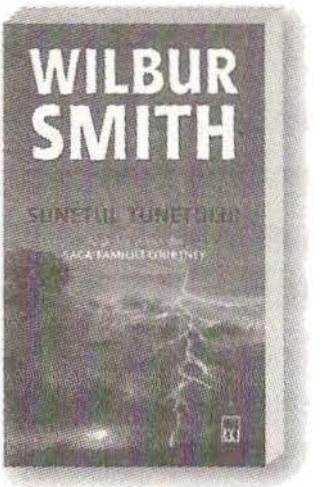

Sunetul tunetului

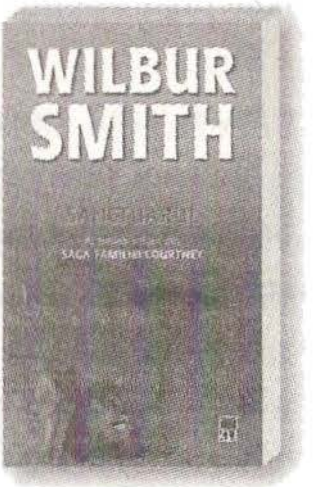

Sanctuarul

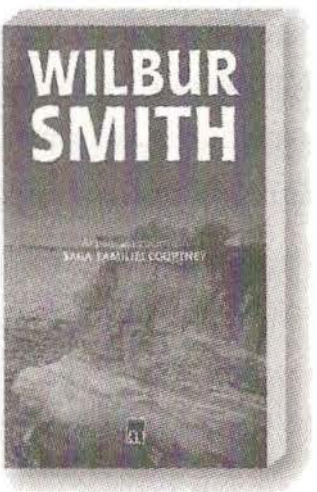

Țărmul în flăcări

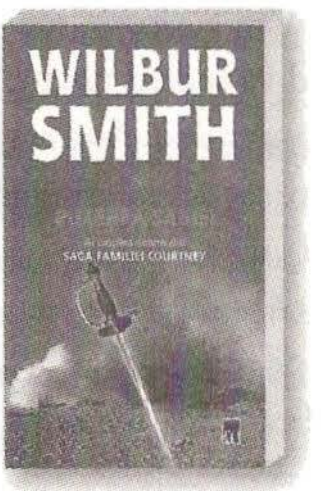

Puterea sabiei

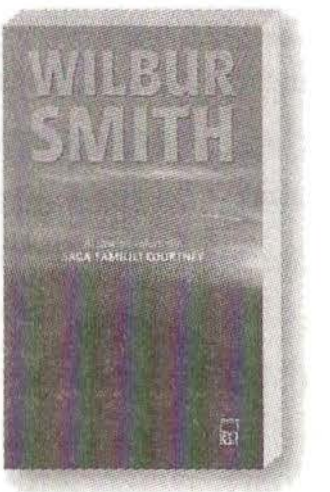

Furia

biblioteca rao

FICȚIUNE

CLASICI

Charles Dickens ..... David Copperfield (2 vol.)
Diderot ..... Nepotul lui Rameau
Stendhal ..... Mănăstirea din Parma

CLASICI CONTEMPORANI

James Agee ..... Un deces în familie
William Blake ..... Cântece ale inocenței
Charles Bukowski ..... Povești despre nebunia obișnuită ◆ Cea mai frumoasă femeie din oraș și alte povestiri
Albert Camus ..... Carnete ◆ Teatru ◆ Primul om
Albert Camus & René Char ..... Corespondență 1946-1959
André Gide ..... Falsificatorii de bani. Porumbelul ◆ Fructele pământului
William Faulkner ..... Cătunul ◆ Orașul ◆ Casa cu coloane ◆ Steaguri în țărână ◆ Sanctuar ◆ Sartoris ◆ Nuvele regăsite ◆ Neînfrânții ◆ Povestiri inedite ◆ Recviem pentru o călugăriță ◆ Iscoadă în țărână
Michel Foucault ..... Cuvintele și lucrurile ◆ Arheologia cunoașterii
Witold Gombrowicz ..... Ferdydurke ◆ Trans-Atlantic ◆ Pornografie ◆ Cosmos ◆ Bakakai ◆ Jurnal, vol. I
John O'Hara ..... BUtterfield 8 ◆ Întâlnire în Samarra
Hermann Hesse ..... Jocul cu mărgele de sticlă ◆ Knulp. Demian ◆ Siddhartha ◆ Călătorie spre Soare-Răsare ◆ Lupul de stepă ◆ Narcis și Gură-de-aur
John Irving ..... Lumea văzută de Garp ◆ Până te voi găsi
Ilf și Petrov ..... Vițelul de aur ◆ Douăsprezece scaune
Franz Kafka ..... Corespondență (vol. I) ◆ Corespondență (vol. II) ◆ corespondență (vol. III)
Claudio Magris ..... La voia întâmplării◆ Călătorie nesfârșită
André Malraux ..... Cuceritorii. Calea regală ◆ Speranța ◆ Muzeul imaginar
Thomas Mann ..... Alteță regală ◆ Mărturisirile escrocului Felix Krull ◆ Povestiri ◆ Lotte la Weimar ◆ Doctor Faustus ◆ Casa Buddenbrook ◆ Muntele vrăjit
Gabriel García Márquez ..... Aventura lui Miguel Littin, clandestin în Chile ◆ Despre dragoste și alți demoni ◆ Generalul în labirintul său ◆ Un veac de singurătate ◆ Toamna patriarhului ◆ Vijelia ◆ Povestea târfelor mele triste ◆ Dragostea în vremea holerei ◆ Douăsprezece povestiri călătoare ◆ Cronica unei morți anunțate ◆ Ceas rău ◆ Incredibila și trista poveste a candidei Erendira și a bunicii sale fără suflet ◆ Ochi de câine ◆ Știri despre o răpire ◆ N-am venit să țin un discurs
Marcel Proust ..... Eseuri ◆ Carnete
Antoine de Saint-Exupéry ..... Curierul de Sud. Zbor de noapte. ◆ Pământ al oamenilor ◆ Pilot de război
William Saroyan ..... Comedia umană ◆ Nebunie în familie
Jean-Paul Sartre ..... Cuvintele. Greața ◆ Teatru ◆ Zidul
Claude Simon ..... Drumul Flandrei ◆ Georgicele

John Steinbeck ..... Păsunile Raiului ◆ Șoareci și oameni ◆ Fructele mâniei ◆ Cartierul Tortilla ◆ Nopți fără lună ◆ Perla ◆ Jurnal rusesc ◆ Joia dulce ◆ Călătorii cu Charley
Stefan Zweig ..... Suflete zbuciumate

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Vartan Arachelian ..... Noaptea bastarzilor
Leo Butnaru ..... Ruleta românească
Val Butnaru ..... Cartea nomazilor din B
Eugen Ovidiu Chirovici ..... Suflete la preț redus ◆ La Broasca Leșinată ◆ Labyrinth.com ◆ A doua moarte ◆ Voodoo ◆ Pulbere neagră ◆ Hoodoo Creek
Cristian Gava ..... Drumul spre fericire. Misterul testamentului

Dafin Mureşeanu ..... Sosia
Adrian Onciu ..... Cercul Kagan ◆ Afacerea Alzira
Dumitru Popescu ..... Cândva, după izgonirea din Paradis...
Dinu Săraru ..... Trilogia ţărănească (3 vol.)
Alex Mihai Stoenescu ..... Patimile Sfântului Tommaso d'Aquino
Olimpian Ungherea ..... Sayonara. Confesiunile unui criminalist

THRILLER, AVENTURI, ACŢIUNE
David Baldacci ..... Jocul orelor ◆ Colecţionarii ◆ Clubul Camel
Josh Bazell ..... Târgul cu moartea
Dan Brown ..... Codul lui da Vinci (ediţie ilustrată) ◆ Îngeri şi demoni (ediţie ilustrată)
John le Carré ..... Prietenie absolută ◆ Cel mai vânat om din lume
Richard Clarke ..... Poarta scorpionului
John Connolly ..... Răzbunătorii
Robin Cook ..... Şocul
Clive Cussler ..... Walhalla ◆ Odiseea troiană ◆ Şarpele ◆ Aurul albastru
Joseph Finder ..... Puteri excepţionale ◆ Paranoia
Colin Forbes ..... Conspiraţia ◆ Rinocerul ◆ Valul ucigaş
Karin Fossum ..... Nu privi înapoi!
David Gibbins ..... Aurul cruciaţilor
Olivia Goldsmith ..... Preţul libertăţii ◆ Viaţa după Billy
Javier Gonzales ..... A cincea coroană
John Grisham ..... Campionul din Arkansas ◆ Mediatorul ◆ Fotbal şi pizza ◆ Ford County ◆ Theodore Boone: puştiul avocat
Richard Hains ..... Cameleonul de pe Wall Street
Jack Higgins ..... Atac la preşedinte ◆ Răzbunarea
Jane Johnson ..... Al zecelea dar
Dean Koontz ..... Chipul ◆ În puterea nopţii ◆ Trăieşte noaptea ◆ Invazia ◆ Odd Thomas ◆ Odd pentru vecie ◆ Fratele Odd ◆ Noaptea lui Odd
Brad Meltzer ..... Cartea sorţii ◆ Milionarii
Nelson DeMille ..... Căderea nopţii ◆ Întoarcerea la Coasta de Aur
Jo Nesbo ..... Fantoma trecutului ◆ Călăul ◆ Steaua diavolului
Jodi Picoult ..... O viaţă de rezervă ◆ Dispariţii
Mario Puzo ..... Omerta
John Saul ..... Casa de la răscruce ◆ Clubul Manhattan ◆ Vocile ◆ Coşmarul ◆ Vocile răului
Joscelyn Godwin & Guido Mina di Sospiro .. Cartea interzisă
Olen Steinhauer ..... Turistul
Scarlett Thomas ..... Sfârşitul domnului Y
J.R.R. Tolkien ..... Copiii lui Hurin
Nicola Upson ..... Un expert în crimă
Philip Vandenberg ..... Al optulea păcat
Michael White ..... Secretul Medici
Mark Winegardner ..... Întoarcerea naşului ◆ Răzbunarea naşului
David Wroblewski ..... Povestea lui Edgar Sawtelle

ROMAN ISTORIC
Juan Tafur ..... Pătimirile Mariei Magdalena
Su Tong ..... Eu sunt împăratul Chinei

RAO CONTEMPORAN
Chimamanda Ngozi Adichie ..... Jumătate de soare galben
Aravind Adiga ..... Tigrul Alb
Nikita Lalwani ..... Harul
Manuel de Lopez ..... Frumoasa din ceată
Javier Marias ..... Inimă atât de albă
Colum McCann ..... Goana nebună a lumii
Azar Nafisi ..... Citind *Lolita* în Teheran
Marius Serra ..... Farsa
Patricia Wood ..... Loterie

DRAMĂ

Ángela Becerra . . . . . Ella
Kim Edwards . . . . . Fiica tăcerii
Louise Erdrich . . . . . Toba pictată
Alice Hoffman . . . . . Al treilea Înger
Helen Oyeyemi . . . . . Fiica lui Icar
Indra Sinha . . . . . Oamenii lui Animal

ROMAN BIOGRAFIC

Ruy Câmara . . . . . Cântece de toamnă

PENTRU TINE

John Burnham Schwartz . . . . . Împărăteasa
Anthony Capella . . . . . Ofiţerul stării civile
Lan Samantha Chang . . . . . Moştenire
Sophie Dahl . . . . . În jocul celor mari
Laura Dave . . . . . Londra este cel mai frumos oraş din America
Anne Fine . . . . . Cenuşa unei iubiri
Rina Frank . . . . . Toate casele au nevoie de un balcon
Gloria Goldreich . . . . . Cină cu Anna Karenina
Victoria Hislop . . . . . Insula
Stephanie Kallos . . . . . Vieţi în mozaic
Sarah Lark . . . . . În ţara norului alb
Santa Montefiore . . . . . Marea iubirii pierdute
Linda Newbery . . . . . Fata sălbatică
Francine Prose . . . . . Prima iubire
Ambra Radaelli . . . . . Casa de vacanţă
Daniele Sallenave . . . . . La Fraga
Lisa See . . . . . Floare-de-Zăpadă şi evantaiul secret ◆ Dragostea Florii-de-Bujor
Heather Skyler . . . . . Vârsta perfectă
Ayelet Waldman . . . . . Dragostea şi alte lucruri imposibile

NONFICŢIUNE

ISTORIE, SOCIOLOGIE, POLITICĂ, GEOGRAFIE, RELIGIE, ARTĂ

Benedict al XVI-lea . . . . . Isus din Nazaret
Grigore Arbore . . . . . Libertatea fără democraţie şi „glonţul de aur"
Richard Bassett . . . . . Spionul-şef al lui Hitler
Antony Beevor . . . . . Stalingrad
Eugen Ovidiu Chirovici . . . . . Misterele istoriei ◆ Puterea ◆ Noua economie
Bill Clinton . . . . . Arta de a dărui
John Curran . . . . . Agatha Christie. Jurnalul secret
Vasile Dâncu . . . . . Patrie de unică folosinţă ◆ Mitologii, fantasme şi idolatrie
Norman Davies . . . . . Varşovia
Ioan Drăgan . . . . . Comunicarea
Richard J. Evans . . . . . Al Treilea Reich
Bogdan Ficeac . . . . . De ce se ucid oamenii
John Lewis Gaddis . . . . . Războiul Rece
Cristopher Hale . . . . . Cruciada lui Himmler
Jonathan Harr . . . . . Tabloul pierdut
Vittoria Haziel . . . . . Patimile după Leonardo
Angela Lambert . . . . . Viaţa irosită a Evei Braun
Vasile Maierean, Dan Dulciu . . . . . O istorie a criptologiei romţneşti
Liviu Maior . . . . . Alexandru Vaida Voevod
Bor Sugarjav & Ion Mihail Iosif . . . . . Mongolia lui Cinghis Haan
M. Baigent & Ion Mihail Iosif . . . . . Moştenirea mesianică ◆ Sângele sfânt şi Sfântul Graal
Irène Mainguy . . . . . Simbolurile masoneriei în mileniul III
Virgil Măgureanu . . . . . Declinul sau apoteoza puterii? ◆ Sociologie politică ◆ De la regimul comunist, la regimul Iliescu
Stefan Aust . . . . . Complexul Baader-Meinhoff
Ştefan Mâşu . . . . . Revelaţiile Ucenicului Mason ◆ De la Ucenic la Calfă în Francmasonerie ◆ Omenirea secolului al XXI-lea şi Guvernul Mondial
Marian Nazat . . . . . România oranj ◆ România târaş

Barack Obama ..... Îndrăzneala de a spera
Ioan Mircea Paşcu ..... Jurnal de... „Front"
Sidney Pike ..... CNN – Noi am schimbat lumea
Lynn Picknet & Clive Prince ..... Giulgiul de la Torino ◆ Misterul templierilor
Lawrence Rees ..... Auschwitz
Mihai Retegan ..... Povestea unei trădări
Alex Mihai Stoenescu ..... Istoria loviturilor de stat în România (vol. 4, partea I) ◆ Istoria loviturilor de stat în România (vol. 4, partea II) ◆ Interviuri despre revoluţie ◆ În sfârşit, adevărul
James Tabor ..... Dinastia Iisus
Frederick Taylor ..... Dresda
Oreste Teodorescu ..... Codul lui Oreste
Joyce Tyldesley ..... Egipt
Dumitru Zamfir ..... Respectarea drepturilor omului în activitatea serviciilor de informaţii

MEDICINĂ
Aurelian Curin ..... Reiki nontradiţional
Vlad T. Popescu ..... Dincolo de frontierele Reiki

MEMORII, JURNALE, BIOGRAFII
Carl Bernstein ..... O femeie la putere
Benazir Bhutto ..... Reconcilierea
Rodney Bolt ..... Lorenzo da Ponte. Aventurile libretistului lui Mozart
Gyles Brandreth ..... Philip şi Elisabeta – Portretul unei căsătorii
Edonde Charles-Roux ..... Coco Chanel
Eric Clapton ..... Autobiografie
Stanislao Dziwisz ..... O viaţă cu Karol
Al Gore ..... Asalt asupra raţiunii
Mireille Guiliano ..... Franţuzoaicele nu se îngraşă
Agnès Humbert ..... Resistence. Războiul nostru
Julio Iglesias ..... Între Paradis şi Infern
Angela Lambert ..... Viaţa irosită a Evei Braun
Enrik Lauer ..... Mozart şi femeile
Gerd Langguth ..... Angela Merkel
Pierre Leprohon ..... Vincent van Gogh
Ilie Năstase ..... Mr Năstase (conţine coliţă filatelică)
Ioan Paul al II-lea ..... Memorie şi identitate
David Rockefeller ..... Memorii
Emil Tocaci ..... Ultimul protest
Roxana Valea ..... Prin praf şi vise
Kurt Vonnegut ..... Un om fără de ţară
Regina Maria a României ..... Povestea vieţii mele (3 vol.)

ESEISTICĂ
Mark Crick ..... Supa lui Kafka
Ernesto Sábato ..... Eseuri (vol. 1, 2)
Marius Tucă ..... Astenii de buzunar ◆ Pamflete cu români

CLUBUL CĂRŢII

CLUBUL CĂRŢII RAO are un regulament de funcţionare mai modern, mai eficient şi mai adaptat nevoilor dumneavoastră, pus la dispoziţia membrilor odată cu fişa de înscriere. Pentru detalii vă puteţi informa din broşurile noastre sau scriindu-ne pe adresa: CPCE CP 23 Bucureşti
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com; www.rao.ro

Hazel Bannock este moștenitoarea Bannock Oil Corporation, una dintre cele mai mari companii producătoare de petrol din lume.

În timp ce naviga pe Oceanul Indian, iahtul ei este atacat de pirați africani musulmani. Hazel nu se afla la bord în momentul acela, dar fiica ei de 19 ani, Cayla, e răpită. În schimbul eliberării ei, piraților cer uriașa sumă de 20 miliarde de dolari. Din considerente politice și diplomatice, marile puteri nu pot interveni. Când lui Hazel i se prezintă dovezi ale torturilor oribile la care este supusă fiica ei, îl roagă pe Hector Cross s-o ajute să o salveze.

Hector este patronul Cross Bow Security, firma angajată de Bannock Oil pentru a-i asigura serviciile de securitate. Și este un luptător formidabil. Neavând încotro, Hazel și Hector se decid să ia legea în propriile mâini.

www.wilbursmithbooks.com

ISBN 978-606-609-421-4

9 786066 094214

www.rao.ro
www.raobooks.com

editura rao